

Giới thiệu Độc Y Thể Tử Phi Tuyệt Sắc

Convert: ngocquynh520

Editor: Sam Sam

Số chương: 106

Cô sinh ra trong một gia đình có truyền thừa về y thuật cổ truyền ở thời hiện đại, xuyên qua trở thành thất tiểu thư bị khinh rẻ tại Tướng phủ. Từ vịt con xấu xí bỗng hóa thành phượng hoàng người người thêm thường săn đón.

Chủ mẫu ác động lòng dạ rắn rết, ta sẽ từng bước bóc hết vỏ bọc mỹ miều của ngươi, cho mọi người thấy bộ mặt thật rồi sẽ dày ngươi xuống mười tám tầng địa ngục.

Tỷ tỷ giả nhân giả nghĩa muốn gả vào hoàng thất, ta lần lượt vén mặt nạ dối trá của ngươi lên, khiến giấc mộng làm hoàng hậu của ngươi vỡ tan.

Di nương, thứ muội giấu tâm tư thâm độc, các ngươi có can đảm lại gần ta hay sao?

Phụ thân vô lương tâm coi nàng là bàn đạp để lợi dụng, nàng cười lạnh, ông chắc chắn không chế được ta sao?

Những ai cho rằng nàng là mèo con không biết chống cự, một tay y thuật Quý Kiến Sầu lần lượt thu thập các ngươi.

Tục truyền thất tiểu thư của Tướng phủ xinh đẹp như tiên, khuynh quốc khuynh thành, nuôi rắn độc làm sủng vật, phạm mệnh Thất Sát Cô Tinh, bất luận kẻ nào đến gần nàng quá ba bước, không đến trình diện Diêm Vương thì cũng gặp vô số tai nạn.

Chỉ hôn với Nhị hoàng tử sao? Trước tiên hỏi sủng vật của ta có thích không đã, thử độc được của ta rồi hãy nói! Nếu như dọa không đi, vậy nàng chỉ có thể tùy tiện lấy một nam nhân bày trò ám muội.

Lôi kéo lần này, vậy mà không cẩn thận kéo đến tình nhân trong mộng của mọi nữ nhân trong kinh thành, Long thiếu gia, Thể Tử của Long Hậu phủ, Long thể tử kia biết chuyện vui vẻ phối hợp, đóng vai thần tiên quyền lực cùng nàng.

Một ngày nào đó, Long thể tử mang theo mười rương trang sức màu đỏ tới cửa cầu thân, nàng cười hỏi: “Ngươi thực sự dám cưới ta?”

“Không phải là không có người dám cưới sao? Ta không cưới thì ai cưới?” Hắn nói giống như nàng không có sự lựa chọn nào khác.

“Vậy ngươi dám thử độc được của ta không?” Nàng lại trêu hắn một chút.

“Được.” Hắn nói không chớp mắt.

Chỉ là, ai đổi độc được của nàng thành mị được...

“Cho ta thuốc giải...” Thể tử tuần mị mang gương mặt đỏ bừng ép hỏi.

“Ách, thuốc này khó giải.” Nàng xoa xoa mười ngón tay nhìn lên trời.

Hắn cười nhẹ, kéo nàng vào lòng, “Không sợ, vậy nàng chính là thuốc giải cả đời ta.”

Nàng cho rằng mình sẽ lợi dụng hắn, lại không nghĩ sẽ bị con sói phúc hắc ăn vào bụng, có muốn hối hận cũng đã muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thể Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Đêm tránh mưa

Edit: Cung chủ Thiên Nguyệt Các.

Trên một con đường, thời tiết hết sức ngột ngạt lại tối om, mới là tháng ba, nhưng bất cứ lúc nào mưa cũng có thể rơi xuống, một chiếc xe ngựa phủ vải bố xanh vội vàng đi trên đường, mặt đất gập gềnh, do những cơn mưa tạo thành ổ nước mưa to nhỏ khác nhau trên con đường, xe ngựa bị gập nên gập

xuống, rất chao đảo.

“Ôi, cái mông của ta!” Một tiếng kêu khê, mảnh xe ngựa bị xóc lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, nhìn phu xe trước mặt kêu lên, “Lâm đại thúc, có thể đi chậm một chút không?”

“Thất tiểu thư, hết cách rồi, ngài cố chịu một chút đi! Lúc này đêm sắp xuống, chúng ta phải chạy tới trấn trên, tìm nhà trọ đặt chân, không phải nhanh vì trời mưa, mà là nơi này hoang sơn dã không an toàn.” Phu xe vội vã lên tiếng, lại hét lớn một tiếng, “Giá...”

Mảnh vừa rơi xuống, trong xe ngựa về mặt thiếu nữ đau khổ, hai tay tóm chặt lấy cửa sổ xe, chỉ lo mình sợ ý một chút sẽ bị bật ra ngoài xe, mà đồng dạng, một cửa sổ xe kia có một người đang gắt gao nắm lấy cửa sổ xe là nha hoàn của nàng, tên Tiểu Thất.

“Tiểu thư, nhịn một chút! Rất nhanh sẽ đến kinh thành, đợi đến kinh thành, ngài tháng ngày tốt đẹp sẽ đến.” Tiểu Thất khuyên nhủ nàng.

Hạ Vân Nhiễm chớp chớp đôi mắt to đen láy, miễn cưỡng chịu đựng nỗi khổ, ngày tháng tốt đẹp? Thực sự tốt đẹp sao? Một thứ tiểu thư không được sủng ái, đột nhiên được lệnh hồi kinh, một lần nữa thấy lại những tiểu thư kiều căng ngạo mạn trong phủ, đây là ngày tháng thật sự tốt đẹp sao?

Hạ Vân Nhiễm xuyên không tới đây, cũng đã được hai tháng, ở trong trấn nhỏ kia, chỉ ít nàng còn có hai người hầu lớn tuổi chiều cố, coi nàng như cháu gái, nàng cảm thấy như vậy rất đủ, nhưng ai biết, mười ngày trước, đột nhiên một tin báo đến.

Nàng được cha ruột của nàng bắt hồi kinh.

Mà nàng cũng mới biết, cha ruột của nàng là đương triều tể tướng tiếng tăm lừng lẫy, nàng là thiên kim trong tể tướng, xếp hạng thứ bảy, được gọi là Thất tiểu thư.

Chiều cố nàng là Lưu đại thúc đều vì chuyện nàng được hồi kinh mà cảm thấy vui mừng, bọn họ chiều cố tiểu thư bảy năm rồi cực đã được về kinh.

Họ bỏ ra một lượng bạc mua được nha hoàn Tiểu Thất, nàng về nhà mẹ đẻ tự nhiên phải cần nha hoàn hầu cận.

Mười ngày này, ngoại trừ ngày đêm chạy đi, vẫn là chạy đi, ngựa không ngừng vó, không biết ngày đêm, cái mông Hạ Vân Nhiễm sắp nở hoa hết rồi.

Hạ Vân Nhiễm hí con nít, một người khuôn mặt nhỏ bé còn có chút đen sì, bộ dáng non nớt không nẩy nở, da thịt đó là quanh năm đi phơi nắng làm việc nhà nông mà thành, thêm vào nàng quanh năm dinh dưỡng không đầy đủ! Nhìn nàng gầy teo nhỏ bé, thật sự không hề có một điểm đáng về tiểu thư.

Tiểu Thất chỉ nhỏ hơn nàng một tuổi, cũng gầy bé, theo dọc đường đi phụ trách chiều cố thức ăn sinh hoạt thường ngày của nàng.

Hạ Vân Nhiễm không hài lòng chút nào, nàng mới vừa vận thích ứng sinh hoạt cổ đại, năm đó phụ thân không lương tâm ném nàng đến một nông thôn, làm sao đột nhiên lại nhớ tới nàng rồi? Nếu như nàng có một chút giá trị, cũng sẽ không đợi đến bây giờ mới nhớ tới!

Gọi nàng về, tuyệt đối không có chuyện tốt.

Thời điểm xe ngựa đến thôn trấn, đột nhiên bầu trời phát ra một tiếng sấm, chớp giật trắng xóa như xé rách bầu trời, tản ra khí tức kinh khủng, tiếng sấm điếc tai, mưa như trút nước.

Phu xe là Lâm đại thúc một người quen thuộc đường, vừa vào thôn trấn, hần liền chạy tới một nhà trọ duy nhất, chỉ chốc lát sau, xe ngựa đứng trước mặt một khách sạn, phu xe đi vào Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất mới đi vào, bên ngoài ánh chiều tà le lói, mưa bụi dày đặc, nước mưa lạnh như băng nhỏ giọt trên người, rét lạnh đến xương.

Tiểu Thất nắm ống tay áo của mình che mưa cho Hạ Vân Nhiễm đi vào khách sạn, chỉ thấy bên trong đốt vài ngọn đèn, tia sáng rất ít, tại lầu một trong đại sảnh, mấy người nam nhân ngồi động nghệt đều là nghỉ trọ tránh mưa.

Lần này phái người tới đưa đón là Lâm đại thúc, một người phu xe, một chiếc xe ngựa đơn sơ, Hạ Vân Nhiễm ở trong tướng phủ này là Thất tiểu thư thực sự quá uất ức

“Tiểu thư, người và Tiểu Thất về phòng trước, một lúc nữa ta bung com tới.” Lâm Vinh nói với Hạ Vân Nhiễm.

Nàng thân là tiểu thư, thân phận vẫn rất khác biệt, bên trong nhà trọ này đủ hạng người, không thể đề ô nhiễm thân phận nàng được.

“Được.” Hạ Vân Nhiễm cũng không thích ngồi cùng một chỗ với người xa lạ, mang theo Tiểu Thất lên lầu.

Lúc này bên trong mưa bụi tại một phần Cổ Đạo đen như mực gió thổi không lọt, , đột nhiên xuất hiện một đám người, chỉ thấy tám người mang y phục cầm y vệ đang bảo hộ, ở giữa là một chiếc xe ngựa khí thế đang đi tới, tốc độ của bọn họ rất nhanh, nháy mắt liền tới trấn trước, cầm đầu là người nam nhân trung niên, đôi mắt nghiêm túc, hần dừng xe ngựa nhìn khách sạn duy nhất, lại nhìn sắc trời mây đen dày đặc, nhảy xuống ngựa đi đến không đề ý nước mưa xối ướt, đến gần xe ngựa trước mắt, cất giọng nói, “Gia, mưa quá lớn, chúng ta ở lại trấn nhỏ nghỉ ngơi một lúc, đợi mưa tạnh lại đi!”

“Được.” Bên trong màn xe, vang lên giọng nói nam nhân.

Bên cạnh có thị vệ lập tức bật lên một cây dù tím, một cái khác thì lại nhấc lên mảnh vải gấm, một bóng người cao ráo đạp xe mà xuống, tia sáng tối tăm, không thấy rõ khuôn mặt của hần, thẳng đến khi gần đến cửa nhà trọ, khuôn mặt của hần mới hiện rõ, khiến phòng khách vốn mờ tối, đột nhiên sáng rực lên.

Chỉ thấy tuổi nam tử này không quá lớn, đại khái mười bảy mười tám tuổi, một thân áo bào trắng đẹp đề quý giá vô cùng, khuôn mặt như ngọc, tóc mai như mây, mi như họa, đôi mắt như nước, ánh đèn mờ mờ, cũng không thể che giấu được quang hạo như nguyệt trên người hần giống như ánh sáng rực rỡ giữa đêm đen

Từ trong xương lộ ra khí chất cao quý tốt cùng, khiến hần ngăn cách với thế giới bên ngoài, vạt áo choàng màu trắng thêu hoa văn màu bạc sống động, tinh xảo vô cùng, hoàn mỹ vô song.

Sự xuất hiện của hần, khiến sự ồn ào trong đại sảnh nhất thời lắng xuống, ánh mắt của mọi người đều nhìn đến hần, sau một giây bị khí thế cả người hần làm kinh sợ, cũng bị khuôn mặt của hần làm kinh diễm, đang lúc này, cửa xông tới một nam nhân hung ác, trong tay hần cầm bảo kiếm sắc bén, ánh mắt như chó sói nhìn mọi người.

“Tất cả mọi người rời khỏi nơi đây, bằng không, đừng trách đao kiếm vô tình.”

Một tiếng lệnh này, khiến mọi người đang ngồi đều run rẩy mấy cái, nhưng mà, vẫn có giọng nói yếu ớt hỏi, “Đại nhân, bên ngoài mưa lớn như vậy, ngài bảo chúng ta đi chỗ nào?”

“Ta mặc kệ, nói chung, khách sạn này chúng ta bao hết, các người thích đi đâu thì đi.”

“Nhưng trần này chỉ có duy nhất một nhà trọ...”

“Câm miệng, các người đang muốn thưởng thức tư vị lưỡi đao sao?” Nam nhân kia quát lạnh một tiếng, nửa bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, hàn ý bức người, cuối cùng không một ai phản kháng.

Đang lúc này, người thiếu niên kia mở miệng, giọng nói thanh thúy như châu ngọc rơi, đặc biệt êm tai, “Để cho bọn họ lưu lại đi!”

“Gia, nhưng là...” Thị vệ trung niên có chút bận tâm, an nguy của gia là quan trọng nhất.

Người thiếu niên áo bào trắng vung tay, “Không có chuyện gì, bên ngoài mưa lớn, người đuổi bọn hắn đi, bọn họ cũng không có chỗ để đi.”

Thị vệ trung niên hừ lạnh một tiếng, “Các người đều nghe, thiếu gia của chúng ta lòng dạ nhân từ, ban thưởng cho vinh hạnh cho các người ở cùng một phòng, tốt nhất ngoan ngoãn cho, nếu như ai dám gây sự, ta nhất định giết không tha.”

Trong đại sảnh, mọi người đều thở ra dồn dập một hơi, có chút vội ôm quyền nói, “Đa tạ đại ân của công tử.”

Thiếu niên áo bào trắng nhìn phòng khách một chút, quay đầu nhìn về lão bản bên cạnh đang nom nớp lo sợ nói, “Chuẩn bị cho ta một gian phòng sạch sẽ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Từ Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Phát sinh án mạng

“Đại nhân mời, chúng ta sẽ chuẩn bị phòng tốt nhất cho ngài.” Chân ông chủ run run từ quầy hàng đi ra, đón hắn lên lầu.

Dưới lầu xảy ra chuyện gì, trên lầu Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất đều đã nghe thấy được, ai kêu phòng cổ đại này hiệu quả cách âm không tốt như vậy? Vừa nãy Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất đi vào sảnh tuy không nhìn thấy đại nhân vật nào, nhưng nghe đến bị đuổi ra ngoài, cũng thấy làm vậy là quá mức.

Mưa lớn như thế, bên ngoài lại đầy tiếng sấm ầm ầm, chớp lóe liên tục, lúc này ở bên ngoài rất là nguy hiểm.

Thấy có chuyện, Hạ Vân Nhiễm không muốn sinh sự, liền lôi kéo Tiểu Thất trở về phòng.

Trong đại sảnh, một đám người lúc đầu còn huyền não tán gẫu, giờ phút này chỉ còn im lặng, bọn họ mắt lớn trừng mắt nhỏ, đến thở cũng không dám thở loạn, ngồi bên cạnh bàn là sáu bảy hộ vệ sát khí đằng đằng, có lẽ do bọn họ giết người quá nhiều nên sát khí bao phủ cũng quá nặng.

Mọi người đều đang suy đoán, rốt cuộc người thiếu niên kia có lai lịch như thế nào? Tại sao hộ vệ bên cạnh hắn đều đáng sợ như thế?

Lúc này, một tổ mạng nhện đang bò đầy trên trần nhà tránh mưa, thế nhưng do ẩm thấp trơn trượt làm chúng nó dù có tám chân cũng không bám được, rất nhanh một con nhện rơi xuống, rơi trực tiếp vào trong bát trà của một người nam nhân trung niên, con nhện kia lập tức thả ra một luồng độc tố tự vệ, nhưng vung vẩy mấy lần, nó liền chết.

Mà bởi vì sắc trời rất đen, tia sáng không đủ, trong bát lại có lá trà, người nam nhân trung niên không hề phát hiện có nhện rơi vào, bưng bát lên uống húp lớn.

Bên ngoài tiếng sấm mãnh liệt, càng làm tăng cảm giác hoảng sợ trong buổi tối hôm nay, phảng phất tràn ngập một luồng hơi thở chết chóc.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng chén vỡ, người nam nhân trung niên ngồi ở bàn ôm lấy yết hầu phát ra một tiếng kêu tuyệt vọng, cả người hắn cứng ngắc từ chỗ ngồi ngã xuống, con mắt trở nên trắng toát trừng lớn, sắc mặt tím tái, khóe miệng phun bọt mép, tự mình ôm lấy cổ của chính mình, chết cực kỳ đáng sợ.

Sáu cảm y vội rút bảo đao bên hông ra, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, tư thế giống như gặp phải quân địch, khiến không khí bốn phía nhất thời trầm trọng, tất cả mọi người đều nhìn người nam nhân trung niên kia đột nhiên chết đi, hoảng loạn, chỉ lo tiếp theo sẽ đến mình.

Phu xe vừa thấy như vậy, hắn vội vàng đứng dậy muốn lên lầu, lại bị một người thị vệ cầm kiếm cản lại, lớn tiếng quát hỏi, “Ngươi đi đâu?”

“Bắt đại nhân, ở trên lầu là tiểu thư nhà ta, ta muốn đi xem an nguy của tiểu thư.” Phu xe vội vàng cúi thấp đầu cung kính trả lời.

“Không được, người ở chỗ này không ai được đi.” Thị vệ gầm thét một tiếng, ánh mắt nhìn chòng chọc từng người đang ngồi, không khí tràn căng thẳng.

Lúc này, bóng người đội trưởng thị vệ vừa nẩy từ trên lầu hai bước xuống, hắn uy nghiêm quát một tiếng, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đại ca, trong chớp mắt người này liền chết, dấu hiệu giống như là trúng độc.”

“Cái gì? Người nào lại dám không coi ta ra gì ở chỗ này giết người?” Giọng nói của đội trưởng thị vệ giống như là bị khiêu chiến quyền uy, đôi mắt hung dữ trừng lên, ánh mắt bao quát đánh giá những người đang ngồi.

Lần này, mọi người đều thất kinh lên, bọn họ hết sức trong sạch, bọn họ không có giết người, đồng thời, cũng kinh hồn táng đảm lo lắng cho tính mạng của chính mình.

“Đại nhân, ngài nhất định phải điều tra rõ ràng! Chúng ta và người này căn bản không quen biết, làm sao có thể hại hắn!”

“Hừ, ta đương nhiên sẽ điều tra rõ ràng, không ai trong các ngươi có thể chạy thoát, chỉ cần để cho ta biết là ai giết người, ta sẽ lột sống hắn.” Giọng nói thâm trầm của đội trưởng thị vệ vang lên.

“Đại nhân, có thể cho tiểu nhân đi lên trên lầu kiểm tra tiểu thư nhà ta được không?” Phu xe cả gan hỏi

“Tiểu thư nhà ngươi?” Đội trưởng thị vệ hừ lạnh một tiếng, “Gọi tất cả mọi người trên lầu xuống cho ta, không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép ra khỏi cánh cửa này.”

Hạ Vân Nhiễm mới vừa tìm một tư thế ngủ, dự định ngủ một giấc, đột nhiên, cửa phòng bị mở ra nặng nề, Tiểu Thất sợ đến nỗi hét lên một tiếng, mà nàng cũng sợ hết hồn, mở to mắt, nhìn thấy có người nam nhân xông vào, giục bọn họ “Đi xuống hết dưới lầu.”

“Xảy ra chuyện gì?” Hạ Vân Nhiễm giả vờ kinh hoảng hỏi.

“Gọi các ngươi xuống thì xuống, hỏi cái gì?” Nam nhân kia không ngần ngại trừng mắt các nàng.

Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất nhìn nhau một chút, đi ra cửa, mới phát hiện bảy tám người trong phòng nơi này đều bị bắt ra, già có trẻ có, phần lớn là phụ nhân trẻ nhỏ.

Các nàng theo đoàn người đi xuống lầu, đột nhiên một người phụ nữ đi phía trước vừa nhìn thấy người nam nhân kia nằm trên đất miệng sùi bọt mép, kêu thảm một tiếng, “Lão gia, lão gia a... Ngài làm sao vậy? Ngài đây là làm sao vậy!”

“Cha... Cha, ngài tỉnh lại đi, ngài tỉnh lại đi...” Bên cạnh là một đứa bé trai, cũng kêu khóc.

Tiểu Thất hoảng sợ nắm được tay áo Hạ Vân Nhiễm, nhìn thi thể màu xanh đen dọa người, cả người đều run lên, “Tiểu thư, thật là đáng sợ!”

Theo lý mà nói, Hạ Vân Nhiễm cũng nên sợ muốn chết, thế nhưng, chỉ thấy ánh mắt nàng sáng rực nhìn chằm chằm nam tử đã chết kia, cảm thấy kỳ quái, đang êm đẹp, làm sao lại có người chết?

Nếu như nói bị người hạ độc, có thị vệ ở đây, còn ai dám ở thời điểm này, nơi như thế này hạ độc? Lẽ nào trong đám người đang ngồi, có cừu gia của hắn?

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, yên lặng xem biến chuyển, lời kéo Tiểu Thất đi tới bên người phu xe Lâm thúc, đồng tình nhìn đôi mẹ con đang đau đớn thê thảm.

“Lão gia, rốt cuộc là ai nhẫn tâm hạ độc hại ngươi, ngươi nói chuyện đi... Ngươi nói chuyện đi!” Phụ nhân khóc thảm thiết ôm thi thể hỏi, ánh mắt ai oán quét qua những người đang ngồi, giống như trong này có hung thủ.

Đang lúc này, trên lầu lại có người xuống, chỉ thấy áo bào trắng sạch sẽ giống như hào quang, chiếu sáng tầm mắt của mọi người ở đây, tất cả mọi người sững sờ, lập tức ngưng mắt nhìn về phía cầu thang.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi chậm rãi bước xuống.

Ánh nến chiếu rọi áo bào trắng, khuôn mặt xinh đẹp như ngọc, đơn giản như vậy, mộc mạc như vậy, nhưng lại rung động lòng người.

Tiểu Thất lần đầu tiên thấy nam tử tuấn mỹ như vậy, càng không khỏi đỏ mặt, Hạ Vân Nhiễm híp con mắt, lẽ nào vừa nãy gây nên náo động, chính là nhân vật này sao? Bất quá, nội tâm Hạ Vân Nhiễm cũng nổi lên gợn sóng, không thể không thừa nhận, nam tử này thật là tuấn mỹ.

Nam tử xuất hiện, bầu không khí trầm mặc thêm mấy phần, phụ nhân kia đột nhiên quỳ bò đến chỗ nam tử, bị thị vệ bên người hấn ngăn cản, “Không cho phép tới gần.”

“Đại nhân, đại nhân... Xin người nhất định phải làm chủ cho lão gia nhà ta a! Lão gia nhà ta chết thật oan uổng! Đại nhân...” Nói xong, đầu phụ nhân cúi đập trên đất vang thịch thịch, chỉ chốc lát sau, bên trán liền chảy máu, nhìn thấy mà giật mình.

Người ở chỗ này nhìn, không khỏi vừa hoảng sợ vừa đáng thương, nhìn dồn dập về phía nam tử kia, hi vọng hắn có thể nói một lời công đạo.

“Thiết đại ca, chuyện này người thấy thế nào?” Ánh mắt của nam tử nhìn người thị vệ trung niên.

“Gia, người xem người này rõ ràng là bị trúng độc, ta thấy hung thủ nhất định ở trong đám người này, đợi ta thẩm vấn rõ ràng từng người, sẽ cho gia đáp án.” Ánh mắt hộ vệ Hộ Thiết như chim ưng khóa lại mọi người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hấn ban thưởng

Bị ánh mắt của hắn nhìn chăm chú, mọi người đều sợ mất mật, giống như hung thủ bị theo dõi vậy, cũng không dám thờ ơ, nhưng đáy lòng bọn họ thực sự oan uổng! Nghĩ tới nơi này tránh một trận mưa, lại chọc phải mầm họa như vậy.

“Người, đi ra cho ta.” Ngón tay thiết hộ vệ chỉ vào chỗ nam nhân hấn nhận định khả nghi, đôi mắt nam nhân kia gian xảo, xem ra giống như có động cơ gây án.

Nam nhân bị chỉ kia, sắc mặt nhất thời trắng bệch, vội vàng quỳ xuống, “Đại nhân, oan uổng, oan uổng! Tiểu nhân không có giết người, tiểu nhân không có giết hấn!”

“Vừa nãy người ngồi bên cạnh hấn, thấy hấn có chút tiền, người vì trộm tiền của hấn, liền sinh ra tâm tư giết người cướp của?”

Nam nhân này đột nhiên bị gán tội danh khiến hấn nhất thời sợ đến hồn bay phách tán, hấn trở mặt ghen hờn, á khẩu không trả lời được, rồi lại sợ hãi tuyệt vọng, “Đại nhân... Ngài không thể oan uổng tiểu nhân! Tiểu nhân chỉ uống trà một bàn cùng hấn, vốn dĩ không có hại hấn!”

Những người khác đều trừng mắt nhìn về phía hấn, có mấy người còn nghĩ đến mặc kệ hấn hại người hay không, chỉ ít để trên lưng hấn cái tội danh này có thể tránh mình bị tai ương.

Hạ Vân Nhiễm nhìn nam nhân trên đất, lại cúi đầu nghĩ, theo ánh mắt của nàng chậm rãi nhìn tới trên trần nhà, đây là mùa mưa, nhện sẽ bò vào nơi khô ráo tránh mưa, trên trần nhà, bởi vì trải qua một mùa đông sương gió ăn mòn, mọc ra đám rêu, khả năng nhện rớt xuống cũng không phải là không có.

Ở nơi hoang dã phần lớn đều là nhện độc, xem ra người nam nhân này chỉ có số mạng đến đây thôi!

“Người đâu, bắt lại cho ta, dụng hình ép hỏi, ta xem người có thể mạnh miệng tới khi nào.”

Đội trưởng Thiết vệ ra lệnh một tiếng, hai thị vệ liền bắt người nam nhân gầy nhỏ kia lại, một cước đạp trên đất, đang định dùng tới thủ đoạn ngoan độc.

Hạ Vân Nhiễm tuy rằng không muốn gây chuyện trên người, nhưng mà, mọi người đều có tính thần trọng nghĩa, nàng cũng giống vậy, lại nói, bây giờ tùy tùng lộ về nhận định có người hạ được độc, mặc dù cái người gầy này không chịu thú nhận, hấn vẫn có khả năng hoài nghi đến những người khác, vì không cho trận án oan này lớn hơn, Hạ Vân Nhiễm đánh bạo nói ra, “Đại nhân, có thể hấn oan uổng.”

Một giọng nói trong trẻo, lại khiến cho trong lòng mọi người run lên, tiểu nữ oa này lá gan thật lớn? Lại dám vào lúc này lên tiếng? Hơn nữa, còn muốn vì người gánh tội thay này biện hộ? Nàng không muốn sống, cũng đừng liên lụy tới người khác!

“Người nói cái gì?” Dưới ánh mắt khóa lại một giây của Thiết vệ nhìn Hạ Vân Nhiễm nhỏ gầy.

Thiếu niên đứng chấp tay kia cũng nâng ánh mắt lên, nhìn về phía nàng.

Hạ Vân Nhiễm đứng trước mặt một đám người, khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, mặc một thân vải thô, khuôn mặt nhỏ đen sì, gò má gầy gò đến mức gần như nắm không tới hai lạng thịt, trên đầu vài sợi tóc bay loạn, tùy tiện cột lên đỉnh đầu, tuy rằng nàng cố ý cúi đầu, nhưng cặp mắt kia vừa đen vừa to tròn linh hoạt toả sáng, không thể miêu tả hết cảm giác.

Bộ dáng gầy trơ xương làm cho nàng không hề bắt mắt chút nào, nếu như không phải nàng lên tiếng, mọi người sẽ quên tới sự tồn tại của nàng.

Đội trưởng Thiết vệ không bởi vì nàng nhỏ gầy mà đối đãi ôn nhu, ngữ khí có chút nổi giận, “Ngươi dựa vào cái gì nói hấn bị oan uổng? Nếu như ngươi không nói ra được nguyên nhân, cẩn thận quả đấm của ta.”

Hạ Vân Nhiễm thực sự không thích nam nhân hung hăng này, lẽ nào nắm đấm lớn là có thể tùy tiện oan uổng người khác sao?

Mọi người đều nín thở nhìn tiểu cô nương này, có lo lắng, có giễu cợt, Tiểu Thất và Lâm Vinh đều sợ hãi, đặc biệt là Lâm Vinh, hấn đã có ý đồ rồi, nếu như thực sự không được, liền nói ra thân phận tiểu thư.

Thiếu niên kia cũng có chút hứng thú quan sát nàng, ánh mắt hấn thâm thúy có chút kinh ngạc, trong ánh mắt thiếu nữ này không có bao nhiêu cảm giác sợ hãi, đúng mực, thông dong bình tĩnh hơn tất cả mọi người ở đây, làm sao có khả năng? Thân phận tiểu cô nương này là gì? Có sự dũng cảm như vậy?

“Hấn là bị nhện độc chết.” Hạ Vân Nhiễm đáp.

“Hừ! Ta cứ nghĩ ngươi sẽ nói ra nguyên nhân! Hóa ra ăn nói linh tinh, người này rõ ràng là bị người hạ độc.”

“Đại nhân, người nhìn lên trên trần nhà xem, nơi đó có rất nhiều nhện bò vào tránh mưa, rất có khả năng nhện rơi vào trong nước trà, khiến hấn uống phải nọc độc của nhện, độc ngấm vào máu làm chết người.”

Hạ Vân Nhiễm vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn lên trần nhà, vừa nhìn vừa khần chương, thấy nhện bò đầy trên trần nhà đều sợ đến run cả người, không dám tin, bình thường không ai chú ý con vật nhỏ, hóa ra nó lại có thể lấy tính mạng người.

Hạ Vân Nhiễm lại mở miệng, “Nếu như đại nhân không tin lời của ta, có thể tỉ mỉ xem xét trong bát người chết, bên trong lá trà của hấn có thể tìm thấy xác con nhện chết.”

Có người giờ ngọn đèn đích thân đi xem, chỉ chốc lát sau, người kia phát ra một tiếng kêu sợ hãi, “Thật sự là có xác nhện.” Nói xong, hấn nắm cảm chén đồ ra bàn, trên bàn có một con nhện chết, giờ đến cho mọi người thấy.

Chỉ thấy con nhện trên bàn đã chết rồi, thi thể nó cứng ngắc, nhưng tản ra một luồng khí tức làm người ta sợ hãi, mọi người đều kinh ngạc không thôi, quả nhiên tiểu nữ oa kia nói đúng, thật sự có chuyện như vậy.

Sắc mặt đội trưởng Thiết vệ trầm ngâm, hung hăng nhìn lướt qua, lại quay đầu chăm chú nhìn Hạ Vân Nhiễm một chút, mặt không đổi sắc nói, “Ngươi làm sao biết được?”

“Lúc nhỏ ta gặp qua chuyện như vậy, cũng chỉ là suy đoán.” Hạ Vân Nhiễm rũ đầu xuống thật thấp, che lại ánh sáng nơi đáy mắt nàng.

Đội trưởng Thiết vệ có chút mất mặt mũi, giờ khắc này, lại không thể nói cái gì được nữa, có chút ngọt ngào nói, “Hừ, còn nhỏ tuổi, có chút kiến thức.” Nói xong, lại giả lệnh cho thuộc hạ thả người gầy kia ra, quay đầu lại bên thiếu niên nói, “Gia, sự tình đã rõ, là do nhện độc giết chết người này.”

Thiếu niên tất nhiên đã nghe được rõ ràng, ánh mắt của hấn nhìn Hạ Vân Nhiễm, nhàn nhạt hỏi một câu, “Ngươi tên là gì?”

“Dân nữ gọi là Thúy Nguyệt.” Giọng nói Hạ Vân Nhiễm thật thấp, nhưng nhiều người vẫn nghe thấy.

Khóe miệng thiếu niên khẽ cong lên hiện vẻ tán thưởng, “Lần này ngươi có công phá án, ta muốn thưởng cho ngươi.”

“Dân nữ không dám lĩnh thưởng.” Hạ Vân Nhiễm thụ sủng nhược kinh cúi đầu.

Nhưng thiếu niên đối diện đã cảm ngọc bội long phượng bên hông hấn, trực tiếp đi tới chỗ nàng.

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn mờ mờ, đôi mắt của nàng tỏa sáng chói lọi loá mắt, ánh mắt chuyên chú nhìn thiếu niên kia, làm đôi mắt tròn to bướng bỉnh của nàng càng sinh ra hào quang.

Ý cười trên khóe miệng thiếu niên càng sâu hơn mấy phần, ngón tay thon dài trắng nõn của hấn tay bắt được bàn tay nhỏ gầy của nàng, đặt ngọc bội trong lòng bàn tay nàng, nội tâm Hạ Vân Nhiễm lay động một cái, nhiệt độ ấm áp từ bàn tay hấn như dòng nước chảy vào trong lòng nàng, khiến cho nàng có một loại cảm giác an tâm.

“Giữ gìn cẩn thận, sau này chúng ta có duyên sẽ gặp mặt.” Thiếu niên nói xong, cẩn thận nhìn nàng vài lần, xoay người đi đến cầu thang, cũng dặn dò lại một câu, “Cho vị phu nhân này một trăm lạng bạc ròng, bảo nàng an táng thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tặng ngọc bội

Một khoảng thời gian bất chắc cứ như vậy tan thành mây khói, những người kia đứng ngốc trong đại sảnh, đều kinh hoàng trừng mắt nhìn mạng nhện trên trần, chỉ lo không cẩn thận bị thương.

Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất trở về phòng, thời điểm đóng cửa lại, Hạ Vân Nhiễm giờ ngọc bội trong lòng bàn tay ra xem, chỉ thấy trên ngọc bội điêu khắc một đôi long phượng, bộ dáng long ngẩng đầu phượng phục tùng, khắc rất tinh xảo, dưới ánh đèn, khối ngọc bội này giống như dòng nước chảy, còn có ánh sáng lộng lẫy. Tinh tế quan sát, bên trong có cầu vồng ẩn hiện, màu sắc long lanh, càng thể hiện là một khối ngọc thượng đẳng.

Hạ Vân Nhiễm buồn chán nằm trên giường, dưới ánh nến thương thức khối bảo ngọc này, nhìn một chút, Hạ Vân Nhiễm chạm vào một góc có khắc ấn của ngọc bội, nằng nặc mắt tỉ mỉ xem lại, thỉnh thoảng phát hiện có một chữ cái nhỏ, nhưng chữ rất phức tạp, nằng không nhận ra được.

Nghĩ đến chắc là tên của thiếu niên kia!

Lười ngẫm nghĩ, Hạ Vân Nhiễm bây giờ rất buồn ngủ, từ sáng đến tối ở trên đường, nằng chẳng được một giấc ngủ ngon.

Ngày thứ hai, tạnh mưa, không khí có chút lạnh, Hạ Vân Nhiễm gói gém y phục, trước khi đi trả tiền phòng trọ, lão bản nhà trọ trả lại bạc, nói là cảm kích tối hôm qua Hạ Vân Nhiễm có công lao phá án, tránh cho nhà trọ một kiếp nạn.

Phải biết, nếu như Hạ Vân Nhiễm không phá án, Thiết thị vệ kia có thể hoài nghi đến trên đầu hấn, dù sao tiệm này là hấn mở, hấn cũng có hiềm nghi.

Lâm thúc thu lại bạc, nói một tiếng cảm ơn liền tiếp tục lên đường.

Tiểu Thất có chút không hiểu nhìn Hạ Vân Nhiễm, “Tiểu thư, làm sao ngài biết được tối hôm qua là do nhện độc gây lên?”

Hạ Vân Nhiễm mím môi nở nụ cười, việc này đối với nằng mà nói, thật sự quá đơn giản, thân là cháu ruột cô y thế gia, nếu điểm ấy mà nằng không thể nhìn ra, vậy thì quá thảm hại.

Hiện tại nằng không phải là Hạ Vân Nhiễm trước kia, nằng là linh hồn đến từ một dị giới, nằng muốn thay thế Hạ Vân Nhiễm tiếp tục sống tiếp.

Ở trên đường hơn nửa tháng, đã sớm chán ghét nghe tiếng vó ngựa và âm thanh bánh xe đơn điệu lạnh băng, rốt cục, giọng nói Lâm thúc từ ngoài xe truyền đến, “Tiểu thư, đã vào thành.”

Lịch sử Hoàng thành, có ba trăm năm lịch sử dựng nước, có thể nói là lịch sử lâu đời, lúc bắt đầu xây dựng Hoàng Đô, từ một tiểu quốc phát triển trở thành một quốc gia rộng lớn mệnh mông, hoàng đế chăm lo việc nước, không ngừng mở rộng vùng đất biên cương hoang vắng, mở rộng bản đồ, kinh tế hùng hậu, quân sự cường thịnh, bộ tộc Man Khẩu phục tùng, hàng năm tiến cống.

Một quốc gia cường đại như vậy, kinh đô chắc chắn sẽ rất phồn hoa, khó diễn tả bằng lời.

Mới vừa vào cửa thành, đã nhìn thấy đầu đường dòng người đông như mắc cửi, đường phố rộng rãi, cửa hàng san sát, thương nhân qua lại nhiều vô kể, biển hiệu từ quán tung bay, tiểu thương gọi mua liên tiếp, thực sự rất náo nhiệt.

“Oa, đây chính là kinh thành! Thật lớn! Thật là nhiều người!” Tiểu Thất nhìn thấy trở mắt há miệng, nhìn hoa cả mắt.

Hạ Vân Nhiễm ở nông thôn ngày người hai tháng, cũng là lần đầu tiên thấy cảnh tượng quốc gia cổ đại cường thịnh, vô cùng thích thú.

“Thất tiểu thư, sắp đến rồi.” Giọng nói Lâm thúc vang lên.

Hạ Vân Nhiễm vén rèm xe lên nhìn phủ phía xa, chỉ thấy đây là một phủ trạch an tọa ở đoạn đường yên tĩnh, tường lục mái ngói đỏ tươi, cây tử đằng thấp thoáng, cảnh cây xanh thăm thẳm xuôi theo tường pháp phối.

Trái tim Hạ Vân Nhiễm không khỏi căng thẳng, có lẽ đã thấy nhiều chỗ ở trên tiểu thuyết và kịch truyền hình! Phủ trạch này khiến trong tâm nằng cảm thấy cảnh giác.

Hạ Vân Nhiễm lập tức gọi Lâm thúc, “Lâm thúc, chuyện xảy ra tại nhà trọ lần trước, tuyệt đối đừng cho người khác biết, thiếu liên kia không giống người bình thường, ta không muốn gây thêm phiền phức cho Hạ phủ.”

Lâm thúc sừng sốt một chút, gật đầu nói, “Thất tiểu thư yên tâm! Việc này ta sẽ không nói cho ai biết.” Lâm thúc cũng là người thông minh, mặc dù hấn không biết công tử kia là ai, nhưng đại khái nhận ra người kia có địa vị bất phàm trong kinh thành, thân là tiểu thư phủ tể tướng, chuyện xuất đầu lộ diện

như vậy nên kiêng kỵ.

Lâm thúc dừng xe ngựa bên cạnh cửa hậu viện, xe ngựa rốt cục dừng lại.

Trước cửa hậu viện, một người quét rác nhìn thấy, lập tức để chổi xuống thật nhanh chạy đi thông báo.

Chỉ chốc lát sau một nữ tử trung niên dẫn mấy nha hoàn bước nhanh lại đây, có nha hoàn đặt ghế nhỏ bên cạnh xe, Tiểu Thất giẫm lên ghế xuống trước tiên, sát theo đó là Hạ Vân Nhiễm bước xuống

Nàng vừa xuống xe, chỉ thấy nha hoàn phía sau nữ tử trung niên lập tức che miệng, phát ra tiếng cười trầm thấp, tiếng cười kia, không phải là nghênh đón Hạ Vân Nhiễm, mà là tiếng cười nhạo.

Hóa ra cái người được gọi là Thất tiểu thư, là nha đầu một thân vải bố thô ráp, nhìn da thịt nàng đen sì, tóc khô như cỏ dại, thân thể gầy yếu, tùy tiện kéo một nha hoàn bên trong phủ tề tưởi so sánh với nàng chắc chắn sẽ trắng nõn hơn mấy phần.

“Ủm hừ!” Nữ nhân kia nghiêm túc thấp giọng một tiếng, “Còn không mau hành lễ Thất tiểu thư?”

Mấy nha hoàn lập tức thu liễm cười nín thở, cùng nhau khom gối hành lễ trước mặt Hạ Vân Nhiễm, “Gặp Thất tiểu thư.”

Hạ Vân Nhiễm híp con mắt, nàng đương nhiên biết mình bị mấy nha hoàn này xem thường, chỉ là, nàng không để ý, nàng nhàn nhạt gật đầu nói, “Đứng dậy đi!”

“Thất tiểu thư, phu nhân ở tây sương phòng đang chờ ngài! Mời đi đến cùng nô tỳ.” Nữ tử váy gấm khí độ trầm ổn, dung mạo xinh đẹp, đại khái là quản sự trong phủ, nàng nhìn Hạ Vân Nhiễm, hiện ra vẻ cung kính.

Hạ Vân Nhiễm gật đầu, trực tiếp đi theo nàng, lúc này mới vừa bước vào trong sân, chỉ nghe thấy bên người truyền đến giọng nói bàn tán, theo con gió bay vào trong tai Hạ Vân Nhiễm.

“Thấy không, kia chính là Thất tiểu thư.”

“A! Làm sao lại đen như vậy? Như một nha đầu thôn dã?”

“Không phải sao? Nghe nói bảy tuổi đã bị đưa đến vùng quê đường bệnh, đến bây giờ mới trở về, hơn nữa khí hậu nông thôn sẽ ảnh hưởng tới khí chất, rõ ràng là tiểu thư, nhưng lại không có chút dáng vẻ tiểu thư.”

“Đúng vậy, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư, Lục tiểu thư, đều là mỹ nhân! Làm sao đến Thất tiểu thư, liền biến thành dáng vẻ nha hoàn?”

Tiểu Thất nghe mấy tiếng đùa cợt này, thay Hạ Vân Nhiễm cảm thấy không phục, nhưng nàng chỉ là một tiểu tử nha đầu có thể làm gì? Chỉ có thể cúi đầu, trừng mấy nha hoàn lăm lăm mồm kia vài lần, lần này, đến Tiểu Thất cũng bị cười nhạo.

“Người kia chính là thiếp thân nha đầu của Thất tiểu thư sao? Làm sao gầy như vậy?”

“Lẽ nào ở nông thôn không cho nàng com ăn sao?”

Hạ Vân Nhiễm ngoảnh mặt làm ngơ, có tai như diều đi về phía trước, bộ dáng này của nàng hồi phủ, bị cười nhạo là tất nhiên, nàng cũng không để ý tới.

Giờ nàng chỉ muốn biết, tại sao đột ngột gọi nàng trở về, lẽ nào phụ thân tề tưởi đột nhiên nhớ tới nàng sao?

Một đường đi tới tây sương viện, nha hoàn đã sớm đứng chờ ở cửa chính, thấy các nàng đến gần, vẻ mặt tươi cười hô một tiếng, “Thất tiểu thư.”

Có lẽ là nha hoàn bên người Đại phu nhân, quy củ giáo dục đều nghiêm khắc, Hạ Vân Nhiễm không nhìn thấy các nàng cười nhạo, nàng cười gật đầu, tiến vào bên trong phòng.

Chỉ thấy trên mặt đất lát gạch ngọc bóng loáng như gương, trên trần nhà treo đèn lồng tinh xảo, bình phong gỗ tử đàn chế tác tinh mỹ, cực kỳ xa hoa, chạm trổ phức tạp, làm người ta nhìn mà than thở.

Tiểu Thất không khỏi kinh ngạc nín thở, gian phòng thật là đẹp!

Hạ Vân Nhiễm vốn nên giống như nàng kinh ngạc cắn lưỡi, dù sao sau khi bảy tuổi, nàng đã bị đưa đến nông thôn đường bệnh, đối mặt với phú quý như vậy, nàng chẳng lẽ không nên kinh ngạc sao?

Thế nhưng, Hạ Vân Nhiễm không phải là nha đầu không có kiến thức, kiến thức của nàng là tinh hoa văn hóa phát triển năm ngàn năm, đối mặt cảnh tượng này, cũng không quá kinh ngạc.

Chương 5: Bị người cười nhạo

Nàng nhìn thấy trong phòng có một vị phu nhân ngồi, chắc hẳn chính là đại phu nhân không thể nghi ngờ.

“Vân Nhiễm gặp qua đại phu nhân.” Hạ Vân Nhiễm mặc dù ghét những lễ tiết này, nhưng đang ở cổ đại, nàng cũng chỉ có thể đi theo thời đại thôi.

Nữ tử ngồi trên đại khái chừng ba mươi tuổi, người mặc gấm lụa bó sát, trên vai người dệt hoa văn nổi hình nguyệt, một đầu mái tóc dài đen nhánh, búi tóc kiểu lưu vân, trăm phượng bát bảo cài vào tóc mây, hai trâm vàng phượng hoàng, mi tâm điểm chấm, nhìn đoan trang thực nhả, cao quý phi phạm, nàng chính là đại phu nhân Hạ phủ, chánh thê Trình thị của tể tướng Hạ Huyền .

Đôi mắt nhỏ dài của nàng quan sát Hạ Vân Nhiễm bên dưới, đang cầm ly uống một ngụm trà, thiếu chút nữa thì nhả ra, nàng có chút không dám tin tròn mắt hỏi, “Người là Vân Nhiễm? Ngẩng đầu lên cho ta xem.”

Hạ Vân Nhiễm khẽ ngẩng đầu lên, khuôn mặt đen kịt nhỏ nhắn rất gây chú ý, Trình thị cố gắng khắc chế tâm tình của chính mình, nhưng cũng bị khuôn mặt nhỏ nhắn này chọc không nhịn được, nàng xì một tiếng cười rộ lên, “Vân Nhiễm a! Những năm này, người ở bên ngoài chịu khổ, không có việc gì chứ?”

“Nhờ phúc của phu nhân, ta không có việc gì.” Hạ Vân Nhiễm lại cúi thấp đầu xuống, đang cười nàng sao? Được, trước hết cứ để cho các người cười đi! Không thành vấn đề, chỉ cần cho nàng thời gian, nàng sẽ tỏa sáng chói mắt hơn các người.

“Đi, đi gặp lão thái thái đi, nàng cũng nhớ người rồi.” Trình thị nói xong, lại nhìn đánh giá một chút vóc người của nàng, “Y phục này có thể không nhận ra người, phải thay đổi, Tiểu Hồng, đến phòng Lục tiểu thư lấy một bộ quần áo tới đây, nên chọn bộ hợp với tư thái Thất tiểu thư.”

Nha đầu Tiểu Hồng lập tức liền chạy ra khỏi cửa, chỉ chốc lát sau, thấy trong tay nàng đang cầm một bộ y phục màu sắc đỏ chót tới đây, Hạ Vân Nhiễm vừa nhìn thấy y phục, khóe miệng giật giật, đây là có lòng, hay là vô tình?

Nàng vốn đã đen, còn nhất định phải phối hợp với màu đỏ chót, không phải càng tăng thêm màu da đen của nàng sao?

Đại phu nhân nhìn y phục này, khóe miệng cũng có chút giận trách, chỉ là, nàng cũng không có nói thêm cái gì, nhìn Hạ Vân Nhiễm nói: “Vân nhiễm! Đi thay bộ y phục này đi! Người bây giờ là Thất tiểu thư của Tướng phủ, về sau phải mặc có chút thể diện mới được.”

“Cám ơn đại phu nhân.” Hạ Vân Nhiễm cúi đầu cảm tạ một tiếng, đi vào phòng trong cùng nha hoàn.

Vóc người mười ba tuổi, Hạ Vân Nhiễm được coi là hơi gầy, chỉ là, y phục này mặc lên người vừa vặn, nha hoàn lại chải cho nàng một kiểu tóc, hai sợi tóc thả trước ngực, trên đầu cài trâm tinh xảo, trên chân chính là giày hoa hồ điệp, tất cả đều ăn mặc theo thân phận tiểu thư.

Hạ Vân Nhiễm nghĩ thầm, đại phu này cho mình mặc như vậy, cũng chỉ là tự dát vàng trên mặt nàng, cho nàng mặt mũi, làm cho người ta thấy nàng khoan hậu nhân ái, không cay nghiệt thứ nữ mà thôi.

Nhưng là, Hạ Vân Nhiễm có khuyết điểm chính là đen, coi như cài trâm bạc hàng đồng trên người nàng, cũng chỉ làm lộ thêm việc nàng đen thôi.

Đại phu nhân nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm đi ra, không khỏi quay mặt đi, dùng ống tay áo chặn lại khóe miệng đang cười nhạo, sau đó, ngay ngắn nói: “Đi thôi! Tất cả mọi người đang chờ gặp người!”

Hạ Vân Nhiễm gật đầu một cái, đi theo đại phu nhân ra cửa, dọc theo đường đi nàng lại trở thành đối tượng cho bọn nha hoàn chỉ chò nghị luận, chỉ ngắn ngủn một lát, nàng đã nổi tiếng trong phủ rồi.

Đến Nam sương phòng của lão phu nhân, chỉ thấy một đường trang trí tuyệt đẹp, đình đài lầu các san sát, cầu nhỏ nước chảy, núi giả nhiều hình thù, kỳ trân dị thảo, tranh vẽ cây cỏ đan xen khiến người ta thấy thích thú.

Một đường đi tới cửa Nam sương, Hạ Vân Nhiễm còn chưa kịp đến cửa, đã nghe thấy bên trong có tiếng cười nói không ngừng, đại khái trong phủ này nữ nhân có địa vị đều đi đến! Quả nhiên, vừa vào cửa, chỉ thấy trăm quý phái lay động, tóc mai ngát hương, ai cũng ăn mặc sắc màu rực rỡ, đáng vẻ cao quý, hoàn toàn lộ ra khí thế đại gia khuê tú.

Khi Hạ Vân Nhiễm xuất hiện sau lưng đại phu nhân thì nhất thời trong đại sảnh hợp thành một khúc vang, tất cả mọi người cười ồ lên, người cười đầu tiên không ai biết, các phu nhân, các tiểu thư, bọn nha hoàn đi theo đều cười, ánh mắt quan sát Hạ Vân Nhiễm, giống như nhìn thấy cái gì mới mẻ thú vị.

Hạ Vân Nhiễm nháy đôi mắt to đen, mím môi hết sức bình tĩnh thừa nhận phần cười nhạo này, còn lão phu nhân ho một tiếng, uy nghiêm nói, “Tốt lắm, đây là Thất muội Vân Nhiễm của các người, là tỷ muội của các người, cười cái gì? Có gì đáng cười?”

Trong đại sảnh nhất thời lại lắng xuống, bóng dáng của lão phu nhân uy nghi, không ai dám cười lần nữa.

“Thất muội, ngươi trở lại.” Một giọng nói thanh lệ, bóng dáng xinh đẹp đứng trước người Hạ Vân Nhuộm, Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu, trong mắt nhất thời lóe lên một cái.

Thật đúng là nữ tử xinh đẹp, chỉ thấy eo nàng nhỏ nhắn, khuôn mặt trái xoan, người mặc một bộ lụa hoa vàng, quần lụa mỏng uốn lượn có hoa văn hạc tiên, người khoác gấm sa lãng màu vàng nhạt đầy in hoa hồ điệp. Chân ngọc cài tóc mây khẽ đung đưa, trên eo treo một túi thơm, trên chân chính là giày thêu hoa ngọc lan, cả người hồng hào tươi đẹp, da trắng nõn nà, rất có tư thế phi yến lâm phong.

“Vị này là đại tỷ.” Giọng nói lão thái thái nhân nhạ vang lên.

Hạ Vân Nhiễm lập tức khẽ nhún người, hô một tiếng, “Đại tỷ.”

“Đừng khách khí, chúng ta là tỷ muội cùng cha khác mẹ nha!” Hạ Nguyệt Nhu mím môi cười một tiếng, đưa tay dắt Hạ Vân Nhiễm đến trước mặt tổ mẫu nói: “Lão phu nhân, cho Thất muội muội ngồi chung cùng ta đi!”

Trên mặt Lão phu nhân lộ ra nụ cười nhân nhạ “Tốt.”

Hạ Vân Nhiễm liền bị Hạ Nguyệt Nhu kéo đến chỗ ghế lớn ngồi xuống, lúc này, bên cạnh một tiếng hừ nhẹ vang lên, Hạ Vân Nhiễm ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ mặt như trái đào lộ vẻ khinh thường, cầm nhon khẽ nhếch, trên người nàng mặc y phục tím nhạt in hoa cẩm tú, cũng khá đẹp, chỉ là thái độ trên người nàng không mềm mại đáng yêu, nhiều thêm hơi thở lạnh lạnh.

“Đây là Nhị tỷ ngươi.” Hạ Nguyệt Nhu nhướn mày cười một tiếng, lần lượt giới thiệu những thiếu nữ bên cạnh: “Đây là Tam tỷ ngươi, Tứ tỷ, Lục tỷ.”

Hạ Vân Nhiễm cảm thấy buồn cười, sao phủ Tể tướng này chỉ có tiểu thư? Gien người phụ thân này thật là tốt? Có được rất nhiều nữ nhi? Chỉ là, không thể không nói, tiểu thư trong tướng phủ này đều xinh đẹp, nếu có một cuộc so tài, thì mình bị cười nhạo đó là chuyện tất nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đại tiểu thư giả nhân giả nghĩa

Hạ Vân Nhiễm từ chỗ lão phu nhân trở về, đại phu nhân an bài cho nàng một cái sân, đó là một viện cực nhỏ, bên trong có một sương phòng, nhìn rất khó coi, Hạ Vân Nhiễm không thêm đề ý.

Mới vừa nàng cẩn thận lưu ý, nữ nhân trong phủ này ngoài mặt hòa khí, kì thực bên trong là sóng ngầm mãnh liệt, chuyện nhiều nữ nhân tranh thủ tình cảm của một người đàn ông, không thiếu những tiết mục lừa gạt?

Hạ Vân Nhiễm không muốn khuấy nhiễu gì cả, nàng chỉ muốn biết rõ ràng nguyên nhân kêu nàng trở về, sau đó, đối xử với nàng tốt, nàng có thể sẽ tiếp nhận, đối xử với nàng không tốt, thì nàng sẽ phản kháng.

Trên một con đường đá xanh yên tĩnh, hai bên hoa sơn trà nở rộ, một thiếu nữ xinh đẹp kéo một người phu nhân trung niên, thoải mái tản bộ.

Phu nhân này rõ ràng là Trình thị, nàng nhiu mày, chuyện nữ nhi đối xử cực kỳ thân thiết với Hạ Vân Nhiễm có chút không hiểu, “Nguyệt Nhu! Lúc này ở trước mặt lão phu nhân, tại sao ngươi thay Hạ Vân Nhiễm nói tốt? Người này đến lão phu nhân đều nhìn chường mắt, sao ngươi lại ra mặt, đó không phải hành động thông minh.”

“Nương, ngươi không hiểu rồi, ngài quên vì sao Hạ Vân Nhiễm có thể trở lại trong phủ? Nàng may mắn được Thái hậu nói tới, đây là ân sủng không gì bằng, nếu nàng ta được ân sủng như vậy, thì khi ở trong cung, chúng ta có thể nói đến người này trước mặt Thái hậu, không phải sẽ được hưởng lây ân sủng sao? “Khóe môi Hạ Nguyệt Nhu nhếch lên nụ cười tính toán.

Trình thị không khỏi khen ngợi gật đầu một cái nói, “Không tệ, chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội thân cận hoàng thất nào, ngươi a! Từ nhỏ đã kín đáo, Hạ Vân Nhiễm vẫn còn có chút tác dụng.”

“Nàng có thể được Thái hậu nhớ thương, xem ra không phải người ít phúc.”

“Mặc kệ nàng là người nào, ngươi nhớ, trừ nha đầu Nguyệt Băng kia, những thứ khác ở tương lai đều là người lót con cờ làm đường, nếu Hạ Vân Nhiễm hiểu quy củ, cần phải làm việc cho ta, phải biết, ngươi là hi vọng của Hạ gia chúng ta, tương lai bay lên cảnh lâm phượng hoàng.” Trình thị nói như vậy, giống như đó là chuyện đương nhiên.

Hạ Nguyệt Nhu lấy khăn tay lặng lẽ che miệng, nở nụ cười, “Biết, nương.”

Rất nhanh, đại phu nhân thay Hạ Vân Nhiễm chọn một nha hoàn, bao gồm nha hoàn hầu cận của nàng Tiểu Thất, bên người nàng có hai vị nha hoàn hầu hạ, nhưng so với sáu nha hoàn của Đại tiểu thư, thì nha hoàn của nàng cũng là cấp bậc kém nhất.

Hạ Vân Nhiễm không thèm khát những thứ này, nàng tới nơi này không phải là vì tranh thủ tình cảm tranh địa vị, nàng chỉ muốn yên lặng sống cuộc sống của nàng, sau đó tìm ra một con đường sống, ở phủ Tề tướng này, sớm muộn cũng có một ngày, nàng cũng bị người ta biến thành con cò, nàng còn lâu mới cho phép!

Hạ Vân Nhiễm thật sự cảm thấy, những tỷ muội kia không tới thăm nàng, đại khái, cảm thấy đến gần nàng, là loại hạ thấp thân phận!

Chỉ có Đại tiểu thư kia thỉnh thoảng sẽ sai nha hoàn đưa tới đây một chút điểm tâm ngon, Hạ Vân Nhiễm nhận ân tình, cũng nhớ kỹ Hạ Nguyệt Nhu có chỗ tốt, chỉ là, nàng không hiểu Hạ Nguyệt Nhu là nữ nhi lớn lên bên cạnh đại phu nhân, không thể nào là người đơn thuần thiện lương, như vậy, nàng đối xử với mình như thế, chắc chắn phải có toan tính đi!

Hạ Vân Nhiễm chỉ nhớ kỹ một câu danh ngôn, sẽ không ai vô cớ đối xử tốt với mình như thế được, nhất định có một mục đích, chỉ là, sớm muộn nàng sẽ biết rõ, cái mục đích này thiện hay ác.

Bọn nha hoàn cũng thường xuyên mang đến một chút tin tức trong phủ, chỉ là, đều là tin tức bình thường, nói thí dụ như Tam tiểu thư Tứ tiểu thư cãi nhau, trong phòng bếp làm ra bánh ngọt mới gì, chuyện tình trong nhà thật đúng là không ít, nhưng ở chỗ này cũng có cái vui của cô đại, những chuyện này, bọn nha hoàn đã nghị luận rồi rít rồi. Hạ Vân Nhiễm yên lặng nghĩ người nửa tháng, rốt cuộc có một ngày, có một nha hoàn vội vàng đi vào, nhìn nàng nói: “Thất tiểu thư, nhanh lên chuẩn bị một chút, lão gia muốn gặp ngài.”

“Chuẩn bị cái gì?” Hạ Vân Nhiễm ngăn ra.

“Ngài phải thay trang phục! Mặc y phục mới chứ.”

“Không cần, trên người ta đều là xiêm áo mới làm, đi thôi! Dẫn ta đi gặp ta phụ thân.” Hạ Vân Nhiễm lười phải chú trọng những thứ đồ này, có lúc, bị người ghét bỏ cũng là một loại vui vẻ, ít nhất so với chuyện bị người chú ý tốt hơn.

Bọn nha hoàn hết cách với nàng, mấy ngày nay chung đụng, bọn họ thường thấy Hạ Vân Nhiễm tùy ý, quả nhiên là không có bộ dáng một tiểu thư khuê tú, hoạt giống nha đầu nông thôn, những nha hoàn này không biết đã bầm báo bao nhiêu lần, đại phu nhân cũng không quản, liền thuận theo nàng.

Hạ Vân Nhiễm dưới sự hướng dẫn của nha hoàn, đi tới phòng khách Tướng phủ, đó là chỗ nghị sự của Hạ Huyền, hán mới vừa từ nam Sứ Giang trở về, đã nghỉ ngơi hai ngày rồi, là buổi sáng đại phu nhân ở trước mặt hán nói ra Hạ Vân Nhiễm, hán mới dành chút thời gian, muốn gặp thất nữ này một lần.

Mặc dù trong phủ sớm có nghị luận đức tính phẩm hạnh Thất nữ nhi này, Hạ Huyền nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm thì chân mày nhăn lại vô cùng chặt, đây thật sự là nữ nhi của Hạ Huyền hán? Sao lại xấu như vậy? Nha hoàn trong phủ còn thanh tú sạch sẽ hơn nàng.

“Nữ nhi Vân Nhiễm gặp qua phụ thân.” Hạ Vân Nhiễm hành lễ trước phụ thân Tề Tướng.

Hạ Huyền có chút chán ghét nhíu mày nói: “Được rồi được rồi, ngươi trở lại trong phủ, thì phải ngoan ngoãn nghe lời đại phu nhân, học chút lễ nghi khuê các, chánh cho ngươi tính tình lỗ mãng.”

Nội tâm Hạ Vân Nhiễm khê động, thầm mắng một tiếng, thật là vô lương tâm! Hán sinh ra Hạ Vân Nhiễm, không nuôi dạy, tùy tiện ném đi coi như xong, bây giờ, nàng lại trở lại, không an ủi một câu, lại còn bộ dáng ghét bỏ? Còn mắng nàng lỗ mãng?

Đây thực sự là cha ruột? Hạ Vân Nhiễm đáp một tiếng thật thấp, “Vâng.”

Hạ Huyền nhìn nữ nhi này, cảm thấy nhức đầu, muốn đuổi đi, Hạ Huyền hán lại có một nữ nhi nhi vậy sao, thật đúng là rước lấy chuyện cười, hơn nữa, nàng 13 đi! Không tới mấy năm nữa thì phải lập gia đình, thay tướng mạo nàng chọn rể, cũng sẽ trở thành chuyện khiến hán đau đầu.

Hán nhớ mẫu thân của nàng lúc trước mỹ mạo vô song, thế nhưng sinh hạ nữ nhi có khuôn mặt như vậy, chẳng lẽ đây không phải là nữ nhi ruột thịt của hán? Hạ Huyền nghĩ tới đây, càng có chút không kiên nhẫn, hán khoát khoát tay lạnh nhạt nói: “Được rồi, đi xuống đi!”

Hạ Vân Nhiễm khê nhún người, liền lui ra, vừa ra tới đã nhìn thấy trong vườn hoa có mấy nữ tử tranh đoạt đồ, “Ai, cho ta nhìn khăn tay của ngươi một chút, là uyên ương, ta là mẫu đơn, đây thật là khăn tay thượng đẳng Giang Nam đấy!”

“Phụ thân ban thưởng không chỉ những thứ này! Nghe nói hán mang quà về để chỗ đại phu nhân, lập tức sẽ phân phát cho chúng ta.”

“Vậy thì tốt quá, không biết phụ thân mang đến cho ta quà gì.”

“Đồ tốt nhất sẽ là của đại tỷ nhị tỷ rồi, của chúng ta cũng sẽ không kém.”

Đây là một con đường phải đi qua mới về đến chỗ mình, Hạ Vân Nhiễm bắt đầu đi phải đi qua các nàng, các thiếu nữ đang cười hi hi không khỏi im lặng như tờ, quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt rất xem thường.

“Ai yêu, đây không phải là Thất muội sao? Ngươi mới từ chỗ phụ thân ra ngoài sao? Phụ thân cho ngươi quà gì?” Tứ tỷ hoạt bát nói nhiều, tiến lên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nguyên nhân nàng trở về phủ

Một bên Tam tỷ, Lục tỷ đều rồi rít ngưng mắt nhìn nàng, có chút ngạc nhiên.

Hạ Vân Nhiễm cười cười, “Phụ thân có thể bình an trở về chính là quà tặng tốt nhất cho ta.”

Sắc mặt của ba người hơi đổi, Hạ Vân Nhiễm nói lời này rõ ràng chính là ám chỉ họ không có đạo hiếu, sắc mặt Tứ tỷ hơi đổi, đang định phát tác, một đạo âm thanh dịu dàng truyền tới, “Thất muội muội nói quá đúng, phụ thân bình an là quan trọng nhất, đây cũng là điều chúng ta phải quan tâm nhất.”

Trong khi nói chuyện, chỉ nghĩ thấy một mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt, Hạ Nguyệt Nhu mang theo hai nha hoàn từ bên cạnh đi ra, ánh mặt trời chiếu vào trên người của nàng, áo tơ trắng tuyết, uyển chuyển thướt tha, khi gió tay nhấc chân tản ra hơi thở mềm mại đáng yêu, bước đi nhẹ nhàng liên tục, sự xuất hiện của nàng, lập tức khiến các vị tiểu thư âm thầm không có ánh sáng.

Hạ Nguyệt Nhu nổi danh là đại tiểu thư mỹ lệ trong tướng phủ, thời điểm nàng mười tuổi đã nổi danh truyền khắp đất nước, nghe nói, nàng đã từng đi tham gia một yến hội thơ ca, sau khi trở về, mọi người ta kính nể, Thánh thượng cũng khen ngợi nàng một phen, nàng giống như được trong hoàng thất nuôi dưỡng ở bên ngoài cung tương lai làm hoàng hậu.

Cộng thêm phẩm tính nghi đức nàng đều rất tốt, nghe nói dự định ứng cử thái tử phi có thể là nàng.

“Đại tỷ.” Tam tiểu thư Hạ Vân Tuệ, Tứ tiểu thư Hạ Vân Tích, Lục tiểu thư Hạ Vân Lệ coi nàng làm gương, rất tôn kính nàng.

Hạ Vân Nhiễm cũng hô theo một tiếng, trong nháy mắt, cảm giác mùi thơm bay tới, thì ra là Hạ Nguyệt Nhu đến gần trước mắt, đôi mắt nàng nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, đưa tay liền lấy khăn lụa trong ngực đặt vào trong tay của nàng, “Thất muội, đừng trách phụ thân, có lẽ thời điểm hân đang Giang Nam, vẫn chưa nghe nói người phải trở lại, cho nên không mang theo nhiều quà, người yên tâm, ta sẽ để mẫu thân chọn lựa mấy thứ người thích, đưa cho người.”

Hạ Vân Nhiễm ngạc nhiên, một bên các vị tiểu thư cũng ngạc nhiên, đại tỷ lại đưa khăn tay tốt nhất cho người Thất muội tầm thường này?

“Đại tỷ chính là người có tâm địa tốt, bình thường chuyện gì đều chiều cố đến bọn muội.” Một bên Tam tỷ có nhãn lực lập tức ca ngợi.

“Đúng vậy! Bình thường Đại tỷ đều nhường thứ mình thích cho chúng ta, Thất muội, người còn không mau cảm ơn đại tỷ?” Tứ tỷ hừ một tiếng, thật sự không phục.

“Cảm ơn đại tỷ.” Hạ Vân Nhiễm cảm tạ một tiếng thật thấp.

“Đừng khách khí, chúng ta là tỷ muội, tỷ muội tất nhiên phải yêu thương nhau.”

Hạ Vân Nhiễm mỉm cười một cái, cũng vô cùng thân thiết nhìn lại nàng, nàng mở lớn hai mắt, trực tiếp hỏi, “Đại tỷ, ta có chuyện muốn hỏi người?”

“Người hỏi đi!”

“Bệnh của ta còn chưa có tốt! Tại sao đại phụ nhân muốn ta trở về?” Hạ Vân Nhiễm đợi nửa tháng, cũng không thấy người tới đây nói cho nàng biết, nàng thấy Hạ Nguyệt Nhu đối đãi nàng như vậy, nàng nghĩ có thể hỏi nàng.

Hạ Nguyệt Nhu hơi lấy làm kinh hãi, “Thất muội chẳng lẽ không biết sao?”

“Ta. . . . . Ta không biết!” Hạ Vân Nhiễm cố làm ngu ngốc.

Một bên mấy vị tỷ muội đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm nàng, Lục tỷ khẽ hừ một tiếng, “Không phải là lấy được lòng thái hậu nương nương sao! Nếu không, người bị bệnh còn phải nuôi thêm mấy năm nữa.”

“Thái hậu nương nương?” Hạ Vân Nhiễm lập tức tròn to mắt, có vẻ rất kinh ngạc, thật ra thì nội tâm của nàng cũng không có khoa trương như trên nét mặt.

Nàng và thái hậu nương nương có quan hệ gì? Vậy thì nguyên nhân thật sự đây sao!

Hạ Nguyệt Nhu nắm tay của nàng nói: “Chúng ta đi ra đình ngồi xuống đi! Tới đó ta nói cho người biết.”

Hạ Vân Nhiễm đi theo nàng, một bên mấy vị tỷ muội cũng tham gia nào nhiệt đi theo.

Ngồi xuống, Hạ Nguyệt Nhu liền nắm tay của nàng, an ủi, “Đừng lo lắng, là chuyện tốt, thái hậu nương nương nhớ tới lòng tốt của ngươi ! Mới có thể nhắc tới ngươi.”

“Ta tốt? Lúc ta còn nhỏ gặp qua thái hậu nương nương sao?”

“Ngươi không nhớ sao? Thời điểm ngươi hai tuổi gặp qua thái hậu nương nương.”

“Hai tuổi? Ký ức trước lúc ta bảy tuổi không tốt, đại tỷ, ngươi tốt bụng nói cho ta biết đi!” Hạ Vân Nhiễm lập tức lôi kéo nàng, rồi rít nói.

Hạ Nguyệt Nhu cười gật đầu nói, “Được rồi! Ta nói cho ngươi biết.”

Một hồi nghe, Hạ Vân Nhiễm quả thực muốn cười, thì ra nguyên nhân nàng có thể trở lại tướng phủ sinh hoạt, hẳn là Thái hậu vô ý nói ra tên của nàng? Mà nguyên nhân có thể để cho Thái hậu nhớ, là khi còn bé nàng trộm lên xe ngựa đi tham gia bữa tiệc hoàng thất? Vốn là một tai họa, nhưng mà, Hạ Vân Nhiễm vì họa được phúc, nói chuyện với Thái hậu một cuộc, chọc vui Thái hậu, do đó nàng bình an trở lại trong phủ, tiếp tục làm Thất tiểu thư.

Dĩ nhiên, nói vấn đề gì cũng chỉ có Thái hậu biết, Hạ Vân Nhiễm hoàn toàn không biết, tóm lại, đại khái chính là một tiểu nãi oa chọc vui Thái hậu, khi còn bé, Hạ Vân Nhiễm nhất định thật đáng yêu đi! Nếu không, làm sao được Thái hậu nhớ?

Hạ Vân Nhiễm đương nhiên không biết, cũng bởi vì chuyện lần này, mẹ đẻ nàng sau một tháng, đột nhiên bị bệnh qua đời, ngay sau đó, mới hơn hai tuổi Hạ Vân Nhiễm bị đại phu nhân đưa đến bên cạnh nuôi nấng, thời điểm năm tuổi, mắc phải bệnh phổi, vẫn không thấy khá, mãi cho đến thời điểm lúc bảy tuổi, gái tiểu oa mập mạp dần dần gầy gò thấy xương, đại phu nhân liền lấy cớ đưa ra ngoài dưỡng bệnh, đưa Hạ Vân Nhiễm đến biên cảnh trong trấn nhỏ, lệnh cho một đôi vợ chồng người làm nuôi dưỡng ở bên cạnh.

Vừa mới bắt đầu một năm thì cho một trăm lượng bạc, sau đó lại không thấy đưa tiền nữa, vợ chồng người hầu kia liền nuôi dưỡng Hạ Vân Nhiễm như nữ nhi, một lần nuôi chính là bảy năm, bọn họ cho là người Tướng phủ sẽ không đón nàng về, nào biết, Hạ Vân Nhiễm còn có phúc khí trở lại Tướng phủ.

Những thứ này, đều là Hạ Vân Nhiễm ở phía sau tìm hiểu.

Nghe những lời này, trong ánh mắt mấy vị tỷ muội đều có đồ kị, không ngờ cái người Thất muội tâm thường này lại có phúc khí như vậy, nếu như đưa phúc khí này cho các nàng, sau này họ không chỉ có một hôn sự hoàng thất, mà còn làm rạng rỡ tổ tông.

Hạ Nguyệt Nhu cười nói, “Cho nên, mẫu thân liền phái người đi đón ngươi trở lại, mặc dù bệnh này không đường tốt cũng không sao, trở về phủ cũng có thể nuôi.”

Nói xong, Hạ Nguyệt Nhu lập tức cầm tay của nàng lên nói: “Thất muội, ta thấy trên đầu ngươi không có thứ tốt, ta đi chọn mấy thứ đẹp mắt cho ngươi!”

Nếu như là Hạ Vân Nhiễm lúc trước, nhất định sẽ bị sự sủng ái của Hạ Nguyệt Nhu làm cho mừng rỡ không thôi, nhưng mà giờ phút này nội tâm Hạ Vân Nhiễm lại biết, Hạ Nguyệt Nhu cũng chỉ là muốn cho nàng dời đi lực chú ý, không nên đi vương mắc chuyện tại sao đại phu nhân mấy năm này không tới nhận nàng, mà nhất định phải vào lúc này là tiếp nhận nàng.

Điều này rõ ràng là hướng về một câu kia của Thái hậu sao? Căn bản không có ý tốt đối đãi nàng, Hạ Vân Nhiễm không thể không khen Đại tiểu thư này thật thông minh, dùng một chút tiểu ân tiểu huệ liền cho rằng có thể dụ dỗ nàng vui vẻ, quên thời gian bảy năm bị bỏ.

Chỉ là, Hạ Vân Nhiễm không phải là người đần như vậy, nhưng nàng sẽ không phơi bày, ngược lại, về mặt một bộ mừng rỡ tung tăng, “Cảm ơn đại tỷ.”

Ý cười trên khóe môi Hạ Nguyệt Nhu càng đẹp hơn, nàng biết mình có thể dễ như trở bàn tay thu mua tâm tiểu nha đầu nông thôn, để cho ngày sau nàng có nhiều hơn một trợ thủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bị hãm hại

Kỳ thật tất cả mọi người đều cho rằng Hạ Nguyệt Nhu là người ôn nhu, thiện lương, có đồ ăn ngon đều đem cho bọn muội muội, có đồ chơi đẹp mắt cũng là hào phóng nhường lại, nhưng thật ra mọi người đều bị nàng che mắt, mẫu thân của nàng là chủ mẫu đương gia, quản lý toàn bộ việc trong phủ, có

đồ gì đẹp đều lưu lại cho nàng một phần tốt nhất, trong phòng nàng cũng không biết có bao nhiêu thứ tốt đây!

Dù cho nàng chỉ mặc y phục bình thường, nhưng đại phu nhân cũng âm thầm đặt may cho nàng rất nhiều kiện đồ, tại nơi thích hợp, để hào quang của nàng tỏa sáng.

Hạ Vân Nhiễm mang theo Tiểu Thất cùng bốn nha hoàn trở lại tiểu viện, lần này nàng chọn vài món trang sức đeo tay đẹp mắt từ chỗ Hạ Nguyệt Nhu, vòng đeo tay, nàng chỉ nhìn qua rồi cho nha hoàn cẩn thận bỏ vào hòm, nàng không có hứng thú với mấy thứ này, lại nói, thực chất nàng không có tâm tư thích làm đẹp như mấy nữ hài bình thường kia.

Bây giờ Hạ Vân Nhiễm cũng đã hiểu rõ tình thế rồi, nếu như không phải dựa vào uy danh của thái hậu, lúc này nàng chắc vẫn còn phải sống ở nông thôn, chẳng qua là hiện tại muốn xem ân trách của thái hậu có được lâu dài hay không, nếu quá ngắn, đại phu nhân sớm muộn gì cũng sẽ ngại nàng ăn không, muốn đưa nàng hồi hương.

Không, nàng không muốn hồi hương, nàng đã sớm nghĩ một phen, lần này phải rút lui nước nửa tháng tiểu sai mới đến được đây, nàng cũng không thể cứ thế mà lên đường trở về a!

Ba ngày sau, bên trong hoa viên, ba cô gái xinh đẹp đang đùa giỡn cười nói, đều chú ý đến một cây trúc hồ điệp, phía trên cây trúc đó, dùng một sợi đồng tinh tế xuyên thành hồ điệp, khẽ rung lên, hồ điệp liền giống như nhẹ nhàng giương cánh, trông rất sống động.

“Thật xinh đẹp a! Nhanh cho muội chơi một chút, Tử tỷ, cho muội chơi một lát đi!” Lục tiểu thư thập phần thích thú, muốn chạy đến đoạt đồ chơi.

Tử tiểu thư Hạ Vân Tích liền không cho, nàng vừa mới lấy ra từ chỗ quản gia, còn chưa chơi chán thì sao có thể nhường?

“Tử tỷ, ngại cho ta chơi đi!” Lục tiểu thư nói, thân thể giống như hồ điệp, đuối theo thân ảnh của nàng trong hoa viên.

Hạ Vân Tích còn muốn trêu chọc nàng, đảo hồ điệp trước mặt nàng, Hạ Vân Lệ lập tức nhảy lên, không trông thấy chậu hoa đặt cạnh cột trụ hành lang, thời điểm nàng lui về phía sau, giày thêu đá một cái, từng tiếng vỡ loảng xoảng không ngừng vang lên.

Ba vị tiểu thư đang chơi đùa trong hoa viên đều bị dọa sợ, nhao nhao nhìn xem chậu hoa bị vỡ kia, mới nhìn tưởng không quan trọng, nhưng khi trông thấy đóa hoa liên lan từ sắc kiêu diễm kia nằm trên mặt đất, ba người đều hít sâu một hơi.

Lục tiểu thư càng là sợ tới mức kinh hãi, cắn tay áo nói ra, “Tam tỷ. . . Cái kia. . . Là đóa liên lan tím mà lão phu nhân thích nhất sao?”

Hạ Vân Tuệ gật đầu, có chút phiền muộn thấp giọng mắng, “Ngươi xem, đã thấy chính mình gây ra họa lớn chưa? Cây hoa trân quý này là phủ công chúa tặng cho lão phu nhân, trong hoa viên này, lão phu nhân yêu thích nó nhất, ngươi chắc chắn sẽ phải chịu phạt.”

Hạ Vân Tuệ cùng Hạ Vân Lệ đều là nữ nhi của tam di nương, là tỷ muội ruột, còn Hạ Vân Tích lại là nữ nhi của tứ di nương, bất quá, vì sợ uy nghiêm của đại phu nhân cùng đại tiểu thư, các nàng mới giống như tỷ muội ruột, bình thường cũng hay tranh giành một vài đồ đẹp, hôm nay bị vướng vào tai vạ này, Hạ Vân Tuệ cùng Hạ Vân Tích đều bối rối thay Hạ Vân Lệ.

“Ai nha đều là ta không tốt, sớm biết như vậy ta liền cho lục muội chơi.” Nói xong, Hạ Vân Tích ném trúc hồ điệp xuống đất, có chút tức giận nói, “Đều do thứ này, ta cũng không chơi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Vân Lệ trắng bệch, kinh hãi không thôi, một đôi mắt ngập nước hướng phía hai vị tỷ tỷ xin giúp đỡ nói, “Tam tỷ tử tỷ, ta nên làm cái gì bây giờ? Lão phu nhân nhất định sẽ đánh chết ta.”

“Lục muội, đừng nóng vội, chúng ta cùng nghĩ biện pháp.”

“Nghĩ biện pháp gì? Chút nữa Tử La tỷ tỷ sẽ tới chuyển hoa, nàng nhất định sẽ phát hiện chậu hoa này bị vỡ.”

“Mỗi ngày Tử La tỷ tỷ đều chuyển hoa đến Lâm Thần Lộ, hôm nay thời tiết cũng không tệ, nói không chừng sẽ đến chuyển muộn hơn.”

“Sớm muộn cũng bị phát hiện thôi! Đóa liên hoa tím này sắp chết rồi.”

Hạ Vân Tích là người quỷ kế đa đoan, đừng thấy nàng bình thường sáng sủa, đầu óc xoay chuyển vô cùng nhanh nhạy, nàng bấu một cái nói, “Lục muội, yên tâm, việc này sẽ không đổ được lên đầu ngươi đâu.”

“Tử tỷ, ngại có biện pháp giúp ta thoát thân?”

“Thất muội không phải là đã trở về rồi sao? Nàng chỉ là một nha đầu dã tính, sống ở nông thôn từ nhỏ, gây ra một vài chuyện ở quý phủ thì có làm sao? Chút nữa liền đưa nàng tới, nói chậu hoa này là do nàng làm vỡ, chúng ta đều tới chỗ của lão phu nhân chứng, nàng có miệng cũng không thể nói được gì.”

Hạ Vân Tuệ cũng cảm thấy biện pháp này rất tuyệt, “Đúng vậy, thất muội thật sự rất ngu ngốc, hơn nữa lại có uy danh của thái hậu, lão phu nhân tối đa sẽ chỉ trách mắng nàng vài câu, để nàng gánh tội thay là thích hợp nhất đấy.”

Trên mặt Hạ Vân Lệ lập tức lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, “Vậy bây giờ chúng ta làm sao để dẫn nàng tới đây?”

“Ta cảm thấy chúng ta phải nói chuyện này cho đại phu nhân, nhờ đại phu nhân giúp chúng ta diễn tuồng vui này, nếu không, đại phu nhân mà biết chúng

ta làm bậy sau lưng nàng, nàng chắc chắn sẽ mất hứng đấy.”

Hạ Vân Lệ lại càng hoảng sợ, “Thế nhưng, đại phu nhân có thể trực tiếp hỏi tội ta hay không?”

“Ngươi ngốc a! Chúng ta lớn lên bên cạnh đại phu nhân, nàng coi như nữ nhi ruột, thất nha đầu kia sao có thể coi là tiểu thư? Nàng da thô thịt tháo, ở trong phủ này, tương lai có thể giúp đỡ được gì sao? Bất quá chỉ là một nha đầu há mồm ăn cơm mà thôi.” Hạ Vân Tích ác độc nói.

Ba người thương lượng chuyện này xong, liền đi tìm đại phu nhân, đem sự tình trong hoa viên nói một lần, quả nhiên đại phu nhân rất tức giận, bất quá, nhìn Hạ Vân Lệ nước mắt rờn rờn, khóc không ra tiếng, thập phần tự trách, đáy lòng của nàng cũng đồng ý với biện pháp kia, tư sắc của mấy nha đầu này đúng là rất tốt, tương lai có thể gả vào hào phú, đến lúc cần giúp đỡ gì thì các nàng chắc chắn sẽ hết lòng trợ giúp, còn Hạ Vân Nhiễm quả thật không có giá trị lợi dụng gì rồi.

Lão phu nhân thích đùa liên lan tím kia thì ai cũng biết, nếu biết là Hạ Vân Lệ làm chết, khẳng định nàng sẽ bị trách mắng một trận, cũng có thể bị lão phu nhân phiền chán, nhưng tương lai của Hạ Vân Nhiễm lại không có kết quả gì tốt, đem tội đổ lên đầu Hạ Vân Nhiễm là hợp lý nhất, lão phu nhân cũng biết rõ uy danh của thái hậu, mà nàng lại chỉ là một nha đầu sống ở nông thôn từ nhỏ, dù cho lão phu nhân trách mắng vẫn chưa hết giận, cũng chỉ đánh thêm vài gậy mà thôi.

Đại phu nhân tính toán vô cùng tinh thông, nàng chuẩn bị hết thảy sự tình hữu ích cho nàng cùng con gái nàng, vì vậy quyết định thực hiện kế hoạch chuyện lần này, để chính nha hoàn của mình đi gọi Hạ Vân Nhiễm chờ trong hoa viên.

Lão phu nhân không quan tâm đến trường quản quý phủ, đại phu nhân lại nắm giữ quyền hành vài chục năm, nên đã sớm có uy nghiêm nhất định, nàng làm việc đều có chủ quyền, chỉ cần hạ lệnh, nàng cũng gần giống như hoàng đế, có thể chỉ tay thao túng vận mệnh của người trong phủ.

Chỉ là một Hạ Vân Nhiễm nhỏ nhen, cũng khiến nàng phải phí hết một phen tâm tư rước nàng hồi phủ, lúc này, có chỗ được lợi, nàng còn có thể nương tay sao?

Hạ Vân Nhiễm nhận được thông báo của nha hoàn, hoàn toàn không biết mình sắp nhảy vào cái bẫy, nàng đi theo nha hoàn tới chỗ chậu liên lan tím vỡ, nha hoàn kia nói với nàng, “Thất tiểu thư, người liền chờ ở đây a! Đại phu nhân lập tức triệu kiến.”

“Tốt.” Hạ Vân Nhiễm gật đầu, nha hoàn vừa đi, nàng nhàm chán thưởng thức hoa cỏ bốn phía, trong lúc lơ đãng liền nhìn thấy một chậu hoa bị vỡ trong góc tường, thấy bông hoa đáng thương đang héo rũ kia, nàng thật muốn đi trồng lại.

Cổ y thế gia nàng đều thiên vị thực vật cực độ, tuy rằng cuối cùng đám hoa cỏ xinh đẹp kia cũng sẽ bị nàng nghiền thành phấn, làm thành các loại dược liệu mà thôi.

102

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Định tội

Đúng lúc này, cách đó không xa, ba thân ảnh vội vã đi tới phía nàng, Hạ Vân Nhiễm có chút kinh ngạc nhìn thân ảnh các nàng.

Nữ tử trung niên cầm đầu mặc một bộ váy màu đỏ thẫm, đại khái là cao đẳng nha hoàn trong phủ, ánh mắt của nàng dừng lại trước bông hoa sen màu tím yếu ớt nằm trên mặt đất kia, lập tức kinh hô một tiếng, “A nha.” Nói xong, liền đi hắt bùn đất ra, cẩn thận nâng bông hoa dậy, quay đầu lại la lên với nha hoàn sau lưng, “Nhanh đi cầm một cái chậu hoa đến.”

Một nha hoàn lập tức chạy đi, nữ tử trung niên thập phần cẩn thận phôi bỏ bùn đất, bao bọc bông hoa lại, quay đầu liền nói với Hạ Vân Nhiễm, “Thất tiểu thư, sao ngươi có thể không cẩn thận như vậy? Đây chính là bông hoa lão phu nhân yêu thích nhất a!”

Hạ Vân Nhiễm tròn tròn mắt, đưa tay chỉ chính mình, “Tỷ tỷ, người nói là ta làm chết hoa này?”

“Không phải người thì chẳng lẽ ở đây còn có người khác sao?” Nữ tử trung niên không khỏi quát to, khẩu khí kia hoàn toàn không coi Hạ Vân Nhiễm như một vị tiểu thư.

Hạ Vân Nhiễm tức giận, nàng hí hóp, đột nhiên hiểu rõ lý do nàng phải chờ ở chỗ này rồi, hóa ra là do chậu hoa bị vỡ kia, để nàng gánh tội thay, chết tiệt, nàng cứ như vậy bị hãm hại sao?

“Tỷ tỷ, ta thật sự không làm hỏng.” Hạ Vân Nhiễm giải thích.

“Hừ, lời này của ngươi đi nói với lão phu nhân đi, hoa này là do phủ công chúa đưa tới, là công chúa lấy hạt giống từ Tây Vực nuôi trồng lên đây, ở trong kinh đô này, đại khái cũng chỉ có hai mươi mấy chậu, lão phu nhân may mắn được một chậu hoa này, ngươi làm chết nó, lão phu nhân sẽ rất đau lòng có biết không?”

“Tỷ tỷ, chẳng qua hoa này mới ngã xuống, còn chưa chết.” Hạ Vân Nhiễm nhẹ giọng phản bác, nghe thấy tầm quan trọng của bông hoa, nàng nghĩ, lúc này nàng thực sự đã bị người tính kế.

Lúc này, có nha hoàn lấy chậu hoa đến, Từ La cẩn thận bỏ hoa vào, rồi vun đất lại, ôm vào trong ngực, nói với Hạ Vân Nhiễm, “Thất tiểu thư, tướng phủ này không giống như nông thôn, những đồ vật kia đều rất đắt đỏ đấy, một thứ cũng không được hư hại, người vẫn là nên thu liễm tính tình lại a!” Nói xong, nàng liền dẫn nha hoàn rời đi.

Hạ Vân Nhiễm xanh mặt, dờ khóc dờ cười, bọn họ thật sự coi nàng là đã nha đầu sao? Nàng hơi cắn môi, hừ lạnh, nàng cũng muốn điều tra xem, là ai dám hãm hại nàng như vậy.

Hạ Vân Nhiễm lập tức bị gọi đến trước mặt lão phu nhân, quả nhiên sắc mặt lão phu nhân vô cùng khó coi, nhìn chăm chăm vào nàng, thanh âm nghiêm nghị nói, “Vân Nhiễm, sao ngươi vừa mới hồi phủ mà đã gây chuyện? Làm hỏng một chậu hoa đẹp của ta?”

“Lão phu nhân, kỳ thật không phải ta...” Hạ Vân Nhiễm nhỏ giọng nghĩ cách rửa sạch tội danh.

“Không phải ngươi? Vậy là ai? Từ La tận mắt nhìn thấy ngươi đứng ở cạnh chậu hoa, ngươi còn oan uổng sao?”

Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm hơi hơi nâng lên, nhìn Từ La, chỉ thấy ánh mắt của nàng có chút lập loè, rõ ràng là được chỗ tốt gì đó, nên mới hãm hại nàng.

Hạ Vân Nhiễm vẫn lắc đầu không chịu thừa nhận, “Lão phu nhân, thực sự không phải ta, ta bị nha hoàn của đại phu nhân gọi tới đó, Từ La tỷ tỷ cũng vừa lúc chạy đến.”

“Không phải biện bác, tuổi còn nhỏ mà đã nói dối như vậy, không dạy ngươi quy củ, về sau còn như thế nào nữa đây? Cấm túc ba ngày trong phòng cho ta, suy nghĩ lỗi lầm.” Lão phu nhân giận dữ, trực tiếp phạt cấm túc.

Hạ Vân Nhiễm thấy lão phu nhân đã hoàn toàn nghĩ nàng có tội, dù nàng có phản bác thế nào thì cũng vô dụng, lão phu nhân căn bản chỉ muốn tìm một người để trút giận, dù cho nàng không làm gì cả.

Hạ Vân Nhiễm rời khỏi phòng của lão phu nhân, liền gặp Hạ Nguyệt Nhu, chỉ thấy một đôi mắt đầm lệ của nàng hiện ra quan tâm cùng lo lắng, “Thất muội, lão phu nhân nói như thế nào?”

“Cấm túc ba ngày.” Hạ Vân Nhiễm thành thật nói.

“Ai, làm sao lại phát sinh chuyện như vậy? Thất muội, về sau muội phải cẩn thận một chút.”

Đáy lòng Hạ Vân Nhiễm cười lạnh một tiếng, khiến ta rơi vào tình cảnh như bây giờ, không phải do ngươi cấu kết với đại phu nhân để hãm hại ta sao? Bộ dạng giả mù sa mưa a! Nhưng rất tiếc, tâm tình hôm nay của ta thật sự không tốt, không thương thức được.

“Tỷ tỷ, kỳ thật chậu hoa này không phải do ta làm vỡ a, tỷ không tin ta sao?” Hạ Vân Nhiễm chớp chớp con mắt, cố gắng ép ra một ít nước mắt.

“Cái gì? Không phải do muội làm vỡ sao? Vậy thì là ai?” Hạ Nguyệt Nhu giật mình, khẽ chớp phượng mâu.

“Ta cũng không biết, bất quá, ở nơi bình hoa bị vỡ, ta có nhặt được một thứ gì đó, ta nghĩ vật kia chắc chắn là đồ trên người của một vị tiểu thư, ta định giao lại cho lão phu nhân, nhưng hôm nay lão phu nhân lại tức giận, nên cũng chưa nói ra, đợi lão phu nhân hết giận rồi, ta sẽ lấy nó ra, tỷ nói xem, lão nhân gia có thể thay ta làm chủ hay không?” Hạ Vân Nhiễm biểu lộ nghi hoặc, bất an.

Đáy mắt Hạ Nguyệt Nhu hiện lên một tia kinh ngạc, nàng quan tâm nói, “Thất muội, muội nhặt được cái gì?”

“Thứ này ta chỉ giao cho lão phu nhân, đại tỷ, ta trở về phòng trước, sau ba ngày, ta sẽ giao lại cho lão phu nhân, rửa sạch tội danh của ta.” Nói xong, Hạ Vân Nhiễm dẫn nha hoàn rời đi.

Sau lưng, Hạ Nguyệt Nhu hơi híp con mắt, nàng đang nghĩ xem lời Hạ Vân Nhiễm nói là thật hay giả, bất quá, chỉ mới nghĩ một chút, nàng liền tin là thật, quay đầu nói với nha hoàn, “Đi gọi tam tiểu thư, tứ tiểu thư, lục tiểu thư đến phòng của mẫu thân.”

Từ khi Hạ Vân Nhiễm trở về thì đã bắt đầu giả vờ là một người thành thật, dễ bị lừa, nên mới có thể khiến cho người khác xem nhẹ nàng, cho nên đối với lời nói của nàng, cũng sẽ không nghĩ là giả đấy.

Trong phòng đại phu nhân, tất cả mọi người nghe xong lời Hạ Nguyệt Nhu nói, nhất thời trầm mặc, làm sao có thể? Hạ Vân Nhiễm lại nhặt được đồ vật có thể thoát khỏi tội danh?

“Mấy người các ngươi đều nghĩ lại cẩn thận cho ta, xem các ngươi có bị mất cái gì không?” Ánh mắt đại phu nhân nghiêm khắc đánh giá ba vị tiểu thư.

Ba người Hạ Vân Tuệ đều mím môi suy nghĩ, có thể bởi vì lúc ấy quá vội vàng, nên không có chú ý đến chuyện đồ vật bị mất.

“Đại phu nhân, không nghĩ ra.” Hạ Vân Tuệ có chút e ngại lắc đầu nói, hai người khác cũng lắc đầu theo.

“Vậy đi kiểm tra vòng tay của các người, xem người nào bị thiếu, nếu Hạ Vân Nhiễm thật sự tìm được đồ giúp nàng thoát thân, ta cũng không giúp được các người, trong các người tất phải có một người ra gánh chịu.” Đại phu nhân có chút phiền muộn mà nói, nàng cũng đã tốt bụng giúp đỡ bọn họ, không nghĩ tới, lại bị Hạ Vân Nhiễm nắm giữ nhược điểm.

“Đại phu nhân, không phải còn thời gian ba ngày sao? Trong ba ngày này chúng ta có thể cho nha hoàn đi tìm trong phòng thất muội, xem chúng ta mất vật gì.” Hạ Vân Tích lập tức đề nghị.

“Tuy rằng Hạ Vân Nhiễm lớn lên ở nông thôn, nhưng chúng ta không hiểu nàng, nàng cũng không phải một đứa ngốc, chuyện này, nàng sẽ nhìn ra là ta thiên vị, có lẽ nàng đang oán hận ta.”

“Đại ân đại đức của đại phu nhân, chúng ta vô cùng biết ơn, ngày sau, sẽ hảo hảo báo đáp.” Hạ Vân Tuệ lập tức quỳ xuống, hai người khác cũng quỳ xuống theo.

Đại phu nhân thoả mãn gật đầu, nàng muốn giữ được lòng của ba thiếu nữ xinh đẹp này, ngày sau để các nàng đều phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Được, ta sẽ cho Tiểu Nguyệt vào tìm trong gian phòng của Vân Nhiễm, lục soát mà thấy thì ổn, còn lục soát mà không thấy, Vân Lê, người phải chuẩn bị sẵn sàng a!”

Hạ Vân Lê luống cuống, nàng sợ lão phu nhân nhất, hơn nữa, lúc nàng còn nhỏ lại thường xuyên đắc tội với bà, cho nên lão phu nhân cũng không thích nàng, nếu lại thêm cả tội danh này, lão phu nhân sẽ càng chán ghét nàng, hơn nữa thanh danh mà không tốt, về sau, hôn sự của nàng lại có lão phu nhân nhúng tay, vạn nhất bà không chỉ hôn cho nàng với một nhà tốt thì biết làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tìm ra thủ phạm

Ở trong tương phủ, là thứ nữ, các nàng đã chịu đủ ủy khuất, đều ngóng trông vào tương lai mình có thể gả cho một người trong sạch, có thể trở mình làm quyền phủ, tiểu thư khuê các, ngoại trừ có một thanh danh tốt, còn phải được các trưởng bối yêu thích mới ổn, nếu không, chỉ cần có một mối hôn nhân tốt nào, cũng không đến lượt các nàng.

Đại phu nhân chỉ muốn dọa nạt một chút, nhưng lại làm hư mất sự tình, Hạ Vân Lê gấp muốn chết, đáy lòng nàng thầm nghĩ, nhất định phải đến chỗ Hạ Vân Nhiễm để tra rõ ràng, đến cùng là mất cái gì.

Dù sao, trong chuyện này, Hạ Vân Tuệ cùng Hạ Vân Tích cũng có phần, nhưng người chính thức gây tai họa lại là nàng, nếu Hạ Vân Nhiễm có thể thoát khỏi tội danh, nàng nhất định sẽ phải chịu tội.

Hạ Vân Nhiễm trở lại gian phòng, vẫn cảm thấy rất phiền muộn, không đầu không đuôi, vô cớ bị mắng một trận, còn bị nói là không có giáo dục, đứng vậy! Cổ thân thể này căn bản chính là có phụ thân sinh trưởng nhưng lại không có phụ thân dạy dỗ, lão phu nhân oán nàng làm gì?

Từ La còn tự mình tới đây dạy dỗ nàng mấy câu, sai mấy tiểu nha hoàn tới canh chừng, trong ba ngày tới không cho phép Hạ Vân Nhiễm đi ra ngoài.

Hạ Vân Nhiễm nhìn thân ảnh kiêu ngạo của Từ La, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mặc kệ Từ La có coi nàng là tiểu thư hay không, chỉ riêng việc nàng ta cũng giúp mấy người khác hãm hại nàng, nàng liền tức giận, chắc chắn sẽ có một ngày, nàng khiến cho nàng ta phải hối hận vì những việc mình đã làm.

Mặc dù Hạ Vân Nhiễm rất muốn biết chuyện này thật rõ ràng, nhưng nàng không nóng vội, dù sao nàng cũng đã thả ra một vài tin tức giả, để xem ai sẽ vội vã cắn câu.

Xế chiều hôm đó, trong lúc nàng đang ngủ, chỉ nghe thấy tiếng bọn nha hoàn lục lọi bên cạnh nàng, nàng giả bộ ngủ thật sâu, nha hoàn kia còn dám đến gần chỗ nàng, sờ tới sờ lui, sau khi sờ xong, nàng nín thở nghe lén các nàng nói chuyện, “Không tìm được, làm sao bây giờ?”

“Về trở về báo lại cho đại phu nhân a! Để đại phu nhân quyết định.”

Hạ Vân Nhiễm cười lạnh một tiếng, xem ra tất cả người trong phủ này, không có một ai là thật tình tốt với nàng đâu.

Hạ Vân Nhiễm lại đợi hai ngày, mắt thấy ngày thứ ba đã đến, nàng đang ngăn người ở trong phòng, lại nghe thấy ngoài cửa có người tiến đến, ngay sau

đó, bọn nha hoàn kêu lên một tiếng, “Lục tiểu thư, tại sao người lại tới đây?”

“A! Ta nghe nói thất muội bị cảm tức, nên muốn mang bánh hạt sen đến cho nàng.” Là thanh âm của Hạ Vân Lệ.

Trong phòng, khoe miệng Hạ Vân Nhiễm cong lên, cuối cùng thì cá cũng đã mắc câu rồi, nha hoàn của đại phu nhân không lúc soát được gì, đương nhiên đại phu nhân cũng không có ý định quản chuyện này nữa, mà các nàng chắc chắn cũng không biết trong tay nàng đang nắm giữ nhược điểm của ai, cho nên, đại phu nhân chỉ cần buông tha chuyện này, người kia nhất định sẽ thấy lo sợ, vì không muốn nàng giao ra nhược điểm này, người đó sẽ mạo hiểm, tự mình đến đây xem xét một phen.

Nếu là những người khác, cũng sẽ không nhiều chuyện tới đây thăm nàng đấy, bọn họ đều không muốn rước họa vào thân.

“Thất tiểu thư, lục tiểu thư đến thăm ngài.” Nha hoàn Tiểu Lan tiến vào thông báo.

“A! Ta đang bị cảm tức, chắc không thể gặp nàng rồi.” Hạ Vân Nhiễm có chút buồn rầu nói.

“Chuyện này... Đến đưa đồ ăn chắc cũng được.” Tiểu Lan nói, nàng thân là nhị đẳng nha hoàn bên người đại phu nhân, tâm tư thông minh, tự nhiên biết lần này là do lục tiểu thư gây họa, nếu lục tiểu thư tiến vào mà có thể giúp nàng vãn hồi tội danh, cũng coi như là một chuyện tốt.

“Vậy thì được a! Mời nàng vào đi!” Hạ Vân Nhiễm mím môi cười cười, sau đó đứng dậy, cười hi hi nhìn Hạ Vân Lệ đi đến trước cửa, “Lục tỷ, sao người lại tới đây a?”

“Thất muội, ta tới thăm ngươi, tư vị bị cảm thực sự vô cùng khó chịu.” Hạ Vân Lệ cười rộ lên, một khuôn mặt rực rỡ hồn nhiên, rất đẹp.

“Đúng vậy a! Cũng may lão phu nhân chỉ cảm tức ta thôi, nếu như ta còn bị người phạt thêm đại bản, đó mới là oan! Cũng không phải là do ta làm vỡ chậu hoa kia, thật không biết là ai độc ác hại ta!” Hạ Vân Nhiễm cười nói.

“Ha ha, Lão phu nhân là người nhân từ, sao lại phạt ngươi đại bản được?” Hạ Vân Lệ cười đến có chút mất tự nhiên.

“Thất muội, ta nghe nói ngươi nhất được đồ ở trong hoa viên, là vật gì a! Có thể cho ta xem một chút không?” Hạ Vân Lệ bắt đầu hỏi thăm.

Hạ Vân Nhiễm hơi tròng mắt nhìn, nói, “Lục tỷ muốn biết sao?”

Hạ Vân Lệ có chút chột dạ, quay sang chỗ khác, “Ta chỉ hơi tò mò thôi.”

Hạ Vân Nhiễm cảm miếng bánh ngọt lên, đưa vào trong miệng nuốt xuống, Hạ Vân Lệ không khỏi có chút nóng nảy, “Thất muội, ngươi mau nói cho ta biết a! Ngươi rút cuộc là nhất được cái gì?”

Hạ Vân Nhiễm được ăn ngon, cười nói, “Đợi ta ăn xong rồi hãy nói được không? Ta chết đói mất rồi.”

Hạ Vân Lệ cắn môi, đành phải kiên nhẫn chờ, thấy bộ dạng này của nàng, đáy lòng cảm thấy xem thường, đây thực sự là muội muội cùng cha khác mẹ của các nàng sao? Nói ra thật làm người ta mất mặt.

Hạ Vân Nhiễm chậm rãi ăn xong, Hạ Vân Lệ cũng đã hết kiên nhẫn, nàng lên tiếng lần nữa nói, “Thất muội, chúng ta đều là tỷ muội, ngươi là hảo muội muội của ta, đừng giấu giếm ta nữa, nhanh nói cho lục tỷ a!”

Hảo muội muội? Nếu như ngươi thật coi ta là hảo muội muội, vậy tại sao còn đẩy ta ra gánh tội thay ngươi? Hạ Vân Nhiễm yên lặng trào phúng trong lòng, lau khoe miệng nói, “Lục tỷ thật sự muốn biết?”

“Nói mau a! Ta thực sự rất muốn biết.” Hạ Vân Lệ lừa gạt nói, giờ phút này nàng hận không thể bóp cổ Hạ Vân Nhiễm rồi bức nàng phải nói ra.

“Ách... Lục tỷ, ngươi có thể bảo nha hoàn mang thêm một đĩa bánh ngọt khác đến cho ta được không? Đã rất lâu ta không được ăn bánh ngọt ngon như vậy.” Hạ Vân Nhiễm cũng không phải là người phàm ăn, nhưng loại bánh ngọt giòn xốp tí mĩ giống như vậy, nàng thực sự muốn ăn thêm một đĩa nữa.

“Thất muội, ngươi nói cho ta biết trước đi! Rồi ta sẽ sai người mang đến cho ngươi.”

“Ta vẫn chưa ăn no a! Nếu chưa ăn no thì ta sẽ không có khí lực để nói chuyện.” Bộ dạng Hạ Vân Nhiễm thật sự rất giống người hữu khí vô lực*.

(*Hữu khí vô lực: Bất lực)

Hạ Vân Lệ nháy mắt với nha hoàn bên người, nói, “Nhanh đến phòng bếp mang bánh ngọt tới cho thất muội.”

“Lấy nhiều một chút a!” Hạ Vân Nhiễm nhắc nhở nha hoàn kia một tiếng.

Kế tiếp, Hạ Vân Nhiễm liền kéo Hạ Vân Lệ đến xem nơi nàng cất chứa bảo bối, những món trang sức đeo tay điểm lệ kia, nàng giả vờ coi như bảo bối, khiến Hạ Vân Lệ nghĩ nàng chính là một nha đầu chưa thấy qua việc đời, những thứ này đều là vật phẩm trang sức bị các nàng ghét bỏ, nàng còn coi như bảo bối! Đáy mắt Hạ Vân Lệ hiện rõ vẻ khinh bỉ.

Nha hoàn lại mang bánh ngọt tới, Hạ Vân Nhiễm cầm lấy một cái, Hạ Vân Lê gấp gáp thúc dục nàng lần nữa, nói, “Hảo muội muội, hảo muội muội của ta, người nhanh nói cho lục tỷ a!”

Hạ Vân Nhiễm cười lạnh, rốt cuộc cũng không chờ được nữa rồi sao? Kỳ thật, nàng cũng lười phải rửa sạch tội danh lần này, chẳng qua nàng chỉ muốn biết là ai đã hãm hại nàng, tương lai nhất định sẽ trả lại gấp đôi.

Giờ phút này, nàng lại có thể ăn một bữa tốt, hiện tại cũng đã ăn no được bấy phần, nàng phùi bánh ngọt trong tay, nói, “Được rồi! Ta sẽ nói cho người biết a!” Nói xong, nàng bình thân lấy món đồ từ ngực áo của mình ra, đặc ý nói với Hạ Vân Lê, “Nhìn xem, đây chính là thứ mà ta nhặt được trong hoa viên đấy, có phải là bảo bối rất đẹp hay không?”

Hạ Vân Lê vừa nhìn thấy nàng cầm một viên đá cuội trên lòng bàn tay, thiếu chút nữa là tức giận đến ngất đi, cái gì? Chứng cứ nàng tìm được lại chính là một viên đá cuội hay sao?

Hạ Vân Nhiễm thối thối bụi bặm bám trên viên đá cuội, con mắt lóe sáng nói, “Thật xinh đẹp a!”

“Đây là thứ mà người nói mình nhặt được bên cạnh chậu hoa?” Hạ Vân Lê tức giận trừng mắt, nàng hao hết tâm tư tới đây tìm hiểu, thứ làm nàng phải lo lắng trong hai ngày qua, lại chỉ là một viên đá cuội?

“Lục tỷ, người không cảm thấy nó rất đẹp sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hủy quần áo của Lục tỷ

“Rất đẹp? Thật muội, có phải những món đồ đẹp như vậy muội vẫn chưa thấy qua chứ! đây bất quá chỉ là một khối đá cuội, có cái gì mà hiếm lạ?” Hạ Vân Lê tức giận đến hai má đỏ lên, thật muốn mắng to một trận mà.

“Ồ! Ta tưởng rằng đây là bảo thạch.” Hạ Vân Nhiễm rất vô tội nói.

Hạ Vân Lê nặng nề thờ phào nhẹ nhõm, xem ra là nàng tự lo lắng một mình, cái nha đầu này vốn dĩ không gặp qua nhiều người, nàng cũng lười ngồi ở đây, đứng lên nói, “Như vậy người cảm thấy nó là bảo thạch thì người cứ giữ lấy đi!”

Nói xong, nàng vung tay rời đi, Hạ Vân Lê cho rằng tự mình có thể thoát hiểm rồi, nhưng nàng lần sao mà biết nàng đã bị cặp mắt của Hạ Vân Nhiễm nhìn chăm chú vào đây?

Dám hãm hại nàng, nàng nhất định làm cho nàng cái được không bù được cái mất, hãy chờ xem đi!

Đạo mắt chuyện này liền đi qua mấy ngày, vừa nghe nói Hạ Vân Nhiễm coi đá cuội là bảo thạch, đều rước lấy toàn phủ cười nhạo, đặc biệt là đại phu nhân, càng xem thường nàng hơn, một nữ nhi, nói ra điều làm mất mặt nàng.

Hiện tại, chính là mùa xuân chuyển sang mùa hạ rồi, hàng năm vào lúc này, Đại phu nhân sẽ sai người đi Giang Nam chọn mua một nhóm tơ lụa thượng đẳng. Để may những bộ đồ mới cho mỗi vị tiểu thư xem như là phần thưởng, vì chống đỡ phủ, ở phương diện may mặc, Đại phu nhân đúng là bỏ ra được nặng tay, dù sao truyền ra ngoài đều là mặt mũi của tướng phủ. Phương diện này nàng luôn làm rất tốt, để người ta nhìn vào sẽ thấy được phong quang của tướng phủ.

Năm nay cũng không ngoại lệ, nàng mua được một lượng tơ lụa hiếm thấy, tại Hạ Thiên những tơ lụa này mặc vào khá là mát mẻ nhưng không có nhiều, mỗi vị tiểu thư được chia một chút, đương nhiên ngoại trừ Hạ Vân Nhiễm.

Nàng không đủ tư cách được lấy, đại phu nhân cho nàng chỉ là dải tơ lụa bình thường, màu sắc và tính chất đều như nhau, mặc dù là lúc phát tơ lụa nàng cũng có mặt ở đây.

Bọn nha hoàn thích nhất là kinh thường người không được sủng ái, mấy nha hoàn bên người Hạ Vân Nhiễm, càng dùng sức mà khen mấy vị tiểu thư. Nào là của đại tiểu thư chính là tơ mỏng hoa văn Vân Cẩm. Nhị tiểu thư chính là sợi sa vàng Quảng Lăng. Tam tiểu thư chính là lụa xa tanh mỏng hoa văn hoa hồng đỏ. Tứ tiểu thư chính là vải màu hồng nhạt có hoa văn thêu nổi Yên Sa. Lục tiểu thư chính là màu hồng đào khói của gấm băng sa.

Những câu nói này cả ngày đều bàn luận trước mặt Hạ Vân Nhiễm, thật giống như là muốn nói cho nàng nghe, các nàng tuy là nha hoàn của nàng, nhưng đều nghe lời của đại phu nhân. Hạ Vân Nhiễm không sai khiến được.

Hạ Vân Nhiễm nghe được, nàng cảm thấy hứng thú nhất chính là tấm vải băng sa của Lục tiểu thư. Vải vóc quý giá như vậy, nếu như phá hủy đi thì thật

đáng tiếc!

Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm cong lên cười một cách giảo hoạt, đó là khi nàng muốn làm chuyện xấu!

Xế chiều hôm đó, Hạ Vân Nhiễm đi tìm Lục tiểu thư, nàng dự định đi thưởng thức tắm vải kia một chút. Lục tiểu thư đang trong phòng thưởng thức dài tơ lụa, nghe nói là những tơ lụa này chỉ có những gia quyến của nhất phẩm đại thần mới có, những gia quyến quan viên nhị phẩm khác không xứng có được, đây là tơ lụa quý giá cỡ nào!

Nàng bắt đầu tưởng tượng, nếu như dải lụa này may thành quần áo thì sẽ xinh đẹp chói mắt nhường nào đây? nàng nghĩ đến những vương gia, hoàng tử còn trẻ, khuôn mặt anh tuấn, tôn sùng thân phận họ, nàng có thể hay không cũng có thể hấp dẫn được một vị, tương lai trở thành một vương phi đây?

Chỉ nghĩ thôi cả người nàng đều có chút lâng lâng rồi, đang lúc này, có nha hoàn thông báo, Thất tiểu thư đến.

Hạ Vân Lệ sầm mặt lại, nha đầu này tới làm gì đây? Chuyện lần trước nàng còn ghi hận đấy!

Không chờ nha hoàn trở ra, Hạ Vân Nhiễm đã tới rồi, đôi mắt nàng mở to ngạc nhiên nói: “Lục tỷ, phòng của tỷ thật đẹp! Còn có mùi thơm thoang thoảng nữa!”

Hạ Vân Lệ chính là đang không có chỗ để khoe khoang đây! Nghe lời này, nội tâm của nàng mới dễ chịu. Muốn nói tới phẩm bậc, nàng vẫn là người chọn lựa cuối cùng. Muốn ganh đua so sánh với các tỷ muội khác là không thể nào, nhưng nhìn thấy vật ban thưởng của Hạ Vân Nhiễm, nội tâm của nàng mới cân bằng lại!

“Thất muội, người tới có chuyện gì sao?” Lời Hoa Vân Lệ nói không có chút hoan nghênh nào.

“Lục tỷ, ta nghe nói đại phu nhân ban thưởng cho tỷ một dải tơ lụa thưởng đẳng, có thể cho ta nhìn một chút được không? Từ nhỏ tới lớn ta đều chưa nhìn thấy qua!” Về mặt Hạ Vân Nhiễm thể hiện hết sức tò mò mong đợi.

Khóe miệng Hạ Vân Lệ cười một cái, nàng đắc ý nhún mày, “Được rồi! Cho người mở mang tầm mắt.”

Nói xong, lệnh cho nha hoàn từ trong rương lấy ra, chỉ thấy đó là tơ lụa màu hồng đào như áng mây trắng mềm mại, lộ ra một cổ khí tức lãnh lẽo.

“Oa, đẹp quá nha! thật là đẹp a!” Hạ Vân Nhiễm như một tiểu thôn cô tròn tròn hai mắt.

Nàng càng biểu hiện như vậy, Hạ Vân Lệ lại càng đắc ý, những đồ vật này Hạ Vân Nhiễm khát vọng cũng không được.

“Lục tỷ, có thể sờ một cái không?” Hạ Vân Nhiễm khát vọng cầu khẩn.

Hạ Vân Lệ có chút đắc ý quên mình, nàng tuy rằng rất không tình nguyện, thế nhưng, nàng có thể mở miệng ban ân, “Cho cầm thử một lần”

Hạ Vân Nhiễm nói xong, liền đi tới nhẹ nhàng vuốt ve vải. Mà lúc này trong tay áo nàng rơi ra một chút phấn bột, lặng yên không tiếng động rơi bên trên. Sau khi vuốt ve xong, nàng vẫn không dám tin thán phục lên, “Đẹp quá, vừa tốt lại mềm mại!”

“Được rồi, người cũng xem xong rồi, một lát nữa ta còn muốn đi qua đại tỷ, người đi về trước đi!” Hạ Vân Lệ vội vàng nói.

“Oa, Lục tỷ rèm cửa sổ của người thật là đẹp!” Hạ Vân Nhiễm lại đi sờ soạng cái rèm cửa sổ một cái.

Hạ Vân Lệ bắt đầu có chút chán ghét rồi, “Được rồi, không được sờ loạn, Người thân là thất tiểu thư của tướng phủ, đừng giả bộ chưa từng nhìn thấy gì, làm mất mặt mũi của phụ thân.”

Hạ Vân Nhiễm vẫn không tức giận, nàng cười hi hi cáo lui, nàng xoay người đi trên đường mòn dạo đến bên ngoài cửa sổ, đôi mắt nàng nhìn chằm chằm mặt đất dưới vách tường, đột nhiên, nàng cúi thân xuống, nhìn trên mặt đất một đám kiến nhỏ đi ngang qua, lại nhìn bầu trời có chút âm u, nàng lầm bầm nói, “Lại sắp mưa rồi đây!”

“Tiểu thư, người ở đây làm gì?”

“Nhìn những vật nhỏ này thật đáng thương! Lại phải dọn - nhà.”

“Tiểu thư mau đứng lên, những thứ này đều rất bẩn, đừng làm dính lên người. “Tiểu Thất kéo nàng.

“Làm sao dính bẩn được? Chúng nó đều rất đáng yêu nha!” Hạ Vân Nhiễm nói xong, trong ống tay áo run lên, phủ lên trên bề cửa sổ một lớp phấn bột màu bạc, đương nhiên không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

Lần này, sự việc ban thưởng đã qua một đoạn thời gian, ai cũng đều quên Thất tiểu thư không hề bắt mắt chút nào, thế nhưng Thất tiểu thư quên bọn họ sao? Đại khái không thể nào quên được! Trí nhớ của nàng từ trước tới nay đều rất tốt, ai đối tốt với nàng, đối với nàng không tốt, nàng sẽ ghi nhớ thật kỹ trong lòng, để tránh khỏi tương lai có thù báo thù, có oán báo oán, có ân báo ân.

Vì lẽ đó, ước chừng người bị Hạ Vân Nhiễm nhớ tới vẫn không ít! Nói thì dụ như Đại tiểu thư.

Chọn một ngày đẹp trời, Hạ Vân Nhiễm liền đi dạo tới trước cửa của đại tiểu thư, nàng nghĩ bình thường đại tiểu thư đối với mình tốt như vậy, nàng nên đi vào ngồi chơi một chút.

Phòng của đại tiểu thư đặt tại khu vực tốt nhất, hướng về Nam Bắc, sáng sớm có thể tắm nắng, buổi tối có thể nhìn thấy ánh tà dương, gian phòng rộng rãi, phân có phòng khách, phòng giữa, nội thất ba gian, mỗi đêm đều có bốn nha hoàn gác đêm, mặt đất lát đá cẩm thạch, trong phòng nhiều đồ trang trí, đều là những vật xa hoa.

Mỹ lệ mà hào nhoáng, đại tiểu thư cao quý nằm nghiêng về một bên trên giường, quả nhiên là mỹ lệ, ánh mắt kiều mị. Hạ Nguyệt Nhu rất đẹp, mỹ lệ, bên trong lộ ra khí chất dịu dàng, quốc sắc thiên hương đại khái hình dung là đẹp.

Hạ Vân Nhiễm vừa đến gần, nàng có chút giật mình, bất quá nàng giữ gìn hình tượng tiến lên thân thiết nắm tay của nàng, “Thất muội, sao ngươi lại tới đây?”

“Ta... ta đi dạo chơi. “Hạ Vân Nhiễm miễn cưỡng cười nói.

“Làm sao vậy có ủy khuất gì sao? Ai lại khi dễ ngươi?” Hạ Nguyệt Nhu hỏi, nàng nhất định phải hỏi như thế, bởi vì vừa nhìn Hạ Vân Nhiễm chính là người có tâm tư.

“Ta... Quần áo của ta đều bị con kiến cắn mất rồi.” Nói xong, nàng khóc ô ô rất là thương tâm.

“Chuyện gì xảy ra? Ngươi nói tỉ mỉ ra xem.” Hạ Nguyệt Nhu bận bịu diu nàng ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lừa gạt lòng thông cảm của Đại tiểu thư

“Muội thấy trong vườn có một tổ kiến, y phục lần trước Đại phu nhân ban thưởng cho muội, đều bị cắn thành một cái lỗ lớn. Đại tỷ, không tin tỷ xem.” Nói xong, nàng liền để lộ ra ống tay áo, nơi vạt áo kia rõ ràng có mấy cái lỗ nhỏ.

Hạ Nguyệt Nhu lấy làm kinh hãi, đây đúng là bị kiến đục khoét mà thành, nàng nhú mày nói, “Tại sao lại như vậy?”

“Đúng vậy đó! Vốn dĩ muốn dùng làm y phục mới, lần này, muội không thể mặc.” Nói xong, ánh mắt Hạ Vân Nhiễm không khỏi khẩn cầu nhìn về phía Hạ Nguyệt Nhu, “Đại tỷ, muội nghe nói lần này tỷ được ban thưởng tương đối nhiều, tỷ có thể cho muội vài xấp vải hay không. Tỷ biết mà, muội đã vứt đi mặt mũi phụ thân, nếu như muội còn không có nổi hai bộ y phục tốt, không phải là càng làm mất mặt phụ thân sao? Muội không có dũng mạo xinh đẹp, lại đen thui, mặc vào những quần áo bình thường kia-> những quần áo bình thường kia vào, muội liền như một nha đầu nông thôn, nếu như đại tỷ có thể tặng cho muội vài xấp vải vóc hảo hạng, vậy muội có thể làm cho phụ thân về vang rồi.”

Hạ Nguyệt Nhu không khỏi có chút ngạc nhiên, nghe Hạ Vân Nhiễm than khóc, lại suy ngẫm lời của nàng, nghĩ thầm, nàng ta được thái hậu ban ân trách trên người, nếu như ngày nào đó nàng ta đi ra ngoài gặp người khác, mặc trên người đều là vải vóc bình thường, đây không phải là ném đi mặt mũi của phụ thân sao? Lần này nàng có được rất nhiều vải vóc thượng đẳng, cũng không dùng hết, đúng là có thể cho nàng ta vài xấp, như vậy càng làm lung lay tâm tư của nàng ta, ngày sau còn có thể lợi dụng.

“Thái Vân, đi lấy vài xấp tơ lụa đến, ta muốn tặng cho Thất muội.”

Lời của nàng, khiến mấy nha hoàn đều kinh ngạc đến tròn tròn mắt, cái gì, Đại tiểu thư muốn đem tơ lụa hảo hạng tặng cho Thất tiểu thư?

“Còn không mau đi.” Ngữ khí Hạ Nguyệt Nhu có chút khiển trách.

Nha hoàn lúc này mới rời đi, chỉ một lát sau liền ôm đến bốn xấp vải, đại khái nha hoàn cũng không biết lần này Đại tiểu thư là muốn tặng thật, hay chỉ là giả bộ nên ôm đến đều là mấy xấp vải màu sắc đẹp để trơn bóng. Hạ Nguyệt Nhu vừa nhìn, tâm can liền đau nhói, có điều lời nàng đã nói ra rồi, cũng không thể thu hồi lại.

“Thất muội, mấy cuộn vải này muội lấy về trước để may vài bộ y phục đi!”

“Cảm ơn đại tỷ, đại tỷ thực sự rất tốt bụng.” Hạ Vân Nhiễm tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại muốn cười lớn, ai bảo ngươi giả người tốt? Lần này cho ngươi tiền không được, lùi không xong!

Vậy là Hạ Vân Nhiễm thập phần thắng lợi ôm vài xấp vải lụa thượng đẳng trở về, mà những y phục bị kiến cắn, nàng đều trực tiếp vứt đi, có điều, lũ kiến lại muốn cắn vải vóc này của nàng, chắc chắn không có khả năng rồi.

Khả khả.

Hai ngày sau, vào một buổi sáng tinh mơ, trong phòng Lục tiểu thư truyền đến mấy tiếng hét chói tai, kèm theo đó là thanh âm nha hoàn kinh hãi. Hóa ra, xếp lụa băng tiêu mà Lục tiểu thư yêu thích nhất đã trở thành tổ mối cho lũ kiến rồi. Trên tấm vải sắc thái tươi đẹp, từng viên trứng kiến thật nhỏ ở phía trên, hơn nữa đã bị cắn ra dày đặc lỗ lớn nhỏ, vài vóc hảo hạng này, coi như bị phá hủy.

Mà sự kiện Hạ Nguyệt Nhu tặng vài vóc cho Hạ Vân Nhiễm, cũng làm cho nàng bị Đại phu nhân giáo huấn một trận, điều này làm cho Hạ Nguyệt Nhu rất phiền muộn, chỉ có thể nuốt oan ức vào trong, nàng cũng quyết định, ngày sau không cần giả làm người tốt như vậy, bị Hạ Vân Nhiễm lừa gạt mấy xếp vải quý, nàng cảm thấy không đáng giá.

Hạ Vân Nhiễm không phải là có thể nắm bắt được trong lòng nàng muốn giả trang hào phóng cao quý, làm người nhân ái tốt bụng nên mới đến xin đồ? Tất nhiên nàng muốn giả vờ đợi nàng ta đến, nàng ta tại sao không lợi dụng điểm này đây?

Phong Thần Đại Thiên Vương!

Nửa tháng sau, Hạ Vân Nhiễm ăn vận vài vóc đẹp để quý giá, lúc xuất hiện trước mặt các vị tiểu thư, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, Hạ Nguyệt Nhu sau đó ngậm lại, bản thân có cảm giác bị Hạ Vân Nhiễm lừa gạt, vì thế mà chuyện này cũng không nói cho mấy người Hạ Vân Tuệ, -có thể tưởng tượng được, lúc các nàng thấy quần áo trên người Hạ Vân Nhiễm, ánh mắt kia khiếp sợ đến mức nào rồi.

Đợi đến thời điểm khí trời càng ngày càng nóng, Từ tiểu thư Hạ Vân Tích là người đầu tiên mặc vào váy tơ tằm băng tiêu, Lục tiểu thư Hạ Vân Lệ khi nhìn thấy cũng ước ao cực điểm. Đôi mắt hình hạt châu đen dính chặt trên xiêm y băng lụa mỏng tựa mây khói, cảm xúc ghen tỵ trong mắt như ứa ra máu, mà tình cảnh này vừa lúc bị Hạ Vân Nhiễm đi dạo hoa viên nhìn thấy, khóe miệng nàng nhếch lên ý cười, cho người hâm hận ta, đây chính là kết cục.

Hạ Vân Nhiễm rất dễ dàng bị người khác quên lãng, đại khái sự tồn tại của nàng cho người ta cảm giác thực sự không tồn tại! Đảo mắt lại qua nửa tháng, Hạ Vân Nhiễm điều dưỡng da thịt sắp được hai tháng, ->rất cực không đen như trước, tuy rằng bình thường thức ăn của nàng không phong phú, nhưng cũng coi như được ăn no bụng, khung xương của nàng lại dài ra hai lạng thịt rồi, đường nét khuôn mặt nhỏ cũng dần dần xuất hiện.

Mẫu thân Hạ Vân Nhiễm là một thiên kim nhà tiểu quan, trở mã xinh đẹp như hoa, năm đó Hạ Huyền đối với nàng nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu). Lúc đó dưới tình huống hẳn đã có bốn vị di nương, nhưng vẫn cứng rắn nạp mẫu thân làm thiếp. Chỉ là loại nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp này, chờ cho cảm giác mới mẻ qua đi, chính là tên bạc tình, không bao lâu sau liền quên đi mẫu thân. Thời điểm Hạ Vân Nhiễm ra đời, Hạ Huyền chỉ là vợ và liếc mắt nhìn qua.

Hạ Huyền là nữ nam tử hiếm có. Lúc còn trẻ, lộ ra sự tinh tú, thời điểm tráng niên, cũng khí vũ hiên ngang, phong lưu văn nhã. Có lẽ vì thế mà hắn sinh ra con gái đều thấp phần mỹ lệ, mà con trai duy nhất, vào ba năm trước, trong lúc ra ngoài dạo chơi gặp phải loạn tặc, khiến hương khói cuối cùng của hắn bị dập tắt.

Làn da Hạ Vân Nhiễm quá đen, vì thế, mặc dù nàng có một khuôn mặt nhỏ bé thấp phần hoàn mỹ, cũng bị da thịt đen thui này che khuất, thêm vào đó cũng không có người nào nhìn nàng tỉ mỉ, bề ngoài của nàng đã không bị để mắt đến.

Nhưng hai tháng sau, lúc nàng mặc váy bách hoa màu xanh bảo thạch do Đại tiểu thư cho xuất hiện, không ít bọn nha hoàn trong lòng đều nhảy lên một cái.

Ồ, đó là Thất tiểu thư sao? Làm sao cứ cảm thấy có điểm không giống nhau?

Đến cùng nơi nào không giống?

Đúng, dường như vừa mất hơn, không còn cái dáng vẻ nha đầu nông thôn quê mùa nữa rồi.

Một chút thay đổi, mọi người cũng sẽ không nghĩ nhiều, Hạ Vân Nhiễm quy củ, yên phận không gây sự, các nhóm tiểu thư cũng không tới trêu chọc nàng, đại khái là, trêu chọc nàng, cũng là một loại sự tình đánh vào thân phận bản thân.

Đảo mắt đã đến tháng sáu, hôm đó, nha hoàn Tiểu Hoa mang theo một tin đến, Hạ Vân Nhiễm đang trong phòng mài dược thảo, loại dược thảo này có thể dùng trong mùa hè để đuổi muỗi. Tiểu Hoa nhún nhún mày, làm sao Thất tiểu thư lại bắt đầu chơi đùa những thứ này?

Hai tháng này, Hạ Vân Nhiễm không có chuyện gì lại ở trong vườn lấy chút cỏ dại trở về, mang đi khuấy lác chơi đùa, làm cho những nha hoàn này cũng không biết nàng muốn làm gì, bẩm báo Đại phu nhân, Đại phu nhân cũng khịt mũi coi thường, chẳng buồn đi tìm hiểu.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

“Thất tiểu thư, có chuyện vui muốn nói cho ngài.” Tiểu Hoa tiến lên nói ra.

“Việc vui?” Hạ Vân Nhiễm hí híp con mắt, hiện tại vẫn không có nghe nàng nói hết câu trước, nàng không dám xác định đó là thật hay là giả.

“Vừa rồi Đại phu nhân để cho nô tỳ thông báo cho tiểu thư, ngày mai hoàng thất tổ chức một cuộc thi đấu cưỡi ngựa đánh bóng, chỉ cần là nhất phẩm đại thần và vương công quý tộc, các nữ quyến đều có thể đi xem, Đại phu nhân để tiểu thư đi cùng.” Tiểu Hoa kích động nói. Nếu như Hạ Vân Nhiễm có thể đi, không chừng còn có thể mang nàng tới, như vậy, nàng có thể thấy phong thái của các hoàng tử khi đua ngựa rồi, hơn nữa lúc đấy xuất hiện

không ít nhóm công tử quý tộc. Tuy rằng chỉ là nha hoàn, nhưng nội tâm nàng cũng không tình nguyện vĩnh viễn làm nha hoàn, nếu có thể được công tử nào coi trọng, thỉnh cầu rời đi, làm thông phòng, đó chính là sự tình vinh quang vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Xem xét ngựa lớn

Tiểu Hoa cho rằng Hạ Vân Nhiễm nghe được tin tức này, chí ít sẽ nhảy cẫng lên hoan hô, mừng rỡ như điên, ai biết được nàng chỉ “Ồ!” một tiếng, tiếp tục cúi đầu mài thuốc.

“Thất tiểu thư, ngài nghe xong không cao hứng sao? Nghe nói lần này dự thi chính là bốn vị hoàng tử đấy! Có thể chứng kiến phong thái của các hoàng tử, đây chính là giấc mơ của tất cả đại gia khuê tú trong kinh thành!”

Hạ Vân Nhiễm cười cười, “Thật sao?” Vẫn không có cảm giác chờ mong gì cả.

Tiểu Hoa không khỏi thâm hừ một tiếng, rốt cuộc cũng chỉ là tiểu thư từ nông thôn trở về mà thôi, ngay cả như vậy cũng không thể lý giải, nàng chỉ là một cái tiểu thư thân phận bù nhìn.

Tiểu Hoa vừa đi, Hạ Vân Nhiễm nhắm mi lên, Đại phu nhân làm gì có lòng tốt như vậy? Cho nàng đi cùng? Chẳng lẽ không ngại nàng đi ra ngoài làm mất mặt sao?

Tiểu Thất biết nàng muốn đi tham gia cuộc thi đấu cưỡi ngựa đánh bóng, đều gấp đến độ suốt đêm lục tung tủ đồ để chọn quần áo trang sức đeo tay vòng đeo tay cho nàng, chỉ hi vọng ngày mai Hạ Vân Nhiễm có thể dễ nhìn một chút.

Có đại tiểu thư ở đây, ai cũng đừng nghĩ mình có thể hơn người, Hạ Vân Nhiễm nghĩ như vậy, nàng khuyên Tiểu Thất đi ngủ đi! Ngày mai mặc bình thường là được.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vân Nhiễm mang theo Tiểu Thất đi tới chính sảnh, chỉ thấy trong chính sảnh, một mảnh lục là chói mắt, Đại phu nhân, Nhị di nương, Tam di nương, Tứ di nương, thêm vào đó là năm vị tiểu thư xinh đẹp xuất sắc, quả thực chính là một phong cảnh đẹp đẽ. Trong đó, đáng chú ý nhất tự nhiên là đại tiểu thư Hạ Nguyệt Nhu, chỉ thấy y phục của nàng có hoa văn khổng thước bên cạnh thêu mai cúc trúc, khuôn mặt trang điểm hồng nhẹ, lông mi giống như núi xa tạo thành, ánh mắt nhu tình như nước, đôi môi giống như đóa hoa, lông mi giống như dính sương sớm, quyến rũ động lòng người.

Mà ở bên cạnh nàng, một cái vóc người gầy yếu khá gây chú ý, nàng một thân hoa phục, mặt dài mày nhỏ, da trắng nõn nà, tú lệ như mây, khuôn mặt như băng tuyết, ngược lại Hạ Nguyệt Nhu, khí tức băng tuyết chính là nhị tiểu thư Hạ Nguyệt Băng.

Hạ Vân Nhiễm một thân váy trắng in hoa, mái tóc màu đen chải thành kiểu tóc đơn giản, cài chuỗi hạt hoa son trà, muốn có bao nhiêu đơn giản thì có bao nhiêu đơn giản.

Chỉ có Hạ Vân Nhiễm đơn giản như vậy, nhưng lại phá lệ khiến mọi người trong sảnh kinh ngạc một chút, Thất tiểu thư làm sao càng trở nên đẹp mắt? Một gương mặt trái xoan hoạt bát, đôi mắt màu đen giống như đá quý lấp lánh, môi cũng phấn nộn lên, mái tóc như mây, lại có chút lộ ra vẻ của tiểu nữ nhân tương lai rồi.

Ánh mắt của đại phu nhân như bóp nghẹt, trong đầu hiện lên khuôn mặt của nữ nhân đã chết đi, tâm nhảy lên một cái, Hạ Vân Nhiễm càng ngày càng trở nên như nữ nhân đó, không nhận được, liền lớn tiếng, tức giận nói “Vân Nhiễm, người có biết hôm nay là được đi chỗ nào không? Làm sao có thể mặc trang phục như thế? Người muốn làm cho tướng phủ chúng ta mất mặt sao?”

Hạ Vân Nhiễm làm bộ có chút quần bách cúi đầu nhìn mũi chân, lúc này, Nhị di nương mím môi nở nụ cười, “Mặc đồ này cũng vẫn tham gia được!”

Muốn nói tới trong tướng phủ, người duy nhất có thể đứng ngang hàng với đại phu nhân, chính là nhị di nương rồi, bên nhà mẹ của nàng thập phần có quyền thế là Xương Hậu phủ, mặc dù nàng chỉ là con thứ gả vào nơi này, cũng có địa vị tương đương, lại nói, bởi vì nàng sinh được một nữ nhi thông minh nhanh trí, lại tài hoa xuất chúng, ở thời điểm mười tuổi, do lão Hậu gia đứng ra làm chủ, rồi có hôn ước với thiếu tướng Trần Nam Vương, Nhị tiểu thư Hạ Nguyệt Băng xứng danh với vị trí phu nhân tướng quân tương lai, chỉ chờ tròn mười sáu tuổi liền gả đi.

Vì lẽ đó, trong tướng phủ này, Đại phu nhân có thể kìm nén tất cả mọi người, nhưng không dám chạm Nhị nương và nhị tiểu thư, trừ phi có một ngày nữ nhi của nàng bay lên đầu cành cây hoàng gia, trở thành hoàng hậu quý phi, nàng mới dám hò hét với Nhị di nương.

Bình thường mọi người đều không gặp nhị tiểu thư, đó là phần lớn thời gian đều ở tại Hậu phủ, chỉ có ngày tháng quan trọng mới có thể trở về.

Hạ Vân Lệ trừng mắt, mấy tháng không gặp, nha đầu này càng trở nên càng đẹp mắt rồi, làm nàng có chút đố kỵ lên cũng âm thầm sinh oán hận.

Nội tâm Hạ Vân Tuệ và Hạ Vân Tích cũng cuộn cuộn như sóng, nhưng do thân phận hạn chế, không thể biểu hiện ra.

Đôi mắt trong như nước của Hạ Nguyệt Băng đảo qua nàng, biểu hiện rất lạnh nhạt, giống như Hạ Vân Nhiễm không phải tỷ muội của nàng, chỉ là một người ngoài.

Hạ Vân Nhiễm mới không cần để ý tới tâm tình của mọi người, ngày hôm nay nàng đã biết rõ một chuyện, vì sao Đại phu nhân sẽ dẫn nàng đi? Có mục đích gì? Sẽ sử dụng nàng như lá chắn, hoặc là làm quân cờ lợi dụng đi!

Ngoài cửa tướng phủ, năm chiếc xe ngựa đang chờ, Đại phu nhân và đại tiểu thư ngồi xe phía trước, xe được trang trí nấp thúy châu bát bảo, Nhị di nương và nhị tiểu thư ngồi xe cầm tú đỏ ở vị trí thứ hai, Tam di nương, Tứ di nương ngồi cùng một chiếc xe ngựa, Hạ Vân Tuệ, Hạ Vân Tích ngồi cùng, mà Hạ Vân Lệ và Hạ Vân Nhiễm lại ngồi cùng nhau.

Hạ Vân Lệ vô cùng không vừa lòng, đây chính là làm mất thân phận của nàng mà, nàng mới không cần ngồi cùng một chỗ với người không hề có thân phận địa vị như Hạ Vân Nhiễm, vì lẽ đó, vừa vào xe ngựa, nàng liền hết sức ghét bỏ kéo gọn quần áo của nàng vào một chỗ, miễn không bị Hạ Vân Nhiễm làm ô uế.

Hạ Vân Nhiễm cũng lười nói chuyện với nàng, nàng thảnh thơi vén rèm cửa sổ lên xem cảnh, chỉ thấy trên đường phố rất nhiều bách tính chỉ chỉ chỗ chỗ, thảnh thơi có âm thanh truyền đến, “Đây là xe ngựa của quý phủ nào, khí khái thật đồ sộ!”

“Đây là xe ngựa của tướng phủ”

“Có thể là đi xem hoàng thất thi đấu!”

“Nghe nói đại tiểu thư tướng phủ đẹp như tiên nữ, quốc sắc thiên hương, nếu có thể có cơ hội nhìn một chút, cho dù chết cũng đáng giá.”

Nghe nói như vậy, Hạ Vân Nhiễm phát hiện Hạ Vân Lệ một bên quyết khoe môi, có chút vẻ oán hận, điều này đã khiến Hạ Vân Nhiễm thấy thú vị rồi, hóa ra mấy tiểu thư này cũng không thực sự yêu thích Hạ Nguyệt Nhu, bất quá vì vương bận thân phận của nàng mới cúi đầu phục tùng xếp đặt.

Trong tướng phủ những tiểu thư khác, vị nào không tự cảm thấy mình xinh đẹp như hoa? Nhưng bây giờ trong tướng phủ ánh mắt ca ngạo, đều rơi vào trên người Hạ Nguyệt Nhu, hoàng thất hay dân gian cũng đều chỉ có nàng là thanh danh hiển hách, mấy vị tiểu thư khác nào có ngày được như vậy? Mặc dù nhắc tới, ca ngạo vài câu, cũng không nói ra ngoài miệng, nội tâm nghĩ tới, cũng chỉ có vị đại tiểu thư này hoa nhường nguyệt thẹn.

Ngày hôm nay là trường hợp quan trọng, xem ra các vị tiểu thư này là dự định ở nơi đó thể hiện vẻ đẹp, hấp dẫn sự chú ý của các hoàng tử.

Hạ Vân Nhiễm đột nhiên cảm thấy thú vị, cũng không tính là tệ nhạt, ngược lại muốn xem các nàng làm sao hấp dẫn được ánh mắt của các hoàng tử, hoặc là cái gì cũng không đạt được, uống công một hồi nhàn chán, ai, cuộc sống tệ nhạt của nàng có điểm thú vị rồi.

Vị trí của trường đua cưỡi ngựa rất gần hoàng cung, một tkhán đài cỡ lớn, chỉ thấy trên đài cao xây dựng một khán đài, phân ra đẳng cấp thân phận, mà ở phía dưới là một bãi cỏ lớn, ngày hôm nay người đến cũng không ít, lịch sử hoàng triều đã có mấy trăm năm, có không ít công thần đại tướng, phong hầu phong tướng cũng có mấy nhà, tăng thêm vào trận ngựa lớn hoàng gia, hôm nay thật là một ngày kích động não nhiệt.

Bình thường các vị tiểu thư cửa lớn không ra, công trong không bước, cuối cùng cũng coi như có lý do chính đáng xuất đầu lộ diện, khoe vẻ đẹp mỹ lệ, khí chất, mà các vị con cháu quan gia trẻ tuổi, cũng muốn mượn cơ hội này thưởng thức các thiên kim hoa nhường nguyệt thẹn, tự chọn cho mình một thể tử tương lai tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trường đua não nhiệt

Hạ Vân Nhiễm đi theo đám người Đại phu nhân, bị sắp xếp ngồi ở hướng đông nam. Đột nhiên, Đại phu nhân nhìn về phía Hạ Vân Nhiễm đang cúi đầu bước đi, ôn hòa nói: “Vân Nhiễm! Con tới.”

Hạ Vân Nhiễm cúi đầu đi tới, Đại phu nhân thân thiết nắm tay của nàng “Tới đây, con và Nguyệt Nhu ngồi cùng một chỗ.”

Người Hạ Vân Nhiễm run lên vài giây, sao Đại phu nhân lại nhiệt tình như vậy? Còn sắp xếp nàng ngồi ở vị trí dễ thấy? Có mục đích gì?

Hạ Nguyệt Nhu cũng đứng dậy, cười nói: “Thất muội, lại đây ngồi! Ngồi ở vị trí này xem là tốt nhất.”

Hạ Vân Nhiễm có hơi được sủng ái mà lo sợ, không phản ứng kịp. Nàng híp mắt, muốn nhìn xem vị trí này có gì đặc biệt. Đúng lúc này, Đại phu nhân mỉm cười nói, “Khí trời hôm nay tốt lành, Thái Hậu nương nương cũng sẽ đến đây thưởng thức.”

Đầu óc Hạ Vân Nhiễm đột nhiên sang tỏ, Thái hậu nương nương cũng tới? Bây giờ có thể lý giải tại sao nàng có thể tham gia cuộc thi này rồi, đại khái là Đại phu nhân muốn để Thái Hậu chú ý tới nàng!

Mà theo như sắp xếp của Đại phu nhân nàng ngồi bên cạnh Hạ Nguyệt Nhu, có phải nghĩ rằng, nếu như Thái Hậu chú ý tới nàng, tất nhiên sẽ để ý đến Hạ Nguyệt Nhu đẹp như tiên nữ. Như vậy, lần sau Thái Hậu có thể chú ý nàng ta, thấy nàng ta quen mắt?

Hạ Vân Nhiễm có chút dở khóc dở cười, hoàng sủng cô đại này thật là rộng lớn! Hào quang ân trạch của Thái Hậu vậy mà chiếu tới trên người tiểu nhân vật như nàng.

Nhưng tại sao Hạ Vân Nhiễm có một loại dự cảm xấu? Nàng nghĩ, cho dù Thái hậu xuất hiện, có lẽ cũng không nhớ tới mình. Hôm nay là ngày các hoàng tử thể hiện tài nghệ, mắt Thái Hậu đều bận nhìn chăm chăm những hoàng tử này, sao có thể chú ý tới nàng?

Chờ chút, nếu như ngày hôm nay nàng không được Thái hậu chú ý, tháng ngày nàng ở trong phủ sẽ càng khó khăn hơn. Bây giờ, nàng có một chút giá trị hữu dụng, nếu như không dùng được, Đại phu nhân còn có thể cho nàng sắc mặt tốt được sao? Có lẽ bà ta cũng hiểu được, nếu Thái hậu nương nương cũng không nhớ đến nàng, nàng ngoại trừ có thể há mồm ăn cơm thì không có một chút tác dụng nào khác.

Nghĩ tới đây, đáy lòng Hạ Vân Nhiễm có mấy phần lạnh lẽo. Xem ra sau ngày hôm nay, nàng nhất định phải có được một chỗ dựa vững chắc. Nếu không, chờ bị Đại phu nhân thu thập đi!

Đôi mắt to của Hạ Vân Nhiễm như thạch anh nhìn bốn phía, nhưng thứ nàng nhìn thấy hầu như là ánh mắt một đám công tử nhìn về bên này. Chỉ thấy các công tử tuổi trẻ tuấn tú, con mắt đều biến thành hình trái tim. Hạ Vân Nhiễm nghĩ thầm, nói chung là bị Hạ Nguyệt Nhu bên người nàng hấp dẫn!

Quả nhiên, là một đám háo sắc.

Hạ Vân Nhiễm rất muốn né tránh ánh mắt như thế này. Dù sao so sánh nàng và Hạ Nguyệt Nhu, vốn là ánh trăng sáng và ngôi sao làm nền, nàng cũng không muốn làm lá xanh.

Đang lúc này, Hạ Vân Tịch bên cạnh khẽ kêu lên: “A... Mau nhìn.”

Một tiếng hô này không lớn, nhưng lại làm cho ánh mắt các vị tiểu thư tướng phủ đều chuyển đến hướng cửa lớn. Mặc dù chỉ là liếc mắt, nhưng khiến tất cả ánh mắt các tiểu thư đều ngưng lại, khuôn mặt trắng nõn cũng đỏ bừng, nhuộm thêm vài tia xuân quang.

Chỉ vì nam tử kia đi ra, thời gian dường như cũng dừng lại vì kinh diễm.

Chỉ thấy người kia mặc một bộ cẩm bào nguyệt nha, sạch sẽ xuất trần. Toàn thân ngoại trừ một khối bạch ngọc thượng đẳng tương xứng, cũng không hề có trang sức dư thừa linh tinh khác. Dáng người của hắn nhỏ nhắn, dung mạo như tranh vẽ, không nhanh không chậm, cước bộ nhàn nhã bước vào. Lúc này, hắn phát huy trọn vẹn câu nói “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song(*)” này.

(*)*Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: hình dung người con trai có gương mặt đẹp như ngọc, khôi ngô tuấn tú không ai sánh bằng.*

Hắn vừa như một vầng trăng sáng, lại giống như một khối nam châm, có khuynh hướng hấp dẫn không ít tâm tư của thiếu nữ. Nếu như là ở hiện đại, có lẽ các cô gái ở đây đều phải hét lên một tiếng.

Nhưng nơi này là cổ đại, cho dù ái mộ như thế nào, cũng phải cố nén, chỉ có thể đỏ bừng mặt, không ngừng xiết chặt chiếc khăn tay, biểu hiện trong nội tâm các nàng đang kích động.

Kế hoạch thông gia tốt đẹp.

Hạ Vân Nhiễm không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật mình. Thiếu niên này, không phải lần trước gặp gỡ trong quán trọ đấy sao? Hắn quả nhiên không phải thân phận bình thường!

“Là Long Hậu phủ Thế Tử!” Bên cạnh có tiếng người vang lên.

Chỉ thấy thiếu niên kia mang trên mặt nụ cười cao quý, đi vào vị trí của hắn. Trong nháy mắt, làm cho một đám công tử phong lưu bên cạnh trở nên lu mờ ảm đạm, mà hắn chỉ ngồi ngay ngắn ở đó, khiến người bên ngoài đều tâm thưởng như cát bụi không theo kịp.

Cho dù tâm cao khí ngạo như Hạ Nguyệt Nhu cũng yên lặng nhìn hắn thất thần một lúc. Sau đó, đáy mắt nàng ta lộ ra một vẻ mắt mát mẻ mãnh liệt. Nếu như hắn là hoàng tử thì tốt biết bao, bằng tài năng và sự thông minh sang suốt của hắn, chắc chắn có được công lao to lớn sự nghiệp vĩ đại, đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Đáng tiếc, hắn chỉ là một Thế tử, thân phận không bằng Thái Tử.

Tầm nhìn Hạ Vân Nhiễm dừng lại một lúc trên người thiếu niên ở đằng kia, đúng lúc đang định dời đi, đột nhiên ánh mắt của nàng rơi vào một đôi mắt

đen lạng lẽ giống như mắt phượng. Điều này làm cho Hạ Vân -> Nhiệm không chống đỡ được trong chốc lát, đỏ mặt lên, vội vã né tránh tầm mắt của hắn, thắm kêu một tiếng, lẽ nào hắn nhận ra nàng?

Không thể, thời điểm ở khách sạn, nàng khuôn mặt đáng dấp kia đều giống quý, so với ngày hôm nay vẫn là khác nhau một trời một vực không phải sao? Hắn nhất định không thể nhận ra nàng.

“Đại tỷ, Long thế tử đang nhìn nguoi.” Hạ Vân Tịch lại gằn cười nói.

Ánh mắt Hạ Nguyệt Nhu có một chút bối rối, sau đó yêu kiều trách mắng: “Chớ nói nhảm.” Nhưng trái tim bên trong đập thình thịch, tâm rối loạn.

Hạ Vân Nhiệm nghe, không khỏi nhìn lại thiếu niên kia. Lần này, nàng nhìn rõ ràng chính xác, thiếu niên kia chắc chắn nhìn nàng mà! Ha ha, nàng cuối cùng cũng làm cho người khác chú ý hơn Hạ Nguyệt Nhu rồi.

Chẳng qua, Hạ Nguyệt Nhu và Hạ Vân Nhiệm ngồi sát cạnh nhau, mọi người chỉ cho là ánh mắt Long thế tử chắc chắn là nhìn Hạ Nguyệt Nhu. Tất cả đều không chú ý kỹ càng, thực ra là ánh mắt của hắn dừng lại trên người Hạ Vân Nhiệm.

Hạ Vân Nhiệm trấn tĩnh tâm trạng. Lúc nhìn lại, ánh mắt của thiếu niên nhìn về phía cửa, dung mạo thanh nhã tựa như một bức tranh thủy mặc, khoe môi nhếch lên ý cười nhạt, tuấn mỹ đến mức khiến người mọi người lóa mắt.

Hạ Vân Nhiệm cúi đầu suy nghĩ. Bốn phía đều đã đông nghẹt người. Ngay sau đó, một hàng người mang theo hơi thở tôn quý đi đến, cuối cùng Hoàng đế cũng long trọng xuất hiện. Hoàng Đế đang cười nói với một vị lão phu nhân đáng vẻ uy nghi. Lão phu nhân kia chắc chắn chính là thái hậu nương nương Bộ cảm bảo vạn phúc hảo hao phú quý, khuôn mặt hiền lành, trên đầu tóc trắng cài trâm phượng, quả nhiên có phong thái mẫu nghi thiên hạ.

Mà phía sau Hoàng Đế lại là một đám nữ nhân mỹ lệ vô song, đua nhau khoe khoang tài sắc. Chỉ cảm thấy một cỗ uy nghiêm hoàng thất ngập tràn, làm người ta không dám nghênh ngang đánh giá.

Cũng vào lúc này, hàng rào trường đua vừa mở, từ nơi không xa, mấy con ngựa vô cùng cao, đặc biệt xinh đẹp thông minh chạy tới. Lập tức bốn bóng người tuấn mỹ như thần, cũng cực kỳ gây chú ý đến mọi người. Trong bốn người này, có Thái Tử đương triều Hiên Viên Thần, Nhị hoàng tử Hiên Viên Trạ, Tứ hoàng tử Hiên Viên Li, Ngũ hoàng tử Hiên Viên Ngọc.

Các hoàng tử mỗi người khí thế bất phàm, phong thái hiên ngang, ngoại trừ Thái Tử mặc y phục màu vàng hoàng kim cưỡi ngựa, những hoàng tử khác đều mặc y phục xanh ngọc, đầu đội mũ trụ, không thấy rõ mặt mũi bọn họ, chỉ có thể xem xét phong thái.

Mà đối diện là một đội nhân mã khác, đều mang khôi giáp một màu nâu, là bên trong Cẩm Vệ Quân ưu tú chọn tuyển thủ.

Có điều, cuộc so tài này thấy thế nào, đều là hoàng đế có ý định ở trước mặt thần dân bày ra tác phong mạnh mẽ và tư thế oai hùng của nhi tử, cho bọn họ thấy phong thái hoàng thất.

Hoàng đế bên kia phát hiệu lệnh, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Nhất thời, một bầu không khí khẩn trương bùng lên, vì lẽ đó tâm tư khán giả đều trở nên căng thẳng trong phút chốc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Sóng ngầm trong cuộc thi đấu

Hạ Vân Nhiệm không thể chú ý động tĩnh của người khác, nhưng Hạ Nguyệt Nhu ở bên cạnh nàng đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại, con mắt nhìn chăm chú bóng người Thái Tử, giống như đang kích động, mà ánh mắt của Thái Tử cũng mấy lần nhìn trên người nàng, cái này rõ ràng là bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn.

Một bên Đại phu nhân mừng rỡ như điên, xem ra ứng cử viên cho vị trí Thái tử phi này không phải là nữ nhi nàng thì là ai đây, mặc dù Thái tử đã hai mươi ba tuổi, có thể Hoàng Hậu chậm chạp chưa cho hắn lập Thái Tử Phi, chỉ lập hai vị trắc phi, vì lẽ đó, nàng cảm giác nữ nhi của nàng chính là ứng cử viên số một cho vị trí này.

Hạ Vân Tuệ và tam tỷ muội thì lại nhìn chăm chăm bóng người hoàng tử khác, giống như đang tranh đoạt vậy, đều muốn trở thành các Hoàng hoàng tử khác.

Những tiểu thư khác tự nhiên cũng không ngoại lệ, ánh mắt của các nàng đều nhìn bóng người các Hoàng Tử trên trường đấu, tự ước mơ mình được chú ý tới.

Hạ Vân Nhiễm là một người nhàm chán nhất, ánh mắt của nàng từ trường đua đòi đi, quý thần xui khiến nhìn tới vị Long Thế Tử, nàng một lòng muốn biết đến cùng hắn có nhận ra nàng hay không, thời điểm ánh mắt nàng đi qua, ánh mắt của hắn cũng vừa vận nhìn tới, hai đôi mắt cách khoảng không nhìn nhau, Hạ Vân Nhiễm chớp chớp mắt mấy lần, lúc này, vừa vận nhìn thấy trên khóe miệng của hắn mỉm cười thân nhiên, ánh mắt kia rõ ràng nói, ta nhận ra ngươi rồi.

Ách... con ngươi Hạ Vân Nhiễm cứng nhắc đòi ánh mắt về trường đua, đáy lòng có một loại cảm giác không rõ, cái này là chuyện tốt hay chuyện xấu đây? Đại khái hắn sẽ không trách tội nàng chuyện lần trước nói tên giả đi!

Nghĩ đến, xem ra hắn cũng không có hẹp hòi như vậy!

Trên trường đua, cuộc thi đấu đang hùng hực khí thế, không cần phải nói, Thái Tử bên này chiếm đại ưu thế, cái này cũng chỉ khổ cho tuyển thủ bên kia rồi, tức không thể tận dụng toàn lực. Lại muốn làm đến hết sức, đem cuộc tranh tài này đánh cho sinh động, mấy người tuyển thủ đều bị Thái Tử đánh vào trên đầu, cũng không dám đánh trả.

Hạ Vân Nhiễm đột nhiên hy vọng cuộc tranh tài này nhanh nhanh một chút kết thúc, thực sự không hy vọng xem loại biểu diễn nhàm chán này.

Có thể nhìn chung người bên ngoài đều nhìn thấy hải hùng khiếp vía, tâm hồn thật giống như bị trận thi đấu này hấp dẫn, không phải thanh âm gào lên, mà là mấy tỷ muội Hạ Nguyệt Nhu ở bên cạnh nàng nhìn thấy cả kinh, kinh ngạc, một lúc thì mặt ửng hồng, một lúc thì co chặt khăn tay, thật giống như có bao nhiêu lo lắng cho những người kia ở trên trường đấu.

Hạ Vân Nhiễm thật sự không có hứng thú, nàng chú ý tới Hạ Huyền, hắn ngồi ở bên kia lầu, một đôi mắt hổ nhìn chăm chăm các Hoàng Tử trên trường đấu, tâm tình phức tạp khó dò.

Hạ Vân Nhiễm không hiểu triều cục, nhưng là biết, bây giờ, mỗi người Hoàng Tử đều xuất sắc, mặc dù lập Thái Tử, thế nhưng Hoàng Thượng vẫn chưa băng hà, hết thảy vẫn chưa định, hắn đại khái đang chọn lựa một vị có thể nương nhờ vào đi!

Chỉ có đứng đúng đội, vinh quang của tướng phủ mới có thể tồn tại, bằng không, chính là tai họa, vào lúc này, Hạ Vân Nhiễm hy vọng ánh mắt của Hạ Huyền phải chọn lựa đúng, nàng cũng không muốn bị liên lụy.

Đang lúc này, chỉ nghe giữa đấu trường có người kêu lên một tiếng, Hạ Vân Nhiễm quay lại nhìn, chỉ thấy bóng người sáng loáng suýt chút nữa từ trên ngựa ngã xuống, đây thực sự là một màn mạo hiểm, dám đem Thái Tử xem ngã xuống ngựa, cũng không phải đối thủ bên kia, mà là một thân hình mạnh mẽ rắn chắc, chỉ thấy hắn luột đem bóng đánh vào khung thành, thân thủ tiêu sái nhận lấy một trận thán phục của mọi người.

“Đó là Nhị Hoàng Tử đi! Hắn đánh bóng thật tốt.” Có người ở trên khán đài đề thấp thanh âm nói.

Chỉ thấy Thái Tử lập tức ngồi vào chỗ của mình, thân hình của hắn không nhúc nhích, nón giáp theo bóng dáng xanh ngọc quay một vòng, rõ ràng rất oán giận.

Long mạch thợ săn.

Ngay sau đó, theo sau Nhị Hoàng tử cầu thủ cũng vô cùng hơn người, thường thường vượt lên đầu, cướp đoạt trước tiên, vừa mới trúng tuyển, đoạt hết nội bát của Thái Tử.

Thình thoảng có người nhìn về phía Hoàng Thượng, chỉ thấy khóe miệng Hoàng Thượng ẩn chứa nụ cười xem trận đấu, trước mắt cảm thấy không hề giận, cũng không có một tia ảo não, giống như trong mắt Hoàng Thượng, trận này chỉ là trận thi đấu bình thường, không đại biểu bất luận ý nghĩa gì.

Nhưng là, như nhau các đại thần đang nhìn trận đấu bên kia, đã có tâm tư khác nhau, trên mặt thần sắc biến đổi bất định, giống như trận bóng trước mắt đối với họ mà nói, trừ bỏ là các Hoàng Tử thi đấu, tranh giành ngôi vị Hoàng Đế đại biểu cho mưa gió quý kế, không đơn giản là đoạt bóng cho Hoàng Thượng niềm vui đơn giản như vậy, đã lộ ra thực lực của bọn họ, làm cho Hoàng Thượng nhìn với cặp mắt khác, Lương Thái Tử vài lần gặp khó khăn, còn Nhị Hoàng Tử lại dừng mảnh phi phạm, lúc này một đám cựu thần nào có lòng dạ xem thi đấu, đều cố gắng suy đoán ý nghĩa của Hoàng Thượng.

Ngược lại nhóm nữ quyến bên này, tiếng hoan hô không ngừng, sự ao ước xấu hổ để lộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bất kể nhìn chăm chăm hình dáng phi phạm của các Hoàng Tử trên đấu trường, cắn môi, khăn trang không thôi.

Hạ Vân Nhiễm trong chốc lát nhìn xem các đại thần ở đối diện, trong chốc lát nhìn thấy nụ cười của Hoàng Thượng, trong chốc lát lại nhìn bên cạnh biểu tình phong phú của các thiếu nữ xinh đẹp, giống như ở trong mắt nàng, trận thi đấu này thú vị hơn nhiều.

Ngay lúc Hạ Vân Nhiễm mất tập trung, ánh mắt của nàng lại đúng lúc gặp phải ánh mắt của Long Thế Tử, chỉ thấy ý cười nơi khóe miệng của hắn hàm chứa một tia nghiền ngẫm, vàng trăn như một (...), một đôi mắt trong suốt, dưới ánh mặt trời, giống như một ngôi sao lóa mắt.

Hạ Vân Nhiễm hướng hắn nhử mày, hắn sao lại thế này? Chẳng lẽ hắn cũng giống nàng không tập trung ở trận bóng này?

Đúng lúc này, ánh mắt Hạ Nguyệt Nhu cũng xoay chuyển một cái, mơ hồ nhìn vào Long Thế Tử bên này, nhất thời mặt đỏ tim đập buông mắt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phỉm hồng, đáng đáp e thẹn làm người yêu thích.

Hạ Nguyệt Nhu nào dám như Hạ Vân Nhiễm vô lễ nhìn chăm chú Long Thế Tử như vậy, nàng chỉ là mơ hồ cảm thấy Long Thế Tử đang nhìn nàng, đây

là tự tin của nàng, nàng là người xinh đẹp nhất, hẳn trừ bỏ nhì nàng, còn có thể nhìn ai?

Đúng lúc này, một tiếng trống vang lên, âm thanh chói tai kêu dừng thi đấu, thì ra trận đấu đã kết thúc rồi.

Chỉ thấy giữa sân những đội viên khác mau mau lui xuống, mà bốn vị Hoàng Tử đồng thời quy tắc xuống ngựa, mặt hướng Hoàng Thượng, đưa tay tháo mũ giáp xuống, chờ Hoàng Thượng nói luận công ban thưởng.

Lúc này tháo xuống mũ giáp, nhất thời, bốn gương mặt tuấn mỹ thỉnh thoảng xuất hiện trước tầm mắt các thiếu nữ, Thái Tử phong lưu phóng khoáng, Nhị Hoàng Tử lạnh lùng bất phàm, Tứ Hoàng Tử tuấn nhã tú đật, Ngũ Hoàng Tử là non nót nhất, bất quá mới mười sáu tuổi, đã bị cưỡng ép kéo lên trường thi đấu.

Bọn họ vừa lộ diện, trên khán đài các thiếu nữ nhất thời chột hồ một câu, sau đó, người người sắc mặt trở nên hồng, ánh mắt lấp lóe, mắt lộ ra sắc xuân, dường như không dám nhìn lại càng không đành lòng không nhìn.

Hạ Vân Nhiễm là người thoải mái nhất, nàng nhìn chằm chằm ở phía dưới mấy vị Hoàng Tử, đầu tiên là bị chính giữa Nhị Hoàng Tử hấp dẫn, hấp dẫn nàng, là tác phong kiên nghị trên người Nhị Hoàng Tử, mặc dù Thái Tử nên là người chói mắt nhất, nhưng là, toàn thân tỏa ra hơi thở tương xứng cùng Thái Tử, làm người ta không thể nào chú ý sự tồn tại của hắn.

Thái Tử tuy rằng tuấn mỹ bất phàm, nhưng trên người hắn còn có một loại cảm giác nuông chiều buông thả, một đôi mắt mập mờ không rõ, rõ ràng miệt mài quá độ, vào lúc này, hắn len lén nhìn về phía Hạ Nguyệt Nhu, quả nhiên là vì sắc đẹp, không chú ý trường hợp.

Hạ Nguyệt Nhu bị Thái Tử nhìn mấy lần, tim đập nhanh hơn, nhưng nghĩ đến thân phận của hắn, không khỏi mắc cỡ đỏ mặt, liếc mắt đưa tình.

Thái Tử như vậy, ngay cả Hạ Vân Nhiễm đều không ưa, thật sự là đồ háo sắc.

Trái lại Nhị Hoàng Tử, ánh mắt của hắn hơi rủ xuống, mắt nhìn thẳng, nét mặt không dao động, như một thanh Cương Dao sắc bén, tràn đầy khí phách chờ phân phó, mặc dù tóc hơi loạn, cũng không chút nào ảnh hưởng đến khí thế cường đại của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thế cục trong triều

Khóe miệng Tứ hoàng tử mỉm cười, bình tĩnh thong thả chờ lãnh thưởng. Ngũ hoàng tử lại giống như những đứa trẻ bình thường, đôi mắt to liếc qua liếc lại, thật đáng yêu. Điều này làm cho Hạ Vân Nhiễm liên thích hắn nhất.

Hoàng thượng cuối cùng cũng lên tiếng, tất nhiên là khen ngợi một phen. Hắn ban thưởng cho Thái tử một con hãn huyết bảo mã tên là Truy Phong, Nhị hoàng tử là vạn lượng hoàng kim, Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử là năm ngàn lượng.

Sau khi các hoàng tử tạ ơn, người của hoàng thất tiến hành rời khỏi cuộc đua. Mọi người trên khán đài đều đứng dậy phúc thân cung tiễn.

Chờ mọi người rời khỏi cuộc đua, bốn vị hoàng tử ở giữa sân cũng nối tiếp nhau rời đi. Chẳng qua, lúc Thái tử rời đi, ánh mắt lại nhìn về phía Hạ Nguyệt Nhu, ngăn người trong chốc lát. Sau đó, hắn tháo ngọc bội bên hông đưa cho người bên cạnh, thì thầm dặn dò, mới cười tà mị rời đi.

Chờ các hoàng tử rời đi, mọi người trên khán đài mới đứng dậy rời khỏi. Một đám nữ nhi của Hạ gia theo sát bước chân của Đại phu nhân, chậm rãi đi về trước. Đi không được bao xa, tên tùy tùng vừa được Thái tử dặn dò liền đuổi theo. Hắn trực tiếp đi tới bên người của Hạ Nguyệt Nhu nói: “Hạ Đại tiểu thư, vật này do Thái tử ban tặng, xin ngài nhận lấy.”

Vừa nãy Hạ Nguyệt Nhu thấy hắn lấy ngọc bội cũng biết sẽ đưa cho nàng. Nhưng giờ phút này, nàng có chút thụ sủng nhược kinh khi nhìn thấy vật kia là thượng đẳng huyết ngọc, lắc đầu nói: “Thần nữ không dám nhận.”

Đại phu nhân ở một bên, mỉm cười nói: “Nguyệt Nhu, đây là tâm ý của Thái tử, hãy nhận đi!”

Được mẫu thân nhắc nhở, Hạ Nguyệt Nhu mới mỉm cười, đưa tay ra nhận ngọc bội kia, khóe miệng toát ra một nụ cười đắc ý. Cái này có thể xem như vật ước hẹn của Thái tử với nàng không?

Các vị tiểu thư bên cạnh tất nhiên là ghen ghét không thôi. Có lẽ Tướng phủ của bọn họ sẽ có một vị Thái tử phi.

Nhưng Hạ Vân Nhiễm mỉm cười âm thầm cười nhạo. Thái tử kia vừa nhìn đã biết chính là loại hoa tâm công tử, háo sắc thành tính. Hoàng đế còn khỏe mạnh như vậy, loại đức hạnh này của hắn có thể nhịn đến lúc đăng cơ để vị sao? Không chừng nửa đường sẽ bị người ta đá khỏi vị trí này đó!

Cho nên, Hạ Vân Nhiễm lập tức nghĩ đến Nhị hoàng tử xuất sắc kia. Có lẽ Nhị hoàng tử càng có hi vọng, chẳng thà chọn hắn.

Hạ Vân Nhiễm nhìn Hạ Nguyệt Nhu che giấu thần thái đắc ý, không biết nên cao hứng cho nàng hay lo lắng cho nàng.

Ai, cũng không phải chuyện của nàng.

Chỉ thấy chiếc xe ngựa bên ngoài sân, quả nhiên là xe tốt êm như mây. Nhưng ở bên trong lại là một mảnh cảm tú lóa mắt. Một chiếc xe ngựa màu lam có vẻ đặc biệt chường mắt. Mãn xe màu xanh đen chỉ vẽ hoa văn hình mây, trừ đỉnh đầu cao quý, cũng không có đồ trang sức khác không giống xe ngựa đặc biệt. Mũi xe còn được khảm một chút đồ trang trí hoa lệ, xứng với thân phận.

Người này thật đúng là đặc biệt! Là ai đây?

Rất nhanh, mấy vị tiểu thư Tướng phủ đứng một bên chờ xe liền hiểu rõ. Chỉ thấy một thân ảnh như ngọc có tùy tùng vây quanh hướng về phía chiếc xe ngựa màu lam. Tay thon dài của hắn xốc màn xe lên, thân ảnh liền biến mất phía sau màn xe màu lam, kín đáo che đi.

“Là xe ngựa của Long thế tử! Thật là đặc biệt.” Hạ Vân Lệ kinh hi nói.

Đại phu nhân khẽ thu mắt, hướng bọn họ thúc giục nói: “Được rồi, lên xe đi!”

Mọi người được nha hoàn dìu lên xe ngựa. Mới vừa ngồi xuống, Hạ Vân Lệ lại xốc màn xe lên, ánh mắt nhìn theo xe ngựa màu lam. Đến khi không còn thấy chiếc xe ngựa kia nữa, nàng mới thở ra một hơi.

“Lục tỷ, Long thế tử là ai vậy?” Hạ Vân Nhiễm tò mò hỏi nàng.

“Ngươi không biết?” Hạ Vân Lệ giật mình, tiêu hóa xong kinh ngạc, nàng mới mím môi cười rộ lên trào phúng: “Ngươi tất nhiên là không biết. Ngươi ở nông thôn thì làm sao biết chứ? Long thế tử cũng không phải vương hầu bình thường có thể so sánh được.”

“A! Không phải người bình thường vậy hắn là người bất thường sao?” Hạ Vân Nhiễm cười hỏi.

“Ngươi... Nói như ngươi đúng là tức chết người mà, ta nói với ngươi như thế sao! Trong kinh thành này, nữ tử muốn gả cho Long thế tử còn nhiều hơn so với gả cho Thái tử đó. Hiểu chưa?”

“Ồ! Ta cũng không thích thái tử kia, ta càng thích Long thế tử hơn.” Hạ Vân Nhiễm đáp.

“Ngươi...” Hạ Vân Lệ nhìn nàng, xì một tiếng cười rộ lên: “Ngươi cũng không lấy gương soi thử. Ngươi như thế này, ngay cả vào Long Hậu phủ làm nha hoàn cũng không xứng, có thể gả cho Long thế tử sao?”

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nói: “Thế sự khó liệu! Lục tỷ, ngươi có dám cam đoan ta không gả vào đó được sao?”

“Ngươi... Thất muội, làm người phải biết thân biết phận, ta xem ngươi ngay cả trời cao đất rộng cũng không biết, gả cho Long thế tử, kiếp sau đi.”

“Nói như vậy, Lục tỷ, kiếp sau chúng ta cùng nhau gả đi!” Hạ Vân Nhiễm cười đến bộ dạng không tìm không phải.

Ta gả không vào, ngươi cũng gả không vào a!

Hạ Vân Lệ ghen hờn, gương mặt hồng hồng trừng nàng: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi là đang nguyên rủa ta.”

“Không phải ta nói! Lục tỷ, Long thế tử cũng đến tuổi lập phi rồi! Đó cũng là Tam tỷ, Tứ tỷ, chúng ta còn nhỏ mà!” Hạ Vân Nhiễm ha ha cười nói.

Đây chính là chỗ đau của Hạ Vân Lệ. Nàng cắn môi hừ một tiếng: “Long thế tử coi trọng ai còn chưa biết đâu!”

Hạ Vân Nhiễm nói mấy câu liền khiến Hạ Vân Lệ tức giận không muốn cùng nàng nói chuyện nữa, cùng nàng nói chuyện một lát, nàng sẽ phải giảm thọ mười năm.

Hạ Vân Nhiễm cũng vui vẻ im lặng. Hiện tại nàng bắt đầu nghĩ, hôm nay Thái hậu không có chú ý tới nàng, nghĩa là khi hồi phủ, Đại phu nhân sẽ cho nàng trở về, những ngày gian khổ của nàng lại tới nữa rồi. Xem ra, nàng nhất định biện pháp ở lại trong phủ hào hào ngốc thôi.

Hạ Vân Nhiễm nghĩ biện pháp đến ngủ quên. Tới quý phủ, nàng mới tỉnh lại, vừa xuống xe ngựa nàng liền mang theo Tiểu Thất nhanh chóng chuồn mất.

Nhóm người Đại phu nhân và Đại tiểu thư trở về đều nghị luận chuyện tình hôm nay.

Ở trong đại sảnh, chuyện Hạ Nguyệt Nhu được Thái tử tặng ngọc bội đều được đám di nương tiểu thư khen ngợi rất lâu. Tuy nói mỗi người các nàng ghen tỵ đến đỏ mắt nhưng loại đãi ngộ này không tới lượt bọn họ.

Lúc mọi người đang ở trong sảnh uống trà, thảo luận chuyện hôm nay, Hạ Huyền đã trở về. Hắn mặc một thân triều phục màu nâu đỏ, hiện ra vẻ anh tuấn, khuôn mặt đậm chiều, chậm chạp đứng ở cửa, có vẻ tâm sự rất nặng nề.

“Lão gia đã trở về.” Đại phu nhân giống như con bướm vây quanh nghênh đón hần, kéo hần đi vào.

Các di nương, tiểu thư khác cũng phúc thân chào đón.

“Phu nhân và Nguyệt Nhu ở lại. Các người đều đi xuống cả đi!” Hạ Huyền nhìn về phía những người khác thân nhiên quăng cho ánh mắt.

Nhất thời, vài vị di nương và tiểu thư cũng không dám ở lại nữa, lui xuống. Khuôn mặt Đại phu nhân có chút kinh ngạc, lão gia làm cái gì vậy? Tại sao lại cho các nàng ấy lui xuống? Ngay cả Nguyệt nhu cũng cảm thấy phụ thân hình như có chuyện muốn nói, lòng có chút suy đoán bất an trời dấy.

“Lão gia, hôm nay Thái tử tặng cho Nguyệt Nhu một khối ngọc bội. Người xem, đây thật sự là một chuyện tốt! Cái này có nghĩa là Nguyệt Nhu của chúng ta rất nhanh sẽ gả vào hoàng thất, làm Thái tử phi.” Đại phu nhân vẻ mặt vui mừng, cười hi hi nói.

Hạ Huyền nghe xong, sắc mặt vô cùng rối rắm. Ý cười của Đại phu nhân cũng cứng ngắc, nàng nhẹ giọng nói: “Lão gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay biểu hiện của Thái tử thế nào? Các người cũng đều trông thấy chứ!” Ánh mắt sắc nhọn của Hạ Huyền nhìn về phía mẹ con họ.

Đại phu nhân lấy làm lạ, cười nói: “Biểu hiện của Thái tử có chút tạm hài lòng, nhưng mà không phải hôm nay chỉ là trận đấu thôi sao?”

“Trận đấu? Cả giang sơn này trải qua các đời đầu rộng lớn vững mạnh, nếu giao cho một người chỉ biết ham mê tửu sắc, thích hưởng lạc, không phải là người có chí tiến thủ, thì có bộ dạng như thế nào?” Hạ Huyền có chút tức giận nói.

“Lão gia... Người nói gì vậy? Thái tử điện hạ là đế vương tương lai, nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn có biến cố sao?” Đại phu nhân cẩn thận mở miệng nói.

“Cha, Người có chuyện cứ nói thẳng đi ạ! Nữ nhi xin nghe.” Hạ Nguyệt Nhu dịu dàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhị hoàng tử tới cửa

Hạ Huyền hít một hơi thật sâu nói: “Nguyệt Nhu không thể xuất giá, đợi thêm hai năm nữa đi! Nếu khi đó căn cơ của Thái tử vẫn không đổi thì hãy tính đến hôn sự này.”

“Lão gia, đợi thêm hai năm nữa, vị trí Thái tử phi có thể không phải của Nguyệt Nhu chúng ta. Người muốn cho con gái chúng ta làm trắc phi sao?” Đại phu nhân cuống cuống nói.

Hạ Huyền có hơi tức giận, trừng mắt liếc nàng một cái: “Đúng là kiến thức của nữ nhân.”

Mà Hạ Nguyệt Nhu so với Đại phu nhân biết nhìn xa trông rộng hơn: “Nương, không có việc gì. Nếu Thái tử thật lòng thích ta dù là trắc phi thì có sao? Thời gian còn dài, cuối cùng nữ nhi cũng sẽ có cơ hội vượt lên. Hoàng hậu hiện tại không phải cũng xuất thân từ quý phi sao?”

Hạ Huyền vừa lòng gật đầu, nhìn con gái hiểu chuyện, trầm giọng nói: “Hôm nay Thái tử biểu hiện khiến nhiều người thất vọng. Bề ngoài thì hoàng thượng ban thưởng cho hần tốt nhất, nhưng trong lòng đối đãi như thế nào chúng ta còn không biết. Có điều, hành vi và đức hạnh của Thái tử càng ngày càng cần rõ. Ngược lại Nhị hoàng tử lão luyện, cẩn thận hoàn thành xuất sắc những nhiệm vụ được hoàng thượng giao, được hoàng thượng càng thêm coi trọng.”

Bị trượng phu nhắc tới như vậy, nhất thời tâm tư Đại phu nhân được khai sáng ra, nàng trừng mắt nhìn nói: “Mẫu phi của Nhị hoàng tử xuất thân từ quý phi, sau lưng còn có tướng quân phủ là chỗ dựa. Nhị hoàng tử này ngày sau chắc chắn tiền đồ không giới hạn được.”

Hạ Nguyệt Nhu hơi nâng mắt, chớp chớp mắt, trong đầu tưởng tượng ra khuôn mặt lạnh lùng. Trong đầu nàng liên tục hiện lên nét mặt ôn nhu của Thái tử. Nghĩ lại, Nàng không khỏi âm thầm thở dài, phu quân của nàng sẽ từ hai người kia chọn ra.

Sắc mặt Hạ Huyền nhìn mới tốt lên một chút, mới tiếp tục nói: “Hiện giờ Thái tử ở trong lòng của Hoàng thượng càng ngày càng nhẹ, Hoàng hậu tất nhiên cũng lo lắng. Hôm nay Thái tử lại có ý với Nguyệt Nhu, tất nhiên sẽ nắm lấy cơ hội này mượn sức ta trợ lực cho Thái tử.” Nói xong, hần nghĩ đến một việc liền nói: “Hôn sự của Nguyệt Băng định rồi, cuối tháng này sẽ xuất giá.”

Đôi mắt Hạ Nguyệt Nhu lóe lóe. Nàng không chút nào hâm mộ hôn sự của Hạ Nguyệt Băng, tuy Trần Nam vương cũng coi như là người có địa vị trên triều, nhưng so với một người ở trên vạn người như Thái tử, lúc đó chẳng phải cũng dập đầu xưng thần sao?

“Hiện giờ, sau lưng chúng ta có thể lực của Trần Nam vương, hoàng hậu lại càng dõm dạc nhiều hơn. Mấy năm nay ta ở trong triều luôn giữ vị trí trung lập, không tham gia vào tranh đấu của các hoàng tử, nhưng sớm muộn gì cũng phải đưa ra lựa chọn. Nhờ có một ngày ta chọn sai. . .” Ánh mắt Hạ Huyền có chút cười gượng: “Tướng phủ của chúng ta sẽ không còn tồn tại nữa.”

“A. . .” Đại phu nhân sợ đến mức hít một hơi thật sâu, sắc mặt trắng bệch.

“Lão gia, vậy người phải chọn lựa thật kỹ. Người được chọn chỉ có Thái tử hoặc Nhị hoàng tử. Mạng của chúng ta đều ở trong tay người”

Hạ Huyền hé mắt, cũng cảm thấy một cỗ áp lực đang đè nén. Hôm nay thế cục trong triều còn chưa rõ, đang lúc các hoàng tử tranh đấu ác liệt. Nếu như đứng đúng vị trí, thì sẽ đem lại vinh hoa phú quý vô tận cho tướng phủ. Nếu làm sai, Thái tử thất thế, Nhị hoàng tử lại ra tay tàn nhẫn, rơi vào trong tay hắn, sau này còn có những ngày tháng tốt lành sao?

Sáng sớm hôm sau, nha hoàn Tử Diễm mang trà mà ngày thường lão phu nhân hay dùng đến sương phòng của lão phu nhân.

Lúc nàng châm trà, chỉ ngửi thấy trong không khí tản ra một mùi thơm, phảng phất giống như hương hoa lan thơm mát tràn ngập cả đại sảnh. Buổi sáng lão phu nhân thức dậy có chút uể oải, nhất thời liền chú ý tới. Nàng nhìn thấy trà kia liền vừa lòng cười nói: “Kỹ thuật pha trà càng ngày càng tốt.”

Nhóm nha hoàn cũng mỉm cười nói: “Đúng vậy. Trà hôm nay liền không giống ngày thường, giống như rót hương hoa vào trong.”

Lão phu nhân nhấp một ngụm trà, ánh mắt sáng ngời: “Lại còn rất tinh khiết nữa chứ!”

“Chẳng lẽ không giống với khẩu vị lúc trước sao?”

“Không giống. Trà này chẳng những vào miệng tinh khiết, ngửi cũng làm người ta sáng khoái tinh thần.” Lão phu nhân nhân không chút keo kiệt mà tán dương.

Nhóm nha hoàn cũng vui vẻ cười rộ lên, tâm tình lão phu nhân tốt, cuộc sống của các nàng mới trôi qua tốt đẹp.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày lão phu nhân đều uống trà này, mỗi lần uống là mỗi lần khen.

Còn Đại phu nhân và Hạ Nguyệt Nhu lại kinh hồn táng đảm, rất sợ người của Thái tử đột nhiên tới phủ cầu hôn. Mẹ con các nàng đều hiểu rõ lời nói của Hạ Huyền, hiện tại địa vị của Thái tử không ổn, gả qua đó thực rất nguy hiểm, chỉ bằng đợi thêm hai năm nữa, thế cục ổn định thì tái hôn.

“Nếu Thái tử thật đến cầu hôn, Nguyệt Nhu, người liền giả bệnh đi, dù nói gì cũng không thể đồng ý hắn.” Đại phu nhân thận trọng dặn dò.

“Con biết rồi, nương” Hạ Nguyệt Nhu gật gật đầu. Mục tiêu của nàng là trở thành hoàng hậu, nàng đương nhiên phải gả cho một người có năng lực đăng cơ xưng đế chứ.

Trải qua năm ngày, một chiếc xe ngựa lộng lẫy dừng ở cửa Tướng phủ khiến cho thủ vệ và nha hoàn hoảng sợ, vội vàng chạy nhanh vào trong thông báo. Đại phu nhân vừa nghe nói, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, chẳng lẽ Thái tử đến?

Nàng vội vàng nhắc váy tiến lên nghênh đón, vừa đến cửa liền thấy một thân ảnh tuấn tú thon dài bước qua cửa đi tới, cả người mặc cẩm bào màu xanh, vai rộng eo hẹp, thắt lưng buộc một đai ngọc, ngũ quan trắng trẻo, dung mạo tuấn tú, nhất là đôi mắt phượng sâu sắc giống như màu đen của bảo thạch lại tản ra quang mang tinh diệu, cả người tản ra một loại uy nghiêm và cao quý không gì sánh kịp.

Đại phu nhân vừa nhìn thấy người này, thân thể chấn động. Người tới không phải Thái tử mà là Nhị hoàng tử Hiến Viên Trâm.

Cái này hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

“Thiếp thân tham kiến Nhị hoàng tử điện hạ.” Đại phu nhân mang theo nha hoàn thi lễ với Nhị hoàng tử.

“Đứng lên đi.” Hiến Viên Trâm cong môi cười, giọng nói nhã nhặn.

Đại phu nhân dùng hết sức đứng lên, tâm như sét đánh, Nhị Hoàng tử đến Tướng phủ làm cái gì? Xem ra con gái của nàng không chỉ đơn giản là bị thái tử đề mắt đến mà còn có Nhị hoàng tử nữa.

Cái này thật là tiến thoái lưỡng nan.

“Không biết Nhị hoàng tử bớt chút thời giờ đến quý phủ là để tìm lão gia nhà ta sao?” Đại phu nhân nét mặt tươi cười hỏi.

“A! Không phải chuyện đó. Lần trước lúc ở trận đấu may mắn thấy được phương dung* của Đại tiểu thư nên đặc biệt đến cầu kiến một phen, uống chung trà.” Hiến Viên Trâm cười vô cùng sáng lạng, giống như mục đích của hắn đến đây chỉ đơn giản như vậy.

*Phương dung: dung mạo và phẩm chất

Đại phu nhân cũng nở nụ cười phụ họa một tiếng: “Vậy thì thật không khéo. Nguyệt Nhu nhà ta ba ngày trước liền bệnh nặng một trận, bây giờ vẫn còn nằm trên giường, không thể gặp ngài được.”

Ý cười trên khóe miệng Nhị hoàng tử vẫn không giảm “À! Ta nghe nói Tướng phủ nổi danh lịch sự tao nhã, không biết ta có thể thưởng thức một phen không?”

“Vậy thiếp thân sẽ dẫn Nhị hoàng tử đi thưởng ngoạn một phen.” Đại phu nhân vội nói.

Nhị hoàng tử khoát tay áo nói: “Không cần, ta muốn tự mình tản bộ.”

Đại phu nhân cũng chỉ có thể gật đầu, hướng nha hoàn bên cạnh nói: “Đi thông báo một tiếng, bảo di nương và tiểu thư trong phủ tránh đi, tránh làm cho Nhị hoàng tử diện hạ khó chịu.”

“Vâng ạ.” Nha hoàn cơ trí rời đi. Thực ra phải đi đến phòng của Đại tiểu thư, để cho Hạ Nguyệt Nhu đang thêu thùa mau chóng lên giường nằm, miễn cho đề Nhị hoàng tử đang tản bộ trông thấy.

Một nha hoàn khác lại đi thông báo cho các vị tiểu thư. Đại phu nhân tất nhiên sẽ không cho các tiểu thư khác gặp được Nhị hoàng tử, ngộ nhờ được Nhị hoàng tử coi trọng thì sao? Đây đều là một chút cân nhắc của Đại phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Phong* nha đầu

*phong: bệnh điên

Đại phu nhân đưa mắt nhìn theo thân ảnh của Nhị hoàng tử đang tiến về hành lang. Nàng không khỏi âm thầm thở một hơi. Nhị hoàng tử này cũng đủ phong cách và khí phách, nếu sau này hấn lên ngôi, nữ nhi gả cho hấn cũng không úy khuất.

Trong hoa viên, Hạ Vân Nhiễm đang cố gắng lấy mật hoa. Bây giờ là mùa xuân, trăm hoa đua nở, hương thơm trong hoa viên ngào ngạt thấm cả vào lòng người. Hạ Vân Nhiễm cầm một cái lọ nhỏ rất tinh xảo, thu thập từng giọt từng giọt mật hoa.

Đột nhiên mấy con ong mật nghịch ngợm bay đến, tiếng ong ong tựa như đang nói: người đoạt đồ ăn của ta, ta liều mạng với người.

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nói với chúng nó: “Các người đi chỗ khác mà lấy! Mật hoa ở đây là của ta, ai cũng đừng nghĩ tranh với ta.”

Ong mật vốn không phục, trừng mắt to, bay vòng vòng quanh người nàng, tưởng hù dọa được nàng chặc.

Hạ Vân Nhiễm chống tay lên eo, nói: “Có phải các người không muốn sống nữa không. Cẩn thận ta đem vôi của các người từng cây từng cây nhỏ sạch hết bây giờ.”

Ong mật vẫn không chịu rời đi. Mật hoa thơm ngào ngạt kia chính là thứ chúng nó thích nhất, làm sao bằng lòng buông tha?

Hạ Vân Nhiễm thấy uy hiếp cũng vô dụng, đành phải khom người tiếp tục lấy mật hoa. Nhưng nàng không ngờ, cuộc tranh cãi vừa rồi của nàng với ong mật đều lọt vào tai nam nhân tuần tú dưới mái hiên.

Hắn gác tay lên, một đôi mắt lợi hại nhìn chằm chằm vào trong hoa viên, trên người thiếu nữ cùng trăm hoa làm bạn, khóe miệng nhếch lên: “Đây là người nào? Sao lại cùng ong mật nói chuyện?”

“Chắc là một phong nha đầu đi! Lâm bầm lâu bầu.” Tùy tùng bên cạnh cười nói.

“Phong nha đầu?” Hiên Viên Trầm nhấp môi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt kia đỏ bừng, tôn lên đôi mắt giống như thất thái bảo thạch, sáng rực lên, không nghĩ ngờ gì đã khiến cho hấn có chút tình cảm.

Chỉ nhìn một lát, hấn lại đến chỗ khác dạo. Mục đích hôm nay của hấn là gặp được Hạ Nguyệt Nhu, hiện tại giai nhân đầu không thấy lại thấy một phong nha đầu, thất sự làm hấn có chút thất vọng, đi dạo một vòng quanh vườn, Đại phu nhân đã dẫn nha hoàn đợi ở cổng.

Hiên Viên Trầm khen vài câu liền rời đi. Đại phu nhân thở một hơi, bùm ngực nói với nha hoàn bên cạnh: “Làm ta hết hồn, Nhị hoàng tử này hôm nay cũng thật có nhã hứng.”

“Dù sao cũng tới đây vì Đại tiểu thư của chúng ta. Ai kêu bình thường Đại tiểu thư đã quốc sắc thiên hương rồi? Ngày đó ở trận đấu, không phải công tử nhà ai cũng ngăn người thất lễ khi nhìn thấy Đại tiểu thư sao?”

Đại phu nhân nghe Từ Nhi nói, nhất thời kiều ngạo không ai bằng nổi lên. Có điều nàng biết rất rõ mục đích đến phủ của Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử mặc dù không ham mê tử sắc giống như Thái tử, nhưng sự xuất hiện của hân hờn này cũng chứng minh hân có ý muốn lấy Nguyệt Nhu. Nếu sau này hân đăng cơ làm đế, hân nhất định sẽ đến đây cầu hôn.

Nàng sẽ đợi trở thành nhạc mẫu của hoàng thượng, nghĩ đến đây Đại phu nhân đã vui muốn nở hoa rồi.

Ở trong phủ này, mọi người đều vì lợi ích của mình, dù là chút lợi nhỏ nhưng cũng đáng làm cho người ta tranh thủ.

Từ sau sự kiện đua ngựa đó, nha hoàn Tiểu Hoa trong viện của Hạ Vân Nhiễm có chút ý xấu. Nàng cho rằng Hạ Vân Nhiễm là một tiểu thư không được cưng chiều, nên mới đối xử tốt với nha hoàn. Hạ Vân Nhiễm hàng ngày đều mang theo Tiểu Thất đi khắp nơi, còn có cả trận đua ngựa lần trước nữa, nàng cũng không có phần tham dự, đều đem nàng để qua một bên. Nàng tuy là nha hoàn nhưng cũng là người tâm cao khí ngạo, bị Đại phu nhân ban cho Hạ Vân Nhiễm nàng đã không thích, hiện giờ còn bị Thất tiểu thư lạnh nhạt bảo nàng làm sao cam tâm?

Đang lúc Tiểu Hoa oán hận tràn đầy, ngồi ở trong vườn cấm hận, chợt nghe thấy tiếng của Tiểu Thất từ phía sau truyền đến: “Tiểu Hoa tỷ tỷ, tiểu thư bảo tỷ đến phòng bếp mượn mấy cái bát để dùng.”

“Ngươi không có tay có chân sao? Sao không biết tự mình đi lấy?” Tiểu Hoa tức giận đáp.

Tiểu Thất giật mình sửng sốt: “ta không quen thuộc với phòng bếp bên kia, sợ là không mượn được.”

“Thế thì sao? Ngươi là nha hoàn bên cạnh Thất tiểu thư, rất được sủng ái, ta nào có thân phận như ngươi!” Tiểu Hoa châm chọc nói.

Tiểu Thất từ nông thôn đến, không có tâm tư, nghe nàng nói vậy, lập tức có chút ủy khuất nói: “Tiểu Hoa tỷ tỷ, sao ngươi lại nói ta như vậy? Chúng ta đều là nha hoàn của tiểu thư, thân phận cũng giống nhau mà thôi.”

“Đúng vậy! Ngươi cũng biết thân phận chúng ta giống nhau, tiểu thư cho ngươi làm việc, ngươi lại đẩy lên trên người ta. Chuyện này là sao?” Tiểu Hoa hừ lạnh nói.

“Tiểu Hoa tỷ tỷ...” Tiểu Thất càng tủi thân hơn.

“Được rồi, tiểu thư bảo ngươi làm việc, ngươi cứ làm đi, trừ phi tiểu thư tự mình nói với ta, bằng không mọi chuyện trong phủ sau này đều do ngươi tự làm đi!”

Vườn quá nhỏ, Hạ Vân Nhiễm vừa mới chợp mắt ngủ, chợt nghe tiếng nói bên ngoài cửa sổ truyền đến. Nàng nhú mồm, nha đầu tiểu Hoa này vậy mà không đem nàng để vào mắt. Xem ra nàng không cần thiết phải lưu nàng ta bên người.

Tiểu Thất đúng là đến được phòng bếp. Nhưng trừ phòng vừa nghe nói Thất tiểu thư muốn dùng bát, liền đùn đẩy trách nhiệm không chịu cho mượn. Tiểu Thất vội vã chạy về phòng, gặp Hạ Vân Nhiễm thức dậy, hộc mắt đỏ lên: “Tiểu thư, Tiểu Thất vô năng, mượn không được bát.”

Hạ Vân Nhiễm mỉm cười an ủi nàng: “Không có việc gì, ta không cần nữa.”

“Tiểu thư, có phải Tiểu Thất rất vô dụng hay không...?”

“Không trách ngươi, muốn trách thì trách ta không có địa vị trong phủ!” Hạ Vân Nhiễm bĩu môi nói. Nghe nói Nhị hoàng tử đã tới phủ, xem ra Đại phu nhân đang ứng phó việc này. Nếu chờ nàng rảnh rồi, sớm muộn gì cũng sẽ đoán tìm nàng gây phiền phức.

Chỉ là không biết lão phu nhân bên kia...

Hạ Vân Nhiễm chớp mắt, nói với Tiểu Thất: “Tiểu Thất, sau này có gì ủy khuất thì cứ nói với ta. Ta sẽ thay ngươi làm chủ.”

“Tiểu Thất không chịu ủy khuất nào cả.” Tiểu Thất vội vàng lắc đầu, có thể chăm sóc tiểu thư nàng đã rất thỏa mãn.

Nhưng Hạ Vân Nhiễm không nghĩ vậy, Tiểu Hoa đã oán hận lên người Tiểu Thất, chỉ sợ sau này sẽ gây rắc rối cho nàng.

Sáng sớm hôm nay, nha hoàn Nguyệt Nhi của lão phu nhân đến hầu phòng bưng trà xuất hiện, chỉ thấy lão phu nhân đã sửa soạn xong, đang chờ chén điểm tâm sáng này! Mấy ngày nay tinh thần của lão phu nhân ngày càng tốt.

“Lão phu nhân, trà của người đây ạ”

Lão phu nhân vẫy vẫy tay nói: “Mang qua đây đi.”

Nguyệt Nhi bước qua vài bước, cẩn thận đem chén trà dâng đến tay nàng. Lão phu nhân nhấp một ngụm, bỗng nhiên nhú mồm: “Sao trà này lại không có mùi vị gì cả?” Nói xong nàng lại cúi đầu uống ngay một hơi, sắc mặt âm trầm: “Trà hôm nay xảy ra chuyện gì? Sao lại khó uống như vậy?”

Mấy nha hoàn trước mặt nàng hai mắt nhìn nhau, quả thật hương trà hôm nay rất nhạt, gần như không có mùi. Nguyệt Nhi lập tức có chút tức giận nói: “Nô tỳ sẽ đi hỏi ma ma ở hầu phòng. Sao lại có pha trà như vậy?”

Lão phu nhân đặt chén trà vào khay, vẻ mặt khó coi nói: “Nhanh chóng hỏi rõ ràng cho ta.”

Chỉ chốc lát sau, Nguyệt Nhi liền dẫn tới hai vị ma ma. Ma ma của hầu phòng khăn trang quý trước mặt lão phu nhân, sợ hãi liếc mắt nhìn, đồng thanh nói: “Lão phu nhân thứ tội, lão phu nhân thứ tội.”

“Ta hỏi các người, trà hôm nay có chuyện gì? Sao lại khác với mọi ngày?” Lão phu nhân lộ vẻ giận dữ nói. Nàng uống trà kia đã thành nghiện, hơn nữa tác dụng cũng rất tốt, mấy ngày nay thân thể của nàng đều rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Đẩy vào chỗ chết

“Hồi... Hồi lão phu nhân, trà kia... trà kia... không phải do bọn nô tỳ pha ra.” Ma ma rút cục cũng nói thật, bởi vì hai ngày trước một khi lão phu nhân vui mừng sẽ thưởng thêm lệ ngân* cho các nàng. Bây giờ các nàng mới biết được là mình không có công mà được thưởng.

*lệ ngân: *Ngân lượng, tiền của triều đại này.*

“Không phải các người pha! Vậy thì do ai pha?” Nguyệt Nhi hung hăng hỏi.

“Sáng sớm mấy ngày nay đều là Thất tiểu thư đến hầu phòng pha trà... Chúng ta chỉ phụ trách dâng lên...” Ma ma pha trà thấp giọng nói.

“Cái gì? Thất tiểu thư? Người nói trà này do Vân Nhiễm pha?” Sắc mặt lão phu nhân có chút kinh ngạc. Trà này uống ngon như vậy, cũng xứng với Hạ Vân Nhiễm không có chút tiếng tăm nào, thật có chút chấn động.

“Đừng vậy ạ! Lúc đầu chúng ta cũng chỉ nghĩ Thất tiểu thư chỉ làm loạn đòi pha trà chứ chả biết gì, nhưng buổi sáng, Thất tiểu thư liền rót một chén cho chúng ta uống thử. Chúng ta thử một ngụm trà thì thấy mùi vị của trà kia thơm vô cùng, liền dâng lên cho lão phu nhân người...”

“Nói vậy là các người đoạt công lao của Thất tiểu thư?” Ánh mắt lão phu nhân nheo lại đầy giận dữ. Nàng ghét nhất là kẻ khác lừa gạt nàng.

“Xin lão phu nhân thứ tội.” Hai vị ma ma sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng không khống chế được phải run rẩy.

“Thế thì vì sao hôm nay Thất tiểu thư chưa pha trà cho ta?” Lão phu nhân đề xuống tức giận, thắc mắc hỏi.

“Chúng nô tỳ không biết, cũng không dám hỏi.” Ma ma phòng trà nói đúng sự thật.

“Lão phu nhân, nếu không thì để Nguyệt Nhi đi hỏi? Để cho Thất tiểu thư tiếp tục vì người pha trà?” Nguyệt Nhi vội nói.

Lão phu nhân nghĩ đến hương thơm ngào ngạt của trà, tuy mấy ngày trước có trách móc Hạ Vân Nhiễm, bây giờ muốn mời nàng pha trà nhưng như vậy thì quá mất thể diện. Chỉ là nàng đã nhìn lầm nha đầu kia rồi, không nghĩ tới nha đầu đó còn dùng tới phương thức hiểu đạo này, ý của nha đầu kia là không trách nàng nữa. Nàng gật đầu nói: “Đi xem đi!”

Nguyệt Nhi khẩn cấp chạy đến tiểu sương viên ở hướng tây. Vừa vào sân viên, nàng liền thấy nha hoàn Tiểu Hoa ở trước cửa, nàng liền nói nhỏ với Tiểu Hoa: “Thất tiểu thư đâu?”

“Thất tiểu thư ở trong phòng chứ đâu!” Tiểu Hoa vội vàng trả lời. Thấy sắc mặt Nguyệt Nhi lo lắng, nàng thầm nghĩ lẽ nào Thất tiểu thư lại gây họa rồi? Haha, cái này thật đúng ý nàng.

Hạ Vân Nhiễm nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, cả người đầy mồ hôi lạnh. Tiểu Thất ở một bên nhanh chóng giúp nàng lau mồ hôi. Nguyệt Nhi vừa vào cửa, trông thấy một màn này, nàng ta thoáng kinh ngạc một cái: “Thất tiểu thư làm sao vậy?”

“Thất tiểu thư bị bệnh.” Tiểu Thất buồn phiền nói.

Nguyệt Nhi liền hiểu, hôm nay Thất tiểu thư không thể đi hầu phòng pha trà vì bị bệnh. Nghĩ đến tay nghề pha trà của nàng, lão phu nhân vẫn đang chờ, sắc mặt của Nguyệt Nhi liền dễ chịu hơn, nói: Ta đi bẩm báo với lão phu nhân, để người mời đại phu đến xem bệnh cho Thất tiểu thư.”

Nói xong, nàng quay về chỗ lão phu nhân. Lão phu nhân vừa nghe Hạ Vân Nhiễm bị bệnh, trên mặt có chút nôn nóng, vội nói: “Nhanh báo cho Đại phu nhân một tiếng, tìm một lương y đến xem.”

“Dạ.” Nguyệt Nhi nha chóng chạy đi tìm Đại phu nhân.

Đại phu nhân vừa nghe muốn mời đại phu xem bệnh cho Hạ Vân Nhiễm thì đầu tiên là kinh ngạc, đến khi nghe nói đây là ý của lão phu nhân nàng lại càng hoảng hốt. Lão phu nhân vì Hạ Vân Nhiễm mời đại phu? Nàng dò hỏi nguyên nhân mới biết được nửa tháng nay Hạ Vân Nhiễm đều pha trà khiến lão phu nhân cao hứng.

Trên mặt Đại phu nhân lập tức hiện ra vẻ giễu cợt. Nàng vẫn luôn cho rằng Hạ Vân Nhiễm là đứa ngốc, không ngờ lại thông minh như thế. Ngày đó ở trận đấu, nàng cố ý xếp nàng ta ngồi chung với nữ nhi của mình. Nào biết Thái hậu chẳng thêm liếc một cái. Nói thế, lần này là nàng hiểu nhầm, còn tưởng Thái hậu có thể nhớ đến nàng ta, không nghĩ tới nàng lại làm điều thừa, uổng phí một phen tâm ý.

Bây giờ dám ở sau lưng nàng nhìn hót lão phu nhân, tất nhiên kẻ này không có chỗ hữu dụng, tương phủ cũng sẽ không làm chỗ dựa cho. Bị bệnh là tốt nhất, nàng sẽ khiến cho nàng ta giống như mẫu thân của mình vậy, bệnh một lần là không đứng dậy nổi nữa.

Nghĩ đến bộ dáng Hạ Vân Nhiễm càng ngày càng đẹp, nếu nàng kế thừa nhan sắc của mẫu thân, dù không đoạt danh hiệu của nữ nhi mình nhưng cũng là cái gai trong mắt.

“Bắt lại với lão phu nhân đi! Ta phải đi mời Đại phu cho Thất nha đầu! Nàng sẽ lại pha trà cho lão phu nhân nữa.” Đại phu nhân cười nói, tỏ ra rất dễ tâm chuyện này.

Nguyệt Nhi nở nụ cười phúc thân đi ra ngoài. Nàng là người thông minh, tranh đấu trong phủ nàng cũng xem như không thấy là tốt nhất. Đại phu nhân thật sự sẽ đi mời đại phu sao?

Tóm lại, đại phu tốt hay không tốt đều do mệnh của Thất tiểu thư mà thôi.

Buổi chiều, đại phu đã tới. Đầu tiên đại phu đến chỗ của Đại phu nhân, sau đó mang hòm thuốc đến phòng của Hạ Vân Nhiễm. Hắn xem mạch cách một bức màn, nhất thời lại hoảng sợ. Hắn chưa từng gặp qua mạch tượng loạn như vậy, nhảy loạn như trống đánh liên tục.

Cách một bức màn, Hạ Vân Nhiễm hỏi hắn: “Đại phu, ta bị bệnh gì vậy?”

“Thất tiểu thư không cần lo lắng, chỉ là phong hàn dẫn đến nhiệt độc mà thôi. Ta cho người phụng thuốc, hai ngày nữa thì tốt rồi.” Đại phu vội vàng nói xong. Hắn nghĩ tới việc Đại phu nhân nói hắn tùy tiện kiểm tra thôi, nhưng hắn cho là mệnh của Thất tiểu thư này sắp tận rồi, liền đi đến bàn bên cạnh viết phương thuốc.

Viết xong phương thuốc giao cho Tiểu Thất, hắn đeo hòm thuốc lên lưng rồi đi. Hạ Vân Nhiễm từ trên giường ngồi dậy, nói với Tiểu Thất: “Đem phương thuốc cho ta xem.”

Tiểu Thất gật đầu đưa phương thuốc cho Hạ Vân Nhiễm. Hạ Vân Nhiễm đảo tầm mắt qua, đúng là phương thuốc trị phong hàn, chẳng lẽ nàng tính sai sao, Đại phu nhân không có ý hại nàng?

Hay là nàng sợ uy phong của lão phu nhân nên không dám làm càn?

“Đi ấy thuốc đi!” Hạ Vân Nhiễm nói xong liền quay lại nằm trên giường. Giờ phút này về mặt nàng hồng hào làm gì có chút bệnh. Vừa rồi là do nàng vẩy chút nước lên trên trán. Còn về mạch loạn đều do nàng kẹp một cục đá dưới nách, làm cho cánh tay có chút co giật mà thôi.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Thất mang chén thuốc lên. Hạ Vân Nhiễm rũ mắt, cúi đầu, thoáng chốc, miệng nàng nổi lên một nụ cười lạnh. Xem ra Đại phu nhân đã làm chút chuyện trong thuốc rồi.

Trong thuốc rõ ràng có mùi của tử lô công đẳng. Loại thảo dược này dùng để giết côn trùng. Nếu uống phải, không quá hai mươi tư giờ nàng sẽ chết chắc.

Đáng chết! Đại phu nhân này tâm địa thật đúng là rất độc, mới đó đã muốn lấy mạng của nàng. Hạ Vân Nhiễm đứng dậy, đem dược đổ vào trong chậu hoa, quay lại nhìn Tiểu Thất nói: “Tiểu thất, nói ta đã uống xong, mang ra ngoài đi.”

Đại phu nhân nghe nói Hạ Vân Nhiễm đã uống thuốc, khoe miệng nhếch lên. Giờ này ngày mai, Hạ Vân Nhiễm sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vân Nhiễm liền xuất hiện ở hầu phòng, đem mật hoa nàng thu lấy thật tốt cho vào trong trà, pha ra một chén trà trong veo lại rất thơm mát. Khi Nguyệt Nhi đến còn giờ nấp kiểm tra một chút. Nàng nghĩ rằng thân thể Thất tiểu thư làm sao lại tốt lên rồi? Chẳng lẽ nàng đoán sai rồi? Đại phu nhân còn muốn giữ nàng ta lại?

Một chén trà thơm mát vào buổi sáng cũng khiến cho tâm tình của lão phu nhân vô cùng tốt. Lần này trước mặt các nha hoàn nàng lại khen Hạ Vân Nhiễm. Đồng thời nàng cũng nghĩ tới các tiểu thư khác trong phủ, nhiều năm như vậy cũng không hiểu kinh với nàng, nên đối với Hạ Vân Nhiễm không khỏi yêu thích nhiều hơn.

Đại phu nhân nghe được tin Hạ Vân Nhiễm vui vẻ pha trà làm điểm tâm sáng, nhất thời kinh ngạc đứng lên, điều này sao có thể? Rõ ràng tối hôm qua nàng đã phân phó Từ Nhi bên cạnh mình sắc thuốc, làm sao lại không độc chết nha đầu kia?

Đại phu nhân không tin, còn bảo Từ Nhi tự mình đi hỏi thăm sức khỏe Hạ Vân Nhiễm, chỉ thấy Hạ Vân Nhiễm tinh thần nhanh nhẹn đang ăn điểm tâm trong phòng. Từ Nhi ân cần thăm hỏi vài câu liền trở lại.

“Ngươi nhìn thấy rõ ràng? Nha đầu kia một chút chuyện cũng không có?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Từ Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hãm hại lần nữa

“Thất tiểu thư vẫn còn rất tốt đẹp! Nô tỳ thấy rõ ràng khí sắc của nàng ta tốt lắm, giống như người bình thường.” Từ Nhi vội vàng đem những gì chứng kiến nói ra.

“Đây là có chuyện gì? Ngày hôm qua ngươi tận mắt nhìn thấy thuốc sắc như thế nào, đại phu cũng nói mạch của nàng thật sự rất loạn không thể trị được. Nàng uống thuốc kia, theo lý mà nói, lúc này vẫn còn nằm trên giường mới phải.” Đại phu nhân đang cắn hạt dưa dừng lại một chút, về mặt dần ngưng trọng.

“Chẳng lẽ nàng không có uống thuốc sao?”

“Nàng đều bệnh thành như vậy, không lý nào lại không uống thuốc. Không được, lát nữa ngươi mang một bát qua đi, phải tận mắt thấy nàng uống vào.” Đại phu nhân nghĩ rằng, tuyệt đối không thể để Hạ Vân Nhiễm ở lại Tướng phủ. Ngộ nhờ nàng dựa vào cây đại thụ là lão phu nhân, ngày sau chính là một mối tai họa.

“Vâng ạ.” Từ Nhi kiên định gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Từ Nhi tự mình sắc thuốc rồi mang đến phòng Hạ Vân Nhiễm, cười hi hi nói: “Thất tiểu thư mau đến uống thuốc.”

“Từ Nhi tỷ tỷ, thân thể của ta tốt lắm rồi, không cần phải uống được.” Hạ Vân Nhiễm cười nói, thầm nghĩ, Đại phu nhân vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

“Đây là đại phu phân phó, người nhất định phải uống thêm mấy lần nữa, mau uống đi! Lời đại phu nói nhất định phải nghe.” Từ Nhi khẩu phật tâm xà đưa lên bát thuốc độc.

Hạ Vân Nhiễm không có đưa tay nhận lấy, nàng chu môi nói: “Rất đáng, tỷ tỷ nhanh lấy hai khóa mứt táo đến đi.”

Từ Nhi vội hỏi: “Ngươi uống trước đi, ta kêu Tiểu Hoa mang lên cho.”

Hạ Vân Nhiễm nhếch môi, chân không cẩn thận đá tới gầm giường, nhất thời một con rắn lục nhỏ xông ra, chui xuống dưới chân của Từ Nhi. Từ Nhi vừa thấy, sắc mặt sợ đến mức trắng bạch, tay run lên, “choang” một tiếng, chén thuốc bị đánh nát.

“Rắn...rắn...” Từ Nhi sợ tới mức không nhẹ, chỉ thấy con rắn kia chuồn mất ra cửa không thấy tăm hơi đâu hết.

Từ Nhi vỗ ngực, phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện đã làm vỡ chén thuốc. Nàng tức giận đến rút hơi, Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn nói: “Tỷ tỷ, chỗ ta rất hoang vắng, thường hay có rắn này, trùng này, còn có nhện nữa. Ngươi phải cẩn thận đó! Ngộ nhờ ngươi bị cắn thì không phải chuyện giỡn chơi đâu.”

Từ Nhi cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười nói: “Thất tiểu thư, thuốc này đã đổ hết rồi, ta sẽ mang lên cho người một chén nữa.”

“Không cần, thân thể ta tốt lắm. Là thuốc thì có ba phần độc, ta cũng không muốn uống nữa.” Hạ Vân Nhiễm lắc đầu nói, một bộ dáng nhất quyết cự tuyệt.

Điều này làm cho Từ Nhi nhìn không ra, rốt cục là nàng có biết ở trong thuốc có độc hay nàng vẫn khờ khạo đơn giản như trước, nàng đành tức giận rời đi.

Từ Nhi vừa về tới chỗ của Đại phu nhân, đem chuyện tình đánh vỡ chén thuốc nói một lần, tất nhiên cũng rước lấy một trận mắng chửi của Đại phu nhân, lại nghe nói thân thể Hạ Vân Nhiễm tốt lên rồi, không chịu uống thuốc nữa, xem ra lần này không có cơ hội hạ thủ.

“Ngươi! Thật là ngu dốt, một con rắn nhỏ thì có gì đáng sợ? Hại ta uống phí một cơ hội.” Ánh mắt Đại phu nhân lộ ra ác độc.

Lúc này, Hạ Nguyệt Nhu ở ngoài cửa vén rèm tiến vào, có chút ngạc nhiên nói: “Chuyện gì mà mẫu thân lại tức giận như vậy?”

“Còn không phải do tiểu tiện nhân Hạ Vân Nhiễm?” Đại phu nhân nói xong, nói với Từ Nhi: “Đi xuống đi.”

Từ Nhi vừa đi, Đại phu nhân đem chuyện lần này nói cho Hạ Nguyệt Nhu nghe. Hạ Nguyệt Nhu nghe xong, không chỉ kinh ngạc mà còn hoảng hốt nói:

“Thất muội làm sao lại như vậy?”

“Ta cảm thấy nha đầu kia có chút tà môn.” Đại phu nhân tức khổ nói.

“Nurong, lần này chúng ta xem như uống phí sức lực, đem nàng đón trở về nhưng một chút tác dụng cũng không có. Hiện tại nàng lấy lòng lão phu nhân, cứ như vậy, cứ như vậy sẽ làm cho lão phu nhân nghĩ chúng ta và mấy vị tỷ muội bình thường không có hiểu. Đây không phải là làm nổi bật sự vô năng của chúng ta sao?” Đôi mắt ngập nước của Hạ Nguyệt Nhu hiện lên oán than.

“Cũng không chắc được. Nha đầu này không phải do ta tự tay nuôi lớn, tương lai cũng không thể không chế tốt được. Nếu lão phu nhân thích nàng, che chở cho nàng, sau này ta muốn loại bỏ nàng, chắc chắn sẽ kinh động tới lão phu nhân. Không được, không thể lưu nàng lại quá lâu.” Ánh mắt Đại phu nhân ngăm ngăm hiện lên sự ác độc.

“Nurong, nếu không thì, chúng ta lấy lý do đường bệnh đưa nàng trở về quê?”

“E là rất khó, hiện giờ lão phu nhân rất si mê trà do nàng pha. Lão phu nhân tất nhiên sẽ không đáp ứng.”

“Không thể tưởng tượng được, nàng thoát nhìn rất ngu ngốc, thật ra bên trong lại có tâm cơ, thủ đoạn kín đáo như vậy. Thật sự là đã quá xem thường nàng.” Hạ Nguyệt Nhu hừ một tiếng.

“Về sau không thể khinh thường nàng.” Đại phu nhân nhíu mày nói.

Bóng đêm u ám, Hạ Vân Nhiễm cảm ống trúc đứng ở trong vườn hoa, nhẹ nhàng mở bàn tay ra, chỉ thấy một con rắn nhỏ màu xanh chui từ trong hang ra rất nhanh, rồi quần tới trên tay nàng. Hạ Vân Nhiễm giờ tay vỗ vỗ đầu con rắn nhỏ, cười nhẹ một tiếng: “Thật là một trợ thủ tốt của ta.”

Thì ra, Hạ Vân Nhiễm đã sớm lấy được liệu trong phủ phối ra vài loại dược liệu khác nuôi dưỡng tiểu thanh xa này. Loại tiểu thanh xa này chỉ nhận thức mùi của một mình nàng, người khác nếu đụng phải, không cần bị thương mới lạ.

Sau khi sự kiện uống thuốc qua đi, Hạ Vân Nhiễm tiếp tục pha trà cho lão phu nhân. Nàng phát hiện, đồ ăn bình thường của nàng rốt cục cũng có thêm vài miếng thịt nhỏ, lão phu nhân bên kia còn có nha hoàng thường xuyên đưa thêm bánh ngọt.

Nhưng mà, nàng cũng phát hiện thấy có ánh mắt đang theo dõi nàng. Đó chính là nha hoàn Tiểu Hoa. Có lẽ sau khi Đại phu nhân hạ độc thất bại liền hy vọng nắm được nhất cử nhất động của nàng, tìm được cơ hội tốt sẽ xuống tay!

Hạ Vân Nhiễm thập phần gai mắt với chuyện này. Tiểu Hoa ở sau lưng nàng khi dễ Tiểu Thất cũng không phải một hai lần. Xem ra nàng giữ nàng ta lại quá nguy hiểm.

Hôm nay, Tiểu Hoa từ phòng bếp bưng tới một đĩa bánh ngọt, vừa để xuống định rồi đi thì bị Hạ Vân Nhiễm gọi lại: “Tiểu Hoa, chờ chút, ..., bánh ngọt này tặng cho người.”

Tiểu Hoa kinh ngạc trừng mắt nói: “Thất tiểu thư, đây là Thiên Tăng Hương Tô Thụ rất nổi tiếng. Thất tiểu thư người không ăn sao?”

Hạ Vân Nhiễm nhìn điểm tâm kia, thờ dài nói: “Ai, ta mấy ngày nay nóng trong người, đau răng, yết hầu cũng đau, ăn bánh ngọt này ta không phải chịu tội sao? Người ăn đi?”

Điểm tâm ấy Tiểu Hoa mới từ phòng bếp bưng lên, trên đường ngửi thấy mùi vị nàng đều âm thầm nuốt nước miếng. Trước kia ở bên cạnh Đại phu nhân, thường ngày cũng không có phúc khí tốt như vậy, hôm nay nàng lại có vận tốt như thế.

“Thất tiểu thư, người thật không ăn sao?”

“Ăn đi! Món này để lâu sẽ không thơm, đừng lãng phí.” Hạ Vân Nhiễm thúc giục nói, buồn bã đứng dậy đi ra cửa.

Tiểu Hoa thấy thế, hai mắt sáng lên, nàng cẩn thận cầm lấy một miếng bỏ vào miệng, quả nhiên vừa xồm lại vừa giòn, bên trong lại còn quyện vào hương vị của dầu mè sánh mịn, vào miệng liền tan ngay. Nhất định phải ăn xong thật nhanh, lát nữa Tiểu Thất trở về khó tránh khỏi sẽ cùng nàng tranh nhau. Nàng vội vàng nhai nuốt từng ngụm từng ngụm, tám khối điểm tâm đã ăn xong.

Mà ở trong hành lang ngoài cửa hoa viên, khỏe miệng Hạ Vân Nhiễm hơi nhấc lên. Tiểu Hoa tất nhiên không biết, ngay trong chớp mắt lúc nàng xoay người, trong điểm tâm kia nhiều hơn một thứ đồ, vô sắc vô vị, tuyệt đối khiến nàng ta lãnh đủ.

Tiểu Hoa ăn xong, ợ một tiếng, cảm thấy thỏa mãn đi ra cửa. Nàng cảm thấy trong miệng rất khô, hình như miệng có chút sưng lên, chẳng lẽ điểm tâm kia có nhiệt sao? Hèn chi Hạ Vân Nhiễm không muốn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Nguồn nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Từ Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đáp lễ Đại phu nhân

Ai, đều do nàng rất tham ăn, một hơi ăn nhiều như vậy, chờ Tiểu Hoa tới phòng trà, vừa sờ lên môi, nhất thời liền kinh sợ. Chỉ thấy hai cánh môi mọng non mềm của nàng ta sưng lên rất nhiều, y như đặt hai khúc lạp xưởng lên mặt vậy. Nàng sợ tới mức chạy vội về phòng, lấy một cái gương soi. Cả người nàng đều muốn ngất đi.

Trời ạ! Đây là chuyện gì? Trong lòng Tiểu Hoa hoang mang lên, lập tức nàng nhớ đến đĩa điểm tâm mà phòng bếp làm cho Thất tiểu thư, mà hai ngày trước Đại phu nhân phân phó cho nàng giám thị Thất tiểu thư. Chẳng lẽ Đại phu nhân xuống tay với Thất tiểu thư, mà nàng thì ăn nhầm điểm tâm do Đại phu nhân hạ được?

Sao mà xui xẻo vậy chứ?

Hạ Vân Nhiễm dạo một vòng rồi trở lại, thấy Tiểu Hoa che miệng lao tới, nàng lập tức trừng mắt nói: “Tiểu Hoa, ngươi làm sao vậy?”

“Ta...Ta...Thất tiểu thư, ngươi mau mau cứu ta đi! Môi của ta sưng to lên rồi...” Tiểu Hoa xấu hổ che miệng, vẻ mặt tuyệt vọng khi nhìn thấy nàng.

“Miệng ngươi làm sao lại như vậy? Để ta xem xem?” Hạ Vân Nhiễm lập tức lo lắng nói

Tiểu Hoa bất đắc dĩ phải bỏ tay ra, Hạ Vân Nhiễm thiếu chút nữa đã cười phá lên. Bất quá nàng vẫn trừng mắt to, kinh hô lên một tiếng: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại như thế này?”

“Ta...Ta...” Tiểu Hoa khóc nức nở, không nói nên lời. Nàng làm sao có thể nói là phần điểm tâm kia có vấn đề được? Đây không phải là đem chuyện tốt của Đại phu nhân vạch trần ra sao? Giờ phút này, dù nàng tràn đầy oán hận và tủi thân nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Tiểu Hoa biết, chuyện này chỉ có Đại phu nhân mới có thể cứu nàng. Nàng vội chạy đến sương phòng của Đại phu nhân, không để ý đến nhóm nha hoàn ngăn cản, liền quỳ gối trước mặt Đại phu nhân: “Đại phu nhân, người cứu nô tỳ đi.”

Đại phu nhân đang uống trà chợt nâng đầu lên nhìn nàng, nhất thời phun hết cả nước trà trong miệng lên người của Tiểu Hoa. Nàng che miệng, có chút chán ghét nhìn Tiểu Hoa: “Miệng ngươi làm sao vậy?”

“Ta...Đại phu nhân cứu...cứu ta... Mau mời đại phu đến cứu ta!” Tiểu Hoa tuyệt vọng kêu lên. Nàng không thể nói do nàng tham ăn nhầm điểm tâm, lại càng không thể nói được là do Đại phu nhân hạ.

Đại phu nhân ngay cả liếc mắt một cái cũng đều chán ghét. Môi của Tiểu Hoa sưng to lên và có dấu hiệu xuất huyết, nước miếng của nàng chảy xuống, đọng lại thành vũng trên mặt đất. Nếu nhìn kỹ cũng sẽ biết Đại phu nhân còn có một bộ mặt khác, Đại phu nhân lớn tiếng nói với Từ Nhi đang ở bên ngoài: “Từ Nhi, mau lôi nha đầu này ra ngoài cho ta!”

Từ Nhi mang theo hai ma ma hạ đẳng đi vào, kéo Tiểu Hoa ra ngoài, chốc lát sau, Từ Nhi tiến vào nói: “Đại phu nhân xử trí nha đầu kia thế nào?”

“Cấp cho năm lượng bạc rồi đuổi ra khỏi phủ đi. Ta không muốn nhìn thấy nàng ta nữa.” Đại phu nhân tuyệt tình nói, hoàn toàn không quan tâm đến tình cảm chủ tớ trước đây.

Trên mặt Từ Nhi hơi dao động, nhưng nàng vẫn gật đầu nói: “Dạ. Đại phu nhân”

Tiểu Hoa cứ như vậy bị hai ma ma lôi ra cửa phủ, Từ Nhi ném một thỏi bạc cho nàng, lãnh đạm nói: “Từ nay về sau, ngươi không còn là nha hoàn của tướng phủ nữa, tự mình đi tìm một chủ tử mà nương nhờ đi!”

“Từ Nhi tỷ tỷ, Từ Nhi tỷ tỷ, ngươi không thể như vậy được! Là Đại phu nhân hại ta... đúng...là Đại phu nhân đã hại ta...” Trong lòng Tiểu Hoa tuyệt vọng, cũng không cố gắng nữa mà lớn tiếng hô lên.

Từ Nhi kinh hoàng, ngay tức khắc liền chạy tới che miệng của Tiểu Hoa lại, lạnh lùng khiển trách: “Ngươi nói hươu nói vượn cái gì đó? Ăn nói lung tung, cần thận cái mạng của ngươi. Tình huống của ngươi còn như vậy, làm còn ở lại tướng phủ được nữa? Nếu ngươi còn muốn sống, thì mau chóng ngoan

ngoan rồi khỏi nơi này, càng xa càng tốt, cả đời này cũng đừng xuất hiện ở tương phủ.”

Tiểu Hoa sợ tới mức co rúm lại. Tuy rằng không cam lòng, nhưng tình mạng rất quan trọng, nàng không phải không biết thủ đoạn của Đại phu nhân. Vài năm nay, nha hoàn bị tổn hại trong tay Đại phu nhân còn ít sao? Nàng vội vàng lấy năm lượng bạc kia bỏ vào trong ngực, đau lòng, ủy khuất khóc nước mắt rơi đi

Chuyện tình của Tiểu Hoa chẳng mấy chốc liền truyền khắp phủ, khiến cho nha hoàn trong tương phủ nổi lên hoang mang, nghe thấy nha hoàn chứng kiến miêu tả triệu chứng của Tiểu Hoa giống như có bệnh dịch rất đáng sợ, trong phòng Đại phu nhân, sân nhà được đám nha hoàn gột rửa vài lần.

Chuyện truyền tới chỗ của lão phu nhân, nàng vừa nghe nha hoàn của Hạ Vân Nhiễm mắc bệnh rồi khỏi phủ, cũng cảm thấy kinh ngạc. Mấy ngày nay uống trà do Hạ Vân Nhiễm pha, nàng cảm thấy thân thể khỏe mạnh lên không ít, đối với Hạ Vân Nhiễm càng thêm yêu quý.

Lúc Đại phu nhân đang suy nghĩ lát nữa sẽ phái nha hoàn nào đến bên cạnh của Hạ Vân Nhiễm giám sát nàng nhưng lại nhận được tin tức về Hạ Vân Nhiễm. Lão phu nhân muốn ban cho nàng nha hoàn để sai bảo. Tin tức này ở trong phủ thật đúng là kinh động bốn phương. Đặc biệt là các vị di nương tiểu thư đều giật mình không nhỏ. Hạ Vân Nhiễm ở trong lòng lão phu nhân đã quan trọng như vậy rồi sao?

Ân sủng thế này ngay cả Hạ Nguyệt Nhu còn chưa có. Bình thường lão phu nhân đều đối xử với lạnh lùng với tôn nữ, cũng không đặc biệt yêu thương ai, ban thưởng cho lại càng ít. Hiện tại nàng lại đem nha hoàn được dạy dỗ bên người đưa cho Hạ Vân Nhiễm, có thể thấy lão phu nhân coi trọng nàng đến cỡ nào?

Đại phu nhân rất là căm hận. Vốn là ban đầu muốn diệt trừ Hạ Vân Nhiễm, nhưng hiện tại thì ngược lại, làm cho nàng ta ngày càng được lão phu nhân yêu thích. Sau này xuống tay sẽ không còn dễ như vậy nữa.

Trong lòng Hạ Nguyệt Nhu cũng âm thầm nổi lên đố kỵ. Lão phu nhân được ban cho phong hào nhất phẩm phu nhân, lại cùng với các nhóm quyền quý trong kinh thành giao hảo rất thân thiết, địa vị được tôn sùng. Hạ Nguyệt Nhu từ nhỏ đến lớn dồn hết tâm tư cũng không thể được lão phu nhân yêu thương nhiều hơn, không ngờ một kẻ vào phủ chưa được nửa năm như Hạ Vân Nhiễm lại có phúc khí như vậy.

Tất nhiên Hạ Vân Nhiễm sẽ vui mừng cảm ơn lão phu nhân. Hiện tại Hạ Vân Nhiễm ngày càng biết cách ăn mặc, càng có bộ dáng của tiểu thư tướng phủ. Da dẻ ngăm đen của nàng trải qua nửa năm điều dưỡng trở nên trắng hồng hơn, phần nộn đáng yêu, có linh khí vô cùng. Hơn nữa nàng lại có tay nghề pha trà rất ngon, lại nhu thuận nghe lời, nên lão phu nhân yêu thích tận đáy lòng.

Chỉ là trước giờ, lão phu nhân yêu thích thanh tĩnh, cũng không quản mọi chuyện trong phủ nên cũng không ngờ Đại phu nhân lại có ý mưu hại Hạ Vân Nhiễm. Nha hoàn bên người nàng cũng rất thức thời ngậm chặt miệng. Dù Thất tiểu thư được lão phu nhân yêu thương, nhưng quyền lực của chủ mẫu vẫn còn ở trong tay Đại phu nhân. Đặc tội Đại phu nhân là sẽ không có ngày tháng tốt lành.

Có nha hoàn của lão phu nhân hầu hạ, Hạ Vân Nhiễm liền hiểu rõ Đại phu nhân tất nhiên sẽ không đem tâm tư ác độc biểu hiện ra bên ngoài, nếu không thì nàng sẽ chọc giận lão phu nhân. Phải biết rằng, trong tương phủ, người Đại phu nhân không thể trừu vào trừ Hạ Huyền còn có lão phu nhân nữa.

Theo quan sát trong nửa năm nay của nàng, nàng biết rõ Hạ Huyền rất kính trọng lão phu nhân. Hẳn tuyệt đối sẽ không để cho người khác tổn thương mẫu thân của mình.

Đại phu nhân khôn khéo như vậy, có thể sẽ biết rõ Hạ Huyền kiêng kỵ điều gì, nàng sẽ không ngốc đến nổi động vào nghịch lân của hắn.

Hạ Vân Nhiễm rốt cục cũng có chỗ đứng trong tương phủ. Nàng không còn là nha đầu thôn dã vừa mới trở về vào nửa năm trước. Nàng biến hóa nhanh chóng, trở thành Thất tiểu thư danh phủ kỳ thực.

Ngay cả tam tỷ muội Hạ Vân Tuệ cũng bắt đầu thân cận với nàng, thường đến trogn phòng của nàng ngồi một chút, hàn huyên chút việc nhà để tăng thêm tình cảm.

Nhưng mà Hạ Vân Nhiễm là một người ân oán phân minh. Đại phu nhân muốn hại nàng, chẳng lẽ nàng thật sự phải nuốt con giận này xuống sao? Không! Mỗi lần nghĩ đến tâm địa ác độc của Đại phu nhân, sắc mặt giả tạo, nhưng lại tùy tiện muốn mạng của nàng, con tức này, nàng không ngoan độc một chút, trong lòng nàng chắc chắn sẽ không dễ chịu?

Mỗi khi nghĩ đến Đại phu nhân đưa bát thuốc độc đến, nàng cảm thấy trong lòng có một cỗ lửa giận bốc lên. Người khác không dám chọc Đại phu nhân, nhưng Hạ Vân Nhiễm nàng thì không sợ. Suy nghĩ cẩn thận, nàng sẽ xuống tay với thứ mà nàng ta yêu quý nhất.

Nữ nhi bảo bối của nàng, Hạ Nguyệt Nhu.

Làm cho nàng cũng ném thứ cái gì gọi là mùi vị đau lòng.

Kế hoạch này, sau khi nàng thân thiết với đám người Hạ Vân Tuệ sẽ xuống tay.

Ngày mùa hè, ao sen ở Nam viện rốt cuộc cũng nở ra những đóa hoa xinh đẹp, từng đóa từng đóa không nhiễm chút mùi bùn, tựa như tiên nữ cao quý soi mình trong gương hoa. Sau cơn mưa, hoa sen như được ban thưởng cho nét lịch sự tao nhã, trong hồ sen, nước lại nhiều thêm một chút, có chút sâu không thấy đáy.

Vốn là đang ở trong hoa viên đi dạo, các vị tiểu thư vô tình đi tới cạnh hồ sen. Hạ Nguyệt Nhu dịu dàng thanh tú giống như hoa sen không nhiễm chút bụi trần, lại giống như tiên nữ thoát tục tuyệt trần.

“Oa, nhìn những hoa sen kia thật xinh đẹp!” Hạ Vân Nhiễm đến gần, những người khác cũng theo đến. Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm hơi nhếch, trong tay áo của nàng đột nhiên xuất hiện một con rắn nhỏ chui ra, trực tiếp bay thẳng đến trên người Hạ Nguyệt Nhu. Hạ Nguyệt Nhu đang ngắm hoa sen, kinh ngạc khi thấy có một cái cây trúc màu xanh gì đó. Đột nhiên nhìn kĩ càng, nàng sợ tới mức hét lên một tiếng, lúc nàng giữ giữ quần áo của mình không biết ai lại đuổi chân ra, cả người rơi vào trong hồ sen.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đại tiểu thư bị hủy dung

“Phịch.” một tiếng, không ít bọt nước bắn tung tóe lên...

“A... Đại tiểu thư, Đại tiểu thư rơi vào hồ sen rồi.” Có nha hoàn hét chói tai lên, mấy người Hạ Vân Tuệ cũng sợ tới mức quên cả hô hấp, kinh hoàng kêu to lên: “Đại tỷ, Đại tỷ... Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Lát sau bên cạnh nhiều thêm hai thô sử nha hoàn nhảy vào trong hồ, lôi Hạ Nguyệt Nhu lên khỏi mặt nước. Cả người Hạ Nguyệt Nhu đầu dính đầy bùn, sắc mặt trắng bệch, giống như hấp hối rồi lấm vào hôn mê.

Khi nha hoàn đem Hạ Nguyệt Nhu đi lên, đám người Hạ Vân Nhiễm nhất thời tiến lên vây lại. Đôi tay trắng nõn của Hạ Vân Nhiễm vỗ vỗ gương mặt mềm mại đàn hồi thật tốt của Hạ Nguyệt Nhu, sốt ruột hô: “Đại tỷ, Đại tỷ, người tỉnh, tỉnh! Đại tỷ, người tỉnh, tỉnh...”

Hạ Nguyệt Nhu nghe tiếng mọi người kêu, mới từ từ tỉnh lại, trong đôi mắt ngập nước tràn đầy vẻ kinh sợ chưa tiêu tan. Dù cho thường ngày nàng có thanh cao cách mấy thì giờ phút này cũng sợ tới mức rơi nước mắt.

Cách đó không xa, Đại phu nhân dẫn vài nha hoàn vội vã chạy tới. Tâm can bảo bối của nàng làm sao có thể xảy ra chuyện được?

Nàng nhìn thấy Hạ Nguyệt Nhu tỉnh lại, vội quát lớn lên: “Cái người nói cho ta chuyện gì xảy ra? Sao lại đưa Đại tiểu thư đến chỗ nguy hiểm như vậy?”

“Đại phu nhân, chúng ta cũng là vô tình đi dạo tới đây.” Hạ Vân Tuệ thấp giọng nói.

“Nhanh đi chuẩn bị nước nóng cho Đại tiểu thư tắm gội, đừng để bị lạnh.” Đại phu nhân vẫn là lấy nữ nhi làm đầu, ngay cả thời gian phát giận cũng không có.

Đưa mắt nhìn theo một đám người ôm Hạ Nguyệt Nhu rời đi, còn lại vài người đều hai mắt nhìn nhau, cảm thấy thực oan ức cũng thực rất áy náy.

“Vừa rồi chuyện gì xảy ra? Làm sao lại có rắn chứ?” Hạ Vân Tuệ rất khó hiểu.

“Chắc là trên cây rơi xuống đi!” Hạ Vân Lệ nói.

Mọi người ngẩn đầu nhìn lên cây, đúng là tầng tầng lớp lớp lá cây bao phủ, giống như nguy cơ thật sâu. Mấy vị tiểu thư yếu đuối nhất thời rung mình, vội vàng cùng nhau rời khỏi cây đại thụ, đi về phía hành lang.

Hạ Vân Nhiễm cũng làm bộ cảm thấy chưa hết kinh hồn: “Ban nãy sao Đại tỷ lại nhảy vào hồ sen chứ? Đại phu nhân chắc chắn sẽ không tha cho mấy người chúng ta.”

“Chỉ là rơi xuống nước thôi, người không có việc gì là tốt rồi.” Hạ Vân Tuệ cũng cả kinh trong lòng nói. Đại tiểu thư là tử huyệt của Đại phu nhân. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, Đại phu nhân chắc chắn sẽ không tha cho các nàng.

Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm hơi giương lên, người không có chuyện sao? Ai biết được! Hiện tại sợ là Đại phu nhân vẫn còn đang kinh hãi, tiếp theo nàng sẽ biết nữ nhi xinh đẹp quý báu của nàng sẽ có chuyện gì.

Chỉ chốc lát sau, bốn vị tiểu thư ở đây đều bị Đại phu nhân gọi vào trong sương phòng, nhất tề quỳ xuống. Đại phu nhân ngồi ngay ngắn ở ghế trên, hé ra sắc mặt giận đến tím tái, ngực phập phồng lên xuống, giống như giận đến mức muốn giết người.

Cứ tưởng rằng sau khi nữ nhi tắm gội, tẩy đi nước bẩn là xong. Nào biết rằng hiện tại, gương mặt khuynh quốc khuynh thành của nữ nhi nổi lên những nốt mụn hồng hồng. Lúc đầu chỉ có vài nốt trên mặt thôi, hiện tại đã lan ra khắp cả mặt, nhất định sẽ bị hủy dung.

“Một đám các người đều quý thật tốt cho ta. Người xem, các người đem Đại tiểu thư hại thành cái bộ dạng gì.”

“Đại phu nhân, Đại tiểu thư có khỏe không?”

“Nàng bị hoảng sợ, bây giờ vẫn còn nằm trên giường, có thể khỏe được không?” Đại phu nhân nổi giận đùng đùng, cay nghiệt nói.

Chuyện Hạ Nguyệt Nhu bị hủy dung tạm thời đã đề xuống. Nếu như bị truyền ra ngoài, chẳng phải là danh tiếng của nữ nhi sẽ bị hủy sao. Chuyện này trừ nàng ra thì chỉ có nha hoàn bên cạnh, các nàng sẽ không nói cho bất kì ai.

Hạ Vân Nhiễm cuối đầu ánh mắt lóe lên ý cười. Đại phu nhân đây là không tính nói cho mọi người rằng trên mặt Hạ Nguyệt Nhu nổi đầy nốt đậu sao?

“Đại tỷ chẳng qua là bị kinh sợ, qua chừng hai ngày sẽ tốt lên thôi. Đại phu nhân đừng lo lắng.” Hạ Vân Tích lớn gan nói.

Nào biết Đại phu nhân lại tức giận đến mức đem chén trên bàn hất hết xuống đất, vỗ bàn thật mạnh nói: “Một đám các người trở về phòng tư quá* đi, không có lệnh của ta, trong vòng ba ngày không được phép ra khỏi cửa.”

*Tư quá: suy nghĩ

Ngoại trừ Hạ Vân Nhiễm, những người khác đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Từ nhỏ đến lớn, các nàng chưa bao giờ thấy qua Đại phu nhân tức giận như vậy. Trong lòng các nàng cũng cảm thấy rất oan ức. Đại tiểu thư gặp rắc rối, tự mình ngã vào trong hồ, sao lại trách các nàng được chứ? Chỉ có thể nói Đại tiểu thư tự làm tự chịu.

Tuy vậy nhưng bốn vị tiểu thư không thể không nghe lời, ngoan ngoãn về phòng của mình, tránh cho Đại phu nhân tức giận thêm lần nữa.

Duy chỉ có một người vui vẻ nhất chính là Hạ Vân Nhiễm. Lúc Hạ Nguyệt Nhu bị dọa sợ ngất đi trong chốc lát, không phải nàng đã vỗ vỗ vào mặt của nàng ta sao? Hắc hắc, đây là quả đáp lễ cho việc Đại phu nhân dám hãm hại nàng.

Sau khi bốn người các nàng rời đi, Đại phu nhân nhanh chóng chạy vào trong phòng, chỉ nghe truyền đến tiếng khóc thương tâm. Thì ra Hạ Nguyệt Nhu nhìn thấy trong gương không phải là gương mặt xinh đẹp của mình nên khóc đến đau lòng, tuyệt vọng.

“Nguyệt Nhu, không có việc gì, không có việc gì. Chỉ là nước trong hồ bẩn nên làm nha con bị thương thôi. Hai ngày nữa sẽ khá hơn.” Đại phu nhân đau lòng ôm lấy nàng. Dung mạo của nữ nhi bị hủy, nàng cũng cũng rất hoảng sợ, đau lòng.

Cả đời của nàng đều trông cậy vào nữ nhi. Nàng cũng không hi vọng nữ nhi có chuyện gì.

“Nương, tại sao lại như vậy... Tại sao lại như vậy... Mặt của ta có thể tốt lên không...?” Hạ Nguyệt Nhu tuyệt vọng nước nỏ. Không có dung mạo, nàng còn là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành người khen không ngớt sao?

Cái này gọi là tào cao té đau. Hạ Nguyệt Nhu cũng không dám soi gương, dù có xem vài lần đi nữa cũng đều bị dọa đến ngất đi.

Đại phu nhân cũng gấp đến mức như kiến bò trên chảo. Nàng cho nha hoàn đi mời đại phu nổi danh nhất kinh thành, dù thế nào cũng phải chữa khỏi khuôn mặt của nữ nhi.

Giữa trưa, đại phu đã tới. Nhưng khi hắn nhìn thấy gương mặt của Hạ Nguyệt Nhu cũng đành bó tay. Vì Đại phu nhân gần như lay lục van xin, hắn chỉ tạm thời viết một phương thuốc. Hơn nữa Đại tiểu thư có thân phận tôn quý, hắn cũng không thể dùng được bậy bạ, da mặt nàng lại rất non mềm, nên hắn chỉ dám cho thuốc có liều nhẹ, không dám cho thuốc có được tính mạnh.

Đắp mặt xong, cả người Hạ Nguyệt Nhu rất mệt mỏi nên đi ngủ. Buổi tối, Hạ Huyền trở về nghe được tin này cũng bị đá kích mạnh. Nữ nhi này là vũ khí tốt nhất của hắn, nhưng bây giờ lại thành ra như vậy, bảo hắn làm sao không đau lòng cơ chứ?

Nhưng là, Hạ Nguyệt Nhu đã như vậy, tâm tình hiện tại của nàng cũng rất xấu, Hạ Huyền muốn trách mắng vài câu cũng không được, rất sợ nàng bị kích động sẽ ảnh hưởng đến quá trình hồi phục. Đêm nay, trong sương phòng phía đông, Đại phu nhân và Hạ Huyền coi chừng Hạ Nguyệt Nhu cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, mặt của Hạ Nguyệt Nhu cũng không có chuyển biến tốt, vẫn giống như cũ, ngược lại có chút trầm trọng hơn, làm cho Đại phu nhân đứt từng khúc ruột, suýt nữa là thổ huyết. Hạ Nguyệt Nhu cũng không dễ chịu gì, mấy lần nàng tỉnh lại rồi ngất đi.

Mộng làm hoàng hậu của nàng, tiền đồ tương lai của nàng đều bị gương mặt này hủy đi.

Ba ngày sau, Đại phu nhân vẫn liều mạng toàn lực che giấu tin tức này. Trong tướng phủ, trừ nha hoàn thân cận bên người Đại phu nhân ra, mọi người cũng không biết Đại tiểu thư xinh đẹp vô song của họ đã bị hủy dung.

Cấm túc được ba ngày, các vị tiểu thư đều vội vã ra ngoài giải sầu. Hạ Vân Nhiễm cũng vậy. Nàng cũng bị buồn bực quán lấy, ở trong vườn chơi một lát, rồi cho nha hoàn bưng một đĩa trái cây, ngồi trong đình thưởng thức.

Chương 24: Âm mưu của Hạ Huyền

Hai ngày nay Hạ Huyền đều đi sớm về sớm. Vì gương mặt của Hạ Nguyệt Nhu, hắn cũng hao hết tâm tư, còn bí mật mời thái y trong cung đến, nhưng với gương mặt của nữ nhi đều không có biện pháp, khiến trong lòng hắn vô cùng mệt mỏi, cũng rất thất vọng.

Giờ phút này, hắn từ thư phòng đi đến sương phòng của Đại phu nhân. Vừa mới bước qua vườn, hắn liền trông thấy dưới tàng cây dương liễu là một bóng dáng thướt tha mảnh khảnh ngồi ở trong đình. Bước chân của hắn nhất thời dừng lại, hắn đưa mắt đánh giá thiếu nữ trong đình, ánh mắt lóe ra vui mừng.

“Lão gia, đây là Thất tiểu thư.” Nha hoàn bên cạnh nói.

Hạ Huyền chớp chớp mắt, liền bước đến đình nghỉ mát. Nha hoàn phía sau ngẩn ra, im lặng đi theo.

Hạ Vân Nhiễm đang ăn rất vui vẻ, đột nhiên nha hoàn bên người nhắc nhở nàng: “Thất tiểu thư, lão gia đến.”

Hạ Vân Nhiễm lập tức quay đầu lại, đứng dậy hành lễ với nam nhân uy nghiêm.

“Nữ nhi gặp qua phụ thân.”

Hạ Huyền không dám tin, thiếu nữ đen dùi dáng vẻ quê mùa nửa năm trước bây giờ lại kiều diễm, xinh đẹp như vậy. Hắn không nói gì, đôi mắt đánh giá khắp người Hạ Vân Nhiễm.

Chỉ thấy gương mặt trái xoan của nàng ửng đỏ, cả người mặt bộ sa y màu lam phấn, những bông hoa màu vàng thêu trên sa mỏng uốn lượn. Mái tóc đen mềm mượt, búi thành một kiểu rất đặc biệt, tóc mây phất phới khẽ chạm vào cây trâm ngọc phượng vĩ đang cắm trên tóc. Trên đôi tay trắng nõn đeo một chiếc vòng tay bạch điệp ngọc bích. Eo nhỏ thắt đai lưng, phía trên treo túi thơm hình hươu sao phối với giày hương thêu, cả người rực rỡ duyên dáng như hoa xuân.

Nha hoàn bên cạnh cũng tỉnh tể nhìn xem, đều sợ ngây người! Trời ạ! Thất tiểu thư lại trở nên xinh đẹp như vậy.

Hạ Vân Nhiễm bị Hạ Huyền âm thầm đánh giá như vậy, tâm tư cũng có chút hỗn loạn, đồng thời cũng có chút âm thầm giễu cợt. Nửa năm trước, hắn không phải ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn nàng một cái sao? Sao bây giờ lại nhìn nàng lâu như vậy?

Có lẽ là do nàng thay đổi đi! Hạ Vân Nhiễm tất nhiên biết rõ, khôi phục lại làm một Hạ Vân Nhiễm trắng nõn là tiêu chuẩn của một mỹ nhân bại hoại.

Nhìn thất nữ nhi xinh đẹp trước mắt, trong đầu Hạ Huyền hiện lên gương mặt xinh đẹp sớm đã bị hắn quên đi lúc trước, khoe miệng hiện lên ý cười, quả nhiên là con gái của nàng, phải có nhan sắc thượng đẳng.

Chỉ là, điều khiến Hạ Huyền kinh ngạc là Hạ Vân Nhiễm trước mắt, trong đôi mắt của nàng hoàn toàn không có một chút ngạc nhiên mừng rỡ nào cả, bình tĩnh ung dung, khi tiếp xúc với ánh mắt của hắn cũng không có chút khiếp sợ.

Làm sao có thể? Một nha đầu chỉ có mười ba tuổi, từ nhỏ đã bị hắn ném ra phủ, mặc dù đã hồi phủ, cũng đã nửa năm hắn chưa từng gặp mặt nàng. Nhìn thấy phụ thân như hắn, sao nàng lại có thể trấn định không hoảng hốt?

“Vân Nhiễm, ngươi kêu Vân Nhiễm?” Hạ Huyền trầm giọng hỏi.

“Tên của ta do phụ thân đích thân đặt. Ngươi quên rồi sao?” Hạ Vân Nhiễm ngẩn đầu, đảo đôi mắt sáng rực như một viên kim cương đen.

Tâm Hạ Huyền không khỏi chấn động, nhưng nhất thời không biết nói gì. Một hồi lâu, hắn mới cười rộ lên, tỏ ra cực kì hứng thú, nữ nhi nàu quả nhiên rất khác biệt, dù mới mười ba tuổi, vẫn còn là một đứa nhỏ lại có can đảm và khí phách, thật hiếm có.

“Phụ thân, ngài cười gì vậy?” Hạ Vân Nhiễm khó hiểu nhìn hắn

“Phụ thân đang cười ta sinh ra một nữ nhi tốt,” Ánh mắt thâm sâu của Hạ Huyền vẫn còn đang đánh giá nàng, ý cười nơi đáy mắt cũng chưa biến mất.

Hạ Vân Nhiễm nhất không đoán ra tâm tư của Hạ Huyền, đành hạ mi mắt, ngoan ngoãn đứng im.

Hạ Huyền nhìn nàng, đáy lòng nổi lên tán thưởng, qua nhiều năm như vậy, dù bên người hắn còn có ba nữ nhi khác, hắn cũng lười liếc mắt một cái. Mấy nữ nhi kia bất quá cũng giống nương của các nàng, dù có vài phần tư sắc, nhưng cũng có vẻ lòng dạ hẹp hòi, không có bản lĩnh. Từ nhỏ hắn cũng chỉ quan tâm đích trường nữ xuất sắc là Hạ Nguyệt Nhu. Bởi vì nữ nhi này sẽ giúp hắn đi lên đỉnh cao của quyền lực.

Chưa bao giờ nghĩ đến, hắn cũng có một thất nữ nhi xuất sắc. Quả nhiên làm cho hắn vui sướng. Hiện giờ Hạ Nguyệt Nhu bị hủy dung còn nằm trên giường, sau này có bình phục không vẫn còn là hy vọng, còn không có chính xác. Nhưng khi nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm, Hạ Huyền hoảng sợ trong lòng

nhưng rồi lại bình tĩnh đi vài phân.

Bởi vì, hắn đã phát hiện một quân cờ rất tốt để lợi dụng, hơn nữa quân cờ này mang đến cho hắn địa vị có lợi nhất.

“Vân Nhiễm, trước đây là phụ thân lạnh nhạt ngươi. Sau này, phụ thân chắc chắn sẽ đối đãi tốt với ngươi.” Hạ Huyền nói xong, ánh mắt sùng nịnh nhìn nàng.

Lời này không khỏi làm cho cả người Hạ Vân Nhiễm nổi da gà. Nàng kéo kéo khóe miệng, lộ ra ý cười gượng gạo. Thôi đi! Nàng mới không cần phúc khí như vậy! Nàng càng hy vọng một cuộc sống như bây giờ.

Hạ Huyền trở lại đông sương viện, lại nghe Hạ Huyền thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc của Đại phu nhân, mà Hạ Nguyệt Nhu ngủ ở sau rèm hé ra khuôn mặt xinh đẹp vẫn sùng đồ như cũ không thuyên giảm. Hạ Huyền nhìn thấy, không khỏi có chút phiền lòng.

“Đừng khóc, việc đến nước này, chúng ta chỉ có thể trông vào ý trời.” Hạ Huyền thở dài nói.

“Lão gia, sao ngài có thể nói như vậy? Nguyệt Nhu là bảo bối của chúng ta, mặt của nàng bị hủy, tiền đồ của ngài không phải cũng không còn hy vọng sao?” Đại phu nhân thấp giọng lên án nói.

Đôi mắt của Hạ Huyền lóe lên chút phức tạp, hắn nói với nàng: “Trong phủ chúng ta kHạ Huyềnông phải chỉ có mình Nguyệt Nhu là nữ nhi, lại bồi dưỡng ra một người khác, thì có khó khăn gì?”

“Lão gia, ngài có ý gì? Ngài nói là muốn vứt bỏ Nguyệt Nhu của chúng ta?” Sắc mặt Đại phu nhân trắng bệch, giống như nữ quỷ, trừng mắt nhìn hắn.

“Ta cũng rất đau lòng cho Nguyệt Nhu, hy vọng nàng có thể khá lên, nhưng chúng ta phải phòng ngừa chu đáo, trước khi Nguyệt Nhu tốt lên, phải nhanh chóng bồi dưỡng ra một nữ nhi hữu dụng sau này.”

Đại phu nhân không khỏi cười lạnh một tiếng: “Ngươi đang chỉ ba tỷ muội Vân Tuệ kia sao? Lão gia, các nàng cũng chỉ là liễu yếu đào tơ thôi, sao có thể so sánh với Nguyệt Nhu? Thái tử và các hoàng tử sẽ xem trọng sao?”

Hạ Huyền có chút không hòa hoãn hí nhát: “Ngoại trừ ba người các nàng, không phải còn có một Vân Nhiễm sao? Ta xem Vân Nhiễm này bình thường cũng không tồi.”

“Cái gì?” Đại phu nhân không dám tin, lão gia lại muốn bồi dưỡng Hạ Vân Nhiễm thay thế nữ nhi?

“Vân Nhiễm tuổi còn nhỏ, tư sắc mặc dù không sánh bằng Nguyệt Nhu, tương lai bồi dưỡng ra cũng là mỹ nhân hiếm có.” Trong ánh mắt của Hạ Huyền là cả một mảnh vui mừng. Đây chính là quân cờ thứ hai của hắn.

“Không thể! Hạ Vân Nhiễm kia chỉ là một nha đầu thôn dã, nàng có tư cách gì thay thế Nguyệt Nhu?” Đại phu nhân muốn giận điên lên rồi.

“Chuyện này ngươi không cần phải quan tâm. Chờ sau khi Băng Nguyệt xuất giá, ta sẽ cho chi thứ hai nuôi nấng nàng. Nàng chính là nữ nhi của Nguyệt Kiều.” Hạ Huyền đã sớm tính toán tốt rồi, Đại phu nhân sẽ không bỏ rơi Hạ Nguyệt Nhu, tất nhiên sẽ không chịu nuôi nấng Hạ Vân Nhiễm, mà ở trong phủ, xưa nay hắn đối với Nhị di nương không tệ, đem Hạ Vân Nhiễm giao cho chi thứ hai bồi dưỡng là lựa chọn tốt nhất.

Đại phu nhân thật tức chết rồi, Nhị di nương cho tới bây giờ cũng không đầu lại nàng. Nếu để nàng ta bồi dưỡng Hạ Vân Nhiễm, tương lai trở thành thế lực có ích cho nàng ta, mà con gái của nàng vẫn không tốt lên được, vị trí Đại phu nhân của nàng liền tràn ngập nguy cơ.

“Lão gia, người không thể vô tình như vậy? Ngươi không thể bỏ rơi Nguyệt Nhu! Nàng là nữ nhi tốt nhất của ngươi đó!” Đại phu nhân nắm chặt khăn tay, thấp giọng nức nở.

Hạ Huyền hít một hơi, an ủi: “Yên tâm đi! Dù cho phải thành danh y, ta cũng sẽ vì Nguyệt Nhu mà chữa khỏi mặt. Cho tới bây giờ ta cũng không có vứt bỏ nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Rốt cuộc gặp được em

Trên giường, Hạ Nguyệt Nhu đã sớm tỉnh lại. Những lời Hạ Huyền nói vừa rồi nàng đều nghe được nhất thanh nhị sở. Phụ thân không tiếc chút nào đã muốn bồi dưỡng Hạ Vân Nhiễm kia? Điều này như kim châm đâm vào lòng nàng. Nàng lại có suy nghĩ, tại sao lúc trước lại không đề cho mẫu thân xuống tay một lần nữa? Đem nàng ta độc chết luôn?

Nước mắt nàng lặng lẽ chảy xuống, nàng cắn chặt răng, bàn tay mềm dưới gối nắm chặt lại giống như muốn đem Hạ Vân Nhiễm xé rách ra vậy. Cái thứ nữ nhân đó có tư cách gì mà thay thế nàng gã vào hoàng thất?

Ngẫm lại, Hạ Nguyệt Nhu liền có một loại xúc động muốn phát điên.

Hạ Vân Nhiễm tự nhiên cũng không ngờ được, nàng hãm hại Hạ Nguyệt Nhu vừa xong, sẽ đem nàng kéo vào trong vòng xoáy quyền lực, trở thành con cờ trong tương lai của hắn. Nếu nàng biết rõ, nàng nhất định sẽ nhanh chóng đến đây chữa trị cho gương mặt của Hạ Nguyệt Nhu, để nàng còn được thanh tịnh một chút.

Cuối tháng, Tướng phủ có chuyện vui rất lớn, chính là nhị tiểu thư Hạ Nguyệt Băng gã vào Trần Nam Vương phủ tiếng tăm lừng lẫy cả kinh thành. Ngày này, đủ loại quan lại đến chúc mừng, phi thường náo nhiệt, mười dặm hồng trang, nữ nhi gã đi cũng nở mày nở mặt.

Vì gương mặt của Hạ Nguyệt Nhu chưa khỏi, Đại phu nhân liền liền luống cuống nói nàng bị bệnh. Nhưng trong tiệc hi sẽ đến không ít hoàng thân quốc thích, vì thế Đại phu nhân ích kỷ Hạ Vân Tuệ bốn vị thứ nữ ra tham dự. Nàng đem các nàng ấy giấu trong nội viện, truyền lệnh không cho phép ra ngoài một mình, nếu không sẽ phá hủy danh tiết, sẽ dùng gia pháp để hầu hạ.

Ba người Hạ Vân Tuệ đều muốn điên lên. Đại tiểu thư bị bệnh, đây là thời điểm tốt nhất để các nàng khoe khoang bản thân, Đại phu nhân vậy mà lại không cho các nàng ra ngoài?

Nhưng mà, lời nói của Đại phu nhân là thánh chỉ, trừ phi các nàng không quan tâm cuộc sống khổ cực sau này hoặc là vào lúc các nàng xuất giá, của hồi môn chỉ giống như gia đình bình thường. Nghĩ tới đây, ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ cũng chỉ có thể kìm nén oán hận, núp ở trong viện không dám đi ra ngoài.

Hạ Vân Nhiễm thì không thêm để ý đến. Nàng không thích những trường hợp như vậy, không phải là nhìn trộm hề bách quan làm sao cậy quyền như thế nào sao?

Lúc hi tiệc kết thúc, bách quan cũng không tàn đi, vò rượu lại được mang lên, tiếp tục vui vẻ nói chuyện phiếm. Thái tử và ba vị hoàng tử đều đến. Thái tử đúng là rất mong đợi sự xuất hiện của giai nhân. Chẳng qua nghe nói Hạ Nguyệt Nhu bệnh nặng, hắn không có phúc được gặp mặt lần nữa, uống xong rượu mừng liền hậm hực rời khỏi.

Giờ phút này, xung quanh Tường phủ bao trùm sự vui sướng, thủy tạ* ở Lâm Hồ sạch sẽ và ấm áp, giữa những phiến lá xanh mướt điểm những bông hoa lan màu đỏ, hành lang gấp khúc, những cây quỳnh xanh xanh màu ngọc bích, thật là một phong cảnh mỹ lệ.

*thủy tạ: nhà xây trên hồ nước

Mặc chiếc áo bào xanh bạch ngọc đẹp như tranh vẽ, hắn khoanh tay đứng dưới mái hiên, mi như núi xa, mắt tựa sao sáng, phảng phất như đang thưởng thức phong cảnh tao nhã của Tường phủ. Lại không biết rằng, cặp mắt đen như mực kia hơi lóe ra ánh sáng, giống như mắt hồn giữa cảnh sắc phía trước.

“Gia, ngài đang tìm người sao?” Thụ đồng Tu Văn bên cạnh cười hỏi.

“Nghe nói Tướng phủ có vài vị tiểu thư. Hôm nay làm sao mà không thấy ai cả?” Giọng nói thanh nhuận như nước, môi mỏng tựa tiểu phi tiêu, hỏi.

“A! Thì ra thiếu gia cũng nhắm tới dung mạo xinh đẹp của Đại tiểu thư Tướng phủ sao? Đáng tiếc, nghe nói Đại tiểu thư kia bị bệnh, hôm nay sợ là sẽ không gặp được.” Tu Văn khô tâm nói, hắn cũng muốn nhìn thấy tư sắc của Đại tiểu thư đó một phen.

“Trừ Đại tiểu thư ra không phải vẫn còn mấy vị tiểu thư nữa sao?” Ánh mắt của Long Diệu chăm chú.

“Gia, ngài muốn gặp vị tiểu thư nào?” Tu Văn có phần kinh ngạc trở mắt. Chẳng lẽ thiếu gia coi trọng một vị tiểu thư khác của Tướng phủ?

“Thôi, chắc nàng cũng quên ta rồi.” Long Diệu mím môi cười, trong đầu hồi tưởng lại đôi mắt nghịch ngợm kia. Thật ra hôm nay vốn dĩ là Tam thúc đến nhưng hắn lại đoạt lấy thiệp hồng đến đây. Hắn bị làm sao vậy?

Chỉ vì một nha đầu không tầm thường sao?

“Thiếu gia, rốt cuộc là vị tiểu thư nào vậy? Ngài mau nói cho ta biết đi!” Tu Văn gấp muốn chết. Hắn muốn biết, vị thế tử gia cao quý nhà mình, ánh mắt tốt bao nhiêu, vị tiểu thư được coi trọng có phải xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm không?

Nếu không thì... nếu nữ tử không xinh đẹp như tiên nữ, gặp mặt thế tử gia không phải sẽ không phải tự ti về nhan sắc của mình sao? Xấu hổ cả đời?

Ai kêu thế tử nhà hắn so với nữ tử còn đẹp hơn cả ba phần chứ?

Chiếc quạt vẽ tranh sơn thủy trong tay Long Diệu đập một cái vào đầu hắn: “Lắm mồm.”

“Ôi, thiếu gia ngài trách lầm ta rồi. Ta cũng muốn thấy thế tử phi tương lai của Long Hậu phủ chúng ta đó!”

Tu Văn rất oan ức.

Long Diệu nương mi cười: “Còn nhiều chuyện, thế tử phi ở đâu ra?”

“Chẳng lẽ ngài không coi trọng một vị tiểu thư nào trong Tướng phủ sao?”

“Bắt quá là từng gặp nhau mà thôi, sau này có lẽ không có duyên gặp lại.” Long Diệu nói xong, than nhẹ một tiếng rồi chậm rãi đi về phía chính sảnh. Hân muốn cáo từ.

Gần tối, mấy tỷ muội Hạ Vân Tuệ bị giam một ngày cũng vội vã chạy tới đại sảnh bên này. Chính là các nàng vẫn chậm một bước, khách khứa đều tán cả, nói chỉ đến công tử vương công quý tộc?

Hạ Vân Nhiễm bị lão phu nhân gọi đi. Lão phu nhân để lại một chút đồ ăn ngon cho nàng. Hạ Vân Nhiễm phát hiện lão phu nhân cũng không xấu, có lẽ là người cổ đại có tính tình lạnh nhạt. Nhưng nếu người muốn sưởi ấm lòng nàng, nàng cũng sẽ từ từ đối tốt với người.

Ngày này, Đại phu nhân trở lại trong phòng, có chút thương tâm, Hạ Nguyệt Băng gả đi rồi, lão gia có ý sẽ đem Hạ Vân Nhiễm cho chi thứ hai nuôi nấng.

“Nương, nghe Từ Nhi nói, hôm nay Thái tử có hỏi tới ta.” Hạ Nguyệt Nhu ngồi dựa ở trên giường, yếu ớt nói, hé ra gương mặt bị lụa trắng che kín, chỉ lộ ra đôi mắt khổ sở làm xúc động lòng người.

“Đừng vậy a! Nếu ta không cố gắng hết sức đem bệnh của người nói nặng thêm thì nhất định hẳn đã xong tới đây để gặp người.” Đại phu nhân nghĩ đến về thất vọng của Thái tử, nàng lại có chút bất an trong lòng.

“Khuôn mặt của ta còn có mặt mũi nào mà ra ngoài gặp người? Ngay cả cha cũng không muốn ta thì còn ai muốn gặp ta?” Hạ Nguyệt Nhu đau lòng rơi lệ.

“Người yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi mặt của người. Ta tuyệt đối sẽ không cho người chịu chút ủy khuất nào.” Đại phu nhân ngồi bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng.

“Nương, ta hận Hạ Vân Nhiễm. Ta hận nàng, ngàn lần cũng không cho nàng thay thế địa vị của ta, ngàn vạn lần không muốn...” Hạ Nguyệt Nhu vui vào ngực của Đại phu nhân, oán hận nhỏ giọng nói.

“Ai cũng không thể thay thế được địa vị của người. Sớm muộn gì ta cũng sẽ làm cho Hạ Vân Nhiễm biến mất khỏi thế giới này.” Hai tròng mắt của Đại phu nhân tối đen lại giống như bị cừu hận lấp đầy, tia hung ác mập mờ làm người ta sợ hãi.

Bất cứ ai uy hiếp địa vị của mẹ con nàng, nàng đều xé nát kẻ đó không chút lưu tình.

Chỉ là một Hạ Vân Nhiễm, dù có chi thứ hai bảo vệ, nàng cũng sẽ có biện pháp làm cho nàng ta biến mất.

Ngày hôm sau, Hạ Vân Nhiễm bị gọi tới thư phòng của Hạ Huyền. Trong thư phòng còn có Nhị di nương Lý Nguyệt Kiều đang ngồi, nữ nhi vừa mới xuất giá, tâm tình của nàng rõ ràng có chút sa sút. Bên người không có nữ nhi, nàng thật sự rất cô đơn.

Vừa rồi lão gia nói với nàng muốn đem Thất tiểu thư Hạ Vân Nhiễm giao cho nàng nuôi nấng, Lý Nguyệt Kiều mặc dù bình thường cũng không quá chú ý đến Thất tiểu thư, nhưng mà, thấy lão gia coi trọng nàng như vậy, nàng nghĩ từ nay về sau sống trong phủ nàng cũng có một chỗ dựa, liền đồng ý.

Lúc Hạ Vân Nhiễm bước vào, có chút không rõ tình hình. Nàng thi lễ, Hạ Huyền liền nói: “Vân Nhiễm, mẫu thân người mất sớm, ta đối với người có nhiều lạnh nhạt. Hôm nay, ta đem người cho Nhị di nương nuôi nấng. Nàng sẽ dạy người các việc khuê phòng, bồi dưỡng người trở thành nữ nhân xuất sắc của Tướng phủ, tương lai phụ thân sẽ tìm cho người một mối trong sạch.”

Nữ tử trong khuê phòng, đặc biệt là thứ nữ, trong lòng chỉ có một hi vọng là tương lai có thể gả vào nhà quyền quý, làm chủ một phủ, sống hết cuộc đời.

Lời này của Hạ Huyền, nếu để ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ nghe được sẽ không phải mừng rỡ muốn chết luôn sao? Nhưng đối với Hạ Vân Nhiễm thì lại hoàn toàn khác, nàng nhú nhú mày, sao nghe trong lời nói của Hạ Huyền có chút mùi vị âm mưu chứ? Hiện giờ Hạ Nguyệt Nhu bị hủy dung, Hạ Nguyệt Băng lại gả đi, vì sao hẳn không chú trọng bồi dưỡng ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ? Ngược lại đem nàng giao cho chi thứ hai?

Chờ chút, chẳng lẽ hẳn muốn đem mình bồi dưỡng thành con cò giống như Hạ Nguyệt Nhu? Tương lai bị hẳn đưa vào hoàng cung, trở thành hòn đá kê chân trên con đường quyền lực của hẳn?

Hạ Vân Nhiễm rung mình cả người, chết tiệt, nàng thế nhưng không có nghĩ tới chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Danh tiếng lớn mạnh

Nghĩ đến khuôn mặt như mèo của Thái tử, nàng liền cảm thấy ghê tởm. Mặc dù đời này của nàng không tránh khỏi vận mệnh phải lập gia đình, nhưng phu quân tương lai của mình nàng muốn tự chọn lựa mới được. Nàng không cần trở thành con cờ cho Hạ Huyền tùy ý lợi dụng.

“Vân Nhiễm, lão gia nói ngươi không nghe sao?” Giọng nói dịu dàng của Lý Nguyệt Kiều vang lên.

Ánh mắt của Hạ Huyền có chút kinh ngạc khi nhìn thấy nữ nhi cuối đầu nung mắt. Lại một lần nữa làm cho hắn kinh ngạc, tựa như trong thân thể mười ba tuổi của nàng đang cất giấu một linh hồn mà hắn không nhìn thấu được, bình tĩnh và thành thực là hoàn toàn không nên có ở cái tuổi này.

“Vân Nhiễm, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?” Hạ Huyền có phần không hề giận nói.

Hạ Vân Nhiễm mỉm môi cười, gật đầu nói: “Ta nghe được, sau này ta sẽ hiếu kính với Nhị di nương.”

“Gọi mẫu thân.” Hạ Huyền sửa lại lời nói của nàng.

“Vâng.” Hạ Vân Nhiễm nói xong, cúi người nói với Lý Nguyệt Kiều: “Nữ nhi gặp qua mẫu thân.”

“Quả nhiên là một đứa nhỏ khôn khéo hiểu chuyện.” Lý Nguyệt Kiều mỉm môi cười nói.

Hạ Vân Nhiễm dâng một ly trà cho Lý Nguyệt Kiều, xem như chính thức nhận nàng làm mẫu thân.

Lý Nguyệt Kiều một là không thể làm trái ý Hạ Huyền. Hai là nàng cũng muốn bồi dưỡng thế lực ở trong phủ. Ba là nàng cũng muốn có một người bầu bạn. Cho nên nàng nguyện ý nuôi dưỡng Thất tiểu thư Hạ Vân Nhiễm không có gì nổi bật này.

Xế chiều hôm đó, đám nha hoàn hết sức nhanh nhẹn đem đồ của Hạ Vân Nhiễm từ tiểu viện chuyển sang Nam sương phòng. Địa vị trong phủ của Nhị di nương cũng không thấp, ăn mặc chi tiêu cũng tốt lắm, nhưng so với Đại phu nhân vẫn kém một chút. Hơn nữa nàng cũng dạy dỗ được mấy nha hoàn vừa ý, thay nàng xử lý mọi việc, nên cũng khá an nhàn.

Đãi ngộ của Hạ Vân Nhiễm lại làm cho ba tỷ muội Hạ Vân Tuê tức chết. Một Thất tiểu thư hồi phủ chưa tới nửa năm vậy mà lại leo lên đầu các nàng, trở thành nữ nhi chi thứ hai? Rõ ràng thân phận địa vị đều trên các nàng một bậc.

Tất nhiên y phục, trang sức sau này cũng tốt hơn các nàng. Ngoài mặt các nàng tiến đến chúc mừng, nhưng thực chất là trong đang oán hận muốn chết, nằng chừ không dưới trăm nghìn lần mới quay về.

Hạ Vân Nhiễm cũng không phải một người kiêu ngạo, nàng vẫn sống thoải mái. Đối với Nhị phu nhân, nàng cũng không có cảm tình gì. Trước kia, gặp nhau ở trong vườn, nàng chỉ hành một cái lễ, nở một nụ cười, cũng không có nói gì nhiều.

Hiện tại, đột nhiên trở thành con gái của nàng, sau này còn phải hầu hạ dưới gối, còn vun đắp tình cảm, nói thật, đây không phải là việc Hạ Vân Nhiễm yêu thích, nhưng tính nàng tùy ý không phải sao.

Nói đến đây, thật ra Lý Nguyệt Kiều cũng chỉ lợi dụng mình mà thôi, kiên nhẫn chịu đựng không phải sẽ qua hay sao.

Hạ Vân Nhiễm nghĩ, có lẽ là do khuôn mặt này gây họa! Thực sự là càng lớn càng đẹp, ngay cả nàng còn bị mê hoặc, thì Hạ Huyền cũng nhìn thấu giá trị của khuôn mặt này.

Hạ Vân Nhiễm ở trong phòng nghỉ ngơi, Lý Nguyệt Kiều liền dẫn hai nha hoàn đi vào, dịu dàng nhìn nàng: “Vân Nhiễm, còn thiếu cái gì không? Cần cái gì ngươi cứ nói mẫu thân sẽ mau chóng cho người chuẩn bị.”

“Nơi này tốt lắm, so với tiểu viện trước kia ta ở tốt hơn rất nhiều, cũng không thiếu cái gì.” Hạ Vân Nhiễm cười hi hi nói.

“Vân Nhiễm a! Ngươi đã học qua nữ công chưa?”

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, thêu chữ thập thì nàng đã từng thêu qua, sau lại cảm thấy đau cổ quá nên thôi, nhưng nói chung đối với nữ công cổ đại nàng thật không có hiểu. Nàng lắc đầu: “Không có.”

“Vậy cầm kỳ thư họa thì sao?”

“Cũng không có.” Hạ Vân Nhiễm tiếp tục lắc đầu nói.

“Còn vũ đạo?”

“Chưa từng học.”

Sắc mặt Lý Nguyệt Kiều hơi giật mình, rồi nàng mỉm cười nói: “Không sao, từ từ sẽ đến, ta sẽ dạy dỗ ngươi cẩn thận. Bản tính ngươi thông minh, học cái gì cũng không quá khó khăn.”

Dù Hạ Vân Nhiễm không muốn học mấy thứ này, nhưng có thể nghĩ nhưng thứ này là kỹ năng hộ thân ở cổ đại. Sau này khi tham dự những buổi tiệc lớn, nàng cũng không muốn biến mình thành trò cười. Tất nhiên mỗi ngày đều nhàm chán thì sao nàng lại không học chứ?

Trước kia ở trong tiểu viện, nàng có thể thoải mái chơi đùa được liệu. Hiện tại mỗi ngày đều có nha hoàn nhìn chăm chăm nàng, cái gì nàng cũng không làm được.

Lý Nguyệt Kiều lập tức vì Hạ Vân Nhiễm chuẩn bị một chương trình học. Mà trong khoảng thời gian này, trong Đông sương phòng vẫn là một mảnh buồn rầu thê lương, Đại phu nhân mỗi ngày than thở bi ai, cả người cũng gầy đi. Bởi vì Hạ Huyền đem lực chú ý dời đến trên người Hạ Vân Nhiễm nên thường xuyên tới Nam sương, điều này càng làm Đại phu nhân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hôm nay, Hạ Vân Nhiễm đang ngồi ở trong đình đọc sách liền nhìn thấy một người. Là Từ La. Nàng mang một mâm Túy Hoa Cao, cười hi hi nói với Hạ Vân Nhiễm: “Thất tiểu thư, đây là lão phu nhân lệnh Từ La đem tới. Ngài nhận lấy đi.”

Chuyện hâm hại lần trước, Hạ Vân Nhiễm đối với nàng cũng không có cảm tình gì, về mặt bình thân nói: “Đề đó đi.”

Hạ Vân Nhiễm lạnh nhạt nàng ta, không nói chuyện.

Tâm của Từ La cả kinh. Nàng nghĩ chỉ cần nàng nói thì không ai dám chống đối, Thất tiểu thư sẽ tha thứ cho nàng. Nào ngờ, Hạ Vân Nhiễm so với trong tưởng tượng của nàng còn khó hầu hạ hơn. Hai mắt nàng đỏ lên, hướng Hạ Vân Nhiễm quỳ xuống: “Thất tiểu thư, xin người tha thứ cho nô tỳ đi! Nô tỳ cũng không phải cố ý, trong nhà nô tỳ còn có bà nội tám mươi tuổi và đệ đệ năm tuổi phải nuôi sống. Nô tỳ chẳng qua chỉ là một thô sử nha hoàn rất nhiều chuyện không thể tự theo ý mình, ngài liền tha lỗi cho ta đi.” Nói xong, nàng đau lòng rơi vài giọt nước mắt.

Hạ Vân Nhiễm nhìn thấy, trên mặt không có xúc động gì. Nhưng nghĩ đến nàng là một trong những nha hoàn lão phu nhân yên mến nhất, tất nhiên nếu nàng ta chịu nhận lỗi, sau này cũng không biết có mạo phạm đến nàng không, nhưng mưu kế đúng là do Đại phu nhân bày ra, nàng ta chỉ là một nha hoàn mà thôi.

“Được rồi! Chuyện đó ta cũng không trách ngươi. Tỳ tỳ, ta hi vọng sau này ngươi làm người phải thông minh chút.” Hạ Vân Nhiễm thị uy nói.

“Từ La nhất định sẽ ghi nhớ, sau này sẽ tận tâm đối đãi với Thất tiểu thư.” Từ La nói xong, lau nước mắt một phen rồi rời đi.

Đạo mất, thời gian nửa năm đã qua đi, Hạ Vân Nhiễm mười bốn tuổi, lúc này Hạ Vân Nhiễm càng trở nên xinh đẹp hơn, cảm kích thư họa đều là sở trường, vũ đạo cũng vô cùng tốt, chỉ có nữ công vẫn còn ở giai đoạn sơ cấp. Chuyện này làm Lý Nguyệt Kiều vô cùng nhức đầu, nàng thỉnh không ít tú sư đến dạy, nhưng hiện tại nàng có một loại ý nghĩ muốn buông tha.

Ở phương diện nữ công này, Hạ Vân Nhiễm quả thực không có thiên phú.

Hạ Vân Nhiễm dựa vào Nhị phu nhân, lại có lão phu nhân yêu quý, nên cuộc sống của nàng cũng rất khá. Đại phu nhân mỗi ngày còn vì Hạ Nguyệt Nhu sầu khổ, dù biết nàng ưu tú cũng không có tâm đi tính kế. Hơn nữa, Hạ Huyền thường xuyên chiều cô Hạ Vân Nhiễm, nàng cũng không tìm được cơ hội. Lý Nguyệt Kiều là người đã cùng nàng đấu nhau vài chục năm, đương nhiên cũng khắp nơi coi chừng cẩn thận. Không có cơ hội tốt, Đại phu nhân đúng là không có cách nào xuống tay được.

Nhưng mà, Đại tiểu thư ở trong phòng nửa năm cũng sẽ khiến người khác hoài nghi, dù đám nha hoàn có ngậm chặt miệng, cũng sẽ không cẩn thận gây chuyện, dù sai hay đúng thì bệnh của Đại tiểu thư cũng ngày càng nặng, đã có tin đồn nói Đại tiểu thư nhất định bệnh không dậy nổi.

Bởi vì không có Hạ Nguyệt Nhu, danh tiếng của Hạ Vân Nhiễm bất tri bất giác mà lớn mạnh. Ở một số nơi nổi tiếng bên ngoài Tướng phủ đều là công trạng của Hạ Huyền, hẳn cố ý thổi phồng thanh danh của Hạ Vân Nhiễm. Mà bên trong kinh thành, các tiểu thư khuê các nhà quyền thế nếu được bách tính yêu thích thì thanh danh sẽ một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh liền truyền ra ngoài.

Nghe nói, Tướng phủ lại có một vị Thất tiểu thư xinh đẹp vô song, dung mạo tuyệt đẹp, cảm kích thư họa mọi thứ tinh thông, tài nghệ siêu phàm, nhan sắc có thể sánh ngang với Đại tiểu thư nữa chứ!

Mà trong Tướng phủ đã có một vị Đại tiểu thư xinh đẹp, giờ lại thêm một vị Thất tiểu thư cũng xinh đẹp nữa tựa hồ cũng là chuyện thường tình. Nghe nói Hạ Tướng cũng anh tuấn bất phàm, nữ nhi sinh ra tất nhiên cũng xinh xắn mặn mà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Xoay chuyển nguy cơ

Hạ Vân Nhiễm sống yên ổn hơn nửa năm. Nàng cảm thấy trừng phạt Đại phu nhân và Đại tiểu thư cũng đã đủ lâu. Nửa năm này gần như là muốn mạng của các nàng. Mà theo thời gian trôi qua, Hạ Huyền đối với nàng ngày càng coi trọng, mỗi ngày đều tìm nàng kiểm tra bài học, xin tiên sinh dạy nàng viết chữ. Theo tình huống này, Hạ Huyền như muốn đem nàng thành hoàng hậu tương lai mà bồi dưỡng.

Hạ Vân Nhiễm cũng muốn kiểm soát tránh né nhưng vô dụng, Hạ Huyền mỗi ngày đều theo dõi nàng. Nếu không đạt được mục tiêu, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua.

Nàng cũng không muốn trở thành con cò của Hạ Huyền, nhưng trước mắt nàng chỉ có một con đường để đi. Đó chính là chữa trị cho Hạ Nguyệt Nhu để cho Hạ Huyền lợi dụng một lần nữa. Đến lúc đó, nàng là thứ nữ suy cho cùng cũng không hữu dụng bằng con vợ cả.

Sáng hôm nay, Hạ Vân Nhiễm tới phòng của Đại phu nhân. Vừa vào cửa, nàng cũng cảm giác được có hai ánh mắt độc ác đang nhìn chằm chằm vào nàng. Nàng xem như không thấy, cười cười: “Gặp qua Đại phu nhân.”

“Ngươi tới làm gì?” Đại phu nhân đối với nàng vô cùng chán ghét, ngay cả che giấu cũng không muốn.

“Đại phu nhân, ta nghe nói Đại tiểu thư bị bệnh. Ta có một vị thuốc hay có thể chữa khỏi cho Đại tiểu thư.” Hạ Vân Nhiễm nói ra mục đích của mình.

“Thuốc hay? Ngươi có lòng tốt vậy sao? Không phải muốn trị chết nữ nhi của ta hả?” Đại phu nhân không chút khách khí hừ lạnh nói.

“Đại phu nhân, ngài không muốn tin ta thì thôi. Trước đây ta sống ở nông thôn, cũng có người bị mắc bệnh giống Đại tiểu thư, sứt chút nữa là bị hủy dung nhưng đều có thuốc để trị hết.”

“Ngươi... Nữ nhi cả ta bắt quá chi bị phong hàn, có bệnh tật gì? Ngươi không nên ở đây nguyên rửa nữ nhi của ta.” Ánh mắt của Đại phu nhân hoảng hốt, nhất thời liền lớn tiếng quát.

Hạ Vân Nhiễm cười cười: “Đại phu nhân, ngươi cũng đừng giấu nữa, cha đã nói cho ta nghe.”

Sắc mặt Đại phu nhân tái nhợt rất khó coi. Nàng cắn chặt môi, cơ hồ là muốn cắn ra máu, trừng mắt nói với Hạ Vân Nhiễm: “Ngươi hiện tại đắc ý lắm phải không? Có lão gia, lão phu nhân làm chỗ dựa cho ngươi, cánh cũng trở nên cứng cáp rồi phải hả? Dám ta gan lớn mặt trước mặt ta.”

“Đại phu nhân, ngươi tin cũng được, không tin cũng được. Dù sao ta tới đây cũng để đưa thuốc cho ngươi, chờ bệnh của Đại tiểu thư khỏi, ngươi sẽ rất biết ơn ta đi!”

“Sao ta lại phải tin tưởng ngươi?”

“Ngươi chỉ cần tin một việc: ta không muốn cướp đi danh tiếng của Đại tỷ, hơn nữa cũng không có ý định sẽ đoạt nó.” Giờ phút này, giọng điệu nói chuyện của Hạ Vân Nhiễm tinh táo dị thường, hoàn toàn không giống như một thiếu nữ mười bốn tuổi, trong đôi mắt kiên định của nàng lóe ra tia lạnh.

“Ngươi nói cái gì?” Ánh mắt của Đại phu nhân suýt không kiềm nén được khó tin, Hạ Vân Nhiễm này vẫn còn là Hạ Vân Nhiễm của nửa năm trước sao? Sao ánh mắt lại có thể lạnh lẽo như thế?

Ta chỉ muốn khuôn mặt của Đại tỷ mau tốt lên thôi, sau đó để cho phụ thân vui vẻ. Phụ thân đối với ta tốt như vậy, ta làm sao có thể không giúp đỡ hẳn?” Hạ Vân Nhiễm cười cười.

“Ngươi tốt vậy sao?”

“Chẳng lẽ ta không tốt khi nào chứ? Hình như trước giờ ta chưa từng làm hại các ngươi đi! Hơn nữa ta vì cái gì muốn hại các ngươi? Không có đạo lý mà.” Hạ Vân Nhiễm nháy đôi mắt to, ngây ngô nói.

Lời nói đơn thuần như thế làm cho những lời muốn nói của Đại phu nhân bị nghẹn ở trong cổ. Chính xác, xưa nay đều là nàng âm thầm muốn hại Hạ Vân Nhiễm, nhưng Hạ Vân Nhiễm này rất cuộc giẫm phải vận cứt chó gì mà vẫn bình yên vô sự, giọng nói của nàng có phần hơi dịu đi: “Ngươi thực sự có phương thuốc có thể trị khỏi cho nữ nhi của ta?”

“Đại phu nhân tin lời của ta thì liền giao cho ta đi.” Hạ Vân Nhiễm mỉm cười.

“Nếu ta không tin thì sao?”

“Ta nghe cha nói, ngươi vì Đại tỷ đã tìm không ít danh y nhưng đều không chữa khỏi. Ngươi không còn lựa chọn nào khác, không phải sao? Ngươi chỉ có thể tin tưởng ta?”

“Láo xược! Ngươi dám ăn nói với ta như vậy.” Sắc mặt Đại phu nhân trầm xuống, nghiêm khắc quát một tiếng. Nàng thật không thể tin được Hạ Vân Nhiễm lại khó đoán tới vậy, hơn nữa tâm tư cũng rất kín đáo.

“Ai, ta thực lòng muốn cứu Đại tỷ. Nếu Đại phu nhân không tin thì thôi, quên đi!” Hạ Vân Nhiễm đứng lên rời khỏi.

“Chờ một chút! Ngươi đứng lại đó cho ta! Nếu ngươi có phương thuốc thì nhanh chóng dâng lên đây!” Đại phu nhân vẫn đề xuống lửa giận, bệnh tình của nữ nhi quan trọng hơn.

“Đại phu nhân, nếu ta cứu được Đại tỷ, ngươi có thể đáp ứng ta một việc không?”

“Việc gì?”

“Về sau tốt với ta một chút!” Hạ Vân Nhiễm nói. Nàng cũng không phải thích làm mấy chuyện vụn vặt này để được ban thưởng. Nhưng nàng bỏ ra công sức chữa trị cho Hạ Nguyệt Nhu, ít nhiều gì cũng có một chút lợi ích đi!

“Chữa tốt rồi nói sau. Trị không hết, ta sẽ không tha cho ngươi.” Đại phu nhân nén giận nói.

Nếu không phải Hạ Vân Nhiễm muốn đem Hạ Nguyệt Nhu chữa khỏi để thay đổi tầm nhìn của Hạ Huyền, nàng sẽ làm cho gương mặt Hạ Nguyệt Nhu bị hủy luôn. Có mẫu thân khó ưa như vậy, sau này cũng sẽ có lúc nàng ta tác oai tác quái.

Việc Hạ Vân Nhiễm bắt đầu chữa trị cho khuôn mặt của Hạ Nguyệt Nhu, Nhị di nương dù không thể hiểu được tại sao Hạ Vân Nhiễm muốn làm như vậy, nhưng nàng biết rõ nàng không ngăn cản được. Nửa năm sống chung với nhau, nàng và Hạ Vân Nhiễm vẫn tương kính như tân*. Hạ Vân Nhiễm đem đến cho nàng sự chú ý và yêu thương của lão gia, còn nàng thì dạy dỗ Hạ Vân Nhiễm, giống như hai bên trao đổi lợi ích.

*tương kính như tân: dùng lễ mà đối đãi với nhau (câu này thường dùng cho các cặp vợ chồng). Trong bài lại có ý nói Lư Nguyệt Kiều và Hạ Vân Nhiễm vẫn đối xử nhau theo lễ nghĩa nên có.

Nhưng có một điểm, Lư Nguyệt Kiều nhận ra rằng Hạ Vân Nhiễm là người rất có chủ kiến, có rất nhiều chuyện nàng đều tự mình quyết định. Lư Nguyệt Kiều hiểu được Hạ Vân Nhiễm luôn che giấu tài năng, kỳ thật bất kể phương diện nào nàng cũng có thể xuất sắc hơn Hạ Nguyệt Nhu.

Tất nhiên là trừ bỏ môn nữ công làm nàng đau đầu đầu kia.

Ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ không vừa mắt người khác nên Hạ Huyền vẫn mặc kệ các nàng, Đại phu nhân cũng không quan tâm, Nhị di nương chỉ để ý Hạ Vân Nhiễm, nên các nàng bình thường tụ họp lại nếu không phải mắng chửi Hạ Vân Nhiễm thì cũng sinh ra hờn dỗi. Tóm lại các nàng đều oán hận Hạ Vân Nhiễm trong lòng.

Lần này nghe nói Hạ Vân Nhiễm xưng phong chữa bệnh cho Đại tiểu thư, các nàng sẽ chờ nàng ta bị chê cười. Một thứ nữ không biết gì ngộ nhờ không thể chữa khỏi cho Đại tiểu thư mà lại chữa chết thì sao? Nàng ta cũng sẽ xong đời.

Hạ Nguyệt Nhu đúng là rất bài xích, nằm nửa năm, nàng đã sớm hận Hạ Vân Nhiễm thấu xương. Mỗi khi trên mặt đau nhức nàng đều muốn giết Hạ Vân Nhiễm. Thế nhưng, cố tình nàng ta lại muốn chữa trị gương mặt của nàng, lại có mẫu thân cô hết sức khuyên bảo, nàng mới mạnh mẽ nuốt xuống hận ý, mặc kệ Hạ Vân Nhiễm trét đồng trét tây trên mặt của nàng.

Nói đến cũng lạ, vào ngày thứ ba, Hạ Nguyệt Nhu cảm giác được da mặt của mình không còn đau như trước nữa, lại có chút mát lạnh dễ chịu. Nàng rất vui vẻ cũng không nên được vui mừng. Ngay cả Đại phu nhân nhìn thấy cũng mừng trong lòng, hy vọng tan vỡ của nàng lại có chút dâng lên.

Nửa tháng sau, sưng đỏ trên da thịt của Hạ Nguyệt Nhu tiêu tan, khôi phục lại vẻ trắng non. Hơn nữa, tuổi của nàng không lớn lắm, da thịt có khả năng tự lành rất tốt. Một tháng sau, da thịt của Hạ Nguyệt Nhu lại khôi phục như ban đầu, lại lộ ra khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, khiến hai mẹ con Đại phu nhân ôm nhau, mừng rơi nước mắt. Lúc này, các nàng đắm chìm trong nỗi vui sướng khi dung nhan khôi phục hoàn toàn đem đại công thần bỏ sang một bên.

Chờ các nàng từ trong vui sướng bình tĩnh trở lại, Đại phu nhân mới nhớ tới Hạ Vân Nhiễm, sau đó làm một quyết định rất sáng suốt lấy năm nghìn lượng bạc trong tiền riêng của nàng ban thưởng cho Hạ Vân Nhiễm, lại để cho mọi người trong phủ đều biết nàng ra tay rất hào phóng với một thứ nữ như vậy.

Các tiểu thư di nương cũng chấn kinh rồi, năm nghìn đó! Cái khoảng đó gần như muốn lấy hết tiền riêng của Đại phu nhân, nên Hạ Vân Nhiễm hết sức vui vẻ tiếp nhận số tiền thưởng này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Rước lấy tranh cãi

Hạ Nguyệt Nhu khôi phục lại dung nhan, mộng hoàng hậu cũng trở lại, cuộc sống đầy hy vọng của nàng cũng trở lại. Đồng thời, tâm tư của nàng cũng kín đáo hơn. Trải qua hành hạ thống khổ lần này, nàng càng muốn giành được vị trí đứng đầu, sau đó gả vào hoàng gia, nắm trong tay quyền lực làm người sợ hãi.

Trong nửa năm này, nàng đều nghe nha hoàn bẩm báo tin tức của Hạ Vân Nhiễm, vũ đạo của nàng tốt ra sao, tiếng đàn của nàng du dương cỡ nào, kể cả các bậc cao thủ chơi cờ cũng bị nàng đánh bại, tranh của nàng khiến đầu đường cuối ngõ tranh nhau mua.

Tất cả những thứ này đều chứng minh Hạ Vân Nhiễm đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ hơn. Nàng nằm trên giường nửa năm, Hạ Vân Nhiễm rõ ràng có tư cách thay thế nàng.

Bên ngoài truyền Tương phủ không chỉ có một vị Đại tiểu thư danh tiếng mà còn có Thất tiểu thư nữa. Nhưng Hạ Nguyệt Nhu yên lặng hơn nửa năm nay, ít lộ diện nên ít được người nhắc đến. Còn danh tiếng Thất tiểu thư lại nổi như cồn, lưu truyền khắp dân gian.

Tuy Hạ Vân Nhiễm chữa hết mặt cho nàng nhưng cũng khó với tiêu trừ được những oán hận trong lòng nàng, một núi không thể có hai hồ, mà Tương phủ, cũng không được phép có nữ nhi nghiêng nước nghiêng thành.

Mặc dù Đại phu nhân đã phung phí rất nhiều tiền của, nhưng nàng cũng được Hạ Huyền ca ngợi mấy phần, cũng bù đắp việc nửa năm qua đã lạnh nhạt với nàng. Hơn nữa Hạ Nguyệt Nhu khôi phục lại dung mạo xinh đẹp khiến Hạ Huyền càng thêm yêu thích hơn.

Như vậy ân sủng của Lý Nguyệt Kiều liền bị phân đi, phải nói chuyện Hạ Vân Nhiễm chữa khỏi cho Hạ Nguyệt Nhu làm Lý Nguyệt Kiều không tức giận là không thể nào. Rõ ràng Đại phu nhân đã không có hi vọng thắng nàng, nàng cũng thông qua nửa năm này chung đụng, chiếm được ân sủng của Hạ Huyền, đột nhiên thế cục biến đổi, nàng lại biến trở về địa vị trước kia?

Điều này làm cho Lý Nguyệt Kiều suy nghĩ một chút cũng có chút oán khí, hơn nửa năm nay, nàng tận tâm giáo dục Hạ Vân Nhiễm, cũng nỗ lực muốn cho nàng và mình thân cận, tranh giành chút sĩ diện cho mình, nhưng mà ai biết được, nàng lại nuôi một con Bạch Nhân Lang*.

*Nuôi bạch nhân lang: giống như nuôi ong tay áo của người Việt mình vậy

Mãi đến khi gần trưa, Hạ Vân Nhiễm với bóng dáng mảnh khảnh yếu đuối ở ngoài cửa liền bước đi vào. Vừa nhìn thấy sắc mặt của nàng, Hạ Vân Nhiễm nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng, “Mẫu thân.”

“Ngươi còn biết gọi ta một tiếng mẫu thân.” Lý Nguyệt Kiều cắn môi, cực kỳ tức giận nhìn nàng chằm chằm.

Hạ Vân Nhiễm dĩ nhiên biết Lý Nguyệt Kiều vì sao tức giận. Nàng mím mím môi, lần này cách làm của nàng đúng là hơi ích kỷ. Nàng không có suy tính đến lập trường của Lý Nguyệt Kiều, nhưng là, nàng không thể không làm vậy. Nàng cũng không muốn bị phụ thân đưa đến trong hoàng cung đi, nàng muốn nói, nói xin lỗi, “Mẫu thân, nữ nhi thật xin lỗi người.”

“Ta một lần khen ngươi thông minh hơn người, không ngờ ngươi cũng sẽ hồ đồ như vậy. Ta cố gắng bồi dưỡng ngươi để làm cái gì? Cũng chỉ là để cho ngươi ở Tướng phủ thành người, thật vất vả đem ngươi bồi dưỡng được như vậy, ngươi lại đi chữa lành cho Hạ Nguyệt Nhu. Nàng khôi phục dung mạo, đối với ngươi có ích lợi gì?”

Hạ Vân Nhiễm cũng không tính nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình. Xem ra, nàng lần này chỉ có thể chịu đựng. Nàng cũng cảm kích Lý Nguyệt Kiều nửa năm qua đã quan tâm đối với nàng. Mặc dù nàng quan tâm là có mục đích, đã từng làm ấm lòng của nàng, làm nàng ở nơi dị thế này cảm thấy ấm áp, nàng đối với nàng (Lý Nguyệt Kiều) là có mang cảm kích.

“Thật xin lỗi, người liền trách phạt ta đi!” Hạ Vân Nhiễm nhỏ giọng nói ra, tha thứ nàng ích kỷ, nhưng nàng không muốn trở thành con rối, cũng không tranh cái gì danh tiếng, chỉ muốn đợi đến mười sáu tuổi, chọn một nam nhân mình thích để gả cho.

Nàng không sai. Nàng có quyền lựa chọn cuộc sống thuộc về của nàng, dù là hy sinh ích lợi người khác.

“Ngươi..... Ngươi làm tức chết ta mà.” Lý Nguyệt Kiều buồn bực trừng mắt nhìn nàng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lý Nguyệt Kiều có giận bao nhiêu cũng không thể mắng quá nặng lời. Nàng còn phải dựa vào Hạ Vân Nhiễm. Nàng hít thở sâu một hơi nói: “Ngươi bây giờ đem mặt của Hạ Nguyệt Nhu chữa hết, ngươi biết lui về phía sau, nàng sẽ đối với ngươi được không? Đại phu nhân ban thưởng cho ngươi nhiều bạc như vậy thì ngươi cho là nàng là thật tâm cảm kích ngươi sao?”

Dĩ nhiên Hạ Vân Nhiễm biết, cuộc sống về sau cũng sẽ không tốt hơn, mặc dù nàng giúp Hạ Nguyệt Nhu khôi phục dung mạo xinh đẹp, nàng ta cũng sẽ hận chết mình. Bởi vì danh tiếng của nàng gây đe dọa đến nàng ta. Đại phu nhân cũng sẽ thời thời khắc khắc nghĩ tới việc trừ khử mình. Tất cả những điều này nàng đều tính toán đến, chỉ là, so với bị Hạ Huyền đưa vào hoàng thất, nàng tình nguyện sống ở trong nguy hiểm như vậy.

“Ta hiểu biết rõ.” Hạ Vân Nhiễm đáp.

“Ngươi biết? Ngươi biết mà ngươi còn làm như thế? Ngươi nói một chút đây là vì cái gì?” Lý Nguyệt Kiều thực sự không hiểu nổi nàng.

“Mẫu thân, đừng lo lắng, cuộc sống về sau chúng ta cũng sẽ không quá thật rất khổ, chỉ cần Đại phu nhân, Đại tiểu thư không xâm lấn chúng ta, chúng ta cũng sẽ không phạm bọn họ. Nếu như bọn họ chọc đến chúng ta, ta cũng vậy không ngồi yên mà nhìn, không để ý tới người.” Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, trong ánh mắt bình tĩnh tỏa ra ánh sáng khiếp người.

Lý Nguyệt Kiều kinh ngạc trong chốc lát, trừng mắt nhìn, không khỏi lại có chút cười nhạo nói, “Ngươi chỉ là một con nhóc. Ngươi có biện pháp gì đi đối phó Đại phu nhân cùng Đại tiểu thư? Ngươi cũng đã biết năm đó mẫu thân ngươi là chết như thế nào? Ngươi cho rằng thật sự là bệnh không dậy nổi sao? Đó là bởi vì Đại phu nhân đã sớm ghét hận nàng, len lén đối thuốc cho nàng, hại chết nàng.”

Đôi mắt Hạ Vân Nhiễm mờ to, kinh ngạc nói, “Là nàng hại chết mẫu thân ta sao?”

“Ngươi biết tại sao nàng muốn hại chết mẫu thân ngươi không? Bởi vì năm đó khi ngươi còn nhỏ tuổi được người của Thái hậu đưa về, còn tặng một chút đồ vật, Đại phu nhân liền đố kỵ trong lòng, cho là mẫu thân của ngươi muốn mượn uy danh này, ở trong phủ sẽ vượt lên. Lúc ấy con nhóc con nhà ngươi vừa lớn lên rất xinh xắn thanh tú. Nàng chỉ sợ mẫu tử các ngươi đoạt đi địa vị của nàng, liền dưới con nóng giận giết chết mẫu thân của ngươi, cướp đi ngươi, sau đó đem ngươi ném tới ở nông thôn, không để ý chết sống. Ngươi cũng coi như may mắn, một năm trước bị Thái hậu nhắc tới tên của ngươi lần nữa, ngươi mới có may mắn trở lại trong Tướng phủ. Cái người này lần được ngươi cứu, có lẽ không lâu nữa chính là người hại ngươi.”

Ngay cả nàng không phải Hạ Vân Nhiễm thật sự, nghe chuyện cũ như vậy, cũng cảm thấy lửa giận bốc lên tận đầu. Nàng cắn cắn môi nói: “Ác nhân sẽ có ác báo.”

“Ngươi tin tưởng ác nhân có ác báo? Mẫu thân ngươi là người rất tốt lại chết sớm, đại phu nhân làm ác, lại sống như cũ cho tới bây giờ. Ông trời thật

không có mắt nên không thấy được khó khăn và ghê tởm ở nhân gian.” Lý Nguyệt Kiều cười lạnh. Nàng trừ việc phải nói chân tướng cho Hạ Vân Nhiễm, còn muốn cho nàng (Hạ Vân Nhiễm) ngoan độc hơn một chút, tránh cho ngày sau lại làm chuyện ngu như vậy.

Hạ Vân Nhiễm gọi lên khoe miệng, “Sớm muộn gì cũng có ngày, họ phải nhận được báo ứng.”

Lý Nguyệt Kiều có chút ngạc nhiên, không khỏi thờ dài nói, “Ngươi còn không hiểu, ngươi là không đối phó được Đại phu nhân.”

“Mẫu thân, ngươi phải tin lời ta nói... Cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ khiến ngươi ngồi lên vị trí Tướng phủ phu nhân.” Hạ Vân Nhiễm trực tiếp nói ra, giọng điệu kiên định tự tin.

Lý Nguyệt Kiều nghe thế, thật không biết nên cười hay nên khóc. Chỉ là, nàng nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Vân Nhiễm, lại giống như thực sự nhìn thấy một tia hi vọng.

“Ngươi thực sự tự tin như vậy? Ngươi có từng nghĩ tới, một ngày kia, Hạ Nguyệt Nhu bay lên cao làm phượng hoàng, đợi đến lúc đó, trong tay nàng có hoàng quyền, ngươi cũng có thể đầu thối nàng?”

“Mẫu thân hãy tin tưởng lời của ta, cứ chờ xem đi!” Khoe miệng Hạ Vân Nhiễm nở nụ cười lạnh. Dù nàng cứu Hạ Nguyệt Nhu thì thế nào, nàng thùy chung là sẽ không gả vào hoàng cung, nàng sẽ để tùy tiện kẻ địch leo lên vị trí cao sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giá trị của nàng

Chỉ là dưới tình huống trước mắt, hình như triều cục càng ngày càng biến đổi nhanh, nếu như Hạ Nguyệt Nhu không tốt, Hạ Huyền sẽ đẩy nàng đi ra ngoài, nàng phải nghĩ biện pháp giữ mình. Nếu không, đợi đến thánh chỉ tứ hôn ban xuống, nàng sẽ không còn có đường lui.

Hạ Nguyệt Nhu khôi phục dung mạo trong nửa tháng, trong phủ vẫn là rất bình tĩnh. Hạ Nguyệt Nhu còn đích thân phía trước cảm tạ Hạ Vân Nhiễm. Nàng đã khôi phục lại bộ dáng hòa khí luôn đeo cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa.

“Thất muội, thật là thật cảm ơn ngươi vì ta chữa hết mắt, ta thật sự không biết nên làm sao báo đáp ngươi.”

“Đại tỷ, không cần phải khách khí. Trước kia là ta không biết, chỉ là sau này nghe cha nói về mắt của ngươi, ta vừa nghĩ đến cái bài thuốc này.” Hạ Vân Nhiễm cũng cười hết sức ngọt ngào.

“Ai, ta đây đều là số mệnh không tốt, phải gặp một kiếp này, làm phiền Thất muội. Nếu không, ta thật sự không biết phải làm sao mới phải.” Đôi mắt long lanh của Hạ Nguyệt Nhu nhỏ vài giọt lệ trong suốt.

“Đại tỷ, đừng đau lòng, ngươi không phải là khôi rồi sao?”

“Thất muội, về sau thường xuyên tới phòng ta ngồi một chút. Chúng ta là thân tỷ muội, ta nhất định sẽ đối đãi ngươi thật tốt.” Hạ Nguyệt Nhu cầm tay của nàng nói.

Hạ Vân Nhiễm cười hết sức vui vẻ, “Ừ, ta nhất định thường tới.”

Khi Hạ Nguyệt Nhu đi ra khỏi cửa Nam sương viện thì trong lòng của nàng còn buồn bực. Rốt cuộc Hạ Vân Nhiễm này là ngu thật hay là giả ngu? Nếu là ngu thật? Nàng có bản lĩnh gì bỏ được cao như vậy? Lại đang ngăn ngừa thời gian nửa năm, trở thành một thiếu nữ xuất sắc. Nếu như nàng là giả ngu, nàng không phải nên ước gì mắt của nàng phá hủy, nàng tốt thay thế sao?

Nàng thực sự nhìn không thấu nàng ta, chỉ là, mặc kệ như thế nào, về sau, này Hạ Vân Nhiễm là không giữ lại được. Chính là bởi vì nàng nhìn không thấu một người như vậy, giữ lại mới nguy hiểm. Thời điểm Hạ Nguyệt Nhu nằm ở trên giường, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh thời điểm, nàng sẽ suy nghĩ kỹ một chút trong khoảng thời gian này chuyện đã xảy ra, nàng cảm giác kể từ Hạ Vân Nhiễm trở về phủ sau, giống như trong phủ xảy ra không ít chuyện, mặc dù nàng không biết đến tột cùng là nguyên nhân gì, nàng có một loại dự cảm, cái này cùng Hạ Vân Nhiễm không thoát được liên quan.

Vậy mà trong phủ này, còn có một người tâm tư phức tạp nhất, cũng âm hiểm nhất, người này chính là Hạ Huyền. Mỗi ngày hắn phải ứng phó trên triều đình thế cục biến hóa, mặc dù cả người mệt mỏi, lại càng thêm đề ý, trong lòng của hắn, hiểu rõ thực hiện từng bước trong kế hoạch, lót đường cho tương lai của hắn hưởng thụ quyền lợi cao hơn. Có lẽ ngay cả Hạ Vân Nhiễm đều cho rằng, Hạ Huyền nuôi dưỡng nàng, cũng chỉ là thay thế được Hạ Nguyệt Nhu gả vào phủ Thái tử, nhưng là, Hạ Vân Nhiễm đối với hắn mà nói, chân chính cũng có chỗ dùng trên người một người khác.

Hắn muốn đem Hạ Vân Nhiễm gả cho Nhị hoàng tử Hiền Viên Trạ. Đây là một quân cờ rất tốt của hắn, đem Hạ Nguyệt Nhu ở lại trong phủ, đem Hạ Vân Nhiễm gả cho Hiền Viên Trạ. Mặc dù ngày sau Hiền Viên Trạ may mắn đoạt được đế vị, hắn cũng có Hạ Vân Nhiễm duy trì quan hệ này, Hiền Viên Trạ không quá tức giận, sau đó, lại đưa lên trường nữ hân yêu mến nhất. Như vậy trong hoàng cung hắn sẽ có hai nữ nhi quyền cao chức trọng.

Giả thiết nếu như là thái tử đoạt được đế vị. Hôm nay, hấn cũng chỉ là gã đi một nữ nhi con vợ lẽ, vậy ý nghĩa, hấn rõ ràng đem Hạ Nguyệt Nhu xinh đẹp nhất giữ lại cho Thái tử. Dựa vào khuôn mặt đẹp của Hạ Nguyệt Nhu, tương lai thối một chút lời nói bên gối, lấy tính tình của Thái tử, nhất định sẽ không trách cứ hấn, mà Thái tử xưng đế cũng tuyệt đối không chấp nhận Hiền Viên Trạm. Khi đó Hạ Vân Nhiễm chỉ là đồ vứt đi, cũng không ảnh hưởng tới hấn, ngược lại sự tồn tại của nàng, cho quyền lợi của hấn nhiều thêm tầng một bảo hiểm.

Là phụ thân có dụng tâm hiểm ác như vậy, Hạ Huyền quả nhiên là vì quyền lợi không chừa thủ đoạn nào. Hấn sinh mấy nữ nhi, cũng là hòn đá kê chân trải đường cho hấn đi lên đỉnh cao quyền lợi. Thân ở trong quyền lợi, hấn mới hiểu hơn, quyền lợi có mị lực nhiều vô kể, chỉ cần có quyền lợi, dù mất đi tất cả, thì có sao?

Mà mỗi nước cờ, Hạ Huyền đã lập kế hoạch bên trong rồi. Ngày mai là mừng một, mẫu phi của Nhị hoàng tử Dương quý phi sẽ đến chùa ngoài thành thấp hương lễ Phật. Nhị hoàng tử sẽ hộ tống. Kế hoạch của Hạ Huyền là để lão phu nhân mang theo Hạ Vân Nhiễm cùng đi. Dân chúng bình thường không thể gặp quý phi, nhưng là lão phu nhân có thân phận nhất phẩm phu nhân nên có thể lễ Phật chung.

Mục đích của Hạ Huyền là Hạ Vân Nhiễm sẽ gặp gỡ Nhị hoàng tử ở trong chùa, khiến Nhị hoàng tử nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm xinh đẹp. Hấn chú tâm an bài như vậy, hoàng tử thông minh chắc chắn hiểu tâm ý của hấn. Nhị hoàng tử yêu cầu cưới trưởng nữ của hấn, nhưng thế cục ở triều đình không rõ ràng, khôn khéo như Hạ Huyền chắc là sẽ không đồng ý, nhưng cũng không đại biểu hấn sẽ không ra gã những thứ nữ khác.

Chỉ cần Nhị hoàng tử không ngại Hạ Vân Nhiễm là thứ nữ, như vậy Hạ Huyền cũng cam nguyện đi một nước cờ hiểm, dù bị Thái tử oán hận sẽ rất nguy hiểm, nhưng vẫn đem thứ nữ gả cho hấn.

Chỉ là, Thái tử thông minh, cũng sẽ hiểu, Hạ Huyền cũng không có thật lòng đầu nhập vào Nhị hoàng tử. Trong khi trưởng nữ Hạ Nguyệt Nhu mà hấn yêu mến nhất chưa gả trước, Hạ Huyền đối với địa vị còn là bảo trì trung lập, hấn chỉ quan sát, chỉ cần Thái tử có thể đứng vững thăng bằng, ngồi vững vàng vị trí Thái tử, sớm muộn gì hấn cũng sẽ đưa lên nữ nhi hấn yêu mến nhất.

Đối với Nhị hoàng tử mà nói, mặc dù cưới một thứ nữ của Tướng phủ, đối với hấn cũng chỉ có lợi không có hại. Điều này có thể làm lũ triều thần cho rằng Hạ tướng quyền cao chức trọng có hay không có tính ủng hộ Nhị hoàng tử rồi. Như vậy ở trên triều đình cũng có chỗ tốt cho Nhị hoàng tử lôi kéo thế lực.

Tóm lại, Hạ Vân Nhiễm trong nháy mắt thành một con cờ rất quan trọng. Mặc kệ là đối với Hạ Huyền, hay là đối với Nhị hoàng tử, nàng đều có chỗ dùng rất lớn.

Lúc nha hoàn của lão phu nhân thông báo thời gian, Hạ Vân Nhiễm còn có chút vui mừng, cuối cùng có thể xuất phủ một chuyến đi! Nàng đều buồn bực đến hóng cả người, Đại phu nhân nhìn chăm chăm nàng như vậy. Mặc dù nàng không có ý định đi chơi, nhưng có một cơ hội ra bên ngoài giải sầu, nàng cũng rất vui mừng.

Ai kêu cái cổ đại này mỗi ngày trừ ba bữa cơm ra, cũng không có chuyện lý thú gì cả?

Nàng hơn hờ đồng ý, lần trước Lý Nguyệt Kiều giận dữ với Hạ Vân Nhiễm, bây giờ nàng khôi phục quan tâm như trước đối với Hạ Vân Nhiễm. Nghe nói lão phu nhân mang một mình nàng xuất phủ cầu phúc, đủ để thấy thân phận của nàng so những thứ tiểu thư khác Tướng phủ cao hơn.

Chuyện này truyền đến trong tai Hạ Nguyệt Nhu, thật sự làm gương mặt mỹ lệ của nàng vắn vẹo mấy phần. Lão phu nhân sao lại thiên vị như vậy, chỉ mang Hạ Vân Nhiễm đi?

Một điểm này, Đại phu nhân tuy có ý kiến, nhưng nàng nhẫn. Nửa năm qua, nàng vì bệnh của Hạ Nguyệt Nhu, lạnh nhạt với lão phu nhân, ngược lại là Lý Nguyệt Kiều hầu hạ nhiều lắm, nàng cũng không thể lại đi ganh tỵ.

“Nguyệt Nhu, nhịn một chút đi!” Đại phu nhân an ủi nữ nhi.

Hạ Nguyệt Nhu cắn chặt môi đỏ mọng, lão phu nhân về sau ra cửa đều mang Hạ Vân Nhiễm theo, danh tiếng của nàng ta sẽ càng lớn. Nửa năm qua này, nàng đã sắp bị người quên lãng, danh tiếng Hạ Vân Nhiễm trong kinh thành cũng lên như điều gặp gió, từng cử động của nàng cũng bị chú ý. Hôm nay lại có cây đại thụ như lão phu nhân chống lưng, nàng sớm muộn gì cũng bị Hạ Vân Nhiễm thay thế.

Nghĩ tới tương lai ngồi trên bảo tọa hoàng hậu, không phải nàng, mà là Hạ Vân Nhiễm, đáy lòng của Hạ Nguyệt Nhu liền giống bị khổ sở giống như dao cắt. Đó là mơ ước từ nhỏ của nàng, cũng là mơ ước cuối cùng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Có người mua tranh nàng vẽ

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vân Nhiễm bị Lý Nguyệt Kiều chuẩn bị một phen trang phục long lẫy, chỉ thấy khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, tinh xảo như trứng ngỗng, phủ một tầng phấn mỏng nhàn nhạt. Cả người nàng mặc một bộ váy hoa mai hồng điểm xuyết bướm bướm nhẹ nhàng vỗ cánh, những cánh sen hồng uốn lượn kéo dài xuống chân như muốn vươn ra ngoài, tóc dài chỉnh tề được búi theo kiểu Song Loa Kế vô cùng đẹp, lại nhẹ nhàng cài thêm cây

trâm Bách Hợp vào tóc mây, trên tay ngọc mang một vòng tay bằng vàng khảm ngọc Dương Chi, eo thắt dây lưng hoa thành cái nơ nhỏ buông dài xuống, phía trên treo một túi thơm, chân mang giày vải màu yền nhũ đính ngọc. Cả người Hạ Vân Nhiễm xinh đẹp đoan trang, dung mạo như hoa đào, dáng dấp thùy mị xuất trần.

Kể cả Lý Nguyệt Kiều là người trang điểm cho Hạ Vân Nhiễm nhìn đến còn có chút ít sững sờ, Hạ Vân Nhiễm đặc biệt mỹ lệ, không giống nữ nhi ruột của nàng – Băng Tâm luôn thanh cao, không giống Hạ Nguyệt Nhu quyến rũ như hoa, lại thanh khiết như trăng rằm, tựa hồ không thể với tới.

“Thất Tiểu Thư, lão phu nhân đợi ngài bên ngoài sảnh đây này!” Nha hoàn chạy vào nói.

Hạ Vân Nhiễm khẽ mỉm cười, “Ta sẽ đi.” Nói xong, nàng hướng Lý Nguyệt Kiều nói: “Mẫu thân, ta đi nha.”

“Được, đi đường cẩn thận chút.” Lý Nguyệt Kiều khẽ cúi đầu, đưa mắt nhìn nàng ra cửa.

Hạ Vân Nhiễm đi băng qua hành lang u tĩnh, vừa đứng gặp phải ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ đang đi tới. Họ ghen hờn nhìn chằm chằm vào thiếu nữ đang đi tới, khí thế kia lại khiến họ sợ hết hồn, nếu không có nhìn rõ còn tưởng rằng là quý phi nương nương trong cung.

Ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ vẫn còn ở ngăn ngo ở bên trong, Hạ Vân Nhiễm đã các cười với các nàng, “Tam tỷ, Tứ tỷ, Lục tỷ.”

“Thất muội cùng lão phu nhân đi chùa cầu phúc sao?” Hạ Vân Tuệ miễn cưỡng áp chế sự đố kỵ, mỉm cười hỏi.

“Đúng a! Lão phu nhân đang chờ ta.” Hạ Vân Nhiễm mỉm môi cười một tiếng, dẫn nha hoàn đi ngay.

Sau lưng, Hạ Vân Lệ lộ ra ánh mắt ghen tỵ, nàng ác độc hướng Hạ Vân Nhiễm bóng lưng nhỏ một cái, “Ta nhỏ vào, cũng chỉ là một thứ nữ, ăn mặc như vậy cũng không ngại mất thể diện.”

Một bên hai tiểu thư khác cũng buồn bực cực kỳ trong bụng, thầm nghĩ, tại sao họ không biết đi lấy lòng lão phu nhân? Nếu không, cơ hội như vậy có thể đến phiên nàng sao?

Nhưng là, bình thường cuộc sống của họ chính là ganh đua, so sánh lẫn nhau, cãi nhau, cười đùa lẫn nhau, an nhàn sống dưới sự khống chế của Đại phu nhân, nào dám cùng Đại phu nhân Đại tiểu thư đối nghịch? Đây là các nàng yếu đuối, không dám mạnh mẽ phản kháng.

Hạ Vân Nhiễm ra ngoài đại sảnh, nhìn thấy lão phu nhân mặc áo bào thêu trăm phúc nâng thọ màu đỏ sậm, trên đầu mang thủy ngọc có da bạc giống như của nam nhân, tóc búi khá cầu kì, trong mái tóc bạc như tuyết cắm một cây ngân trâm, quả nhiên có uy nghiêm khí thế của nhất phẩm phu nhân.

Lão phu nhân liếc mắt quan sát Hạ Vân Nhiễm, đôi mắt nàng khẽ thoáng qua một tia vui mừng, ánh mắt của con trai thật không tệ, nha đầu này xác thực rất có tướng gả vào hoàng gia, gả cho Nhị hoàng tử nàng cũng không chịu thiệt.

Hạ Vân Nhiễm hành lễ với nàng, hai người dẫn nha hoàn ra cửa, chỉ thấy ngoài cửa, có hai chiếc xe ngựa, mười lăm gia đình tháp tùng, tám nha hoàn xinh đẹp, sáu ma ma thô sù, là một đội hình rất có khí thế.

Hạ Vân Nhiễm ngồi lên chiếc xe ngựa thứ hai, nha hoàn Tiểu Thất ở bên cạnh đi bộ theo.

Xe ngựa chạy trên đường cái Kinh Thành, chỉ chốc lát sau, liền truyền đến không ít tiếng la của những người bán hàng rong. Đi khoảng một nén hương thời gian thì xe ngựa ngừng lại, Hạ Vân Nhiễm có chút kỳ quái vén màn xe lên. Lúc này, có ma ma đã chạy tới nói với nàng: “Thất Tiểu Thư, chờ một chốc lát, gặp gỡ xe ngựa của Long Vương phủ, đang nhường đường.”

Long Vương phủ? Hạ Vân Nhiễm trong đầu thoáng qua hình ảnh của mỹ nam, trùng hợp như vậy sao? Đang nhàm chán, nàng liền vén rèm xe lên, nhìn ra ngoài một chút. Vừa thấy cũng đã khiến nàng sợ hết hồn, chỉ thấy bên cạnh trên kệ trúc, thế nhưng đang buôn bán tranh nàng vẽ. Nàng chỉ thấy này người bán hàng rong lớn tiếng kêu lên, “Tranh của Kinh Thành Tướng phủ Thất Tiểu Thư, tiện nghi một trăm lượng mua ngay đi..... Mọi người mau tới đây xem một chút, mau tới đây nhìn một chút a!”

Đang lúc này, chỉ thấy một thư đồng bộ dạng chất phác đi tới, nhìn tranh kia, hết sức khinh thường nói, “Tranh này bán một trăm lượng? Lão bản, người cũng biết thưởng thức tranh sao?”

“Ai, vị công tử này, hiện tại cả Kinh Thành đều là cái giá này. Nếu không, ngài hỏi một chút, tranh do Thất Tiểu Thư Tướng phủ vẽ, đây chính là tuyệt đối có giá trị cất giữ. Người xem, nhân vật không miêu tả nhiều nhưng nhìn rất chân thật, còn màu sắc tranh, tuyệt đối là thượng đẳng.” Người bán hàng rong thao thao nói.

Thư đồng kia không khỏi nhìn cẩn thận, nhìn một lát, hần mặc cả, “Năm mươi lượng, người có bán hay không?”

“Năm mươi lượng? Tiểu ca, ngài cũng đừng nói giỡn. Ta lấy trong tay người khác cũng đã có giá tám mươi lăm lượng hai đồng rồi!”

“Liền năm mươi lượng, người rút cuộc có bán hay không, gia nhà chúng ta còn đang chờ!”

“Ta thấy công tử nhà người cũng không phải người bình thường. Như vậy đi! Tám mươi lượng ta liền bán.”

Trong xe ngựa, Hạ Vân Nhiễm nghe lời này, nàng thật muốn lớn tiếng gọi thư đồng kia tới đây, cho nàng tám mươi lượng, nàng nguyện ý vẽ tiếp một bộ.

Nhưng thư đồng nghiêng đầu suy nghĩ, thế nhưng cần rằng đồng ý. Hắn móc ra mấy tờ ngân phiếu cho lão bản. Lão bản kia vui vẻ cuộn bức họa lại đưa cho hắn, thư đồng cẩn thận nhận lấy là được.

Hạ Vân Nhiễm rất buồn, sớm biết, làm ăn kiểu này cũng được thì nàng làm rồi, mất công lại để cho những người bán hàng rong này kiếm được nhiều vậy. Xem ra sau này, nếu như nàng bị đuổi ra Tương phủ rồi, bán tranh kiếm tiền cũng là một chuyện không tồi.

Đúng lúc này, này người bán hàng rong lại lấy ra một bộ khác, Hạ Vân Nhiễm vừa nhìn thấy, vẫn là nàng, không khỏi cười khở, xem ra nàng nửa năm qua này luyện vẽ tốt, cũng bị người Tương phủ trộm đi ra bán.

Cùng lúc, ma ma chạy tới nói: “Thất Tiểu Thư, chúng ta đi thôi! Xe ngựa của Long Vương phủ đã nhường cho lão phu nhân chúng ta rồi.”

Hạ Vân Nhiễm gật đầu một cái, buông xuống màn xe. Khi hai đoàn xe đi ngang qua nhau thì Hạ Vân Nhiễm không khỏi tò mò vén màn xe, chỉ thấy phía trước đó là một chiếc xe ngựa phủ kín màu xanh đen. Tim của Hạ Vân Nhiễm đập mạnh, chẳng lẽ là người nọ?

Cũng tại lúc này, nàng nhìn thấy thiếu niên ôm bức tranh đứng một bên, giống như là thư đồng của người trong xe ngựa. Mặt của Hạ Vân Nhiễm bỗng dưng nóng lên, là người của hắn đi mua một bức tranh của nàng?

Khi xe ngựa của nàng cùng xe ngựa bên cạnh gặp thoáng qua thì này màu xanh dương đậm rèm cửa sổ đột nhiên xóc ra, một đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn sang, còn hé ra một khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc. Hạ Vân Nhiễm lén nhìn ánh mắt của hắn trong xe ngựa, vừa vận lại bị người ta bắt gặp. Hạ Vân Nhiễm quần bách, hốt hoảng buông rèm xe, lạng lè lùi về sau.

Xe ngựa rất nhanh sẽ lướt qua nhau, Hạ Vân Nhiễm nhất thời muốn khóc, đáng chết, làm sao mà hắn biết nàng đang nhìn hắn? Quá mất mặt.

Lại không biết, trong xe ngựa kia, khoe miệng Long Diệu nở một nụ cười nhàn nhạt. Ngay sau đó, hắn nghĩ tới cái gì, đáy mắt có chút sâu không lường được, hắn nhú mi, không ngờ Hạ Huyền lại có chủ ý như vậy.

“Gia, chúng ta nên đi.” Có thị vệ tiến lên đây nói.

“Ừ.” Phía sau màn xe, một giọng nói thanh đậm truyền ra.

Hạ Vân Nhiễm một mình ảo não trong chốc lát, đáng chết, nam nhân kia có gì mà đặc ý chứ? Rõ ràng nàng đối với hắn không có ý nghĩa, lại mỗi lần gặp được hắn, làm cho nàng giống như là hoa si luôn nhìn lén hắn.

Ai, hi vọng hắn không cần tự mình đa tình mới phải, đối với nàng tiểu tử như vậy thật không có ý nghĩa, chỉ là mới mười bảy, mười tám tuổi thôi.

Lão nương sớm qua cái tuổi ăn chơi bịp bợm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Gặp nhị hoàng tử

Hạ Vân Nhiễm lại nghĩ đến, hiện tại nàng chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi, không phải vừa đúng lúc xứng với hắn sao?

Ai, chuyện gì xảy ra? Nàng đúng là càng ngày càng suy nghĩ lung tung.

Qua khoảng một canh giờ, đoàn xe của Tương phủ rốt cuộc tới Kỳ Phúc Tự. Theo con đường mòn đi lên núi, cuối cùng họ cũng dừng ở chỗ để đỗ xe ngựa, chỉ ở đây sớm đã có rất nhiều thị vệ hoàng gia, khí thế lớn mạnh.

Quần gia Tương phủ đi trước nói rõ sự tình, thị vệ mới cho qua, nhưng cũng chỉ cho phép lão phu nhân mang theo Hạ Vân Nhiễm và hai nha hoàn nữa thôi, không thể mang nhiều người.

Hạ Vân Nhiễm có chút kỳ quái, hôm nay chẳng lẽ còn có đại nhân vật nào cúng bái thần linh trên chùa sao?

“Hôm nay may mắn hiếm có, Dương quý phi trong cung cũng tới.” Lão phu nhân cười nói.

Hạ Vân Nhiễm vừa nghe là thân phận quý phi, nghĩ thầm, thật đúng là đúng dịp a!

Một nhà sư có đạo hạnh trong chùa tiến lên nghênh đón bọn họ. Bởi vì một đường đi xe mệt nhọc, bọn họ đã chuẩn bị tốt Nhã Viên cho các nàng nghỉ ngơi trước.

Đến một khu vườn hết sức yên tĩnh, lão phu nhân ngồi xuống nghỉ ngơi, nàng nói với Hạ Vân Nhiễm: “Vân Nhiễm! Ngươi lần đầu tiên tới, bảo bọn nha hoàn dẫn ngươi đi xem một chút đi!”

Hạ Vân Nhiễm cũng đang có ý này. Vừa rồi trên đường tới đây, nàng mới phát hiện ngôi chùa cổ này có bề dày lịch sử, hơn nữa còn vô cùng thần bí, để cho nàng rất có hứng thú.

“Dạ, lão phu nhân.”

“Không được đi quá xa.” Lão phu nhân dặn dò, nói với nha hoàn Nguyệt Nhi bên cạnh: “Lập tức dẫn tiểu thư trở lại.”

Nguyệt Nhi hiểu ý gật đầu, nói với Hạ Vân Nhiễm: “Thất Tiểu Thư, đi thôi!”

Hạ Vân Nhiễm đứng đây, đi theo. Nguyệt Nhi không nhiều lời, nàng tùy ý để Hạ Vân Nhiễm dạo chơi thưởng thức cảnh vật. Khi đi đến một hành lang gấp khúc, ánh mắt của Nguyệt Nhi nhìn một chút, nói với Hạ Vân Nhiễm: “Thất Tiểu Thư, bên này.”

Hạ Vân Nhiễm tùy ý đi theo. Khi đi đến một ao sen bên cạnh đình, nhìn thấy những con cá đang bơi lội bên trong, gió mát hiu hiu, nàng liền ngồi xuống ghế. Nguyệt Nhi mỉm cười một tiếng, nàng nhìn về phía khu vườn gần đó, đột nhiên lên tiếng nói, “Thất Tiểu Thư, thật xin lỗi, nô tỳ đau bụng...”
Gương mặt nhìn đến đỏ ửng lên, vừa nhìn đã biết muốn đi nhà xí.

Hạ Vân Nhiễm phát tay nói, “Ngươi đi đi! Ta ở nơi này chờ ngươi.”

Nguyệt Nhi vội vàng đi, Hạ Vân Nhiễm hai tay chống ở trên lan can, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn đàn cá tự do bơi lội trong nước, lại có chút mất hồn.

Khi Hiến Viên Trạm từ cửa vườn bên cạnh bước ra, hần sừng sốt một chút. Chẳng biết từ lúc nào, có một nữ tử ngồi ở phía trước hần, giống như bước ra từ tranh.

Gương mặt của nàng giống như bạch ngọc, vừa lộ ra chút hồng hào quyến rũ, lại vừa tự nhiên thanh thoát. Ở nơi thâm sơn miếu cổ* như vậy, nàng giống như một tinh linh yêu mị.

*Thâm sơn miếu cổ: núi sâu, chùa cổ

Điều này làm cho Hiến Viên Trạm ngây ngẩn một hồi, khi thị vệ sau lưng muốn lên tiếng, ánh mắt hần đảo qua, ngăn cản tên thị vệ ấy.

Thị vệ vội vàng che miệng, cùng với Nhị hoàng tử nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia. Đứng một lát, Hiến Viên Trạm dùng ánh mắt ý bảo tất cả bọn họ lui ra, còn hần chậm rãi bước tới chỗ của Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Vân Nhiễm thông thả hưởng thụ thời gian tươi đẹp này. Khóe miệng của nàng hơi cong lên, nhìn mấy đuôi cá màu vàng kim du ngoạn trong nước.

Hiến Viên Trạm giống như sợ quấy rầy đến mỹ nhân, hần đứng cách đó không xa quan sát nàng.

Chỉ thấy nàng cúi đầu nhắm mắt, không thấy rõ ánh mắt của nàng, nhưng làm cho người ta mơ hồ nhìn thấy hàng mi cong dài của nàng, tinh tế như lược. Khẽ chớp, giống như cánh bướm nhẹ nhàng, bỗng chốc lại vỗ cách bay lên. Cái mũi của nàng cũng khéo léo hết như gương mặt. Sống mũi cao cao, hoàn mỹ khiến người ta phải sợ hãi than. Đôi môi mềm mại, căng bóng, đẹp giống như quả anh đào.

Đây là thiên kim tiểu thư nhà nào? Vì sao hần chưa từng thấy qua? Nội tâm Hiến Viên Trạm dâng lên tò mò, nhìn nàng khí chất cao nhã, phong thái giống như đích nữ. Điều này không khỏi làm Hiến Viên Trạm cảm thấy vui mừng, nếu là nữ nhi của triều thần, sao hần lại không muốn chứ?

Thật ra Nguyệt Nhi cũng không có đi. Nàng núp ở trong chỗ kín, lảng lảng chăm chú nhìn hết thấy, nhìn thấy ánh mắt ái mộ của Nhị hoàng tử đối với Thất Tiểu Thư. Nàng nghĩ thầm, coi như là hoàn thành dặn dò của lão phu nhân, khiến này Nhị hoàng tử chú ý tới tiểu thư xinh đẹp.

Nàng thấy thời cơ vừa đúng, vội vàng làm bộ hốt hoảng từ bên cạnh chạy ra, vừa thấy Nhị hoàng tử, liền sợ hãi quỳ xuống, “Nô tỳ tham kiến Nhị hoàng tử điện hạ. Xin Nhị hoàng tử điện hạ ngàn vạn đừng trách tội tiểu thư nhà nô tỳ. Là nô tỳ không biết được đường, mới để cho tiểu thư gặp phải Điện hạ.”

Hạ Vân Nhiễm đã sớm ngẩng đầu lên. Nghe lời nói của Nguyệt Nhi, nàng không khỏi nhủ mảy một cái, không biết được đường? Tại sao Nguyệt Nhi muốn nói như vậy? Đây rõ ràng là nàng ta dẫn nàng đi tham quan a!

Hạ Vân Nhiễm nhìn thấy nam nhân cao lớn đứng ở cách đó không xa, cả người hần mặc một bộ đồ bằng gấm thương lam lã, bên hông buộc thắt lưng tím có hoa văn hình quả vải, một đầu tóc dài, khuôn mặt tuấn mỹ, hợp với thân hình thon dài, quả nhiên là nhất biểu nhân tài, tràn đầy tư thế oai hùng.

Đối với người này, Hạ Vân Nhiễm vẫn còn nhớ rõ. Hần chính là người cuối cùng được chọn ở trường đua ngựa ngày đó – Nhị hoàng tử. Ánh mắt kiên định, thâm thúy của hần cũng bất đồng với người khác, giống như che giấu tâm cơ và dã tâm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhìn thấu huyền cơ bên trong

Hạ Vân Nhiễm bước tới, thi lễ với hắn: “Bái kiến Nhị hoàng tử.”

“Các người là ai?” Hiên Viên Trạh nheo mắt lại, ánh mắt như điện dò xét trên người Hạ Vân Nhiễm.

“Chúng nô tỳ là người của Tướng phủ.” Nguyệt Nhi vội đáp.

Con mắt Hiên Viên Trạh lóe lên chút ánh sáng, nhếch miệng hỏi: “Vậy còn người?”

“Nàng là Thất tiểu thư của Tướng phủ.” Nguyệt Nhi trả lời lưu loát.

Thì ra là nữ nhi của Hạ Tướng, nội tâm của Hiên Viên Trạh thay đổi thật nhanh chóng. Hắn cũng đoán được bảy tám phần dụng ý của Hạ Huyền. Hiên Viên Trạh cười lạnh, mới vừa rồi còn tưởng đích nữ thiên kim nhà nào, hóa ra cũng chỉ là thứ nữ của Hạ Tướng, thật làm cho hắn có chút chán nản.

Đây bắt quá chi là Hạ Huyền thừa dịp này, đưa lễ vật tới cho hắn mà thôi. Hạ Huyền quả thật là một con cáo già, cũng dám giỡn mặt với hắn. Hắn muốn gặp Hạ Nguyệt Nhu, Hạ Huyền lại không chịu nhưng lại đưa tới một thứ nữ. Cùng lắm thì Hạ Huyền chỉ muốn có một tấm bùa hộ mệnh sau này.

Ánh mắt của Hiên Viên Trạh nhìn Hạ Vân Nhiễm tuy rằng vẫn có dịu dàng nhưng ánh sáng trong đôi mắt lại thay đổi. Hắn để ý không phải là bản thân Hạ Vân Nhiễm mà là tính toán trong lòng của Hạ Huyền, tính xem thiếu nữ trước mắt có thể cho hắn chỗ tốt gì.

Hạ Vân Nhiễm đứng một hồi liền nói với Nguyệt Nhi: “Đi thôi! Chắc lão phu nhân đang chờ rất sốt ruột.” Nàng không thích đứng chung một chỗ với nam nhân này, cảm giác rất áp lực.

Nguyệt Nhi bộ dáng lo âu quan sát sắc mặt của Hiên Viên Trạh, nhưng không nhìn ra chút cảm xúc nào cả. Nàng không khỏi có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ dung mạo của Thất tiểu thư cũng không thể làm cho hắn có hứng thú sao?

“Nhị hoàng tử điện hạ, thần nữ xin phép cáo lui trước.” Hạ Vân Nhiễm thi lễ với hắn một cái liền rời khỏi.

Đôi mắt Hiên Viên Trạh sáng lên, hắn thấp giọng cười: “Chờ một chút, có duyên gặp nhau ở đây, không biết Thất tiểu thư có bằng lòng đi dạo với ta một lúc không?”

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn. Dù cho không hiểu phép tắc của cổ đại nhưng nàng cũng biết đi chung với hắn chính xác là không được. “Như vậy thật không hợp với lễ giáo đâu ạ!”

Nguyệt Nhi đứng bên cạnh vui vẻ nói: “Thất tiểu thư, Nhị hoàng tử điện hạ vậy mà lại mời người, đây chính là vinh dự rất lớn đó.”

Thật ra Hiên Viên Trạh cũng không thích nha hoàn Nguyệt Nhi này. Nhưng hắn nghĩ nha hoàn này nhất định là bị Hạ Huyền sai bảo, cố ý đem Thất tiểu thư đến cho hắn nhìn, bây giờ lại cực lực tác hợp cho bọn họ đi du ngoạn. Hắn làm sao có thể làm phật ý tốt của Hạ Huyền chứ?

Mặc dù thiếu nữ trước mắt chỉ là thứ nữ, nhưng cũng xuất thân từ Tướng phủ. Thật ra nguyên nhân chính là hắn phải có được sự ủng hộ của Hạ Huyền. Cho dù Hạ Huyền có không hoàn toàn ủng hộ đi chăng nữa, cũng khiến tình thế trong triều đình xoay về phía hắn.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên miệng hắn không khỏi ôn nhu thêm vài phần. “Thất tiểu thư không cần lo lắng. Hôm nay đến đây đều là tùy tùng của ta, bọn họ không dám nhiều lời đâu.”

Hạ Vân Nhiễm hơi hoài nghi nhìn về phía Nguyệt Nhi. Tại sao nàng lại có cảm giác bị người ta tính kế? Vừa rồi Nguyệt Nhi nói không biết đường. Cái này căn bản là nói dối. Hình như đây không phải là lần đầu tiên nàng ta theo lão phu nhân đi thấp hương. Hơn nữa lúc này nàng đã cố ý cự tuyệt mà nàng ta thì lại cố gắng thuyết phục nàng?! Đường như nàng ta rất cao hứng khi mình và Nhị hoàng tử cùng đi dạo?

“Tất nhiên nếu Nhị hoàng tử không chê thân phận thần nữ thấp kém, vậy thần nữ chỉ đành nhận mệnh.” Hạ Vân Nhiễm cúi đầu nói.

Hiên Viên Trạh vui sướng trong lòng. Hắn cũng không thấy rằng Hạ Vân Nhiễm không muốn. Hắn chỉ cho là nàng nhất định đã được Hạ Huyền chỉ điểm. Nếu không thì nàng cũng sẽ không đến đây một mình, mới vừa nói không muốn lại đồng ý, rõ ràng là muốn mà còn làm bộ làm tịch!

“Ngẩng đầu lên, để cho ta nhìn người.” Hiên Viên Trạh hơi hí mắt nói.

Đáy lòng Hạ Vân Nhiễm biết vậy nên cực kì buồn bực, người này bị làm sao vậy? Coi nàng như nữ tử thanh lâu sao? Còn muốn ngẩng đầu lên cho hắn nhìn?

Nhưng mà, ngại thân phận hắn tôn quý, trước mắt nàng không thể trâu vào được nên nàng đành ngẩng đầu lên, đôi mắt cụp xuống.

Thân mình Hiên Viên Trạh thoáng cái chấn động. Đôi mắt mở to lên. Mọi người đều nói Đại tiểu thư Tướng phủ là đẹp nhất, nhưng vẫn còn một vị Thất tiểu thư cũng xinh đẹp không kém.

Thật là một đôi mắt đáng yêu. Đôi mắt đẹp long lánh như nước hồ nghìn năm ẩn chứa lớp sương mờ và tinh hoa đất trời, đen thẳm, sâu hút. Quả thực làm cho người ta cứ muốn say đắm trong đôi mắt đó.

Nhưng ánh mắt này lại làm hắn thấy có chút quen quen. nó làm hắn nhớ lại lần trước ở Tướng phủ nhìn thấy một nha đầu điên. Chẳng lẽ là nàng? Xem ra nàng không có điên, chỉ là có chút thú vị mà thôi.

Thấy diện mạo của Hạ Vân Nhiễm, Hiên Viên Trạh trầm nghĩ. Quả nhiên Hạ Huyền không có tùy ý chọn lễ vật. Lễ vật này rất hợp ý hắn.

Nếu như Hạ Vân Nhiễm biết rõ những ý tưởng trong lòng của Hiên Viên Trạh, chỉ sợ sẽ quay người chạy mất, quân người là hoàng tử hay gì thì cũng biến hết cho ta.

“Thất tiểu thư, mời!” Hiên Viên Trạh bày ra tác phong nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Coi trọng nàng?

Hạ Vân Nhiễm gạt đầu một cái, cất bước đi về phía trước. Sau lưng, Nguyệt Nhi nhìn nàng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, cũng hâm mộ nhìn vị Thất tiểu thư này. Trong tướng phủ, trừ đại tiểu thư có bản lĩnh gả vào Hoàng thất, đại khái chỉ còn vị Thất Tiểu Thư này rồi, nàng thật là có phúc khí a!

Nhị hoàng tử khí độ bất phàm, anh tuấn tiêu sái, sau lưng lại có mẫu phi Dương quý phi có quyền thế như vậy làm chỗ dựa, không chừng tương lai tiền đồ vô hạn a, Thất tiểu thư đi theo hắn, tất nhiên hưởng phúc.

Phong cảnh trong chùa cổ cùng đặc biệt, lấy phong cảnh nguyên sơ từ trong núi xây nên ngôi chùa này, lộ ra nét cổ xưa, xanh mát cả một vùng, đem phong cảnh rừng rậm cùng kiến trúc cổ đại hòa làm một thể.

Giờ phút này Hạ Vân Nhiễm cùng Hiên Viên Trạh đi trên con đường nhỏ trải đá trong rừng. Hạ Vân Nhiễm đi ở phía trước, nàng luôn cảm giác sau lưng có một đôi mắt nhìn chăm chú vào mình, khiến nàng không được tự nhiên cho lắm.

“Thất Tiểu Thư bình thường đều có yêu thích thứ gì không?” Hiên Viên Trạh mỉm cười hỏi.

“Thứ thần nữ yêu thích có rất nhiều.” Hạ Vân Nhiễm cười nói.

“Ồ! Nói vài món cho ta nghe xem.”

Hiên Viên Trạh nghĩ thầm, thứ mà nữ nhân yêu thích cũng không gì khác ngoài những thứ như nữ công, hoặc là cảm kỳ thư họa. Hắn cũng chỉ là tìm đề tài hàn huyên một chút mà thôi, thật cho là hắn tò mò sao?

“Ta thích nuôi một ít động vật!” Hạ Vân Nhiễm cười mỉa hoặc nói.

“Ồ! Thích nhất động vật nhỏ nào?” Hiên Viên Trạh không khỏi cảm thấy hứng thú.

“Rắn!” Hạ Vân Nhiễm đáp hết sức thanh thúy.

Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Trạh hơi đổi, liền mất sáng cũng trừng lớn mấy phần, có lẽ là lần đầu tiên nghe nói nữ nhân thích nuôi rắn đi! Hắn không khỏi thấy buồn cười nói: “Thất Tiểu Thư đang nói đùa đi!”

Hạ Vân Nhiễm lắc đầu một cái, mặt nghiêm trang nói, “Ta sao dám lừa gạt Nhị hoàng tử?”

Hiên Viên Trạh trầm hừ một tiếng, coi như hắn miễn cưỡng chấp nhận sở thích của nàng đi! Dù sao khi hắn cưới về nhà, thì cũng chỉ là một món đồ chơi thôi.

Sau lưng không có tiếng động nữa, Hạ Vân Nhiễm cong cong khóe miệng. Bỗng dưng, cánh tay của nàng bị một bàn tay cầm. Thời điểm nàng còn chưa phản ứng kịp, tay nhỏ bé của nàng liền bị một bàn tay to lớn ôm ấp bao phủ. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Hiên Viên Trạh dịu dàng cười với nàng, “Người người đều truyền Đại tiểu thư Tướng phủ thiên hạ vô song, nhưng đến hôm nay ta mới biết, thì ra là Tướng phủ còn có một vị Thất Tiểu Thư nghiêng nước nghiêng thành.”

Ánh mắt của hắn dịu dàng đưa tình, tình ý liên tục, rõ ràng có ý muốn câu dẫn Hạ Vân Nhiễm. Điều này làm Hạ Vân Nhiễm kinh ngạc, nếu là nữ nhân khác, vào lúc này sớm tâm hoảng ý loạn len lén mừng thầm rồi. Nhưng mà, Hạ Vân Nhiễm lại cứng người, đôi mắt trong veo mở to, chớp chớp, sau đó, không để lại dấu vết rút tay của nàng về, “Nhị hoàng tử điện hạ sợ là nghĩ sai rồi, ta làm sao có thể bị được với Đại tỷ của ta chứ? Ở trước mặt Đại tỷ, dung nhan của ta cũng chỉ coi là thanh tú thôi. Nhị hoàng tử nhất định đã tận mắt chứng kiến qua khuôn mặt đẹp của Đại tỷ đi! Đó mới gọi là khuynh quốc khuynh thành.”

Hiên Viên Trạm ngẩng ra, nằng thế nhưng khiêm nhường, điều này sao có thể? Theo lý mà nói, được khen như vậy, nằng hẳn nên mừng rỡ như điên đi! Nhưng lại khen ngợi Đại tiểu thư Tướng phủ sớm có thanh danh bên ngoài.

“Đại tiểu thư dĩ nhiên là không tầm thường, nhưng trong mắt ta, Thất Tiểu Thư mỹ lệ cũng là rất đặc biệt, so với những tiểu thư nhà cao cửa rộng bình thường còn có hứng thú hơn, càng làm cho người ta mê muội.” Hiên Viên Trạm tiếp tục nịnh nọt, hẳn có chút khẩn cấp muốn có được tâm của người thiếu nữ này, sau này để cho hắn sử dụng, để cho năng lực của hắn ở trước mặt Hạ Huyền thể hiện nhiều hơn.

Hạ Vân Nhiễm mỉm cười một tiếng nói, “Nếu coi nữ tử có dung mạo mới là xinh đẹp thì đó chẳng qua chỉ là một loại nhận thức nông cạn, chỉ có tâm hồn đẹp mới coi là xinh đẹp thực sự, không phải sao?”

Lời này của nằng nhưng ẩn ý là mắng Hiên Viên Trạm là đồ nông cạn chỉ biết nhìn bề ngoài.

Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Trạm hơi đổi. Nếu là nữ nhân khác, hắn đã sớm trở mặt, nhưng là, Hạ Vân Nhiễm trước mắt rất quan trọng đối với hắn. Hạ Huyền chọn nằng đưa cho hắn, có thể thấy được nằng ở trong phủ cũng là được nhận được sủng ái.

“È hèm.” Hiên Viên Trạm ho nhẹ một tiếng, ngay sau đó cười nói, “Thất Tiểu Thư thật thú vị, kiến thức cũng không tầm thường.”

“Nhị hoàng tử, thời gian đã không còn sớm, thần nữ cần phải trở về, nếu không, lão phu nhân sẽ lo lắng.”

“Ồ chung một chỗ với bốn hoàng tử, lão phu nhân làm sao sẽ lo lắng chứ?” Hiên Viên Trạm còn muốn tiếp xúc với nằng nhiều hơn, song lại không có đạt tới hiệu quả như hắn dự tính. Nhìn thiếu nữ này rõ ràng không có ý đối với hắn, đây thật là làm hắn ảo não. Bằng diện mạo và địa vị của hắn, tiểu thư khuê các nhà nào trong kinh thành mà không ngưỡng mộ chứ? Không đợi hắn mở miệng đã sớm ngu muội trao tim cho hắn rồi.

Hạ Vân Nhiễm khẽ rũ mắt xuống nói: “Nhưng nam nữ hữu biệt, thụ thụ bất thân.”

Hiên Viên Trạm hơi chấn động một cái, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Hắn càng nhìn không ra ý định của nữ nhân này? Nếu như là Hạ Huyền bày mưu đặt kế để nằng tiếp cận hắn, nằng nên đối tốt với hắn mới phải. Nhưng vì sao, từ đầu đến giờ, nữ nhân này không có một chút hòa theo ý tứ của hắn, ngược lại, trong lời nói khắp nơi có gai, rốt cuộc nằng đang chơi trò gì thế?

Hiên Viên Trạm cũng không thể làm người khác khó chịu, hắn gật gật đầu nói, “Được, ta đưa ngươi trở về.”

Dọc theo đường đi hai người đều trầm mặc, tới cửa viện của lão phu nhân, Hạ Vân Nhiễm đang muốn bước vào, sau lưng truyền đến tiếng Hiên Viên Trạm, “Hi vọng sau này có cơ hội gặp lại Thất Tiểu Thư.”

Hạ Vân Nhiễm ngẩng ra, với thân phận của Hiên Viên Trạm mà nói, hành động của hắn hôm nay có chút cố ý thân cận với nằng. Hắn làm sao vậy? Coi trọng nằng sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nhìn thấu âm mưu

Hạ Vân Nhiễm khẽ cúi chào hắn rồi đi vào.

Hiên Viên Trạm hít một hơi, ý cười trong mắt biến mất, khôi phục một mảnh tỉnh táo trong suốt. Mặc kệ như thế nào, vị Thất Tiểu Thư này, lấy tư sắc nằng cũng coi như tuyệt sắc, cười làm trác phi cũng không có miễn cưỡng.

Quyết định như vậy, Hiên Viên Trạm liền rời đi.

Thấy Hạ Vân Nhiễm trở lại, lão phu nhân liền mỉm cười híp cả mắt rồi hỏi, “Vân Nhiễm, nghe Nguyệt Nhi nói, ngươi gặp Nhị hoàng tử rồi hả?”

Hạ Vân Nhiễm không khỏi cười nói, “Đúng ạ! Ngẫu nhiên gặp được.”

“Vân Nhiễm, ngươi cảm thấy Nhị hoàng tử là người như thế nào?” Lão phu nhân nôn nóng muốn biết hai người thân cận thế nào.

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, nghĩ tới bộ dáng của Hiên Viên Trạm, cười nói, “Nhị hoàng tử khí vũ hiên ngang, không tệ.”

“Vậy hắn đối với ngươi thế nào?” Lão phu nhân mừng rỡ hỏi tới.

Suốt đường đi, Hạ Vân Nhiễm vẫn luôn suy nghĩ về một chuyện mà nằng không rõ ràng lắm. Đó chính là tại sao nằng sẽ gặp phải Hiên Viên Trạm. Bây giờ, nằng rốt cuộc cũng biết, Nguyệt Nhi này căn bản là cố ý mang nằng đi đến đình nghỉ mát. Chắc chắn là Hiên Viên Trạm sẽ đi qua nơi này, cố ý tạo ra cuộc gặp nhau này.

Trong lòng Hạ Vân Nhiễm dâng lên một cỗ ý lạnh, lão phu nhân có ý tứ gì? Chẳng lẽ là cỗ ý đem nàng gả cho Nhị hoàng tử sao? Hiện giờ Hạ Nguyệt Nhu vừa mới khôi phục dung mạo, nàng cũng không cần gả cho Thái tử, nào ngờ nàng vẫn không thoát khỏi kết cục bị phụ thân lợi dụng sao?

Gả nàng cho Nhị hoàng tử?

Hạ Vân Nhiễm chỉ cảm thấy lạnh cả người. Mặc kệ là Thái tử hay Nhị hoàng tử, nàng đều không thích, cũng không muốn gả.

“Đối đãi với ta rất tốt.” Hạ Vân Nhiễm đáp một tiếng.

“Vậy thì thật là quá tốt, điều này nói rõ các người hữu duyên a!” Lão phu nhân cười phá lên, nàng là vui khi thấy chuyện đã thành.

Hạ Vân Nhiễm chỉ cảm thấy trên trán chạy xuống một tầng vạch đen. Nàng suy nghĩ kỹ một chút chuyện trên trường đấu lần trước, Nhị hoàng tử biểu hiện, rõ ràng có xu thế sẽ vượt qua Thái tử. Xem ra, Nhị hoàng tử là người có dã tâm, hẳn nghĩ muốn đoạt vị trí Thái tử. Không phải lần trước hẳn tới Tướng phủ sao? Điều này chứng minh trong lòng hắn là rất muốn lôi kéo Hạ Huyền vốn dĩ là Tể Tướng có quyền thế.

Hạ Huyền khôn khéo như vậy, làm sao sẽ tùy tiện đặt loạn cửa? Ở triều đình, thế cục không có rõ ràng như trước, hẳn là không thể nào đem Đại tiểu thư gả cho Nhị hoàng tử, từ phi có một ngày, hẳn lật đổ Thái tử đạt được quyền thừa kế.

Hiện tại, theo ý của lão phu nhân thì dụng ý thật sự của chuyện cầu phúc chính là đem mình giới thiệu cho Nhị hoàng tử rồi. Cái này nhất định là ý tứ của Hạ Huyền. Hẳn giữ lại con cò có lợi nhất là Hạ Nguyệt Nhu, đem nàng bồi dưỡng rồi đẩy cho Nhị hoàng tử hiện giờ vẫn chưa nắm trọn được quyền lực. Có lẽ hắn cũng nhìn ra thực lực Nhị hoàng tử rất mạnh, tương lai tranh đế vị cũng là một nhân vật không thể coi thường, mới có thể dùng mình gả cho hắn để trấn an một phen đi!

Nếu Nhị hoàng tử đắc thế*, như vậy hẳn sẽ đem Hạ Nguyệt Nhu gả cho hắn. Tương lai, hai tỷ muội bọn họ hầu chung một chồng, Hạ Nguyệt Nhu hận nàng như vậy, nàng còn có ngày sống dễ chịu?

Đắc thế*: thắng

Con bà nó chứ.....

Sau khi phân tích xong, đáy lòng Hạ Vân Nhiễm tức giận bùng nổ gào thét một câu. Mẹ nó! Hạ Huyền thực quá âm hiểm. Thế nhưng không để ý sống chết của nàng, cứ như vậy đẩy ra ngoài, ngộ nhờ trong trận tranh quyền đoạt vị này Nhị hoàng tử bị thất bại, lấy hành vi đắc tội Thái tử của hắn như vậy, còn cái kết quả tốt sao?

Đến lúc đó, Hạ Huyền còn không phải sẽ mặc kệ sống chết của nàng?

Đem đây tất cả đường lui phân tích thấu đáo, trên mặt Hạ Vân Nhiễm đã không có gì biểu tình, thực sự làm cho lòng nàng nguội lạnh là lòng người. Lão phu nhân biết rõ nàng gả cho Nhị hoàng tử có thể sẽ có kết quả này, thế mà bà cũng không ngăn cản. Có thể thấy được, ở trong lòng của lão phu nhân, quyền thế của con trai mới là trên hết.

Hạ Vân Nhiễm cũng không trách lão phu nhân, bà là mẫu thân Hạ Huyền, bà che chở nhi tử là không sai, nhưng mà, lòng dạ của bà cũng thật ác độc quá đi, nàng cũng là cháu gái của bà a!

Quên đi, sau này vẫn là tự mình giải quyết tất cả đi! Hạ Vân Nhiễm hừ lạnh nghĩ.

Hạ Huyền này tính toán lắm rồi. Dù sau này Tướng phủ của người có bị diệt đi nữa cũng không có nửa phần quan hệ với nàng.

Hạ Vân Nhiễm hoàn toàn không ý định lễ phật, chỉ đi theo lão phu nhân quỳ lạy một phen. Đợi lúc các nàng xuống núi, đoàn xe của Dương quý phi đã đi rồi. Phương trượng lúc này mới có rảnh rỗi đến chào hỏi họ. Thấy thời gian không còn sớm, lão phu nhân cũng định trở về.

Trên đường về, trong đầu Hạ Vân Nhiễm tính toán đây tất cả, gả cho Nhị hoàng tử là có khả năng, nàng làm cách nào để ngăn cản đây?

Giả bệnh? Hủy dung? Hoặc là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Không, nàng còn lâu mới làm vậy. Đây không phải là khiến mọi người lại có cơ hội giẫm lên đầu nàng sao? Đặc biệt là Đại phu nhân cùng Đại tiểu thư, làm thế không phải đúng ý các nàng sao? Không được, nàng sẽ không để cho họ hả hê.

Thôi, đi tới đâu tính tới đó! Xe tới trước núi tất có đường. Lại nói, có lẽ nàng suy nghĩ nhiều, nàng tuổi còn nhỏ, Hạ Huyền không đến nỗi gấp như vậy gả nàng đi ra ngoài.

Trở lại Tướng phủ, Đại phu nhân dẫn toàn bộ di nương đã sớm chờ ở cửa nghênh đón. Ánh mắt Hạ Nguyệt Nhu sắc như dao, chăm chú trên người Hạ Vân Nhiễm. Thấy Hạ Vân Nhiễm ngàn vạn phong hoa, tư sắc so với mình cũng ngang nhau, Hạ Nguyệt Nhu càng thêm lo lắng. Nàng lo lắng Hạ Vân Nhiễm sớm muộn cũng có ngày thay thế nàng.

Đoàn người đi theo lão thái thái trở lại trong sảnh của bà. Các phu nhân tiểu thư vừa ngồi xuống, bọn nha hoàn liền rót nước dâng trà, nhất thời, trong phòng tràn ngập hương trà.

“Lão thái thái, nghe nói lần này cùng ngài cùng thấp hương còn có quý phi nương nương trong cung, vậy thì thật là rất may a!” Đại phu nhân cười mỉa mỉ

nói.

Lão phu nhân gật đầu một cái, “Đây là vinh quang mà trời cao ban thưởng, ta rất cảm kích.” Nói xong, lại nghĩ tới cái gì, nàng cười ha ha nói: “Nói đến đây thì Vân Nhiễm nhà chúng ta phúc phận cũng không cạn, ở trong chùa gặp được Nhị hoàng tử, còn cùng hắn đi dạo một lần!”

Lão phu nhân những lời này, nhất thời để cho mọi người đều kinh hãi. Tất cả ánh mắt đều rơi trên người Hạ Vân Nhiễm, không dám tin, đổ ky, kinh ngạc, ao ước... Tóm lại, vào lúc này, Hạ Vân Nhiễm giống như lần đầu tiên nàng trở về phủ thì bị mọi người chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đổ ky khắp nơi

Chiếc khăn trong tay Hạ Nguyệt Nhu như sắp bị kéo rách, có thể thấy được cảm xúc nơi đáy lòng nàng ta đang lên xuống kịch liệt. Nhị hoàng tử? Hạ Vân Nhiễm lại đi hấp dẫn sự chú ý của Nhị hoàng tử sao? Đây chính là nam tử xuất sắc dám cùng cạnh tranh với Thái tử, nếu như Hạ Vân Nhiễm gả cho người này, vậy vạn nhất hắn đoạt được ngôi vị Thái tử, vậy thì chẳng phải Hạ Vân Nhiễm sẽ thành Thái tử phi sao? Mà sau này nếu hắn có thể lên ngôi Hoàng đế, thì Hạ Vân Nhiễm chính là Hoàng hậu rồi.

Không, không, tuyệt đối không thể được, vị trí Hoàng hậu phải là của nàng, nhất định phải là của nàng, nội tâm Hạ Nguyệt Nhu đang kịch liệt kêu gào.

“Thất muội, muội quả là có phúc lớn nha! Nhị hoàng tử này thấy Thất muội dung mạo tuyệt sắc, nhất định là yêu thích không thôi rồi.” Khi nói chuyện, rõ ràng là Hạ Nguyệt Nhu đang cố đè nén sự ghen tỵ, thập phần vui vẻ mà khen ngợi.

Trên mặt Hạ Vân Nhiễm không có quá nhiều nét vui mừng, nụ cười nàng nhạt nhòa, “Chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, Nhị hoàng tử đối với ta cũng chỉ là lấy lễ mà đón tiếp.”

“Nói như vậy, chẳng lẽ Thất muội nhà chúng ta được Nhị hoàng tử coi trọng? Phải gả vào Hoàng thất sao?” Giọng nói của Hạ Vân Tích có chút bén nhọn, vừa giống như là đổ ky, lại như là hâm mộ.

“Vân Tích, nói chuyện như thế nào vậy! Những lời như thế này không được phép nói lung tung, ở đây thì không sao, nói ra nếu bị truyền ra bên ngoài, không phải khiến người đời chê cười sao?” Đại phu nhân trầm giọng trách mắng.

Lão phu nhân lại cười cười, “Vân Nhiễm nhà chúng ta đúng là người có phúc, chuyện này còn chưa đâu vào với đâu, ai cũng không nói chắc được, chúng ta cứ chờ đi!”

Sắc mặt của đại phu nhân biến đổi, ý trong lời nói của lão phu nhân là gì, vừa nghe giống như bà rất có lòng tin rằng Hạ Vân Nhiễm sẽ gả cho Nhị hoàng tử, chẳng lẽ lần đến chùa cầu phúc hôm nay là có mục đích khác hay sao?

Trong lòng tất cả những người khác đều giật mình, ánh mắt nhìn Hạ Vân Nhiễm càng tăng thêm hâm mộ cùng với đổ ky và hận ý.

Đại lão phu nhân ra ngoài, Hạ Vân Nhiễm đi ở phía trước, phía sau Hạ Vân Lệ cười hi hi đuổi theo, “Thất muội, muội mau nói chuyện cùng Lục tỷ một chút đi, Nhị hoàng tử đối đãi với muội như thế nào vậy?”

“Ý của Lục tỷ là gì đây?” Hạ Vân Nhiễm nhún mày nói.

Hạ Vân Lệ có chút chột dạ cười cười, “Cũng không có gì, chính là hiếu kỳ nha! Lần trước ở trong trường thi đấu, Nhị hoàng tử thể hiện tư thái hiên ngang phi phàm, dáng dấp cũng thật anh tuấn tiêu sái, đại khái Thất muội cũng có ý ái mộ đối với người đi!”

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, cho nàng ta một đáp án lập lòe nước đôi, “Ai lại không yêu thích các vị Hoàng tử chứ? Bọn họ chính là những người cao quý nhất quốc gia nha.”

Hạ Vân Lệ nở nụ cười cứng ngắc, nhìn theo bóng lưng Hạ Vân Nhiễm, nàng cắn chặt môi, oán hận mà không nói ra được.

“Lục muội, chớ có oán giận a, ai kêu chúng ta không có loại phúc khí này đây?” Âm thanh chua xót của Hạ Vân Tuệ vang lên ở sau lưng.

“Ta chính là không cam lòng chứ sao! Tại sao lão phu nhân lại thiên vị như vậy, tại sao chuyện tốt như này lại để cho một mình nàng ta chiếm được, tương lai đại tỷ sẽ gả cho Thái tử, hôm nay Thất muội lại được Nhị hoàng tử coi trọng, Tam tỷ, Tứ tỷ, vậy chúng ta thì sao? Tương lai của chúng ta ở nơi nào?”

“Không phải còn có Tứ hoàng tử, Ngũ Hoàng Tử sao?” Hạ Vân Tích nhún mày nói, nàng không tin mình không có được cái phúc này.

“Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử há lại coi trọng chúng ta sao? Hơn nữa, nếu đại tỷ gả cho Thái tử, Thất muội gả cho Nhị hoàng tử, Tướng phủ đã nhận được ân sủng quá mức rồi, Hoàng thượng nhất định sẽ không để cho chúng ta cũng được gả vào hoàng gia, đại khái, chúng ta cũng chỉ có thể được gả

cho nhà quân vương bình thường thôi.” Hạ Vân Tuệ thờ dài nói.

Một lời này của Hạ Vân Tuệ, nhất thời khiến Hạ Vân Tích và Hạ Vân Lệ giống như hai trái cà yên lặng, cũng không nói nên lời nữa.

Hạ Nguyệt Nhu vừa theo đại phu nhân về tới sương phòng, liền tức giận đến mức khề oán hận một câu, “Tại sao lão phu nhân lại có thể như vậy?”

Đôi mắt tinh tường của Đại phu nhân chợt lóe lên, nương theo tính tình của lão phu nhân, bà tuyệt đối sẽ không tùy ý quyết định chuyện hôn sự của các tiểu thư mà không có sự đồng ý của lão gia, chiếu theo như vậy mà nói, thì chuyện hôm nay, khẳng định đã có ý của lão gia rồi.

Lần trước Nhị hoàng tử tới gặp nữ nhi không thành, khẳng định là ở trong triều đã có lời với lão gia, đại khái chắc lão gia vì muốn xóa bỏ hiềm khích với Nhị hoàng tử, nên mới tính toán đem gả Hạ Vân Nhiễm cho hắn, coi như là đền bù tổn thất đi!

Nghĩ như vậy, khoe miệng đại phu nhân không khỏi xuất hiện nụ cười, nhìn sang nữ nhi còn đang cực kỳ tức giận, nàng dịu dàng an ủi, “Nguyệt Nhu, đừng lo lắng, Hạ Vân Nhiễm này cũng chỉ là một con cò, bị phụ thân của con lợi dụng mà thôi.”

“Mẫu thân, người nói như vậy là sao?” kể từ sau sự việc hủy dung trước đây, tính tình của Hạ Nguyệt Nhu cũng không còn trầm tĩnh như trước, có chút thay đổi trở nên thấp thỏm không yên.

Đại phu nhân không thể làm gì khác hơn là tỉ mỉ nói chuyện này cho nàng, nghe được như vậy Hạ Nguyệt Nhu vừa mừng vừa sợ, nháy đôi con mắt long lanh như nước suối nói: “Thật? Mẫu thân nói đều là sự thật sao? Con mới chính là nữ nhi mà phụ thân yêu mến nhất, coi trọng nhất đúng không?”

“Còn không phải thì là thế nào đây? Hạ Vân Nhiễm cũng chỉ là công cụ lót đường cho địa vị của phụ thân con trong lòng Nhị hoàng tử thôi, mà con là nữ nhi mà lão gia yêu mến nhất, ông sao có thể cam lòng để con đi chịu khổ đây? Chỉ cần đại cục ổn định, vô luận là Thái tử, hay là Nhị hoàng tử, tóm lại, vị trí Thái tử phi không phải con thì không được.”

Hạ Nguyệt Nhu lúc này mới vui vẻ không thôi, nở nụ cười nói: “Phụ thân thật là dụng tâm lương khổ, là con trách lầm người rồi!”

“Con biết là tốt rồi, đừng lãng phí thời gian đi đổ kị với Hạ Vân Nhiễm, mọi thứ nàng ta đều không bằng con. . . không người nào có thể thay thế con được.”

“Con biết rồi, mẫu thân. Như vậy thì, chúng ta không thể đối phó với nàng ta sao?”

“Tạm thời yên lặng theo dõi biến hóa đi! Cái này là kế hoạch của lão gia, chúng ta không nên làm cho rối loạn, hơn nữa, chỉ cần sau này Nhị hoàng tử gặp được con, còn muốn nhìn Hạ Vân Nhiễm này nhiều hơn một cái sao?” Đại phu nhân cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nhị hoàng tử ban thưởng lễ vật

Gương mặt xinh đẹp của Hạ Nguyệt Nhu bỗng hơi ửng hồng vì xấu hổ, trong đôi mắt chứa đầy sắc xuân, diện mạo của Nhị hoàng tử anh tuấn khôi ngô, mặc dù không dịu dàng như Thái tử, nhưng cũng là người đàn ông tuyệt sắc hiếm có, giờ phút này, Hạ Nguyệt Nhu lại hi vọng người đoạt được ngôi vị hoàng đế là Nhị hoàng tử, đến lúc đó, nàng có thể hung hăng giam Hạ Vân Nhiễm dưới chân rồi.

Trở về phòng mình, Hạ Vân Nhiễm có chút buồn buồn không vui, Lý Nguyệt Kiều theo vào sau, quan tâm hỏi nàng, “Vân Nhiễm, làm sao vậy? Trông con như có tâm sự nặng nề.”

“Không có gì ạ, chỉ là có chút mệt mỏi thôi.” Hạ Vân Nhiễm như mây cười nói.

“Hôm nay con và Nhị hoàng tử gặp nhau, có thể thấy được vận may sau này của con vẫn còn a.” Lý Nguyệt Kiều cảm thấy mừng rỡ, nàng nuôi dưỡng hai cô con gái, đều sắp trở nên nổi danh rồi.

Hạ Vân Nhiễm không trách Lý Nguyệt Kiều không nhìn thấu âm mưu phía sau chuyện này, nàng chỉ là một phu nhân quanh năm sống lặng yên trong phủ đệ, khả năng phán đoán cũng có hạn, nàng mỉm cười một tiếng, “Con cũng hiểu ạ.”

“Mặc dù ta không phải là mẫu thân ruột của con, nhưng mà, ta đối đãi với con cũng coi như con ruột, cũng chỉ hi vọng con có thể gả cho gia đình danh giá, trải qua cuộc sống hạnh phúc.”

“Cảm ơn mẫu thân.” Hạ Vân Nhiễm thật lòng nói.

Lý Nguyệt Kiều gật đầu một cái, “Vậy con đi nghỉ ngơi trước đi! Buổi tối ta tới nói chuyện.”

“Vâng.” Hạ Vân Nhiễm đáp một tiếng, liền nằm nhắm mắt dưỡng thần trên giường nệm.

Chuyện này, đợi sau khi trở về phủ, Hạ Huyền sẽ biết được diễn biến mọi chuyện từ lão phu nhân, ông sẽ rất hài lòng, đây chính là kết quả mà ông muốn, nói như vậy, Nhị hoàng tử hẳn là đã hiểu tâm ý của ông rồi.

Buổi tối, Hạ Huyền lại gọi Hạ Vân Nhiễm đến, cẩn thận hỏi han xem hôm nay chung đụng cùng Hiền Viên Trạm thế nào, đến nội dung nói chuyện với nhau cũng muốn hỏi cho rõ ràng đến cả chi tiết nhỏ, Hạ Vân Nhiễm cũng không muốn khiến Hạ Huyền nghi ngờ mình, rằng đã nhìn thấu bản chất âm mưu của chuyện này, nên đã nói mấy câu khiến cho ông vui vẻ.

Nhìn gương mặt đang nhìn mình đầy cung chiêu của người đàn ông trước mắt, Hạ Vân Nhiễm hoàn toàn không có cảm giác gì, mỗi người đều vì ích lợi của mình, nàng cũng chỉ là không muốn tình nguyện làm kẻ bị người kia lợi dụng mà thôi.

Đại khái, nàng chính là muốn khiến cho ông thất vọng.

Hai ngày sau, trong tướng phủ xuất hiện một nhóm người, bọn họ mang một rương lớn sơn sắc đỏ, dẫn đầu là một người đàn ông mặc trang phục tơ lụa, gương mặt trắng trẻo sạch sẽ, người sáng suốt vừa nhìn đã biết đây là vị công công hầu hạ trong cung.

Đại phu nhân dẫn mấy vị nha hoàn ra nghênh đón, bà liếc mắt một cái nhìn thấy cái rương đỏ kia, đại khái cũng biết bên trong chứa vàng bạc trang sức đeo tay, chỉ có điều, bà không hiểu tại sao lại nhận được ân sủng này, không lẽ là Thái tử ban thưởng? Nghĩ vậy khiến nội tâm của bà không khỏi vui mừng.

“Xin chào Đại phu nhân, ta phụng chỉ Dương quý phi và Nhị hoàng tử, đặc biệt tặng lễ vật cho lão phu nhân Tướng phủ.”

Đại phu nhân vừa nghe là Dương quý phi cùng Nhị hoàng tử, vội quỳ xuống nghênh đón, nội tâm lại oán hận, thì ra ngày đó Hạ Vân Nhiễm cùng Nhị hoàng tử thật sự đã liếc mắt đưa tình sao?

“Nhanh đi mời lão phu nhân ra nhận lễ.”

“Cũng xin mời cả các vị tiểu thư ra!” Công công cười nói đầy ẩn ý.

Đại phu nhân vội sai người dưới đi làm, rồi lại nghênh đón công công đến đại sảnh uống trà, mà mấy cái rương ước chừng nặng cả trăm cân cũng mang đi vào theo, khiến đại phu nhân âm thầm thèm thuồng, lần trước bà dùng tiền để dành đưa hết cho Hạ Vân Nhiễm, lúc này, mặc dù mỗi lần bà thu lại thuế đất cũng tranh thủ kiếm lời cho mình, tạm thời cũng khó mà bỏ sung lại vào kho riêng của nàng.

Mà lần này quý phi nương nương cùng Nhị hoàng tử đưa lễ vật tới, đều là đồ vật thượng đẳng đi! Một cái thôi cũng có Giá Trị Liên Thành, không biết nàng có thể được chia cho bao nhiêu đây.

Đội lão phu nhân và các vị tiểu thư đều có mặt, trong đó Hạ Vân Nhiễm không khỏi giật mình, nàng đoán chừng Nhị hoàng tử nhất định sẽ nhiệt liệt theo đuổi, không ngờ, lại đưa lễ vật đến nhanh như vậy.

Hành lễ xong, vị công công này mới mở cái rương ra, chỉ thấy ngay phía trên chính là mười cây tơ lụa thượng đẳng, trong đó cũng có hai cây lụa tuyết gấm mà lần trước đại phu nhân đã mua ở Giang Nam về, nhìn màu sắc và hoa văn còn có phần điểm lệ đẹp mắt hơn so với lần trước.

Ánh mắt của Hạ Nguyệt Nhu lập tức trợn lớn thêm vài phần, nàng chợt suy nghĩ, hai cây lụa tuyết gấm này màu sắc rất phù hợp với những thiếu nữ trẻ tuổi, chẳng lẽ Nhị hoàng tử cũng có chuẩn bị cả phần cho nàng?

Trừ lão thái thái đã sớm trở nên quen thuộc và trấn tĩnh trước loại ban thưởng này, còn có Hạ Vân Nhiễm, nàng chỉ nhàn nhạt nhìn, trong khi ánh mắt của những người khác đang đăm đăm tỏa sáng, chờ đến lượt mình được ban thưởng.

Nhưng họ không biết, tất cả những lễ vật này đều là nhờ vào may mắn của Hạ Vân Nhiễm.

Công công lấy ra một quyển sổ nhỏ, phía trên viết rõ ràng ban thưởng đối với mỗi người, đầu tiên là lão phu nhân, theo sau là đại phu nhân, rồi đến mấy vị di nương. Trừ lão phu nhân được thưởng hai cây tơ lụa ở ngoài, những người khác đều là trang sức đeo tay... Ngay sau đó, là ban thưởng cho các tiểu thư, Hạ Nguyệt Nhu khẽ đưa nghịch lọn tóc trước ngực, nở nụ cười khê, vẻ mặt như mong đợi, lại thêm phần thích thú tựa như nàng biết mình sẽ được ban thưởng không kém, không phải lần trước Nhị hoàng tử đi qua cầu đã từng gặp được nàng sao? Đại khái Nhị hoàng tử cũng đã cảm mến nàng rồi đi, tự nhiên sẽ không bạc đãi nàng.

Công công còn đặc biệt nhìn nàng một cái, dù sao nàng cũng là tiểu mỹ nhân khó được, hẳn cất giọng the thé nói, “Tặng cho đại tiểu thư Hạ Nguyệt Nhu, một chiếc vòng tay Lam Bảo Thạch Tường Vân, một tấm gấm Tiên Hạc Vân Bích Hà La Thập, một chiếc vòng tay ngọc Trường Mệnh Phú Quý thâu.”

Nói xong, công công dừng lại suy nghĩ, nháy nháy mắt với tùy tùng bên cạnh, người này lập tức lấy lễ vật ra, đưa cho đại tiểu thư. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Hạ Nguyệt Nhu bỗng chốc đỏ bừng, như là bị chọc tức. Cái gì? Nàng cũng chỉ được ban thưởng những thứ bình thường này thôi sao? Phần lụa tuyết gấm của nàng đâu rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Cướp tài vật của nàng

Các vị tiểu thư trong Tướng phủ, ngoại trừ không có tơ lụa, đều được thưởng vài món trang sức đeo tay, khi nhìn thấy vẫn trong rương đồ vẫn còn hơn nửa, tất cả mọi người đều suy đoán, những đồ này có lẽ đều là dành cho Hạ Vân Nhiễm rồi.

Quả nhiên, vị công công này đặc biệt dành cho Hạ Vân Nhiễm nụ cười chúc mừng rạng rỡ, “Thất Tiểu Thư, đến lượt ngài rồi.”

Hạ Vân Nhiễm cười nhạt, trong bụng lại nghĩ, Hiền Viên Trạm thật đúng là hào phóng, ban thưởng cho nàng nhiều đồ như vậy, hẳn nghĩ cứ như vậy là chắc chắn nàng sẽ gả cho hắn sao?

Lần này, công công đọc danh sách chừng một lúc lâu, như cạn cả nước miếng rồi, mới xong danh sách vàng bạc châu báu ghi trong cuốn sổ nhỏ, mà tất cả đều thuộc về Hạ Vân Nhiễm, mỗi một món đồ trong đấy đều là những vật trân quý hơn cả, hai cây gấm sa mỏng Tứ Xuyên liền với nói rõ thân phận tôn quý của nàng.

Hạ Nguyệt Nhu âm thầm oán hận, đại phu nhân thì dùng sức hít vào mấy ngụm khí, mấy vị tiểu thư khác cũng trừng mắt, không dám tin.

Khi công công rời đi, trong con tức giận, đại phu nhân thậm chí còn không đưa tiền thưởng cho công công, chính là Nhị Di Nương móc túi tiền, thưởng một món lễ lớn cho công công, lúc này lão mới hài lòng rồi đi.

Khi mọi thứ đều được đưa trở về sương phòng ở phía nam, Hạ Vân Nhiễm lấy từ trong đồng đồ ra năm nén vàng đưa cho Lý Nguyệt Kiều, “Mẫu thân, mới vừa rồi đã khiến cho người phải tiêu tốn rồi.”

“Nói gì vậy, Vân Nhiễm. Những thứ này đều là đồ Nhị hoàng tử ban thưởng, con cất giữ cho cẩn thận, về sau cần phải dùng tới, cũng có thể làm thành đồ cưới.” Lý Nguyệt Kiều lắc đầu một cái.

Đồ cưới? Chỉ sợ là lần này Hiền Viên Trạm tính toán sai mất rồi.

Trong phủ, di nương tiểu thư nha hoàn đều đang nghị luận chuyện này, thảo luận về mỗi một món đồ ban thưởng Hạ Vân Nhiễm nhận được, cũng bình phẩm từ đầu đến chân, không quá nửa ngày là đã có thể truyền ra bên ngoài phủ rồi.

Hạ Nguyệt Nhu một mình một gian phòng, cả người đã tức đến phát run, nàng cắn răng nghiêng lợi nói, “Nhị hoàng tử tại sao lại đối xử với nàng ta tốt như vậy? Ngược lại thì bạc đãi với ta?”

“Nguyệt Nhu, đừng nóng giận, những thứ đồ này chỉ là tạm thời, chờ một ngày kia con ngồi lên vị trí hoàng hậu, những thứ đồ này có tính là gì? Ngay cả toàn bộ Đại Lịch này còn là của con mà.” Đại phu nhân dịu dàng an ủi, hôm nay bà cũng không chịu nổi kích thích này, tất cả những đỉnh vàng sáng loáng kia đều thuộc về Hạ Vân Nhiễm, bà cũng cảm thấy tim phổi đau nhức không thôi.

“Mẫu thân, không thể để mặc cho nàng ta cứ chiếm những tài vật này như vậy được, phải nghĩ được biện pháp khiến cho nàng ta giao những món đồ đó ra.” Hạ Nguyệt Nhu hung hãn nói.

“Ồ! Biện pháp nào được?”

“Cứ nói với nàng ta năm nay thu hoạch không được tốt, điền trang cũng không thu được đủ thuế, yêu cầu nàng ta trợ cấp một chút chi phí trong phủ, nàng đã có tiền như vậy, trong phủ gặp nạn, chẳng lẽ lại không biết xấu hổ mà từ chối không cho? Nếu nàng đáp ứng, coi như là xong, không cho, liền lan truyền ra ngoài rằng nàng ta tâm địa hẹp hòi nhỏ nhen, dù là như thế nào, chúng ta cũng đều có lợi.”

Đại phu nhân nghe xong kế hoạch này của con mình, cũng cảm thấy không tệ, bà suy nghĩ thêm một chút nữa, mới cười lạnh một tiếng nói, “Đúng, đây là một cách tốt, phải lấy được một chút bạc từ trên người nó, nếu không, một khi nó gả ra ngoài, những tất cả bảo vật này không phải sẽ đều thuộc về Nhị hoàng tử sao?”

Về chuyện này, chưa tới hai ngày thì từ phòng đại phu nhân đã nhanh chóng truyền ra tin tức, năm nay thu hoạch không được, trong phủ đã có tình cảnh thu ít chi nhiều, mỗi vị di nương tiểu thư đã nộp lên hai mươi lượng. Nhưng tới lượt Hạ Vân Nhiễm lại trở thành góp hai ngàn lượng vàng, dù sao thì tất cả mất to mất nhỏ trong phủ đều đã thấy Thất Tiểu Thư mới được Nhị hoàng tử ban thưởng cho năm ngàn lượng vàng mà.

Việc này liên quan tới chuyện phát bạc thường lệ cho bọn nha hoàn trong phủ, cho nên, ánh mắt mỗi người đều chỉ nhìn chăm chăm về phía Hạ Vân Nhiễm, chỉ hận không thể sung hết số bạc của nàng vào ngân quỹ.

Lý Nguyệt yếu ớt lo lắng, đây rõ ràng là biến tướng của việc đoạt lấy tiền bạc của Hạ Vân Nhiễm, nhưng mà, đại phu nhân là Nhất Gia Chi Chủ, mỗi lời bà nói ra cũng không có ai dám đi chất vấn, Hạ Vân Nhiễm cười lạnh một tiếng, đại phu nhân thật đúng là công phu sư tử ngoạm, vừa lên tiếng đã là hai ngàn lượng hoàng kim? Coi tiền bạc của nàng là thứ tùy tiện mà lấy như vậy sao?

Tin tức này vừa mới được ban xuống buổi chiều, đại phu nhân đã nhanh chóng dẫn nha hoàn đi tới Nam sương phòng, mặt mũi sầu khổ kể lể trước mặt Hạ Vân Nhiễm, nói rằng trong phủ hoạt động như thế nào, lại mỗi ngày chi phí tốn kém ra làm sao, năm nay thu hoạch lại không tốt, trong điền trang không có đủ bạc để nộp lên, tóm lại, là muốn Hạ Vân Nhiễm mang tiền ra sung vào kho.

Hạ Vân Nhiễm thờ ơ nghe, rồi mỉm cười một tiếng nói, “Đại phu nhân nói rất đúng. Nhị hoàng tử vừa mới ban thưởng cho con năm ngàn lượng vàng, hoạt động trong phủ liền có vấn đề, nói nghe ra thế nào cũng giống như là đại phu nhân ngài đây đang yêu cầu con ban thưởng cho người a!”

“Ai nói, ai dám nói như vậy, con có biết quản lý một Tướng phủ lo lớn như này, ta đã tốn hao bao nhiêu tinh lực không? Mỗi ngày ta đều ở trong phòng kế toán thức đêm xem sổ sách, người khác đều không thấy được, ta chịu khổ vậy cũng thôi đi, nhưng nếu như không phát bạc đúng hẹn, những nha hoàn kia lại còn không oán trách ầm ĩ sao, truyện này nếu truyền ra ngoài, rõ ràng sẽ làm tổn hại danh tiếng của Tướng phủ chúng ta.” Đại phu nhân nói xong, vẻ mặt cũng đầy khổ sở.

Hạ Vân Nhiễm hạ mi mắt nói: “Được. Đại nương, hai ngàn lượng vàng này con sẽ bỏ ra! Người phải sử dụng cho thật tốt nha!”

“Thật ư? Vậy thì tốt quá, Vân Nhiễm! Ta biết ngay con là một đứa bé hào phóng hiểu chuyện, chúng ta là người một nhà, có khó khăn đương nhiên phải giúp đỡ nhau, con nói có phải vậy không a!”

“Vâng, một lát con sẽ cho người đưa vàng qua.” Hạ Vân Nhiễm gật đầu nói, tỏ ra đáng vẻ mình rất tình nguyện.

Ánh mắt của đại phu nhân thoáng hiện ra nét hài lòng, nghĩ thầm, Hạ Vân Nhiễm này tuy có chút thông minh, nhưng tuổi còn chưa đủ, lòng dạ lại mềm, lúc này mới diễn tuồng đùa giỡn chút xíu, nàng ta đã ngoan ngoãn giao ra bạc, sau này, bịa nhiều thêm một chút lý do, nhất định có thể ép khô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đáp trả

Một lát sau, Hạ Vân Nhiễm sai người đem vàng đưa đến chỗ đại phu nhân. Đại phu nhân và Hạ Nguyệt nhu ngồi ở trong phòng, nhìn một bàn đầy những nén vàng sáng lấp lánh, mắt cũng sáng ngời say mê, đây quả thật là thu hoạch không ngờ được a!

“Mẫu thân, người nói vàng này chúng ta xử lý như thế nào ạ? Thực sự muốn chia cho người làm trong phủ sao?” Hạ Nguyệt Nhu không hiểu rõ lắm hoạt động trong phủ, liền hỏi mẫu thân mình.

Đại phu nhân cúi đầu nhìn những nén vàng này, nhếch miệng cười nói: “Ta không khờ a! Vàng này chia cho những thứ người làm hèn mọn kia làm gì? Trong trang năm nay thu được đủ bạc, đủ để phát tiền hàng tháng cho bọn họ, vàng này đều là của chúng ta rồi.”

“Mẫu thân, ý người là vàng này để lại cho chúng ta dùng thôi sao?”

“Con nghĩ đi a! Đồ cưới của con sau này nhất định là không ít, con còn phải gả cho hoàng tộc, chúng ta phải chuẩn bị đồ cưới cho con thật phong phú, chỉ dựa vào những đồng bạc trong phủ kia làm sao đủ được? Vàng này từ giờ sẽ trở thành đồ cưới của con đi.” Đại phu nhân Trình thị cười nheo cả mắt, không còn nhìn thấy gì nữa.

Hạ Nguyệt nhu khẽ lắc cổ đỏ bừng mặt nói: ”Mẫu thân, nữ nhi còn lâu mới xuất giá mà!”

“Sớm sao? Chờ thái tử ngồi vững vàng, con chính là thái tử phi của người rồi.”

Hạ Nguyệt nhu cắn cắn môi, mắt lộ ra ước mơ nói, nàng cũng hi vọng, một ngày kia thái tử mang mấy rương vàng bạc châu báu tới cửa, còn phải phong phú hơn Hạ Vân Nhiễm nhiều, khiến tất cả mọi người đều phải nhìn rõ mị lực của Hạ Nguyệt Nhu nàng như thế nào.

Hôm nay, trong miệng bọn nha hoàn, không còn nghe thấy kêu tên Đại tiểu thư, mà chỉ toàn là Thất Tiểu Thư như thế nào như thế nào, hôm nay lại đẹp lên ra sao, ngày mai mặc váy hoa dạng gì, mang theo loại trâm cài nào, mà những gì liên quan đến đại tiểu thư nàng, lại âm thầm trở thành chuyện cho bọn nha hoàn chê bai so sánh.

Có điều, đại phu nhân đối xử cay nghiệt với họ cũng không phải là ngày một ngày hai, đến cuối mỗi tháng không phát tiền, mà, những người mới vào phủ, đều bị giữ mất hai tháng tiền, đến khi các nàng rời phủ, câu nói đầu tiên của đại phu nhân là đuổi đi, đâu còn có chuyện sẽ trả lại bạc đã giữ nữa.

Những chuyện này, vì sợ uy nghiêm của đại phu nhân, bọn nha hoàn đều không dám nói ra ngoài một tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị bóc lột.

Hạ Vân Nhiễm giao vàng ra, Lý Nguyệt Kiều lại tức thêm một lần, bà thực sự không biết nên nói là Hạ Vân Nhiễm quá thông minh hay vẫn còn quá ngốc nữa.

“Vân Nhiễm, sao con đại phu nhân mới nói hai câu con đã giao vàng ra chứ? Đây chính là vàng Nhị hoàng tử ban cho con a! Là thuộc về con, con không cần thiết phải nộp lên cho bà ta.”

“Mẫu thân, chính vì là Nhị hoàng tử ban thưởng, cho nên, con mới chịu giao ra a!” Hạ Vân Nhiễm cười cười, khoe miệng còn hiện ra chút vẻ giảo hoạt.

“Lời này của con là có ý gì?” Lý Nguyệt Kiều trừng mắt nhìn, không rõ chân tướng.

“Mẫu thân, nếu như đại phu nhân dám chiếm lấy phần thưởng Nhị hoàng tử đã ban cho con, thì cái này tính là tội gì đây?”

“Đây là..... Đây là.....” Nhất thời Lý Nguyệt Kiều lại không nói ra được.

“Con cũng không biết đây gọi là tội gì, nhưng con biết đây tuyệt đối là một tội rất nặng, phụ thân chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bà ta.”

“Vân Nhiễm, con định làm thế nào?” Lý Nguyệt Kiều nhìn khóe miệng cười lạnh của nữ nhi, cảm thấy có chút mừng rỡ, thì ra là, Hạ Vân Nhiễm đã sớm âm thầm có cách đối phó đại phu nhân.

“Mẫu thân, người có thể tùy ý xuất phủ, ngày mai con muốn người ra ngoài một chuyến, thay con làm một chuyện.”

“Con nói đi, mẫu thân làm thay con.” Lý Nguyệt Kiều hết sức hớn hờ đồng ý.

Hạ Vân Nhiễm lặng lẽ nói bên tai bà mấy câu, Lý Nguyệt Kiều không khỏi có chút ngạc nhiên nói, “Con chắc chắn sao?”

“Mặc dù con không thể chắc chắn sẽ thành công, nhưng con nghĩ như vậy nhất định có chuyện xảy ra. Mẫu thân, người chỉ cần đi làm là được rồi.”

“Được, con chờ xem! Mẫu thân sẽ làm thật thỏa đáng.”

Mấy ngày kế tiếp, quả nhiên bọn nha hoàn cũng nhận được bạc phát hàng tháng, cũng càng thêm tôn kính cảm kích đối với Hạ Vân Nhiễm, ở trong lòng các nàng, nhờ có Thất Tiểu Thư hào phóng đem vàng nộp lên, trong phủ mới có thể phát bạc cho các nàng đúng hạn.

Danh tiếng của Hạ Vân Nhiễm ở cả trong lẫn ngoài phủ cũng vì thế mà được nâng cao thêm mấy phần. Dĩ nhiên, chuyện nàng nộp vàng cũng bị truyền thành năng tự nguyện đưa vàng ra, hoàn toàn không có một chút nào gọi là bị bức bách, càng không phải là bởi vì trong phủ thiếu thốn. Như vậy, danh tiếng Trương phủ vẫn được bảo vệ, mà thanh danh của Hạ Vân Nhiễm cũng vang lên, đại phu nhân thì lấy được hai ngàn lượng vàng.

Mấy ngày nay, đại phu nhân chú ý tới việc Lý Nguyệt Kiều thường xuyên xuất phủ, chuyện này không khỏi khiến cho bà cảm thấy nghi ngờ, đang muốn điều tra một phen, lại nghe được có tin tức truyền về, thì ra là Hạ Băng Nguyệt đã có thai, có lẽ bà ta đi Trần Nam Vương phủ thăm nữ nhi.

Bởi vậy nên đại phu nhân cũng không nghĩ nhiều, bây giờ bà còn đang suy nghĩ biện pháp, xem làm như thế nào mới khiến cho Hạ Vân Nhiễm đưa thêm ba ngàn lượng vàng nữa.

Đảo mắt một cái thời gian đã qua nửa tháng, tất cả mọi người đã nhanh chóng quên đi chuyện nộp vàng lần này. Đột nhiên một buổi sáng, có một người đàn ông trung niên vội vã chạy vào đại sảnh: “Nhanh, nhanh..... Ta muốn gặp đại phu nhân.”

“Thì ra là điền quân sự a! Ngài có chuyện gì sao?” Bọn nha hoàn nhận ra hắn, là quân sự trong lương phòng * của điền trang.

(*Lương phòng: như phòng kế toán ở hiện đại)

“Nhanh nhanh, mau bẩm báo để cho ta gặp đại phu nhân, có chuyện quan trọng phải báo lại.....” Điền quân sự đầu đầy mồ hôi, rõ ràng là mới vừa vội vã chạy về đến đây.

Đại phu nhân ăn vận trang điểm thỏa đáng, đang ở trong phòng uống trà sớm, nha hoàn đi vào bẩm báo một tiếng, nàng còn rất không ngăn ngại, liền chậm rãi đi ra ngoài, nói với Điền quân sự: “Điền quân gia, sáng sớm người tới gọi hôn a! Không phải mấy ngày trước đây đều đã giao sổ sách rồi hay sao?”

“Đại phu nhân, đại phu nhân, không xong rồi, không thấy sổ sách ghi chép thu chi trong điền trang đâu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Gia yến

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt của đại phu nhân biến đổi, tròn mắt nhìn hắn, “Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Sao ngươi lại dám làm mất sổ sách được hả?”

“Đại phu nhân, không phải chỉ mất một quyển, mà là cả bảy quyển a! Cả bảy quyển đều không hề thấy đâu nữa.” Điền quân gia gấp đến độ muốn khóc luôn rồi, hắn quản lý sổ sách nhiều năm như vậy, vậy mà bây giờ lại xảy ra chuyện như này?

Đại phu nhân ngã ngồi trên ghế, đưa tay chỉ hán mắng, “Đồ vô dụng, vật quan trọng như vậy, sao ngươi lại có thể để mất hả?”

“Đại phu nhân, ngài đừng nóng vội, các khoản trong sổ tiểu nhân đều có biên lai, có thể nhớ lại viết ra một bản nữa, chỉ là cần thêm một chút thời gian.”
Điền quán sự lập tức an ủi.

Đại phu nhân càng thêm tức giận, hừ lạnh một tiếng, “Thật đúng là phé vật, uổng phí cho ta đây coi trọng ngươi, để ngươi quản lý sổ sách lớn nhỏ trong trang, thế mà ngươi lại làm ra loại chuyện như này.”

“Đại phu nhân bớt giận, đại phu nhân bớt giận, chuyện sổ sách này tiểu nhân sẽ sớm viết lại xong.” Điền quán sự cũng rất sợ đại phu nhân.

“Được, cho ngươi thời gian ba ngày, trong ba ngày này ngươi phải viết lại đầy đủ tất cả cho ta, không thì cứ cẩn thận cái đầu của ngươi.” Đại phu nhân tức giận hừ một tiếng, đứng dậy trở về phòng. Trong lòng bà bây giờ, mất đi mấy quyển sổ này cũng không phải là chuyện quan trọng gì, trong phòng bà vẫn còn có một bản! Bà hoàn toàn không cảm thấy lo lắng, nói xong, nghĩ đến chuyện gì đó, bà cảm thấy có chút không yên lòng liền trở về phòng, mở học tủ của mình ra, lấy ở bên trong ra một cái rương đã khóa lại, rồi mở ra, thấy bên trong sổ sách vẫn còn nguyên vẹn, liền bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bà chỉ nhìn qua loa một cái, lại không hề phát hiện, những quyển sổ này trông hoàn bình thường, nhưng lại không còn là sổ ghi nợ như trước đây nữa, đại phu nhân cũng lười lật nhìn xem kỹ, đại khái cũng là vì nội tâm của bà có chút chột dạ, những quyển sổ này cất giữ bí mật vẫn luôn chỉ có một mình bà biết.

Nhưng lúc này, ở trong sương phòng phía nam, Hạ Vân Nhiễm đã mời hai vị trưởng quỹ tới đây, nói với bên ngoài họ là thầy dạy học. Nhưng vào giờ phút này, ở một gian phòng kín, mấy vị trưởng quỹ nói vậy chỉ là để che dấu, thực chất họ đều là những người tính toán sổ sách hết sức xuất sắc, chỉ trong thời gian hai ngày đã có thể tính toán rõ ràng toàn bộ sổ sách ghi nợ.

Hai quyển sổ này, từ tháng Một đến tháng Bảy, trong đó trái trái phải phải sai biệt tất cả chừng một vạn một ngàn lượng, những con số này khiến cho Hạ Vân Nhiễm hết sức hải lòng.

Một người có lòng tham như đại phu, làm sao có thể thiếu đi thu nhập từ thuế tiền được? Chỉ là, nàng không ngờ được bà ta lại ác như vậy, thế nhưng lại một mình kiểm tiền trung gian bỏ túi riêng nhiều như thế, xem ra là kẻ từ lúc cầm đi của nàng hai ngàn lượng vàng.

Vừa hay, tối nay là thời điểm tổ chức gia yến*, lão phu nhân Hạ Huyền Hòa cũng sẽ xuất tịch, tất cả chủ tử trong phủ cũng ngồi cùng với nhau. (*gia yến: Bữa tiệc gia đình)

An yến là vào ngày mười lăm tháng giêng, đây cũng gọi là ngày đoàn viên. Ngày này, người trong nhà đoàn tụ ở chung một chỗ, ăn một bữa cơm tối phong phú.

Như thường ngày, lão phu nhân Hạ Huyền Hòa trò chuyện việc nhà, đại phu nhân cùng mấy vị di nương thỉnh thoảng chen vào kể đôi câu chuyện cười, không khí sôi nổi hòa thuận, các vị tiểu thư thì khéo léo ăn com.

Đột nhiên, Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, hỏi đại phu nhân, “Đại phu nhân, hôm nay con nghe nói sổ sách trong trang bị ai đó lấy mất rồi, có chuyện này sao?”

“Cái gì? Lại có cả chuyện như thế này nữa?” Sắc mặt của Hạ Huyền nhất thời tối đi mấy phần.

Đại phu nhân định bụng sẽ giấu giếm Hạ Huyền chuyện sổ sách bị đánh mất, nàng cười với Hạ Vân Nhiễm nói: “Con nghe nói sao? Không hề có chuyện như vậy a! Lão gia, nào lại có chuyện hoang đường như vậy xảy ra được.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt đại phu nhân trừng mắt liếc nha hoàn bên cạnh, cũng chỉ có hai nha hoàn này biết chuyện sổ sách bị mất. Hai nha hoàn này bỗng nhiên rùng mình mấy cái, nhưng họ cũng không hề nói gì a!

“Thật sao? Hàng năm Đại phu đều phải quản lý nhiều sổ sách như vậy, quả nhiên là gian khổ a!” Hạ Vân Nhiễm tiếp tục cười nói.

Nàng cười khiến cho đại phu nhân có phần rét lạnh cả người, nàng e hèm một tiếng nói: “Đây cũng là bổn phận của ta thôi, được rồi, hôm nay khó có được dịp tụ hội chung một chỗ ăn com, đừng nhắc tới những chuyện này.”

“Đại phu nhân, thời điểm đầu tháng, người nói trong phủ không có đủ ngân lượng định kỳ phát cho nha hoàn, không biết hai ngàn lượng vàng này của con người có phát ra ngoài không ạ?”

Hạ Huyền cũng nghe nói chuyện này rồi, chỉ là, ông nghe được phiên bản là Hạ Vân Nhiễm tự nguyện giao vàng ra, hẳn còn khen nàng khéo léo hiểu chuyện!

“Dùng..... Dĩ nhiên dùng được đi..... Nếu không, làm sao ta có thể phát xong bạc cho nha hoàn đây? “Trên mặt đại phu nhân lộ ra nét gượng gạo, cười nói.

“Ý của đại phu nhân là số vàng này của con đều được phát ra ngoài sao?”

“Dĩ nhiên là đúng rồi, chẳng lẽ con lại còn cho rằng ta đoạt lấy của con sao?” Đại phu nhân không khỏi có chút tức giận, bà đường đường là một Gia chủ phu nhân, lại bị một nữ nhi thứ xuất hoài nghi sao?

“Việc này Vân Nhiễm cũng không biết, vàng được phát ra như thế nào ạ? Chúng ta sẽ đập nhỏ từng thỏi vàng rồi phát cho hạ nhân sao?”

Lời này vừa nói ra, liền khiến mọi người buồn cười, đặc biệt là Hạ Huyền, hần sùng ái nói: “Vân Nhiễm a! Vàng này chỉ có thể đi tiền trang tư nhân đổi thành bạc, nào có cách đập bể ra được?”

“Ồ! Không biết đại phu nhân đi tiền trang nào đổi ạ?” Hạ Vân Nhiễm không chịu từ bỏ, rất ngây thơ hỏi.

Sắc mặt của đại phu nhân hơi trắng bệch, có chút tức giận nói, “Vân Nhiễm, lời này của con là có ý gì? Con đang chất vấn ta làm việc không đúng sao? Con có bất mãn với ta sao? Nếu có, con có thể nói ra, đừng có dùng loại ý định bần thiêu này để vu khống cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Lật đổ đại phu nhân

Hạ Huyền thấy thế, vội nói với Hạ Vân Nhiễm: “Vân Nhiễm, không được vô lễ với đại phu nhân.”

Hạ Vân Nhiễm mỉm cười một tiếng, “Con cũng chỉ hỏi một chút thôi mà! Đây lại là vàng mà Nhị hoàng tử ban cho con, đại phu nhân tịch thu của con, con không có lời nào để nói, nhưng nếu vàng này không được dùng như lời người nói, vậy thì thật sự rất xin lỗi một mảnh tâm ý này của Nhị hoàng tử rồi.”

Hạ Huyền đang uống rượu liền dừng lại, ông cau mày nói, “Con nói cái gì?” Nói xong, lập tức chuyển ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm đại phu nhân, “Là bà bảo Vân Nhiễm giao ra sao? Không phải là do con bé tự nguyện?”

“Đương..... Đương nhiên là nó tự nguyện a! Vân Nhiễm, con cũng không thể nói oan cho ta! Ngày đó chúng ta nói chuyện con đã quên sao?”

“Đương nhiên con chưa từng quên ạ! Đại phu nhân nói trong phủ đã đến hạn phát bạc cho người làm, cần ngân lượng gấp, cho nên, con liền nguyện ý giao cho người. Có điều, đại phu nhân, người thực sự đi ngân hàng tư nhân đổi bạc sao? ‘Hạ Vân Nhiễm’ ngây thơ chớp mắt, tràn đầy mong đợi mà hỏi.

“Đương nhiên là đi đổi, còn cần con hết lần này đến lần khác chất vấn ta sao?” Đại phu nhân lập tức liền cả giận, chột dạ trong lòng, mà đại phu nhân lại đang muốn dùng lửa giận để kết thúc đoạn nói chuyện này.

Hạ Vân Nhiễm to gan chất vấn như vậy, khiến cho mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía nàng, song, Hạ Vân Nhiễm cũng không khiến họ thất vọng, đây mới chỉ là mở đầu cho màn kịch hay mà thôi!

“Đại phu nhân, thật xin lỗi, đã mạo phạm người rồi, nhưng mà, con nghe nói tiền trang tư nhân đổi vàng cũng đều có biên lai, huống chi, đó lại là vàng của hoàng gia! Những thỏi vàng này ở phía dưới đều có khắc một dấu hiệu của hoàng cung, tiền trang tư nhân sẽ không dám chạm trổ nha!” Hạ Vân Nhiễm lại tiếp tục nói.

Sắc mặt của đại phu nhân đột nhiên kinh hoàng, bà hoàn toàn không có chú ý tới việc mặt dưới mỗi thỏi vàng có chữ, hơn nữa, bà có một loại dự cảm xấu, bà đang bị Hạ Vân Nhiễm tính toán. Đại phu nhân lập tức bình ổn lại tâm trạng nói: “Tiền bạc trong phủ này, lão gia yên tâm giao cho ta quản lý, ta tự có chủ trương, số vàng đó ta vẫn chưa có động đến, giờ vẫn để ở chỗ ta đây! Con muốn lấy lại sao?”

Đại phu nhân mới vừa rồi còn nói đã đổi vàng, vào lúc này lại nói vẫn còn ở trong phủ, không phải rõ ràng chính là nói láo sao? Hạ Huyền là người sáng suốt nhất, sắc mặt của ông đã bắt đầu có chút khó coi.

“Cũng không cần phải như vậy, nhưng mà, con thấy đại phu nhân không nên dùng lý do như vậy để làm cái cớ mà lừa gạt lấy vàng của Nhị hoàng tử ban thưởng cho con.” Hạ Vân Nhiễm rất uất ức nói.

“Ta..... Ta nào có lừa người.....” Đại phu nhân tức giận quát lên, chân bắt đầu có chút đứng không vững, Hạ Vân Nhiễm giống như là đang bóc trần từng tầng từng tầng bí mật của bà ra.

“Vậy nói như thế, số vàng này của con hiện đang cất ở trong kho bạc trong phủ sao?” Hạ Vân Nhiễm nói xong, liền nhìn sang vị quản gia đang đứng một bên nói: “Lão quản gia, ông hãy thành thật nói xem, số vàng của ta hiện có đang ở trong nhà kho không?”

Giương mặt của lão quản gia trở nên luống cuống, lúc này ánh mắt đại phu nhân hệt như đao quét tới, hần vội vã cúi đầu nói: “Đúng vậy, Thất Tiểu Thu, vàng của người đang ở trong kho!”

“Ồ! Quản gia, ông biết phía dưới thỏi vàng viết chữ gì không? Ông chính là người ghi danh nhập kho đúng không?”

“Chuyện này..... Chuyện này.....” Quản gia không nói được, ngoại trừ lần trước vội vã liếc qua một cái trong đại sảnh, hần vốn chưa từng thấy qua số vàng này.

“Đồ vật của hoàng gia, ký ức của ông phải còn nguyên chưa phai mới đúng a!” Hạ Vân Nhiễm nghiêng đầu hỏi.

Hạ Huyền đã sớm nghe ra được ý tứ của Hạ Vân Nhiễm, số vàng của Hạ Vân Nhiễm vốn không có được tịch thu nhập kho, mà là bị đại phu nhân chiếm làm của riêng, hẳn nặng nề vỗ bàn đứng dậy, quát đại phu nhân, “Sao bà lại dám làm càn như vậy, ngay cả lễ vật của Nhị hoàng tử ban thưởng cũng dám đoạt lấy để dùng, bà thật đúng là không biết trời cao đất rộng là gì.”

Đại phu nhân bị dọa sợ đến mức hồn phi phách tán, bà vội vàng đứng dậy khỏi ghế ngồi, hoảng loạn nói, “Lão gia, oan cho ta a! Lão gia, oan uổng cho ta! Ta không có..... Ta không có chiếm làm của riêng đâu, chỉ là mấy ngày nay bận rộn nhiều chuyện nên quên chưa nhập kho số vàng này thôi.”

“Đại phu nhân, nửa tháng rồi còn không có nhập kho ư! Người không sợ bị mất sao?” Lý Nguyệt Kiều ở một bên nhẹ nhàng lên tiếng.

Sắc mặt của Hạ Huyền có chút dọa người, hẳn hừ lạnh một tiếng, “Bà lấy cái gì không lấy? Lại nhất định phải lấy tiền mà Nhị hoàng tử ban thưởng cho Vân Nhiễm? Bà có biết làm như vậy là mạo phạm Hoàng Uy, tội không thể tha thứ hay không.”

Đại phu nhân lập tức sợ đến quỳ cả xuống, toàn thân run rẩy đến cực độ, “Lão gia..... Lão gia ta không phải cố ý, ta thật sự chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi! Xin lão gia bỏ qua cho ta..... Tha cho ta lần này đi lão gia!”

Ở một bên, Lý Nguyệt Nhu cũng quỳ xuống cầu xin, “Cha, xin người khoan dung mà tha thứ cho mẫu thân lần này đi! Mỗi ngày mẫu thân đều xử lý mọi chuyện trong phủ thực sự là quá mệt mỏi rồi, có lẽ bà cũng chỉ nhất thời quên mất mà thôi.”

Hạ Vân Nhiễm lạnh nhạt nhìn một màn này, cũng biết, Hạ Huyền phát giận đến mức này, hoàn toàn bởi vì đó là vàng mà Nhị hoàng tử ban thưởng, nếu không, đại khái ông cũng sẽ không trách mắng đại phu nhân trước mặt mọi người, xem ra, ngược lại lần này lại chính là Nhị hoàng tử đã giúp cho nàng.

“Bà thật đúng là bị ma xui quỷ khiến rồi, ngày thường tôi dung túng cho bà, lại khiến cho bà mang tâm tư như thế, ý vào sự dung túng của tôi tùy ý làm bậy, ngay cả lễ vật Nhị hoàng tử ban thưởng cũng dám nghĩ cách lấy, bà thật đúng là to gan lớn mật.” Hạ Huyền cao giọng tức giận mắng.

Kể từ ngày đại phu nhân gả vào Tướng phủ, đây là đầu tiên bà bị mắng thảm như vậy, bây giờ trong lòng của bà chỉ hận không thể bóp chết Hạ Vân Nhiễm, thì ra là nó vui vẻ nộp số vàng đó lên, là đã sớm có âm mưu muốn đối phó bà, vậy mà bà sơ ý đã trúng bẫy của con bé rồi.

Đại phu nhân lập tức lớn tiếng khóc, “Lão gia, ta mỗi ngày đều tận tâm tận lực xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ vì người, không có công lao cũng có khổ lao a! Cầu xin ông hãy nể chút tình ý này, tha thứ cho ta một lần này đi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Hung hăng đập thêm một cước nữa

Dĩ nhiên Hạ Huyền cũng không hi vọng làm cho mọi chuyện trở nên khó coi như bây giờ, nhưng, Hạ Vân Nhiễm lại rất có khả năng sắp trở thành Nhị hoàng tử phi, tương lai địa vị sẽ cao hơn ông, dù ông nói gì thì cũng muốn diễn cho xong màn kịch này, khiến Hạ Vân Nhiễm cho rằng ông là người công chính rõ ràng, nếu không, để cho con bé oán hận mình, tương lai ở trước mặt Nhị hoàng tử không giúp đỡ cho ông, không phải bản thân Hạ Huyền càng tổn thất lớn hơn sao?

Hạ Vân Nhiễm lập tức đứng lên nói, “Phụ thân, xin người trách phạt Vân Nhiễm đi!”

“Vân Nhiễm, con có sai chỗ nào đâu? Là phụ thân đã để cho con phải chịu uất ức rồi.”

“Không, nữ nhi muốn phụ thân tha thứ, là bởi vì còn có một việc nữa, nữ nhi vẫn còn muốn bảo đảm với phụ thân.” Hạ Vân Nhiễm nói.

Lời của nàng ..., khiến cả người đại phu nhân lại một chấn động, không dám tin nhìn Hạ Vân Nhiễm, chuyện nó muốn bảo đảm nhất định không phải là chuyện tốt, nha đầu này hôm nay là muốn chính chết bà hay sao?

Hạ Nguyệt Nhu hung hăng nhìn chằm chằm Hạ Vân Nhiễm, nói giọng khàn khàn, “Thất muội, hôm nay phụ thân đã rất mệt mỏi rồi, người đừng tiếp tục làm phiền người nữa.”

“Chuyện này cũng có quan hệ với chuyện sổ sách, Vân Nhiễm biết không nên can thiệp vào những công chuyện trong nhà, nhưng mà, Vân Nhiễm không thể không vì tương lai cả phủ mà lo lắng.”

“Vân Nhiễm, con có lời gì cứ nói thẳng đi! Lão gia sẽ nghe!” Lão phu nhân ở một bên dịu dàng nói, âm thanh kia, rõ ràng là đang khích lệ nàng.

Hạ Vân Nhiễm cảm kích nhìn bà một cái gật gật đầu nói, “Bởi vì nửa tháng trước, đại phu nhân nói Trang Tử phía dưới Tướng phủ thu hoạch không được tốt, mới có thể khiến cho ngân lượng trong phủ thiếu sót, Vân Nhiễm hết sức lo lắng, liền nhờ mẹ thuận đường đi xem một chút, nào biết sau khi nghe ngóng xong mới biết, trong trang đều nói, năm nay thu hoạch rất tốt, thậm chí có phần hơn so với năm trước, cho nên, Vân Nhiễm không biết, theo lời đại phu nhân thì thu hoạch không tốt, là từ đâu mà đến.”

Sắc mặt của đại phu nhân trở nên tái nhợt, trắng như tờ giấy, bà trừng lớn mắt, không dám tin tay của Hạ Vân Nhiễm đã đuổi dài đến như vậy, lại tra

được tới sổ sách của bà, cái này không khỏi làm bà nghĩ đến chuyện đánh mất sổ sách thu chi kia, bà có phần nhất thời tê liệt ngã xuống.

Hạ Huyền biết Hạ Vân Nhiễm vẫn còn có lời muốn nói, ánh mắt của ông bức tức trùng trùng nhìn đại phu nhân, rồi quay sang Vân Nhiễm nói: “Con mau nói đi.”

Âm thanh của Hạ Vân Nhiễm như châu như ngọc, thanh thúy dễ nghe, “Chuyện là, Vân Nhiễm đã nhờ mẫu thân đi thăm dò chuyện sổ sách, ai ngờ, quản sự trưởng phòng không cho phép kiểm tra, nói rằng mẫu thân không có tư cách. Khiến cho Vân Nhiễm cũng có chút tức giận, liền cho người đi trộm sổ sách.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đột nhiên im lặng, đều cảm thán Hạ Vân Nhiễm gan lớn, lại dám tự ý trộm sổ sách, cho dù là Hạ Huyền, cũng cảm thấy kinh hãi, không ngờ thất nữ nhĩ lại có can đảm như vậy, bình thường ông hoàn toàn không nhìn ra.

“Sau đó thì sao?” Âm thanh Hạ Huyền nghe không rõ vui hay giận.

“Chung chung lại, con nghĩ căn cứ vào chuyện trong phủ, nhất định là có liên quan đến chuyện đại phu nhân quản lý sổ sách, với lại, con lặng lẽ đi lấy quyển sách trong phòng đại phu nhân.....”

Trong sảnh lần nữa truyền đến âm thanh hít khí lạnh, vào thời khắc này bọn họ quả thật, lần nữa thường thức vị Thất Tiểu Thụ này, ngay cả mấy vị di nương bình thường bị áp chế đến sứt sứt, cũng đều muốn khen nài một tiếng hay rồi.

Hạ Huyền đè nén cảm xúc, tiếp tục ra lệnh, “Nói tiếp.”

Đại phu nhân đã ngồi sững trên đất, cặp mắt tràn đầy hoảng sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể hôn mê, trời ạ! Không nhẽ bà lại chết tại đây trong tay nha đầu này rồi.

Hạ Vân Nhiễm hiển nhiên biết, hiện tại nàng có Nhị hoàng tử làm chỗ dựa, Hạ Huyền không thể làm gì nàng, nàng tiếp tục thanh thúy nói, “Vân Nhiễm liền đem hai bản sổ sách ở hai nơi tiến hành đối chiếu, tìm ra những sai biệt trong đó.....”

“Là bao nhiêu?” Âm thanh của Hạ Huyền lạnh như hàn băng.

Mọi người ở đây đều nín thở chờ đợi, là mong đợi, cũng là tò mò, đại phu nhân rốt cuộc đã trộm đi bao nhiêu ngân lượng rồi.

“Là mười một ngàn ba trăm lượng.” Âm thanh của Hạ Vân Nhiễm rất lớn, không khiến cho mọi người thất vọng.

Sắc mặt của Hạ Huyền đã đen đến không thể đen hơn nữa, những con số này đã lớn vượt quá mức bình thường, vượt xa cả ranh giới nhẫn nại cuối cùng của ông, một vạn lượng? Đại phu nhân lại dám lén lút lấy hơn một vạn hai lượng bạc?

“Đây mới chỉ là sổ sách của năm nay, năm nay mới chỉ qua có bảy tháng.....” Hạ Vân Nhiễm nhấn mạnh, đây mới chỉ là tiền tham ô trong hơn nửa năm của bà ta mà thôi.

Về mặt của đại phu nhân phờ phạc, ngồi chồm hổm trên mặt đất, rốt cuộc, hai mắt nhắm lại, liền hôn mê bất tỉnh.

“Mẫu thân, mẫu thân..... Phụ thân, mẫu thân đã ngất mất rồi...” Hạ Nguyệt Nhu lập tức khóc rống lên.

Hạ Huyền nặng nề siết chặt nắm đấm, hôm nay, coi như ông đã nhìn rõ bản tính tham lam của đại phu nhân, hàng năm trong kho phòng, bạc không nhiều không ít, hầu như đều đủ chi phí trong nhà, vậy mà, ông không hề biết, vẫn còn có nhiều bạc như vậy rơi vào tay đại phu nhân.

Ai, cũng chỉ có thể trách năm nay lòng tham của đại phu nhân quá lớn, thương cho Hạ Vân Nhiễm năm ngàn lượng, bà không còn tiền bạc tích trữ nữa. Bởi vậy, năm nay bà càng thêm to gan hơn so với năm trước, liều lĩnh vơ vét vào túi mình, lại không hề biết, Hạ Vân Nhiễm lại nắm được nhược điểm của bà có lợi nhất cho mình.

“Cho nên, giờ Vân Nhiễm mới hiểu rõ, lần trước đại phu nhân vừa ra tay liền thưởng cho con năm ngàn lượng bạc, hóa ra đại phu nhân mạnh tay như vậy, là bởi vì người còn có những thứ khác thu vào bổ sung lại a.” Hạ Vân Nhiễm vẫn không có bỏ qua cho đại phu nhân, dù bà ngất đi, vẫn còn đập thêm một cước nữa.

Ai bảo bà ta đã từng muốn mạng của nàng đây?

Lòng của Hạ Huyền nặng nề run lên, một đôi ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Hạ Vân Nhiễm, càng nhìn càng dâng lên một loại sợ hãi mơ hồ, Hạ Vân Nhiễm dường như đã biến hóa trở thành quân cờ không thể không chế trong tay ông. So với Hạ Nguyệt Nhu, ngoại trừ vẻ xinh đẹp, sự dũng cảm của nàng, sự bình tĩnh thông dong của nàng, dũng khí của nàng, càng khiến cho ông thêm kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hào quang của hạ vân nhiễm

Edit: Từ Dương Hoa

Mà tất cả những chuyện này, lại khiến cho Hạ Huyền cảm thấy trong lòng hoảng sợ, tương lai sau này, ông thực sự có thể sử dụng con cờ này được sao? Có điều, ngoại trừ lo lắng, mặt khác cũng khiến ông vui mừng, một nữ nhân xinh đẹp đến vậy cũng chỉ được vài năm, sớm muộn cũng sẽ bị người mới thay thế, chỉ có một người có đầu óc thông minh, hiểu được thời thế, mới có thể ở trong thâm cung an an ổn ổn sống lâu, tay nắm trọng quyền. Nghĩ tới đây, lòng của Hạ Huyền lại cảm thấy tiếc hận, coi thất nữ nhi này thành một đứa con rơi mà lợi dụng, thực sự quá không thỏa đáng rồi.

Trong khi mọi người luống cuống tay chân, đại phu nhân được đưa ra ngoài, trên bàn cơm, sắc mặt của Hạ Huyền trở nên căng thẳng, dường như đang nỗ lực áp chế lửa giận trong ngực, sự tĩnh lặng ngán ngùi khiến cho mọi người cũng run như cây sậy, không ai dám lên tiếng.

Cuối cùng, vẫn là lão phu nhân kiên nhẫn nói: “Thật không ngờ, trong nhà nuôi một con sói hoang lớn như vậy, đầu tiên là tham lam tiền bạc trong trang, lại tiếp tục muốn lấy lễ vật được ban thưởng của Vân Nhiễm, quả nhiên là tội không thể tha thứ.” Nói xong, ánh mắt của bà nhìn về phía Hạ Vân Nhiễm đang ngồi bên cạnh Lý Nguyệt Kiều nói: “Ta thấy vị trí gia chủ này, nên đổi thành người khác được rồi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người không khỏi dõi theo ánh mắt của lão phu nhân, nhìn về phía Nhị Di Nương, trong mắt lóe ra kinh ngạc và đổ kỵ.

Lời nói của lão phu nhân, lại ngoài dự liệu của Hạ Vân Nhiễm, không nghĩ Lý Nguyệt Kiều lại đạt được chuyện tốt như vậy.

Trong lòng của Lý Nguyệt Kiều cũng cảm thấy lo lắng, Hạ Vân Nhiễm hôm nay lại dám cả gan làm loạn, tự ý trộm sổ sách, khiến cho đại phu nhân tức giận, chỉ sợ cũng chọc giận cả lão gia đi!

Vậy mà, tận đáy lòng Hạ Huyền, giờ phút này, đang rối rắm vì một chuyện khác, từ trong chuyện hôm nay, ông đã nhìn thấy sự gan dạ sáng suốt hơn người và dũng khí của Hạ Vân Nhiễm, đây nên được coi là chuyện tốt, hay là chuyện xấu đây? Nếu là chuyện tốt, Hạ Vân Nhiễm gả cho Nhị hoàng tử, nói không chừng, dựa vào trí tuệ của con bé, có thể giúp đỡ Nhị hoàng tử trở thành Thái tử, dù sao ở sâu trong nội tâm Hạ Huyền, vẫn còn có một tình cảm yêu nước thương dân nhất định, đây gốc rễ ban đầu khi ông làm quan, chỉ là những năm này ông lún vào vòng xoáy quyền lợi quá lâu, đã dần thay đổi thành một người khác.

Giữa Thái tử và Nhị hoàng tử giữa, ông có ý thiên về bên Nhị hoàng tử. Thái tử hiện giờ hoang dâm vô năng là điều mà người người đều biết, tương lai, nếu đề hấn lên ngôi vua, tương lai của Đại Lịch giao cả cho một người như vậy, chẳng phải sẽ thành tai họa sao, đến lúc chiến sự liên miên, dù ông có ở chức vị cao đến mấy, cũng sẽ bị kẻ làm Hoàng đế kia hành cho một chết sao, đến lúc đó, ông sống hay chết cũng còn khó nói chắc, chứ đừng nói chỉ là hưởng thụ quyền lợi.

Ngược lại Nhị hoàng tử hữu dũng hữu mưu, mặc dù tính tình ác liệt và tham vọng lớn một chút, nhưng giao Đại Lịch cho hắn, mới có thể duy trì được Thái Bình Thịnh Thế như hiện nay, trường tồn cùng vạn vật.

Hạ Huyền nhìn Hạ Vân Nhiễm, một thiếu nữ non nớt như vậy, yên yên lặng lặng an phận thủ thường, nhưng mới rồi không nhanh không chậm dẫn dắt mọi chuyện, rõ ràng cho thấy đã trải qua một khoảng thời gian sắp xếp từ trước, khiến cho danh tiếng địa vị của đại phu nhân ở trong phủ bị hủy trong chớp lát, năng lực tính toán kinh người như vậy, không nên xuất hiện ở một thiếu nữ mới mười bốn tuổi.

“Lão gia, người mau nói câu gì đi a!” Lão phu nhân thúc giục, bà đã có ý định để cho Lý Nguyệt Kiều nhận lấy việc quản lý toàn bộ mọi chuyện trong phủ.

Hạ Huyền gật đầu một cái, trầm giọng nói, “Đại phu nhân tội lỗi khó có thể tha thứ, kể từ hôm nay, liền để Nhị Di Nương tạm thay đại phu nhân tất xử lý cả mọi chuyện trên dưới trong phủ.”

Sắc mặt của Lý Nguyệt Kiều thoáng cái trở nên mờ mịt, mãi sau bảg mới đứng dậy lĩnh mệnh. Lý Nguyệt Kiều thật không ngờ, bà cãi vã tranh giành vài chục năm, cũng không có lấy được vị trí mà mình mong muốn, hôm nay, lại dựa vào sắp xếp của Hạ Vân Nhiễm mà có được, thật có chút như đang nằm mơ.

“Xin phụ thân trách phạt nữ nhi đi! Nữ nhi cũng làm chuyện sai trái rồi.” Hạ Vân Nhiễm đứng lên nói, nàng không muốn chuyện này còn lưu lại chút vẩn đục nào.

“Vân Nhiễm, tất nhiên là con chủ động nhận sai, liền phạt cấm túc bảy ngày đi! Ở trong phòng cẩn thận suy nghĩ, bảy ngày sau, để con tự do.” Hạ Huyền mở miệng nói.

Buổi gia yến này, cứ như vậy mà kết thúc, tất cả mọi người khi đi ra cửa, đều cảm thấy như vừa được xem một màn kịch đùa giỡn đặc sắc, khách xem rung động lòng người, mà người biểu diễn lại nhẹ nhàng tùy tiện.

Chỉ là, lần này đại phu nhân đã khiến cho nhiều người tức giận rồi, vô luận là các vị di nương tiểu thư, hay là mỗi người làm trong phủ, mỗi tháng trong phủ không phát được bạc đúng hạn, đều có lấy cớ này nọ, ai ngờ, số bạc kia lại bị cất vào trong túi riêng.

Thật sự là thật là quá đáng, phu nhân cũng quá là tham lam đi, mấy vị di nương mặc dù không có được thứ gì tốt, nhưng đại phu nhân thâm trầm róc rà, cũng đủ khiến cho các nàng cười to sáng khoái, cũng thâm nghĩ, sao bọn họ lại không phát hiện ra Hạ Vân Nhiễm là người có tâm kế như vậy nhỉ?

Sớm biết như vậy, vào thời điểm nàng trở về phủ, họ liền lôi kéo nàng đến bên cạnh nuôi dưỡng, nói không chừng hôm nay vị trí gia chủ chính là các nàng

rồi.

Lý Nguyệt Kiều chẳng qua cũng chỉ là ý vào Hạ Vân Nhiễm đắc thế mà thôi.

Trở về phòng trong, Lý Nguyệt Kiều vừa mừng vừa sợ, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi, thấy tình thế như này đại phu nhân muốn trở mình xoay chuyển tình thế hẳn là rất khó rồi, số tiền bà ấy tham ô thực sự là một số tiền lớn a!

Mà trong phòng, đại phu nhân yếu ớt tỉnh lại, trên mặt là một vẻ tuyệt vọng, bên cạnh bà, Hạ Nguyệt Nhu đã khóc đỏ con mắt, nàng run rẩy cánh môi, không còn hơi sức tức giận mắng ra tiếng, “Con tiện nhân Hạ Vân Nhiễm này, ta sẽ không bỏ qua cho nó.”

“Mẫu thân, đều là nữ nhi có lỗi, nữ nhi không nên khiến người muốn lấy đồ của Hạ Vân Nhiễm, là nữ nhi đã hại người rồi.” Hạ Nguyệt Nhu khóc rất đau lòng, cũng đây tự trách.

Đại phu nhân cũng cảm thấy hối tiếc không thôi, vì hai ngàn lượng vàng, lại khiến cho mọi chuyện vỡ lở, lần này, lão gia còn có thể tha thứ cho bà sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chuyển giao quyền lực

Edit: Từ Dương Hoa

Đáy mắt của Hạ Nguyệt Nhu cũng tràn đầy hận ý mãnh liệt, nàng nheo mắt lại thật chặt, “Mẫu thân, người yên tâm, chờ một ngày con ngồi lên vị trí Thái tử phi, con nhất định sẽ đem nàng ta thiên đao vạn quả, sống không bằng chết.”

Một đêm này dường như dài đằng đẵng, mọi sương phòng trong phủ, đều vẫn còn sáng đèn, vì cũng có rất nhiều người mất ngủ. Đối với chuyện sắp nhận lấy mọi sự vụ lớn nhỏ trong phủ, Lý Nguyệt Kiều cũng cảm thấy khẩn trương và lo lắng, hai mẹ con Hạ Nguyệt Nhu an ủi lẫn nhau, Hạ Huyền ngủ ở trong phòng của mình, nhưng tâm tư cũng vô cùng phức tạp, nhất thời khó lòng bình tĩnh lại.

Đêm nay, một Hạ Vân Nhiễm, đã khiến cho quá nhiều người không ngủ được.

Nhưng nàng lại thoải mái ngủ đầu đi ngủ, hơn nữa là ngủ một mạch đến sáng.

Sáng sớm hôm sau, nha hoàn trong Tương phủ đều có một loại cảm giác như mơ, chỉ mới hôm trước thôi, trong tương phủ gió thổi liên long trời lở đất thay đổi, đại phu nhân thất thế, nhị di nương trở thành đương gia, họ cảm thấy oán hận đại phu nhân trơ trẽn, nhưng lại gờn ngón tay cái với Thất Tiểu Thụ, đại phu nhân quả nhiên là kiểu người một khi đã thất thế thì mọi người đều giẫm đạp.

Ai bảo ở trong phủ, bà ta ý vào việc mình là đương gia mà ức hiếp người đây? Trừ con gái ra, quả nhiên là không có một ai yêu thích người này.

Buổi sáng, Hạ Vân Nhiễm mặc chiếc váy màu hoàng kim thêu hoa sen trong nước, khoác bên ngoài áo lụa màu trắng nhạt phủ thêm lớp lụa mỏng lác đác là hoa văn màu khói, trước ngực rủ xuống hai lọn tóc mềm mại, lại cổ tình chải kiểu tóc Tùy Vân Kế đặc biệt, luồn qua mái tóc mây là cây trâm ngà voi có gắn những bông son trà bằng bạc, quả nhiên như một đóa Mẫu đơn thanh trần khoe sắc trong sáng sớm.

Nàng ăn xong điểm tâm sáng, liền nghĩ đến một chuyện, đó là phải lấy hai ngàn lượng vàng của mình về, nàng liền dẫn nha hoàn đi tới phòng của đại phu nhân.

Lúc trước, nha hoàn của đại phu nhân nhìn thấy nàng, đều rất tùy ý ứng phó, thế nhưng hôm nay lại khẩn trương, bọn nha hoàn nhìn thấy nàng tiến đến, ai nấy cũng kinh hoàng luống cuống ra đón, không dám chậm trễ nửa phần.

“Buổi sáng tốt lành, Thất Tiểu Thụ.”

“Đại phu nhân đã tỉnh chưa?” Hạ Vân Nhiễm nhướn mày cười hỏi.

“Tôi hôm qua Đại phu nhân đã tỉnh rồi, đang nói chuyện phiếm với đại tiểu thư ở trong phòng ạ.”

“Vào bẩm một tiếng là ta đến đi!”

Chỉ chốc lát sau, nha hoàn đó trở ra, sắc mặt có chút ảm đạm, có lẽ là bị đại phu nhân mắng, Hạ Vân Nhiễm liếc mắt kéo váy tự mình bước vào cửa, vào trong phòng chỉ nghe thấy âm thanh oán hận của đại phu nhân truyền tới, “Nó còn có mặt mũi tới gặp ta, hừ, cả đời này ta cũng không muốn nhìn thấy nó nữa.”

“Đại phu nhân, quấy rầy rồi, con tới là muốn lấy lại phần thưởng mà Nhị hoàng tử đã ban cho con.” Ngoài cửa, Hạ Vân Nhiễm liền lên tiếng, người chưa tới, thanh âm đã đến trước, lại lộ ra ý nói mát mẻ.

Sắc mặt của đại phu nhân khẽ biến một cái, nhìn Hạ Vân Nhiễm càng ngày càng to gan, bà hừ lạnh một tiếng, “Ngươi thật sự không có quy không có cù rồi hả? Không phải ta đã nói là không muốn gặp khách sao?”

Hạ Nguyệt Nhu cũng hận nghiêng răng nghiêng lợi, vẫn làm bộ ôn hòa nói, “Thất muội, tối hôm qua ngươi hãm hại mẫu thân ta, thật là uổng phí cho mẫu thân ta trước đây thương yêu ngươi, ngươi đã quên lúc trước là ai đã đem ngươi từ nông thôn về đây rồi hay sao? Không có mẫu thân của ta, ngươi có thể có cuộc sống được như bây giờ chắc?”

“Ồ! Đúng nha! Lần tới nếu muội có may mắn nhìn thấy Thái hậu nương nương, muội sẽ nhất định hảo hảo cảm kích đại ân đại đức của lão nhân gia người, nếu không phải nhận được ân điển của Thái hậu nương nương, làm sao muội có thể trở lại trong phủ lần nữa đây?” Hạ Vân Nhiễm cười lạnh đáp lễ.

“Ngươi.....” Hạ Nguyệt Nhu nhất thời im bặt.

“Tốt lắm, số vàng của ngươi, ta sẽ trả lại cho ngươi, tránh cho ngươi lại mượn chuyện này tiếp tục vu oan cho ta.” Đại phu nhân giận dữ đi tới trước tủ, kéo ngăn kéo ngầm bên trong ra, lấy một chiếc hộp gỗ từ đàn ra đặt mạnh lên bàn, thanh âm oán hận nói: “Cầm đi, tránh cho ta nhìn thấy lại phiền lòng.”

“Đại phu nhân, người đây là đang tỏ thái độ gì a! Đây chính là vật của Hoàng gia nha! Người là đang coi thường Hoàng Uy đó! Nếu con nói chuyện này cho Nhị hoàng tử, nói người tùy ý ném loạn đồ đạc được hoàng tử ban thưởng, còn nói trông thấy lại phiền lòng, ai nha, không biết Nhị hoàng tử sẽ phản ứng ra sao đây!” Hạ Vân Nhiễm lạnh giọng nhắc nhở.

Sắc mặt đại phu nhân nhất thời thay đổi, nuốt nước miếng một cái, ngượng ngùng nói, “Ta ... ta cũng không có ý không tôn trọng gì, chỉ là hiện giờ tay ta, không cầm nổi nữa...”

“Thất muội, hình như là hải lòng quá sớm rồi đó, ngươi không nghĩ tới cho dù Nhị hoàng tử cười ngươi, thì ngươi cũng không đủ tư cách làm chính phi, đại khái thân phận cũng chỉ là một trắc phi mà thôi, ngươi có cái gì tốt mà há hê?” Hạ Nguyệt Nhu ở một bên giễu cợt nói xen vào.

“Ai nha, đại tỷ à, mặc kệ muội là trắc phi, hay là chính phi, thì thân phận của muội đều cao quý hơn tỷ đi!” Hạ Vân Nhiễm giễu cợt đáp lại.

“Ngươi cho rằng thân phận tương lai của ta lại có thể thấp hơn ngươi sao?” Hạ Nguyệt Nhu không khỏi khiêu khích nói, nàng đã chịu đủ tư vị bị Hạ Vân Nhiễm dẫm đạp rồi.

Bên cạnh, đại phu nhân muốn ngăn cản nữ nhi, không muốn nàng quá mức nâng cao thân phận, nhưng bà cũng lại nghĩ, hiện tại, cũng chỉ có nữ nhi có thể ra mặt cho mình mà thôi.

“Đại tỷ, còn chưa có chuyện gì xảy ra, ai cũng không nói chắc được, chúng ta vẫn nên mở to mắt mà đợi đi!” Hạ Vân Nhiễm mỉm môi cười một tiếng, sai nha hoàn ôm lấy cái rương chuẩn bị rời đi.

“Hạ Vân Nhiễm, ngươi đừng vội đắc ý, cuối cùng sẽ có một ngày, ta khiến ngươi quỳ gối trước mặt ta đau lòng hối hận về việc ngươi đã làm hôm nay.” Hạ Nguyệt Nhu duệ Thanh Đạo, cặp kia mắt đẹp ánh mắt của giống như cũng tràn đầy một cỗ khí thế.

Hạ Vân Nhiễm đứng ở cửa, hơi nghiêng đầu, trừng mắt nhìn nói: “Tỷ cẩn thận kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn nha, người nào quỳ gối dưới chân người nào, vẫn còn chưa biết được đâu!”

Sắc mặt hai mẹ con Hạ Nguyệt Nhu tức giận đến muốn nổi điên, cứ thế trơ mắt nhìn bóng dáng Hạ Vân Nhiễm đi ra ngoài, ngay sau đó, lại có nha hoàn tới nói Nhị Di Nương đã đi khó phòng* kiểm đếm vàng bạc cùng tồn vật, đại phu nhân giận đến thiếu chút nữa hộc máu, Nhị nương đi này thật đúng là dám ngồi lên vị trí của bà rồi.

(*khó phòng: nhà kho, kho chứa đồ, cất vàng bạc...)

Dĩ nhiên, rất nhanh sau đó, Nhị Di Nương và quân gia cùng tới tìm bà, bởi vì Hạ Huyền đã ra lệnh, yêu cầu bà nộp lại một vạn lượng bạc đã tham ô, đại phu nhân chần chờ nửa ngày, lấy ra bạc từ ngăn kéo ngầm trong tủ giường, nhưng đã ít đi hai ngàn lượng, hai ngàn lượng này bà đã dùng hết, bà âm thầm làm cho mình và nữ nhi tám bộ quần áo mới.

Nhị Di Nương chỉ đành thu lại tám ngàn lượng bạc, sau đó quay về nói cho Hạ Huyền biết, khiến Hạ Huyền lại dâng lên một trận lửa giận, liền lệnh cho Nhị Di Nương giữ lại một năm tiền ăn ở cùng tiền y phục mỗi mùa của đại phu nhân, tóm lại trong năm đó, đại phu nhân không có bất kỳ đồng nào để tiêu xài.

Chuyện này cũng khiến đại phu nhân tức đến mực nghẹn một búng máu ở cổ họng, âm thầm oán hận không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nhị hoàng tử giá lâm

Nhị phu nhân là một người trấn định, bình tĩnh, làm việc cẩn thận, không đến mười ngày, bà liền chinh đốn xong tất cả mọi chuyện trong phủ, tiếp đó, chính là mỗi ngày xử lý mấy chuyện sinh hoạt lớn nhỏ trong phủ.

Đại phu nhân cả ngày núp ở trong phòng giả bộ bệnh, không muốn gặp người, thật ra thì, bà cũng không có mặt mũi nào gặp người, tham nhiều bạc như vậy, còn có ý đồ đoạt lấy tiền thưởng của Hạ Vân Nhiễm, lan truyền ra ngoài, ngấm lại đều cảm thấy là một người tro trên.

Sáng sớm hôm nay, một chiếc xe ngựa phủ gấm lộng lẫy đến thăm Tướng phủ, người tới chính là Nhị hoàng tử Hiến Viên Trạm, từ lần trước tặng lễ tới bây giờ, cũng đã được một tháng, hôm nay, hấn lại tự mình tới thăm.

Đại phu nhân vừa nghe, vội vàng gấp gấp rời giường, giúp nữ nhi trang điểm ăn mặc cẩn thận, rồi tiến ra nghênh đón.

Nhị di nương nhận được tin tức sau, cũng gọi Hạ Vân Nhiễm vội vàng chuẩn bị diện kiến hấn, các di nương và tiểu thư khác cũng đều ăn mặc trang điểm cẩn thận rồi xuất hiện, nhất thời Tướng phủ giống như muôn hoa tươi thắm đua nhau khoe sắc, các vị tiểu thư quả thực là xinh đẹp chói mắt.

Lần trước Hiến Viên Trạm đến thăm, cũng không có được may mắn chiêm ngưỡng cảnh đẹp như thế này. Nhị hoàng tử ngồi ở trong đại sảnh, mặc một bộ cẩm bào màu đen, bên hông đeo một miếng ngọc bội màu lam khắc hình con rắn tinh xảo, mái tóc đen nhánh búi trên đầu chiếc mào bằng ngọc xanh biếc, tướng mạo quả nhiên như Phan An anh tuấn oai hùng, một đôi mắt đen thâm thúy lại thêm nụ cười tàn mạt ra sự dịu dàng, rất tự nhiên hấp dẫn trái tim các tiểu thư Tướng phủ.

Trước kia Hạ Nguyệt Nhu còn cảm thấy Nhị hoàng tử vô cùng lãnh đạm, hiện tại, nàng mới phát hiện ra hấn cũng rất dịu dàng, nghĩ đến tương lai hấn đoạt được ngôi vị Thái tử, nàng lại được phối hôn với hấn, xuân tâm liền nhộn nhạo, một đôi mắt đẹp y hệt như ẩn chứa tình cảm mến mộ, dõi theo bóng người Nhị hoàng tử.

Hiên Viên Trạm cũng không phải là thánh nhân, tự nhiên cũng có lòng yêu thích cái đẹp, hấn không tránh khỏi việc bị khuôn mặt đẹp của Hạ Nguyệt Nhu làm cho trái tim rộn ràng, cũng khó trách Thái tử sớm có ý thu nàng làm Thái tử phi, ngoại trừ muốn lợi dụng thế lực của Hạ Huyền, bản thân thiếu nữ này cũng là một món bảo vật.

Mà những vị tiểu thư khác có vẻ ngoài bình thường, hấn chỉ đưa mắt cười nhạt mà lướt qua.

Hạ Vân Nhiễm là người cuối cùng ra sân, nàng mặc quần áo màu khói trắng, hoàn toàn tương phản với trang phục đang thịnh hành của các vị tiểu thư khác, nhìn qua như không có ý muốn nghiêng đón Nhị hoàng tử.

Nhị di nương quả thật sợ hết hồn, bà nghĩ Hạ Vân Nhiễm đã biết phải ăn mặc như nào, ai ngờ con bé lại mặc như vậy?

Đại phu nhân và Hạ Nguyệt Nhu nhìn chăm chú Hạ Vân Nhiễm, trong bụng không khỏi mừng thầm, mấy vị tiểu thư khác cũng âm thầm vui mừng, lần này so ra Hạ Vân Nhiễm thua kém các nàng đi!

Hạ Vân Nhiễm đi tới bên cạnh Hiến Viên Trạm, khẽ thi lễ nói, “Thần nữ gặp qua Nhị hoàng tử.”

Hiên Viên Trạm đã từng nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm ăn mặc theo một thịnh hành đặc biệt xinh đẹp rạng rỡ, lần này ăn mặc thanh nhã như tiên, lại có một phen ý vị khác. Nhìn Hạ Vân Nhiễm, ánh mắt của hấn nở nụ cười, trong đó vừa có vui vẻ lại lộ ra nhu tình dịu dàng, khiến cho một bên có không ít người đổ kỵ.

“Hôm nay sắc trời không tệ, không biết Thất Tiểu Thư có bằng lòng theo ta đi du ngoạn cảnh hồ một phen hay không.” Hiến Viên Trạm trực tiếp mở miệng mời.

Lần trước, sau khi hấn trở về chỗ, cảm thấy hấn nhất định phải thân cận cùng Hạ Vân Nhiễm, mới có thể khiến cho các đại thần trong triều suy đoán, cho là quan hệ của hấn cùng Hạ Huyền không tệ.

Hạ Vân Nhiễm nhú nhú mày, vội có chút kinh hoảng nói, “Thần nữ kỵ nước.”

Hiên Viên Trạm ngăn ra, vội nói, “Vậy thì không đi hồ du ngoạn, chúng ta đến quán trà gần đó ngồi một chút thì thế nào?”

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, lại lắc đầu nói: “Thần nữ thể cốt yếu, lại sợ nhiệt, Nhị hoàng tử đã tới chơi, sao không ngồi lại trong phủ một chút? Cảnh sắc ở Tướng phủ cũng rất xinh đẹp tuyệt trần nha.”

Mấy vị tiểu thư nghe thấy liền tròng lớn mắt. Cái gì thế này? Hạ Vân Nhiễm lại còn chọn này lựa kia cự tuyệt Nhị hoàng tử? Nếu đổi là họ, đã nhanh chóng đồng ý đi hồ du ngoạn rồi ấy chứ.

Ngay cả Hạ Nguyệt Nhu cũng cảm thấy Hạ Vân Nhiễm ngu xuẩn cực kỳ, Nhị hoàng tử rõ ràng có thân cận ý, nàng lại đẩy ra, kẻ ngu ngốc như vậy, sau này tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng.

Hiên Viên Trạm suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói, “Vậy được! Ta ngồi trong phủ cùng nàng một lát.”

Trong giọng nói lộ ra ý cứng chiều.

Những người bên cạnh sau khi nghe thì mỗi người một loại tư vị, Hạ Nguyệt Nhu quả thật đơn giản mà sinh lòng đổ kỵ, nàng còn chưa bao giờ được Nhị hoàng tử điện hạ đối xử dịu dàng như vậy đâu!

“Tất nhiên ở trong phủ ngài chơi rồi, nếu không, hay để cho Nguyệt Nhu cũng theo cùng các người đi!” Đại phu nhân lập tức đề cử nữ nhi của mình, đây chính là một cơ hội tốt khó có được mà thân cận cùng Nhị hoàng tử a.

Vậy mà, Hạ Vân Nhiễm lại hơi híp con mắt, cười nói, “Đại phu nhân, không phải trong người phu nhân thấy không khỏe sao? Hẳn là nên để cho đại tỷ chăm sóc người chứ”

“Thân thể của đại phu nhân không thoải mái sao?” Nhị hoàng tử lập tức tò mò nhìn tới.

“Ồ! Đại nương ấy, mấy ngày trước đây bị bệnh, lại còn bệnh không nhẹ! Nếu như Nhị hoàng tử muốn biết, một lát ta liền nói cho người biết.” Hạ Vân Nhiễm cười hi hi nói, ánh mắt lướt qua sắc mặt ảo não của đại phu nhân, nàng lại nói, “Tất nhiên, nếu đại tỷ muốn cùng đi, vậy thì tới đây cùng nhau đi a!”

Lời nói của Hạ Vân Nhiễm khiến cho lòng Hạ Nguyệt Nhu run lên từng hồi, nếu như nàng đi cùng, Hạ Vân Nhiễm nói ra chuyện mẫu thân tham ô, đây không phải chuyện khiến cho người ta chán ghét sao? Còn trông cậy gì Nhị hoàng tử thích nàng nữa? Nàng không khỏi vội vã nói, “Ta không đi nữa, ta ở lại cùng với mẫu thân thôi, Thất muội, muội phải tiếp đãi Nhị hoàng tử thật tốt đó nha.”

Hiên Viên Trạm mặc dù cười nhìn họ nói chuyện, nhưng mà, thông minh như hấn, sao có thể nghe không ra được lời nói của Hạ Vân Nhiễm chứa đầy hàm ý, hơn nữa còn khiến hai mẹ con Hạ Nguyệt Nhu e ngại đây? Nàng lại còn có loại bản lĩnh này sao?

Thời điểm Hạ Vân Nhiễm dẫn Hiên Viên Trạm đi ra, Hạ Nguyệt Nhu lập tức thân thiết cầm tay nàng cùng đi ra ngoài, mà nàng cố đè ép âm thanh cực thấp nhắc nhở, “Thất muội, trong nhà không nên không phải đóng cửa bảo nhau, người đừng khiến Nhị hoàng tử chế giễu, mẫu thân đã biết rõ người sai rồi.”

Hạ Vân Nhiễm coi như không nghe thấy, không để ý tới Hạ Nguyệt Nhu tức giận đến mức mặt trắng bệch, nàng và Hiên Viên Trạm cùng nhau chạy về hướng nam sương phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Tự mình đa tình

Các vị tiểu thư khác tự nhiên không đến độ không biết xấu hổ mà đi theo, Hiên Viên Trạm này rõ ràng đến vì Hạ Vân Nhiễm, họ cũng không nên tự mình đa tình rồi đến quấy rầy.

Ở nam sương phòng, Nhị di nương lệnh cho nha hoàn chuẩn bị nước trà thượng đẳng, dưa và trái cây, điểm tâm, bày biện ở trong đình đài thanh nhã yên tĩnh.

Tâm tình của Hiên Viên Trạm cũng không tệ, hấn nghĩ lần trước mình không tiếc vốn ban đầu tặng nhiều quà cho nàng như vậy, theo lý mà nói, nàng sẽ vô cùng cảm kích hấn, hôm nay, thấy nàng chủ động ngồi riêng một chỗ cùng với mình, hấn nghĩ kế hoạch của hấn chắc cũng sắp thành công rồi.

Chuẩn bị xong nước trà và điểm tâm, tất cả người làm đều lui xuống, Nhị di nương ra lệnh không cho phép ai quấy rầy, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Hạ Vân Nhiễm bình tĩnh ung dung rót một ly trà, đặt ở trước mặt của Hiên Viên Trạm, sau đó ngẩng đầu cười nói, “Nhị hoàng tử, mời uống trà.”

Đôi mắt đen sâu thẳm của Hiên Viên Trạm khóa chặt lên người nàng, bên trong là vô vàn tình ý nóng rực, hấn muốn dùng ánh mắt mà trần trụi nói cho Hạ Vân Nhiễm biết rằng hấn thích nàng, hấn nhất định muốn có nàng.

Đang trong lúc hấn xuất thần thì đột nhiên một con rắn nhỏ màu xanh từ đâu rơi xuống giữa bàn, làm Hiên Viên Trạm không khỏi sợ hết hồn, đang muốn phát tay áo gạt ra thì lại nghe thấy Hạ Vân Nhiễm ở đối diện cao giọng, “Tiểu Thanh, sao ngươi nghịch ngợm như vậy, hù ngã Nhị hoàng tử thì làm thế nào?” Nói xong, chỉ thấy nàng đưa ra tay ngọc thon thon, nâng con rắn nhỏ lên.

“Vân Nhiễm, cẩn thận, vật này có độc tố cực mạnh đó.” Hiên Viên Trạm trầm giọng kêu một tiếng, hấn nhận ra ắn này gọi Trúc Diệp Thanh, là loại rắn độc hết sức đáng sợ, nó mà cắn bị thương một nhát, vô cùng có khả năng vì độc phát mà bỏ mình.

Hạ Vân Nhiễm không để ý chút nào, mà lúc này, con rắn nhỏ đã bò lên trên tay của nàng, thân rắn nho nhỏ quấn trên cổ tay trắng trẻo của nàng, giống như một chiếc vòng tay lục sắc*, ánh mặt trời chiếu xuống lớp vảy nho nhỏ khiến toàn thân nó sáng lên lấp lánh, cực kỳ chói mắt, nhưng cũng cực kỳ dọa người.

(*lục sắc: màu xanh lục)

Trên mặt Hiên Viên Trạm khó nén được khiếp sợ nhìn một màn này, chỉ thấy Hạ Vân Nhiễm ngược mắt nhìn hần cười rục rờ một tiếng, “Nhị hoàng tử quên rồi sao? Thần rất thích nuôi rắn nha!”

Trái tim Hiên Viên Trạm còn chưa bình tĩnh lại, ánh mắt hần chăm chú nhìn chăm chăm con rắn nhỏ trong tay nàng, chỉ sợ nó lè lưỡi từ cái miệng nhỏ nhắn rồi không để ý liến cần vào cánh tay mảnh khảnh của Hạ Vân Nhiễm, như thế thì quân cờ này của hần trở thành vô dụng hay sao?

“Tiểu Thanh, ra chỗ khác chơi đi! Hôm nay ta không thể chơi với ngươi, ta muốn ngồi cùng Nhị hoàng tử, để lát nữa, ta đi tìm ngươi có được hay không?” Hạ Vân Nhiễm nói giọng đầy dụ dỗ với con rắn nhỏ trong tay, giọng nói kia tựa như đang nói với một đứa bé nghịch ngợm.

Thấy vậy, hai mắt Hiên Viên Trạm sáng như sao trời lớn nhìn nàng, sao lại có thể? Tiểu nha đầu này thật đúng là coi rắn thành sủng vật rồi hả? Cái này không khỏi khiến hần có chút lạnh cả người, ngộ nhờ về sau lúc ngủ cùng giường, trong phòng còn có rắn bò tới bò lui, vậy thì thật là chuyện rất khủng bố nha.

Con rắn nhỏ hình như có chút bất mãn, một đôi mắt nhỏ đen như mực nhìn chăm chăm Hiên Viên Trạm, lộ ra vẻ mặt tức giận, cái lưỡi đỏ thè về phía hần tỏ thái độ, khiến cho Hiên Viên Trạm tức giận tới mức xuất hiện loại ý định rút ra tiểu đao, cầm tức chém thẳng nó thành thất đoạn*.

(*Thất đoạn: 7 đoạn)

“Ngao nha! Đi nào!” Hạ Vân Nhiễm nói xong, đứng dậy đi tới bên cạnh đám cỏ, con rắn xanh nhỏ lập tức uyển kéo dài biến mất.

Hạ Vân Nhiễm trở lại ngồi, có chút ngượng ngùng cười nói, “Thật xin lỗi, Nhị hoàng tử, vật này quá đeo bám thần rồi, không có việc gì sẽ chạy đến quần lấy người thần.”

“Vân Nhiễm, sao nàng lại nuôi loại sủng vật này?” Hiên Viên Trạm tò mò hỏi, đồng thời, cũng hi vọng nàng bỏ loại sở thích này.

“Thần cũng không biết a! Nhưng mà thần chính là cảm thấy có duyên với những động vật nhỏ này.” Hạ Vân Nhiễm cười nói.

“Rắn là động vật rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ cắn người bị thương, vết thương rất trí mạng, nếu như nàng thích nuôi sủng vật, ngày khác ta đưa nàng một đôi chim họa mi xinh đẹp, nàng đổi sang nuôi chim được không?” Hiên Viên Trạm đề nghị.

Hạ Vân Nhiễm lắc lắc đầu nói, “Thần có tình cảm rất sâu đậm với tiểu Thanh nha, không thể bỏ nó được, nó sẽ không cắn người linh tinh đâu.”

Hiên Viên Trạm thâm kêu khổ, thấy tiểu nữ nhân vẫn còn rất quật cường, hần chỉ đành thở dài một hơi nói, “Cho dù là như vậy, vậy trước hết nàng cứ nuôi đi!”

Cả một buổi chiều, Hạ Vân Nhiễm chỉ có thể lên tinh thần ứng phó Hiên Viên Trạm, tán gẫu một chút chuyện lý thú trong phủ, đến tận khi mặt trời hạ xuống phía tây hần mới đứng dậy rời đi, rất rõ ràng, hần là tương đối hài lòng.

Song, lúc tán gẫu chút chuyện lý thú trong phủ, Hạ Vân Nhiễm cũng không thể có ý tranh cãi với hần, hoặc là nói lời nói chọc giận hần, mặc dù nàng không có biểu hiện là đặc biệt yêu thích Hiên Viên Trạm, Hiên Viên Trạm cũng tràn đầy tự tin cho là, sự yêu thích của Hạ Vân Nhiễm đối với hần đã tăng lên.

Nhị hoàng tử vừa rời đi, Hạ Nguyệt Nhu liền đến, nàng hết sức khẩn trương hỏi nàng, “Ngươi cùng Nhị hoàng tử cũng hàn huyên những chuyện gì vậy?”

“Chuyện này ta không cần phải nói với tỷ!” Hạ Vân Nhiễm có chút lạnh nhạt nói.

“Có phải ngươi đã kể chuyện của mẫu thân ta rồi hay không?” Hạ Nguyệt Nhu gấp đến độ tiến thêm một bước ép hỏi.

“Thế nào? Tỷ sợ Nhị hoàng tử biết chuyện này sao? Dám làm thì sao lại sợ người khác nói?” Hạ Vân Nhiễm cười lạnh nói.

“Thất muội, đây cũng không phải là chuyện đùa, chuyện này nếu truyền vào trong cung, phụ thân sẽ bị người ta nhạo báng, ngươi không thể nào lại làm chuyện ngu như vậy chứ.” Hạ Nguyệt Nhu liền mang mặt mũi Tướng phủ ra để nói chuyện.

Hạ Vân Nhiễm hí một cái con mắt nói: “Tất nhiên biết sợ người khác chê cười, đại phu nhân hà có gì ban đầu sẽ không nghĩ tới chứ?”

“Mẫu thân ta chỉ là nhất thời hồ đồ, bà cố gắng quản mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà, mỗi ngày nhiều tiền bạc qua tay như vậy, có ai là không có thời điểm tham tài động tâm? Chỉ là bạc này không cho bọn họ nhìn thấy thôi, nếu là ngươi, ngươi dám nói, ngươi là có thể không có lấy một phần tham lam?” Hạ Nguyệt Nhu nhìn chăm chăm nàng.

“Tỷ đừng đem loại hành vi vô si này gán vào cho người khác được không?” Hạ Vân Nhiễm hừ lạnh một tiếng, lưỡi phải cùng nàng nhiều lời.

Hạ Nguyệt Nhu cũng thấy yên tâm, nàng nghĩ, Hạ Vân Nhiễm cũng không thể nào mà không để ý đến mặt mũi Tướng phủ, kể ra chuyện của mẫu thân nàng, nàng liền quay gót, ngênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Sai người đi tìm hiểu

Khi Hạ Vân Nhiễm trở lại, Lý Nguyệt Kiều liền sốt ruột hỏi hết lượt, bà cũng rất hy vọng Hạ Vân Nhiễm kết duyên cùng Nhị hoàng tử. Hạ Vân Nhiễm nhẫn nại kể lại cho bà nghe một lần rồi trở về phòng trong, về mặt nàng không khỏi đau khổ, nhìn cách Hiền Viên Trại đối với nàng, ngược lại có chút như muốn dây dưa không dứt. Nếu như để cho hắn tiếp tục dây dưa, không chừng ngày nào đó, tâm tình hắn tốt liền đi cầu hoàng thượng chỉ hôn mất. Nếu như Hoàng đế đồng ý lại hạ thánh chỉ ban hôn, chẳng phải là nàng chắc chắn phải gả cho hắn sao?

Không được, nàng nhất định phải nghĩ cách nào đó, không thể ngồi im chờ chết được, nàng không biết gì về thế cục trong triều cả, cũng không biết bây giờ là gió đang nghiêng về phía Thái tử, hay là Nhị hoàng tử, cho nên, nàng nhất định phải hỏi thăm thêm một chút tin tức, sau đó lại tính toán tiếp.

Hôm nay, có Nhị Di Nương quán xuyên cửa nhà, Hạ Vân Nhiễm làm gì cũng được thoải mái hơn rất nhiều, trước kia đại phu nhân quản chuyện nhà, quản giáo các tiểu thư trong nhà gắt gao, chưa có lệnh của bà thì cửa chính không cho phép ra, cửa sau không cho bước vào. Bây giờ, Hạ Vân Nhiễm còn lâu mới lo lắng chuyện này nữa!

Sáng sớm hôm sau, nàng ăn mặc trang phục như nam nhi, dẫn theo Tiểu Thất ra cửa đi dạo phố. Ở cổ đại, địa phương tốt nhất để hỏi thăm tin tức, đương nhiên là quán trà, quán rượu, mà Hạ Vân Nhiễm muốn hỏi thăm tin tức triều chính, đương nhiên sẽ chịu xài tiền đến quán rượu thượng đẳng. Nghe nói Tùy Hoa Lâu chính là địa phương mà các quan thần quyền quý thích tụ tập nhất.

Hạ Vân Nhiễm hôm nay người mặc một bộ đồ đơn giản, áo khoác bằng gấm, bên hông quán đai lưng hoa văn Thương Tử, tóc dài đen nhánh búi gọn trong ngọc quan, thoát nhìn thật có phong thái công tử anh tuấn tao nhã, đến cửa ra vào, nàng rất tự nhiên mở ra chiếc quạt vẽ tranh thủy mặc, nhất thời phong độ bất phàm, tuấn đạt phong lưu phóng khoáng, rất thu hút ánh nhìn. Mà đôi mắt phượng trong suốt như nước hồ đào qua một lượt toàn bộ quán rượu, vậy mà khiến toàn bộ khách nhân đều ngẩn ra.

Quả là một người anh tuấn* a! Không biết là công tử nhà nào.

(*Anh tuấn: đẹp trai ^^)

Đôi mắt Hạ Vân Nhiễm lướt qua hai người ăn mặc quần áo bất phàm bên cạnh, sau đó chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Tiểu Thất đi cùng ăn mặc giống như một thư đồng, trong một năm này ở Tướng phủ tôi luyện, nàng cũng không còn là nha đầu nhỏ gầy như trước đây, đã trở nên mảnh khảnh xinh đẹp, đi theo bên cạnh Hạ Vân Nhiễm, tựa như một tiểu đồng nho nhã.

“Khách quan, xin hỏi muốn gọi món gì ạ?” Tiểu nhị nhiệt tình tiến lên, không dám chậm trễ.

“Mang lên cho ta một bầu rượu.” Hạ Vân Nhiễm nhún mày nói, sau đó, ánh mắt nhìn lên thực đơn trên tường, nàng một hơi gọi luôn sáu món ăn, làm cho tiểu nhị mừng không khép được khóe miệng.

“Được ạ, công tử xin chờ cho một lát.” Tiểu nhị vội nhanh chóng rời đi.

“Tiểu..... Công tử, chúng ta thật sự sẽ uống rượu sao?” Cho tới giờ Tiểu Thất cũng chưa có uống rượu bao giờ đâu nha.

“Tất nhiên! Chúng ta là nam nhi, đương nhiên là phải uống rượu rồi, chỉ là, làm đáng một chút thôi mà.”

Dù sao nàng cũng có tiền, không cần tiết kiệm.

Sáu món ăn được bung lên, Hạ Vân Nhiễm bắt đầu an tĩnh dùng bữa, mấy người đàn ông bên lúc đầu nói một chút chuyện vặt, ngay sau đó, trong miệng của bọn họ đột nhiên nói ra một cái tên Hạ Vân Nhiễm đã từng nghe qua.

Long thế tử, Hạ Vân Nhiễm không khỏi cảm thấy hứng thú, không ngờ nàng còn có thể nghe được tên của hắn!

“Thế tử Long Hầu phủ sang năm là mười tám tuổi rồi, đã đến tuổi vào triều, không biết Long Hầu gia có đồng ý hay không.”

“Long Hầu phủ cũng đã có nhiều năm rồi không màng thế sự. Lão Hầu gia tuổi đã cao, ngay sau đó, lại là Hầu gia xảy ra chuyện, thế sự xoay vần, một mực không khá lên được, tiểu Thế tử còn nhỏ tuổi, tính ra cũng phải đến mười năm không tham chính rồi.”

“Cho dù là không tham chính, đây cũng vẫn là Long Hầu phủ a! Cũng không phải là nơi mà người nào cũng tùy tiện trêu chọc vào. Người nói thử xem, lần này Thái tử và Nhị hoàng tử, có người nào không phải hao tổn tâm cơ đi mời bọn họ? Cuối cùng đều vẫn bế môn không tiếp khách. Theo ý ta thì người có thể mời được Long Hầu phủ tái xuất, cả này cũng chỉ có một mà thôi, đó chính là Đường Kim Thánh Thượng.”

“Long Hầu phủ có lẽ là đại phủ thần bí nhất hoàng triều Đại Lịch rồi, cũng không có ai có bản lĩnh đi tìm tòi nguyên nhân.”

“Nghe nói Long thế tử cũng là người có năng lực không thể xem thường, nghe đâu lúc trước đi ngao du học hành, cũng đã làm ra mấy chuyện vô cùng oanh động, bắt mấy tham quan hồi kinh tra xét, tra tra xét xét cuối cùng quả thật là tìm ra liền một lúc mấy án oan lớn, khiến cho hoàng thượng cũng tán thưởng có thừa.”

“Đúng vậy, nếu không, tại sao có thể nói Long Hầu phủ lợi hại đây? Nhìn từ trên xuống dưới cả thiên triều, nào có phủ nào dám có tới 3000 thiết vệ, năm tòa thành trì đây?”

Ở bên cạnh, Hạ Vân Nhiễm nghe đến đó cả người đều chấn động. Cái gì? Long Hầu phủ lại có thực lực lớn như thế? Lần trước quả thật là xem thường người thiếu niên kia rồi, còn tưởng rằng hắn chỉ đúng là một tiểu Hầu gia, hóa ra sau lưng còn có bối cảnh sâu như vậy.

Trong đầu Hạ Vân Nhiễm thoáng qua hình ảnh đôi con người trong suốt, một ý niệm giống như điện giật chạm đến trái tim, nàng đang rầu rĩ không biết phải làm như thế nào mới có thể cự tuyệt Nhị hoàng tử, hiện giờ, nàng rốt cuộc có một kế hoạch hoàn mỹ rồi.

Từ quán rượu trở ra, Hạ Vân Nhiễm liền mang theo Tiểu Thất vội vàng tranh thủ thời gian trở về phủ, dù sao lần này nàng cũng gạt Nhị Di Nương trốn ra ngoài. Qua một hồi, Nhị Di Nương giải quyết xong công việc bề bộn phát hiện nàng chạy ra ngoài thì không hay. Trở về phòng, Hạ Vân Nhiễm tìm kiếm bên trong một đồng Ngọc Thạch, rốt cuộc tìm thấy đôi ngọc kết long phượng, nàng nắm ở trong tay, rơi vào trầm tư.

Ngay đến Nhị hoàng tử cũng không dám chọc vào phủ trách này, vậy thì Long Hầu phủ lại chính là một nơi trú ẩn tránh gió tốt, nếu như có thể thoát khỏi cảnh bị lợi dụng thì dù kết quả ra sao, mặc kệ có được hay không nàng vẫn phải thử một chút.

Có tiền có sai khiến cả ma quỷ, mà muốn có được một chút tin tức, Hạ Vân Nhiễm nguyện ý bỏ ra số tiền lớn này để thuê người thu thập tin tức mà nàng muốn.

Lần thứ hai ra ngoài, Hạ Vân Nhiễm liền đi tìm một người có thể làm như vậy. Trước tiên Hạ Vân Nhiễm cho hắn một thỏi bạc, nếu hắn hỏi thăm được tin tức hữu dụng, sẽ cho thêm một thỏi vàng.

Chuyện tốt như này đi đâu đi tìm được a? Người nàng chọn chính là người đàn ông chuyên trách gõ keng báo giờ ở trong Long Hầu phủ, Hạ Vân Nhiễm nói cho hắn biết, chỉ cần nhìn thấy xe ngựa màu xanh lam lên đường, liền nhanh chóng phái người báo cho nàng biết một tiếng.

Sau khi sắp đặt tai mắt xong, Hạ Vân Nhiễm an tâm chờ đợi mấy ngày. Trong mấy ngày này, đại phu nhân và Hạ Nguyệt Nhu cũng tương đối an phận, có thể đại phu nhân cũng biết lần này khó mà cầu được Hạ Huyền tha thứ, vậy nên ngoan ngoãn ở trong phòng suy nghĩ mọi chuyện. Trong một tháng qua, Hạ Huyền cũng không một lần qua viện thăm bà, mặc cho bà cáo ốm, Hạ Huyền cũng lạnh lùng đối đãi.

Nhị Di Nương mới tiếp quản mọi chuyện trong phủ, mỗi ngày đều bận rộn, cũng không có chú ý tới hành động của Hạ Vân Nhiễm, chuyện này khiến cho Hạ Vân Nhiễm hết sức thuận lợi tiến hành chuyện của mình.

Rốt cuộc đến ngày thứ tám, Tiểu Thất mang tin tức của người đàn ông kia báo về. Thì ra là hắn chờ mòn chờ mỏi không thấy xe ngựa kia ra cửa, lấy lạ, hắn liền theo dõi một vị quan gia, người này đi đến một cái huyện hoa bên hồ thuê thuyền, thanh toán tiền đặt cọc. Người đàn ông kia liền lên dò xét một chút, mới biết, Long thế tử muốn ra hồ du ngoạn, thời gian chính là ngày mai.

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, quyết định ngày mai hắn trở lại lấy tiền, nếu như tin tức này là chính xác, nàng sẽ thưởng cho hắn không ít đâu.

Người đàn ông này thấy nàng là tiểu thư Tướng phủ, cũng yên tâm trở ra bằng cửa sau, vừa đi vừa suy nghĩ, qua một ngày nữa là hắn có thể lấy được một thỏi vàng rồi, suy nghĩ một chút liền vui vẻ không dứt, trên đường đi còn tươi cười ngâm nga tiểu khúc.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh ập tới, ngay sau đó, khi hắn còn chưa phản ứng kịp, cả người liền chịu một cước đá bay ngã xuống đất, đau đến mức đầu hắn ong ong choáng váng. Tức thì một mùi kiêu lấp lánh ánh sáng lạnh đặt lên cổ của hắn.

“Nói, người nơi nào yêu cầu người do thám tin tức của Long Hầu phủ?” Âm thanh lạnh như băng phát ra hỏi hắn.

Người đàn ông hoảng sợ trừng lớn mắt, nhìn hai người trước mặt như thể Diêm Vương, vội vàng lắc đầu phủ nhận nói, “Không có, tiểu nhân không có.....”

“Dám nói láo? Chắc người không cần cái mạng nhỏ này của mình nữa hả.” Người đàn ông kia xách cổ hắn lên như xách một con gà con, kéo hắn vào một cái hẻm nhỏ bên cạnh, người đàn ông kia trợn mắt, thiếu chút nữa tắc thở luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Được mời gặp mặt

Vào lúc hắn cho là mình sắp chết, người kia lại buông hắn ra, giẫm một cước lên ngực hắn, ép hỏi lần nữa, “Ta cho người một cơ hội cuối cùng, nếu như người không nói rõ ra, hôm nay chính là ngày chết của người.”

Người đàn ông vốn chỉ hi vọng được nhìn thấy nén vàng, nhưng bây giờ, ngay cả mạng của hắn còn không chắc giữ được, hắn hoảng sợ, lớn tiếng trả lời, “Phải..... Là một vị tiểu thư ở Tướng phủ, là nàng thuê ta đi thăm dò tin tức của Long Hầu phủ...”

“Nàng ta muốn biết cái gì?”

“Nàng muốn biết Long thế tử ra cửa lúc nào, đi nơi nào.”

“Tại sao nàng ta muốn làm như vậy?”

“Có lẽ ... có lẽ là nàng ái mộ Long thế tử đi!”

“Là vị tiểu thư nào, người nói rõ hơn một chút.”

“Bọn nha hoàn đều gọi nàng là Thất Tiểu Thư.....”

Sau khi đã hỏi rõ ràng, người đàn ông hít một hơi lạnh một tiếng, “Người tốt nhất ngậm kín miệng cho ta, biến mất khỏi Kinh Thành, nếu không, để cho ta tiếp tục nhìn thấy người, liền lấy máu của người nhuộm kiếm của ta.”

Người đàn ông kia gặp phải người kinh khủng như vậy, vội vàng vàng chạy ra cái hẻm nhỏ, cũng không dám quay đầu lại, hẳn nghĩ, hẳn không thể có được số vàng này rồi, chỉ biết chạy trốn chết!

Hắn càng không biết, tại sao hắn lại bị người của Long Hầu phủ phát hiện được, Long Hầu phủ này quả thật quá đáng sợ.

Hắn đương nhiên không biết, ở Long Hầu phủ, bốn phía đều sớm có một đám ám vệ ẩn thân, bất kỳ gió thổi cỏ lay gì cũng khó thoát khỏi tai mắt của bọn hắn, huống chi người này canh trọn tám ngày ở Long Hầu phủ, đã bị bọn họ nhắm chết từ sớm rồi.

Giờ phút này hai người áo xám đứng ở trong hẻm nhỏ, có chút buồn bực không hiểu nói, “Thất Tiểu Thư Tướng phủ tại sao phải thăm dò hành tung của thiếu gia nhà chúng ta?”

“Có lẽ tiểu tử kia nói đúng đi, Thất Tiểu Thư ái mộ thiếu gia nhà chúng ta rồi cũng nên!”

“Chuyện này trở về báo cáo thiếu gia một tiếng, ngày mai có muốn thù tiêu ngay lúc đi du hồ hay không.”

“Tại sao? Chẳng lẽ lại còn sợ một Thất Tiểu Thư Tướng phủ sao?”

“Người biết rồi đó, thiếu gia chưa bao giờ thích dây dưa với ai.”

Bóng hình hai người áo xám chợt lóe, tựa như một con gió biến mất khỏi ngõ hẻm.

Long Hầu phủ, đây là một nơi rất độc lập, một phủ đệ nhưng lại giống như cả một tòa Thành tinh xảo, hàng năm cửa chính đều không ra vào nhộn nhịp, trước cửa treo một tấm biển khảm vàng xung quanh, gỗ sơn đen bóng, phía trên viết ba chữ mạnh mẽ thẳng hàng: “Long Hầu phủ”.

Giờ phút này, trên đường nhỏ dọc theo hành lang trúc viện, xuôi theo tường mới trồng mấy cây hoa quế, lúc này hoa chưa tàn hết, hương thơm vẫn còn vấn vương, đúng lúc này, tiếng đàn thanh thúy vang lên, khiến cho người ta này sinh cảm giác phi phàm thoát tục.

Lúc này, hai bóng dáng màu xám tro như bóng với hình nhẹ nhàng bồng bềnh đáp xuống, sải bước bước về phía khu vườn tĩnh mịch đất, chỉ thấy ở đó, phía trong đình thủy tạ, một người đàn ông mặc áo cẩm bào trắng đang vui vẻ gảy đàn, trên khay trà đốt một sợi đàn hương, bên cạnh bày một ly trà xanh, bốn phía đều là màn trúc cổ kính, mà bóng dáng người đàn ông lại như đoá Tuyết Liên sạch sẽ xuất trần, nổi bật lên giữa khung cảnh này càng toát ra vẻ thoát trần tuyệt thế.

“Thiếu gia.” Người mặc áo xám không đành lòng quấy rầy, nhưng vẫn đành phải cắt ngang tiếng đàn.

Nam tử ấn xuống dây đàn, nhấn nốt một đoạn âm cuối cùng, khi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhìn hai người, trong sáng mà thâm thúy giống như là hai đầm nước sâu trong suốt, sạch sẽ nhất thế gian.

“Chuyện gì?” Âm thanh của hắn nghe rất êm tai, nhẹ nhàng, trầm, ấm, quanh quẩn như đang nghe tiếng của người trong lòng, giống như một con gió xuân nhu hòa mềm mại.

“Thiếu gia, chúng thần đã điều tra rõ mục đích của kẻ đã canh giữ ở cửa mấy ngày nay.”

“Hắn là người nào?” Vị thiếu gia khẽ nhếch đôi mày phượng.

“Hắn..... Hắn là bị Thất Tiểu Thư Tướng phủ sai khiến, tới Long Hầu phủ thăm dò tin tức thiếu gia ra ngoài.” Người mặc áo xám cảm thấy nói chuyện này xong, nghe rất hoang đường.

Vậy mà, khóe miệng vị thiếu niên kia lại không chú ý xuất hiện một chút ý cười, dần dần tăng lên, hắn lại tự phát ra một chuỗi tiếng cười trong trẻo, mập mạp môi nói: “Có ý tứ...”

“Người kia đã báo lại cho Thất Tiểu Thư Tướng phủ, rằng ngày mai ngài du hồ, thiếu gia, người xem còn muốn nữa không ạ?”

“Đương nhiên đi.” Thiếu niên hết sức thú vị trả lời.

Người mặc áo xám có chút không hiểu nổi, nhưng thường thường, ý định của thiếu gia không phải là chuyện mà bọn họ có thể suy đoán được, chỉ đành chấp tay cúi đầu, cáo lui.

Long Diệu nhìn qua mặt hồ gió thổi trước mắt, im lặng nhếch miệng cười, lại từ khóe miệng của hắn nhẹ nhàng tản ra, ưu nhã đến độ khiến người ta say đắm.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vân Nhiễm chuẩn bị đầy đủ, nàng trái lo phải nghĩ cảm thấy hôm nay khả năng nắm chắc vẫn rất lớn, lần trước người đàn ông kia không phải đã sai thư đồng tiêu tiền mua tranh nàng vẽ sao? Có lẽ hắn đối với mình như thế cũng là có ý tứ đi.

Nếu như nhất định phải lập gia đình thì thà nàng chọn vị Long thế tử này còn hơn vị Nhị hoàng tử đầy dã tâm gia kia, hơn nữa, nàng cũng chỉ muốn nhờ Thế tử gia tới che chở nàng một chút thôi à, chờ Nhị hoàng tử không còn chú ý đến nàng nữa, nàng sẽ tiếp tục làm tiểu thư Tướng phủ, sẽ không quấy rầy hắn nữa.

Nghĩ đến hình dáng hắn sinh ra dung mạo dịu dàng như ngọc, hắn là người rất dễ nói chuyện đi!

Thời điểm Hạ Vân Nhiễm xuất hiện ở cửa, đã rất cố gắng ăn mặc một phen, nàng chọn một chiếc váy dài hoa gấm màu lam nhẹ nhàng, khoác thêm áo khoác gấm trắng nõn thêu hình hoa cỏ Bích Hà La Vũ. Trên đầu búi kiểu tóc Phi Vân rất khác biệt, đơn giản cài thêm vào tóc mấy một cây trâm có gắn hoa Đinh Hương, đeo một chiếc vòng ngọc khảm đá Lam Cương xanh màu nước biển, bên eo đeo ngọc bội hình bán nguyệt, trên chân đi giày hoa văn mỏng nhẹ mỏng, cả người mỹ lệ tuyệt sắc như hoa đào.

Dáng dấp của thiếu niên kia so với nữ còn hơn hắn ba phần, nếu nàng không trang điểm cẩn thận một phen mới gặp hắn, có lẽ hắn cũng nhìn không ưa mình, cho nên, nàng muốn sử dụng mỹ nhân kế, tốt nhất nhất là mê hoặc luôn vị Long thế tử này, khiến hắn đồng ý giúp nàng đối phó với hôn sự của Nhị hoàng tử kia.

Lần này, Hạ Vân Nhiễm xin phép Nhị Di Nương, nói nàng muốn đi du hồ, Nhị Di Nương vừa nghe nói, lập tức kinh ngạc, “Lần trước không phải con nói với Nhị hoàng tử là mình kị nước sao?”

Hạ Vân Nhiễm vội ứng phó nói: “Nữ nhi muốn thử một lần xem sao, nếu lần sau Nhị hoàng tử tiếp tục mời nữa, không phải là con có thể cùng đi với người sao?”

Mấy ngày nay Nhị Di Nương rất bận rộn, cho nên, có rất nhiều chuyện bà cũng không có suy nghĩ kỹ đến, bà liền đồng ý, hơn nữa phái sáu thị vệ và bốn nha hoàn đi theo.

Hạ Vân Nhiễm ngồi lên xe ngựa, nội tâm lại có chút khẩn trương, việc này không khỏi khiến cho nàng có chút buồn bực, nàng khẩn trương cái gì? Không phải chỉ là một cái thiếu niên mười bảy mười tám tuổi thôi sao? Chẳng lẽ nàng lại không giải quyết được?

Cả đoạn đường này nàng tự thôi miên chính mình. Tới khi đến thuyền hoa bên hồ, nàng ngồi trong xe chờ hạ nhân đi thuê thuyền hoa, đương lúc Hạ Vân Nhiễm tò mò nghĩ Long thế tử có đến hay không, thì bên ngoài rèm cửa sổ có âm thanh nhẹ nhàng cất lên, “Xin hỏi trong xe là Thất Tiểu Thư Tướng phủ sao?”

Hạ Vân Nhiễm vội vén màn cửa lên, nhìn một người đàn ông mặc áo thị vệ trầm ổn cười nhìn nàng, nàng trừng mắt nhìn lại, có chút giật mình kinh ngạc, “Người có chuyện gì sao?”

“Là như vậy, chủ nhân nhà ta mời tiểu thư cùng đến ngồi ngắm trăng.”

“Chủ nhân nhà người?” Hạ Vân Nhiễm híp một con mắt, chẳng lẽ chuyện nàng ra ngoài bị người khác tiết lộ sao?

“Thất Tiểu Thư, chủ nhân nhà ta hôm nay muốn gặp người.” Người đàn ông trung niên kia hòa nhã nói.

Hạ Vân Nhiễm chợt có cảm giác khiếp sợ âm ỉ dội về, khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc, lại không tự chủ được ửng hồng lên, đáng chết, làm sao hắn biết nàng tới tìm hắn?

Hạ Vân Nhiễm không ngờ mình sắp đặt kế hoạch, lại bị hắn phát hiện, còn đặc biệt tới mời nàng, ai, thiếu niên này quả nhiên thần bí lại mạnh mẽ a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Cầu xin hắn giúp một tay

Từ Dương Hoa

Hạ Vân Nhiễm dặn dò hạ nhân chờ nàng ở đây, còn nàng thì đi theo người kia đến lầu ngắm trăng, tòa lầu này xây lên cạnh hồ, có sáu tầng tất cả, có thể

nhìn thấy hết phong cảnh mặt hồ, quả là một vị trí vô cùng tốt.

Hạ Vân Nhiễm đi theo sau, khi vào cửa, lại phát hiện nơi này cực kỳ an tĩnh, liên tiếp mấy tầng cũng không có khách, nàng không khỏi hiếu kỳ nói, “Nơi này buôn bán kém như vậy sao?”

“Tiểu thư nói đùa, bình thường nơi này buôn bán đều rất tốt, chỉ là hôm nay đã bị thiếu gia nhà ta bao trọn rồi, chỉ tiếp đãi thiếu gia của chúng ta cùng với tiểu thư mà thôi.”

Hạ Vân Nhiễm càng ngày càng có cảm giác thất bại, như thể mình là một người trong suốt, bị hắt nhìn thấu, loại cảm giác này không hề dễ chịu chút nào.

Vừa lên đến tầng cao nhất, Hạ Vân Nhiễm chỉ thấy vị trí gần cửa sổ đã có bóng dáng màu trắng ngời đó rồi, không phải vị thiếu niên kia thì là ai nữa? Giờ phút này, nhịp tim Hạ Vân Nhiễm bang bang nhảy dựng lên, nàng cắn cắn môi, cố gắng ổn định tâm tư đi tới chỗ thiếu niên kia.

“Thần nữ Vân Nhiễm bái kiến Long thế tử.” Âm thanh của Hạ Vân Nhiễm Như châu như ngọc, nghe hết sức cảm động.

Ánh mắt của thiếu niên khẽ nâng lên, trong mắt là ý cười, “Nếu như nàng muốn gặp ta, trực tiếp sai người đến phủ báo cho ta biết một tiếng là được, phương pháp ôm cây đợi thỏ như vậy, không khỏi phiền toái một chút.”

Đáy lòng Hạ Vân Nhiễm xuất hiện tia kinh ngạc, sắc mặt quần bách đồ bùng, cười nói, “Thì ra là chuyện gì cũng không thoát khỏi con mắt của người.”

Long Diệu khẽ mỉm môi, sau đó đôi môi mỏng nở nụ cười tính, không cho ý kiến.

Hạ Vân Nhiễm lập tức nghĩ việc thực hiện mỹ nhân kế, nàng nhẹ nhàng lay động một lọn tóc dài trước ngực, đôi mắt như làn nước mùa xuân nhìn ra cửa sổ, nhẹ nhàng khen, “Hôm nay sắc trời thật tốt nha! Là một ngày đẹp để ra ngoài chơi.”

“Nàng muốn ra hồ sao?” Long Diệu tò mò hỏi.

Hạ Vân Nhiễm mở to mắt nhìn, không khỏi nghĩ tới cùng hắt ra hồ cũng là một chuyện vui, “Nếu như Long thế tử nguyện ý mời thần nữ ra hồ, tiểu nữ tự nhiên sẽ vui lòng theo cùng người.”

“Hôm nay ta chính là có ý định ra ngoài chơi, cùng nhau đi thôi!” Vậy mà hắt lại thực sự muốn mời nàng.

Hạ Vân Nhiễm có chút vui mừng nhìn sang, xem ra hắt cũng không ghét nàng sao! Sắc mặt nàng tràn ngập vui mừng, hết sức nhẹ nhàng đáp một tiếng

“Được.”

Đi xuống lầu, Hạ Vân Nhiễm mới phát hiện, dưới lầu thủy tạ bên cạnh đã có rất nhiều thuyền hoa cập bến, trên thuyền trang trí hết sức lịch sự tao nhã, bức rèm châu rủ xuống, gấm vóc lay động theo gió, lụa mỏng tung bay, rèm mảnh đủ loại hoa văn đặc sắc, quả nhiên là rất khí phái*.

*Khí phái: phong độ (Đoạn tả cảnh này chém chém tạo ^^!)

Lại đi qua cây cầu gỗ nhỏ lên thuyền thời điểm, Long Diệu bóng dáng của nhẹ nhàng bước lên, nhưng là sau lưng Hạ Vân Nhiễm thật là có chút đảm lại, tiểu tử này kiêu đáp thân thuyền, không khỏi say lao đảo, tuy chỉ có chừng hai thước, nàng vẫn còn có chút sợ.

Lúc này, một cánh tay áo trắng xuất hiện, rồi đôi tay thon dài trắng nõn duỗi về phía nàng, Hạ Vân Nhiễm chợt thấy quần bách đồ, thật là khiến cho hắt coi thường nàng mà, chỉ là, như vậy cũng tốt, càng có thể nhân cơ hội này mà thân cận với hắt, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, rất nhanh chóng, bàn tay của hắt nắm chặt tay nàng, dắt nàng đi qua.

Hạ Vân Nhiễm không sợ nước, nàng chính là một cao thủ bơi lội, chỉ là, nàng sợ hãi loại cảm giác lay động không ngừng này.

Vừa lên đến thuyền, Hạ Vân Nhiễm liền thoải mái, nàng cúi người nhìn vào hồ nước trong veo, có thể thấy rõ rong dưới đáy hồ chập chờn trong sóng nước, một đám cá nhỏ tự do tự tại bơi qua bơi lại.

Thuyền khởi động, trước sau sáu vị phu chèo thuyền ra sức khua mái chèo, thuyền hoa vững vàng đi xuyên qua mặt hồ tròn nhẵn như gương, đứng trên thuyền chỉ cảm thấy gió nhẹ thổi vào mặt, vô cùng thoải mái, giống như trái tim cũng theo con thuyền này du hồ.

Trên thuyền có nha hoàn đun nước pha trà, Hạ Vân Nhiễm và Long Diệu xuống cạnh một chiếc bàn gỗ đàn hương, nhất thời, bầu không khí có chút ngọt ngào. Hạ Vân Nhiễm thân là thực nữ khuê các, tự nhiên không thể nhiều lời, nếu không, sẽ có vẻ thất lễ, khó tránh khỏi làm tổn hại đến danh tiếng tiểu thư, mà Long Diệu rõ ràng cũng không phải sẽ là người thay đổi không khí, thỉnh thoảng ánh mắt của hắt rơi trên người Hạ Vân Nhiễm, rồi lại thất thần.

Tâm trạng Hạ Vân Nhiễm căng thẳng, bỗng nhiên có một loại cảm giác kích động nảy sinh, nàng ho nhẹ một tiếng, “Thế tử gia, xin thứ lỗi cho thần nữ mấy ngày trước đã mạo muội phất người đi thăm dò tin tức của ngài, thật ra thì, thần nữ chính là... có chuyện muốn nhờ người giúp một tay.”

“Ồ! Nàng nói đi.” Long Diệu hí con mắt, vẻ mặt nghiêm túc, một bộ dạng sẵn sàng rửa tai nghiêm túc lắng nghe.

Hạ Vân Nhiễm thấy hắt nhanh chóng đồng ý một cách sáng khoái, cũng không vòng vo thêm nữa, trực tiếp nói, “Là như vậy, phụ thân của thần nữ cố ý gả thần nữ cho Nhị hoàng tử, mà thần nữ lại không thích hôn sự này, thần... muốn xin Thế tử gia có thể giúp đỡ một chút.....”

Hạ Vân Nhiễm không có nói hết, chỉ sợ lựa lời không tốt lại hù dọa hấn chạy mất, nhìn hấn vẫn còn rất trẻ a!

Long Diệu thông minh như vậy, tự nhiên vừa nghe liền hiểu, chỉ là, Hạ Vân Nhiễm đã đoán sai, ngọc dung* không thay đổi gì, nhưng hai mắt hấn lại lộ ra trầm tư, im lặng một hồi, hấn nhàn nhạt nở nụ cười, “Thất Tiểu Thư nói thế là có ý gì?”

*Ngọc dung: Dung mạo/dung nhan như ngọc = Mặt mũi vô cùng đẹp

Quả nhiên là hấn không hiểu sao? Hạ Vân Nhiễm thầm than một tiếng, tìm hấn giúp một tay liệu có phải là một quyết định sai lầm hay không? Được rồi! Không vòng vo nữa, năng liền giống Vương bà mua dưa, tự mua khoe khoang, nói gì cũng phải đem mình bán ra ngoài.

“Thế tử gia có bằng lòng lấy thần nữ hay không?” Hạ Vân Nhiễm hỏi, một đôi mắt như làn thu thủy long lánh.

Long Diệu trừng mắt nhìn, “Nàng nói Nhị hoàng tử có ý muốn cưới nàng vào cửa, chẳng phải ta đây chính là đoạt nhân sở ái* sao?”

*Đoạt nhân sở ái: Tranh đoạt người yêu của kẻ khác.

“Chỉ cần chúng ta thể hiện là tình đầu ý hợp, phụ thân thần có lẽ sẽ thay đổi tâm ý, chỉ cần Thế tử gia nguyện ý phối hợp với thần diễn trò mà thôi.” Hạ Vân Nhiễm nói rõ một chút, đây chỉ là diễn trò, năng cũng sẽ không thật sự chiếm tiện nghi của hấn.

“Diễn trò? Nàng muốn ta cùng nàng diễn trò đùa giỡn Nhị Hoàng tử ư?” Long Diệu nhú nhú mày.

Hạ Vân Nhiễm vội nhú mày mạnh mẽ nói: “Chẳng lẽ Thế tử gia sợ Nhị hoàng tử này hay sao?”

Hạ Vân Nhiễm đang kỳ vọng hấn sẽ hết sức tự tin ngẩng đầu lên, hừ lạnh một tiếng, ta mới không sợ!

Nhưng mà, Long Diệu hoàn toàn không có vẻ bị kích thích, ánh mắt của hấn lóe lên, lông mi thật dài che kín tầm mắt, gương mặt đẹp như vẽ khiến cho người ta nhìn không thấu suy nghĩ của hấn. Đây lòng Hạ Vân Nhiễm thầm kêu khổ, chẳng lẽ chuyện tình lần trước nghe được ở trong quán rượu là giả? Long Hầu phủ căn bản không có thế lực lớn như vậy? Thế này không phải năng tìm nhầm núi dựa sao?

Long Diệu khẽ nhắc đôi lông mi dài lên, đôi mắt sáng khóa thật chặt bóng hình nàng nói, “Nếu ta giúp nàng, vậy thì sau này nàng làm thế nào hồi báo ta?”

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, hồi báo? Đúng vậy! Đây là một phần thiên đại ân tình a! Hấn muốn vì giúp nàng, đổi đầu với Nhị hoàng tử, ngộ nhờ Nhị hoàng tử tranh được ngôi vị hoàng đế, về sau, không phải hấn sẽ phải trả cái giá rất lớn sao? Có lẽ còn có thể thành họa diệt tộc nha!

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút nói, “Chuyện này... Thế tử gia muốn thần hồi báo như thế nào?”

Long Diệu hơi ngẩn ra, khẽ cười cười, “Tạm thời không nghĩ tới.”

“Chỉ cần người nguyện ý giúp thần nữ, tin tưởng thần, hồi báo của thần là vô cùng to lớn nha.” Âm thanh Hạ Vân Nhiễm hết sức kiên định tự tin.

Ở đối diện, ánh mắt Long Diệu ngưng lại, như có chút hoài nghi quan sát nàng.

“Người không thể nhìn bề ngoài, nước biển sâu không thể đo, Thế tử gia đừng nhìn thần nữ tuổi còn nhỏ, thần hiểu biết lẽ phải cũng không ít đâu nha.” Hạ Vân Nhiễm bình tĩnh theo dõi hấn, lộ ra bộ dạng trầm ổn không hợp tuổi.

Ánh mắt Long Diệu vẫn còn lộ ra nghi ngờ không tin, cũng chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi, lời nói của Hạ Vân Nhiễm còn rất khiến người ta hoài nghi.

“Nếu như người không tin tưởng thần nữ, xin cho thần một chút thời gian, thần nữ sẽ chứng minh cho người xem.” Hạ Vân Nhiễm nói chắc như đinh đóng cột, chỉ cần có thể thuyết phục hấn, năng nhanh chóng đi ra ngoài.

“Mấy ngày nữa là sinh nhật của Đại công chúa, mời con cái của các vị quan tam phẩm trong toàn thành tham gia, nghe nói nàng đã chuẩn bị một phần hậu lễ thần bí. Ngày đó tiểu thư nhà ai có thể dùng tài nghệ trấn áp quần phượng, được hoa khôi, năng sẽ tặng cho vị tiểu thư kia. Ta nghe nói, đó là một bộ quân cờ Noãn Ngọc vô cùng quý hiếm, ta xin mấy lần mà không được, nếu như Thất Tiểu Thư có thể đoạt được phần thưởng ngày hôm đó, đem quân cờ Noãn Ngọc này tặng cho ta... Ta sẽ suy nghĩ đến thỉnh cầu của Thất Tiểu Thư.”

Âm thanh của Long Diệu êm ái dễ nghe, ánh mắt giống như đang nói một chuyện bình thường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ra đề khó cho nàng

Hạ Vân Nhiễm mờ to mắt, cái gì? Muốn nàng thể hiện tài năng ở phủ Đại công chúa? Còn phải dùng tài nghệ vượt qua toàn bộ tiểu thư trong thành?

Mặc dù nàng đã học múa nửa năm, nhưng đó cũng chỉ là đi qua đi lại trong phòng khách ở nhà mà thôi, sao có thể so với các vị tiểu thư khắp trong thành được? Kỹ thuật nhảy của các vị tiểu thư trong Vương phủ thậm chí còn tốt hơn nàng.

“Cái này có chút làm người khác khó chịu đi!” Sắc mặt Hạ Vân Nhiễm có chút khó chịu nhìn lên, lời này căn bản chính là để khiến cho nàng từ bỏ việc cầu xin hán được không? Không muốn đáp ứng thì nói không đồng ý đi! Nhất định vòng vo như vậy để cự tuyệt nàng?

“Chẳng lẽ Thất Tiểu Thư muốn lùi bước?” Đáy mắt Long Diệu cũng lóe ra ý khiêu khích.

Hạ Vân Nhiễm cắn cắn môi thầm nghĩ, nếu hán nói đến y thuật, độc thuật thì nàng còn có tự tin, chứ đối với kỹ thuật nhảy nàng cũng không am hiểu nhiều, tóm lại, cho dù nàng tinh thông cầm kỳ thư họa, không có nghĩa là nàng có thể vượt qua được tất cả tiểu thư khắp kinh thành. Những tiểu thư kia trốn ở trong khuê phòng, ai biết được họ có bản lĩnh gì? Khả năng của đối thủ cũng không biết, thì bảo nàng có tự tin thế nào? Cho dù có tự tin, đó cũng là tự tin một cách mù quáng.

“Nếu Thất Tiểu Thư không có cách nào tranh tài giữa muôn vạn hoa thơm cỏ lạ kia, vậy thì hà cớ gì ta phải tranh giành với Nhị hoàng tử một thứ nữ không chút nào xuất sắc đây? Việc này không phải là tự hủy hoại danh tiếng của ta sao?” Long Diệu nhàn nhạt mở miệng, giọng nói nghiêm túc.

Hạ Vân Nhiễm thầm kêu một tiếng, danh tiếng này ra sao có quan trọng không? Danh tiếng có thể thành cơm ăn sao? Hơn nữa, ngay cả hán cũng chỉ coi thường nàng là một thứ nữ thôi sao?

“Xem thường xuất thân của thần sao, vì sao Thế tử không nói sớm? Nghe nói Thế tử là người nhân nghĩa rộng lượng, hóa ra cũng chỉ cùng một dạng như những kẻ tục nhân ngoài kia, chỉ quan tâm đến thân phận bề ngoài, đúng là hạng người nông cạn không chú trọng nội tâm phẩm đức.” Hạ Vân Nhiễm giận đến mức thẳng thắn mắng ra lời rồi.

Trên mặt Long Diệu không có chút tức giận nào, ngược lại đôi mắt càng sáng lấp lánh, tựa như việc trêu chọc nàng khiến hán rất vui vẻ.

“Thất Tiểu Thư không cần tức giận, tất nhiên nàng phải chứng minh nàng chính là người có bản lĩnh, đây chính là một cơ hội rất tốt, hơn nữa ta có lòng tin với nàng.” Long Diệu lại cười, sau đó tiếp tục nói:

“Còn nhớ rõ một năm trước chúng ta gặp nhau vào đêm mưa chứ? Thời điểm đó Thất Tiểu Thư cũng chỉ là một nha đầu nhà nông tầm thường, hôm nay, mới chỉ qua một năm, mà nàng đã danh chấn Kinh Thành, được bao người ca ngợi, thử hỏi thành tựu như vậy, chẳng lẽ không thể nói rằng Thất Tiểu Thư có năng lực không hề tầm thường hay sao?”

Hạ Vân Nhiễm hơi ngẩn ra, thì ra hán như vậy mà lại chú ý đến nàng, nàng suy nghĩ một chút rồi nói, “Nhất định phải vậy à? Không phải là bộ quân cờ Noãn Ngọc kia thì không được sao?”

“Bình sinh ta thích nhất là đánh cờ, những quân cờ đối với ta mà nói là vô cùng hấp dẫn.” Long Diệu hết sức nghiêm túc gật đầu.

“Ta cũng không dám cam đoan có thể đoạt giải quán quân, nhưng ta nhất định sẽ làm hết sức.” Hạ Vân Nhiễm nói như vậy nhưng đáy lòng lại tức giận, hán nhất định là cố ý, cố ý, thật là xem thường hán, còn tưởng rằng hán là một thiếu niên dịu dàng dễ nói chuyện, không ngờ lại không khác gì con sói đầy bụng phúc hắc, dùng biện pháp này chinh nàng.

“Ta tin tưởng nàng.” Long Diệu càng dùng ánh mắt vô cùng khẳng định chăm chú nhìn nàng.

Hành động này làm cho Hạ Vân Nhiễm không khỏi có chút mặt đỏ tim đập rộn, Long Diệu tuy có bề ngoài thiếu niên, nhưng ánh mắt hán lại có sự thâm thúy khiến người ta bối rối, như thể đôi mắt này đầy ắp thâm tình, khiến cho người nhìn vào sẽ đắm chìm trong đó.

“Thần sẽ cố hết sức.” Hạ Vân Nhiễm khẽ mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu đáp.

“Long mẫu vẫn có điều không rõ, Nhị hoàng tử ngọc thụ lâm phong thần thái anh tuấn như vậy, tại sao Thất Tiểu Thư lại không muốn gả cho người?” Long Diệu tò mò hỏi.

“Chắc Thế tử gia đã từng gặp Đại tỷ của thần rồi nhỉ!?” Hạ Vân Nhiễm hỏi ngược lại.

Long Diệu ngưng con mắt, gật đầu nói, “Gặp rồi.”

“Đại tỷ của thần nữ là đại mỹ nhân tuyệt sắc vô song, tất nhiên Thế tử gia thấy được, vì sao không tới cửa cầu hôn?”

Long Diệu không khỏi cười lên, “Nàng không thể nghiêm chỉnh trả lời vấn đề của ta sao? Nhất định phải vòng vòng vèo vèo đáp hử.”

Hạ Vân Nhiễm cũng cười, “Thần nữ chính là học ngài a! Biết rõ còn hỏi.” Nếu nàng muốn gả, còn đi cầu xin hán sao? Chuyện rành rành ra như thế rồi còn gì.

Long Diệu không khỏi lắc đầu nói, “Còn nhỏ tuổi, không lo học cái tốt lại chọn cái xấu mà học.”

Ta còn nhỏ? Hạ Vân Nhiễm thầm cười, nàng cũng sắp hai mươi năm tuổi rồi đấy, so ra còn lớn hơn hán mấy tuổi! Dám bảo nàng nhỏ, thật là không công bằng.

Chỉ là, bây giờ Hạ Vân Nhiễm đứng thật là nhỏ, mười bốn tuổi thôi a! Chính là độ tuổi nhi đồng đó.

Ánh mắt của Long Diệu nhìn về phía hông của nàng, không khỏi khẽ cau mày nói, “Nàng không có mang theo ngọc bội của ta?”

Hạ Vân Nhiễm ngẩn ra, “Không có.”

“Từ giờ trở đi, nàng phải luôn mang bên mình ngọc bội của ta.” Giọng điệu Long Diệu có chút bá đạo.

“Tại sao?”

“Bởi vì đó là tín vật đính ước ta đưa cho nàng, không thể tùy ý tháo xuống.”

Hạ Vân Nhiễm thật là muốn ngắt, thiếu niên này là chơi thành thật luôn sao? Rõ ràng nàng đã nói đây chỉ là diễn trò thôi nha! Đúng rồi, hắn còn chưa nói nàng phải báo đáp hắn như thế nào a. Hạ Vân Nhiễm vội vàng gật đầu nói: “Được, thần sẽ đeo ngọc bội, chỉ là, ngài còn chưa nói, sau này thần báo đáp người như thế nào.”

“Cái vấn đề này ta tạm thời không nghĩ tới, chờ ta nghĩ ra, ta lại nói cho nàng biết.”

Còn nhỏ tuổi, vậy mà cũng biết đòi ngân phiếu khổng, thật là thông minh. Hạ Vân Nhiễm bất đắc dĩ, ai bảo nàng muốn cầu cạnh hắn a! Nàng lập tức nói, “Chỉ cần Thế tử gia giúp thần nữ vượt qua được kiếp nạn này, ngày sau nhất định hết lòng báo đáp.”

Chuyện này sau này hãy nói, quan trọng nhất bây giờ là giải quyết xong chuyện dây dưa với vị Nhị hoàng tử này.

Nói chuyện lâu như vậy, Hạ Vân Nhiễm mới phát hiện, thuyền đã yên lặng dừng ở trong hồ, Long Diệu vén áo đứng dậy, bóng dáng thon dài đứng ở lan can thuyền, giống như hòa làm một thể với mặt hồ lấp lánh lạnh lẽo kia, sườn mặt đẹp đẽ như ngọc thạch, trên vai rủ xuống những sợi tóc đen như mực, hai sợi đai lưng màu trắng bạc tung bay theo gió, vạt áo theo gió thổi mà nhẹ nhàng lay động, phảng phất như đám mây nhẹ nhàng chạm chập, nhẹ nhàng như ánh trăng, nhưng lại tạo nên cảm giác thanh nhã thoát tục, như đóa Tuyết Liên trên đỉnh núi không thể chạm tới được. Dung mạo kia, cho dù là Hạ Nguyệt Nhu thì cũng phải thua kém mấy phần.

Hạ Vân Nhiễm nhìn thấy vậy hơi ngẩn ra, một thiếu niên thanh khiết không vương một hạt bụi như thế này, nhưng lại gây cho nàng một loại cảm giác cường đại khó tả.

Giống như trong thân thể gầy gò kia, cất giấu một con bão tố cuộn cuộn, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra.

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta phải trở về rồi.” Long Diệu xoay người lại.

Hạ Vân Nhiễm nhìn theo, quả nhiên đã mặt trời đã lên cao, buổi trưa rồi, Nhị Di Nương chắc sẽ đi tìm nàng, nàng gật đầu nói, “Vâng.”

Từ hồ về, gió thổi vừa đúng theo chiều thuyền đi, nên hết sức nhẹ nhàng nhanh chóng trở lại ven bờ hồ, vẫn là Long Diệu dắt nàng xuống thuyền, vừa tới trên bờ, Long Diệu liền để cho quân sự của mình đưa Hạ Vân Nhiễm trở lại xe ngựa của nàng.

Trở lại đoàn xe, một đám nha hoàn ma ma đã đứng chờ đến sốt cả ruột gan, Hạ Vân Nhiễm ngồi lên xe, nhanh chóng để bọn họ đưa về phủ.

Chuyến này ra ngoài, cũng không phải là không có thu hoạch gì, ít nhất nàng còn có hi vọng có được sự trợ giúp của Long Diệu, mới vừa rồi lúc ở trên thuyền có chút nóng lòng cầu cạnh hắn, giờ phút này cẩn thận suy nghĩ lại, Long Diệu để cho nàng làm náo động ở phủ công chúa, cũng là một chuyện tốt, nếu nàng thực sự xuất sắc như vậy, khiến Long Diệu sinh lòng ái mộ với tài năng của nàng, trong lúc Nhị hoàng tử còn chưa có cầu hôn trước, thì hắn đã có cơ hội tới Tướng phủ cầu hôn trước rồi.

Nếu Long Hầu phủ thực sự cường đại đến không ai dám trêu chọc, Nhị hoàng tử đang trong thời điểm tranh đoạt ngôi vị, làm sao dám tùy ý động đến Long Hầu phủ đây? Ngay cả Hạ Huyền cũng không dám tùy ý làm khó nàng nữa đâu!

Nghĩ thông suốt những chuyện này rồi, vấn đề đầu tiên nàng phải đối mặt chính là làm thế nào trong ngày mừng thọ của Đại công chúa, có thể đánh bại tất cả mọi người đây.

Đối với nàng mà nói, nàng chỉ cần mấy quân cờ Noãn Ngọc, còn đối với các tiểu thư khác mà nói, vào ngày đó các công tử con nhà quyền quý nhiều như mây trời, các vị hoàng tử cũng ở đấy, họ đương nhiên có thể phần khích đem hết toàn lực tranh thủ thể hiện ra sự xuất sắc của bản thân, nói như vậy, bây giờ nàng chính là đang phải so tài với cả một đám nữ nhân có chút điên cuồng sao?

Mà thời gian lại chỉ còn có hai ngày để cho nàng chuẩn bị.

Hạ Vân Nhiễm không khỏi buồn rầu a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Phủ trưởng công chúa

Trở lại tướng phủ, Nhị Di Nương thì thầm với nàng mấy câu, lúc xế chiều, trong phủ Đại công chúa gửi thiệp mời đến, mỗi tiểu thư đều có một tấm, chuyện này đúng là khiến cho ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ vui mừng không thôi, họ đang khổ sở không có ngày nổi danh, hiện tại, cơ hội của các nàng đã tới, họ chỉ cần ở trong phủ Đại công chúa tỏa sáng thật tốt, còn lo không bước được chân vào thế gia sao?

Hiển nhiên là Hạ Nguyệt Nhu cũng vui mừng, Đại công chúa là đương kim hoàng thượng tỷ tỷ, nàng ngày sinh, nhất định phong phong quang quang, đều thi trong người tới, Thái tử Nhị hoàng tử cũng sẽ thân tới, hiện tại, nàng đang lo không có cơ hội thấy Thái tử, hiện tại, cơ hội của nàng tới.

Nàng lại nghĩ đến, Hạ Vân Nhiễm cũng mới chỉ tập múa được nửa năm mà thôi, lần này thua thi nhất định là vô cùng mất mặt, nàng càng thêm mong đợi được nhìn thấy một màn này, phơi bày bộ mặt là kẻ ngu ngốc của Hạ Vân Nhiễm, để cho tất cả mọi người đều biết, Thất Tiểu Thư Tướng phủ cũng chỉ hư danh mà thôi, kì thực chính là một dã nha đầu ở thôn quê.

Còn có chuyện gì khiến cho nàng vui mừng hơn việc đập cho tiện nhân Hạ Vân Nhiễm này một nhát đây?

Ngày sinh nhật của Đại công chúa, chẳng những là những tiểu thư trong tướng phủ âm thầm cố gắng, mang theo tâm tình muốn tranh đấu tài năng và sắc đẹp, mà những tiểu thư khuê các những nhà khác cũng đều đang cố gắng chuẩn bị, như thể chỉ cần thông qua bữa tiệc này mà có thể hấp dẫn được sự chú ý của Thái tử cùng các vị hoàng tử khác, thì đây chính là thoát khỏi cửa quan bay vào hoàng thất, chuyện này vô cùng tốt nha!

Chỉ có một người không có tâm tư này, đó chính là Hạ Vân Nhiễm, nàng ngồi ở trong phòng khổ sở suy nghĩ, lần này nếu chỉ dựa vào khả năng múa của nàng thì không thể nào chiến thắng được, chỉ có thể kiếm tấu thiên phong*, rồi sử dụng chút kỹ xảo thì mới có thể thắng lợi được.

*Kiếm tấu thiên phong: ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề.

Hạ Vân Nhiễm cũng bớt thì giờ nghĩ một chút xem đáng về lúc này của Hạ Nguyệt Nhu ra sao. Không cần suy nghĩ cũng biết, bây giờ nàng ta chắc đang hài lòng lắm, kỹ thuật nhảy của nàng ta cũng đã từng được hoàng thượng ca ngợi. Chỉ là, khoe miệng Hạ Vân Nhiễm xuất hiện một nụ cười giảo hoạt, thâm nghĩ, Hạ Nguyệt Nhu, lần này mà không để cho người bị người người chê cười, ta sẽ không gọi là Hạ Vân Nhiễm.

Buổi chiều, Hạ Vân Nhiễm cảm thấy trong lòng buồn bực, liền đến hoa viên hái hoa, tiện thể nghĩ một chút xem có thể nghĩ ra chủ ý gì mới mẻ không. Mới vừa rồi, nàng ăn mấy miếng mứt táo, toàn thân tản ra hương thơm như mật ong, đột nhiên, một con bướm trong vườn hoa giương cánh bay tới gần nàng, đậu vào trên bả vai Hạ Vân Nhiễm, đôi cánh xinh đẹp cánh hắt lên ánh sáng rực rỡ như cánh hoa, vô cùng đẹp để.

Nhất thời, một ý tưởng nảy ra trong đầu Hạ Vân Nhiễm. Trời ạ?! Vậy mà nàng lại không nghĩ tới điểm này, nghĩ ra rồi, Hạ Vân Nhiễm không khỏi kéo khoe môi cười lên một tiếng, xem ra, mấy ngày nữa ở bữa tiệc, nàng phải trở thành Hương phi một lần rồi.

Cả buổi chiều hôm nay, trên dưới Tướng phủ, các tiểu thư đều ở trong khuê phòng của mình luyện múa, phí hết tâm tư muốn làm sao có thể nghĩ ra một điệu múa thật đẹp nhưng cũng phải thật độc đáo, để vào ngày quan trọng có thể tạo nên tiếng thơm vang dội.

Hạ Nguyệt Nhu cũng không ngoại lệ, chỉ có điều, mục đích của nàng nàng cũng không phải là tập múa, mà vào lúc nhận được thiệp mời, nàng đã lập tức sai người ta đi mời nhạc công nổi danh nhất Kinh Thành đến, chỉ có kỹ thuật nhảy phối hợp hoàn mỹ với âm nhạc mới có thể tạo ra một điệu nhảy thành công.

Hạ Nguyệt Nhu là người thông minh, nàng đã mời nhạc công nổi danh Kinh Thành là Đường Phong Hoa rồi, đến khi đám người Hạ Vân Tuệ ý thức được vấn đề này, cũng chỉ có thể mời một nhạc công bình thường đến mà thôi, chuyện này khiến các nàng cực kỳ tức giận.

Mà về điểm này thì Hạ Vân Nhiễm cũng là chậm hơn một bước, nàng sớm đã nghĩ đến vấn đề này, chỉ là, đến khi nàng quyết định hành động, lại có người tới cửa tìm nàng. Người đến chính là một cô gái có dung mạo bất phàm, nàng ngồi xe ngựa hoa lệ đến, có thêm hai người tỷ nữ đi theo, đi vào đến đại sảnh gặp Hạ Vân Nhiễm, nàng hướng Hạ Vân Nhiễm cung kính hành lễ.

“Dân nữ bái kiến Thất Tiểu Thư.” Âm thanh trong trẻo, nghe cảm động hết như con người của nàng.

“Ngươi là?” Hạ Vân Nhiễm có chút hiếu kỳ nhìn nàng.

“Dân nữ gọi Tô Nguyệt, là được Long thế tử ra lệnh đến để tấu nhạc cho Thất Tiểu Thư.”

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, Long Diệu? Hẳn là tốt như vậy? Ngay cả nhạc công cũng mời giúp nàng? Hạ Vân Nhiễm vừa thấy Tô Nguyệt chỉ chừng hai mươi tuổi, nếu là Long Diệu mời tới, dĩ nhiên không phải người mà một nhạc công bình thường có thể so sánh được rồi.

Hạ Vân Nhiễm lập tức mời nàng ngồi xuống, rót một chén trà xanh, Tô Nguyệt hết sức khách khí uống, sau đó, hai người bắt đầu thương lượng vũ điệu sẽ biểu diễn ở bữa tiệc ngày đó. Vào thời điểm Hạ Vân Nhiễm nói ra ý tưởng của mình, Tô Nguyệt quả thật kinh ngạc không thôi, Hạ Vân Nhiễm lại có thể có ý nghĩ như vậy?

“Tin tưởng ta đi! Tô Nguyệt tiểu thư, sẽ không khiến cho ngươi thất vọng.” Hạ Vân Nhiễm tự tin cười một tiếng.

Khoe miệng Tô Nguyệt khẽ nhếch lên một nụ cười, tất nhiên Long Diệu phái nàng tới trợ giúp, hiển nhiên là tin tưởng vị Thất tiểu thư này rồi, bây giờ, chính là thử kết hợp khúc nhạc này thôi.

Hạ Nguyệt Nhu đang vui mừng vì mình mới được nhạc công nổi danh nhất Kinh Thành, thế nhưng, khi nghe nói Hạ Vân Nhiễm vậy mà lại mời một cô gái tên gọi Tô Nguyệt đến, mới đầu nàng chưa nghe nói qua, nhưng, khi Đường Phong Hoa lộ ra hứng thú thật lớn, ca ngợi không dứt thì Hạ Nguyệt Nhu mới phát hiện vị Tô Nguyệt này lại lịch không hề nhỏ.

Tô Nguyệt từ nhỏ sống ở Giang Nam, được mảnh đất Giang Nam nuôi dưỡng, từ nhỏ đã là một người chơi đàn rất hay, lúc mới đầu chỉ nổi danh ở Giang Nam, sau này, nàng đưa theo người nhà đến Kinh Thành, ở Túy Dương Lâu nổi danh nhất Kinh Thành đàn một khúc thành danh, trở thành nhạc công mà những thiên kim con nhà quyền quý ở Kinh Thành bỏ thật nhiều tiền ra cũng khó mời được nhất, nàng am hiểu nhiều loại nhạc khí, danh tiếng đã sớm lan át Đường Phong Hoa, chỉ là Hạ Nguyệt Nhu luôn ở trong khuê phòng nên không biết những chuyện đồn đại này mà thôi.

Nghe đến đó, trong lòng Hạ Nguyệt Nhu buồn bực không thôi, không ngờ Hạ Vân Nhiễm lại có bản lĩnh tới mức này, mới được Tô Nguyệt tới gảy đàn cho nàng, chuyện này càng khiến cho nàng càng ngày càng vội, nàng lật tung tất cả tài liệu về các danh nhân trong lịch sử ca múa, cuối cùng, nàng chọn một điệu múa tên là “Trường Nguyệt Ca”, nghe nói, đây là điệu múa mà mấy trăm năm trước một vị phi tử vốn không nổi danh chút nào ở trong cung đã nhảy múa dưới ánh trăng, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng tựa như muốn theo gió bay lên trời đã khiến cho Hoàng Thượng đi ngang qua trông thấy mà kinh ngạc không thôi, liền mê muội. Dùng điệu múa này, thu hút được sự chú ý của Thái tử Thượng, cuối cùng trở thành một đời sủng phi. Mà điệu múa này đã thất truyền từ lâu, Hạ Nguyệt Nhu lại vô tình may mắn có được mấy chương, thêm vào đó nàng lại tinh thông vũ điệu, nên đã tự sáng tạo ra một khúc Trường Nguyệt Ca này.

Mà ở phía Hạ Vân Nhiễm, để cho phối hợp với điệu múa của Hạ Vân Nhiễm, Tô Nguyệt đàn một khúc Phụng Thủ Không Hầm, khi nàng gảy đàn lên, chỉ nghe trong sân viện trống trải, có tiếng nhạc như nước chảy mây trôi, dù âm thanh không lớn, nhưng nhu hòa như ánh cầu vồng, dạt dào ý thơ, khi thì ồn ào lúc lại thần bí, phát ra sự tự nhiên thuần túy.

Mà Hạ Vân Nhiễm chính là căn âm thanh tự nhiên, tinh khiết như thế.

Trải qua hai ngày luyện tập, Hạ Vân Nhiễm và Tô Nguyệt đã phối hợp rất hoàn mỹ rồi, đảo mắt một cái, ngày sinh nhật của Đại công chúa đã đến.

Đại công chúa, tức là trưởng tử của Đường Kim hoàng thượng, có thể thấy được thân phận vô cùng tôn quý, có lẽ là có tuổi thường thích nhẹ nhàng yên tĩnh, nhưng hàng năm cũng sẽ mời các phu nhân nổi danh trong Kinh Thành đến phủ uống trà, ngồi nói chuyện phiếm tâm sự chuyện này chuyện nọ trong cuộc sống, là một vị Trưởng Công chúa hết sức nhân từ, năm nay là nàng sinh nhật sáu mươi tuổi của bà, tự nhiên được tổ chức náo nhiệt vô cùng.

Mà để cho ngày sinh nhật của mình có nhiều màu sắc, đặc biệt tổ chức một trận tranh tài khiêu vũ, người đứng thứ nhất, có thể lấy được một món bảo vật của bà, nghe nói bảo vật này bây giờ khó mà tìm được bản thứ hai, có thể thấy được là trân quý vô cùng.

Đối với các tiểu thư dự thi mà nói, bảo vật có lẽ là thứ hai thôi, được các Quý công tử đề mắt tới trong bữa tiệc hôm nay mới là điều trọng yếu nhất, chỉ cần có thể được Thái tử hoặc là một vị hoàng tử coi trọng, bảo vật trong thiên hạ liền thoải mái dùng chứ sao.

Đại phu nhân vốn là muốn góp mặt, nhưng tiếc rằng Hạ Huyền ra lệnh không cho phép bà đi, chỉ có lão phu nhân đưa Nhị Di Nương, và các vị tiểu thư đi, dù sao hôm nay sẽ gặp đông đảo khách nhân, hai vị di nương liền ở lại trong phủ, không tiện lộ diện.

Hạ Huyền cũng hết sức coi trọng lần tranh tài này, hẳn có hai nữ nhi xuất sắc, một đã sớm thành danh, một thì danh tiếng đang lên, hẳn hy vọng nhất, đương nhiên là Hạ Nguyệt Nhu đoạt giải nhất lần đầu tiên tất cả các tiểu thư khác, dù sao đó là lá bài cuối cùng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thi múa

Xe ngựa Tướng phủ được gia đình cùng nha hoàn vây quanh, đi về hướng phủ Đại công chúa, trên đường, cũng đôi lúc có thể thấy phu nhân và các tiểu thư cao quý xuất hành, đây là một chuyện mà người dân ai cũng trông mong ngóng chờ, nói chuyện say sưa về đề tài này, bọn họ ở đây lòng rối rít suy đoán, rốt cuộc lần này lại là tiểu thư nhà nào múa được giải cao nhất đây?

Trong đó, Hạ Nguyệt Nhu được nâng lên cao nhất, tất cả mọi người suy đoán, lần này chắc là đại tiểu thư Tướng phủ sẽ đoạt giải quán quân.

Dĩ nhiên, cũng có người nói là Thất Tiểu Thư, hoặc các tiểu thư khác trong phủ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là những tiếng nói ủng hộ Hạ Nguyệt Nhu nhiều nhất.

Ngồi ở trong xe ngựa, mơ hồ nghe được tiếng bàn tán của dân chúng, chuyện này khiến cho đôi mày thanh tú của Hạ Nguyệt Nhu khẽ nâng lên, cho dù Hạ Vân Nhiễm có xuất sắc đi chăng nữa, cũng không giành được danh tiếng của nàng, hôm nay, nàng muốn hung hăng giẫm Hạ Vân Nhiễm ở dưới chân, nhục nhã một phen, để cho nàng ta thường thức cảm giác thế nào gọi là tài nghệ không bằng người.

Thời điểm đến phủ Đại công chúa, xe ngựa Tướng phủ dừng lại, Nhị Di Nương và nữ hầu điều lão phu mặc nhân trang phục lộng lẫy, dẫn một các tiểu thư Tướng phủ đi vào cửa chính phủ Đại công chúa, các tiểu thư nhẹ nhàng bước đi liên tục, dọc theo đường đi khiến cho vô số ánh mắt nhìn theo, Hạ Nguyệt Nhu đặc biệt trang điểm tỉ mỉ, dung mạo xinh đẹp chính là chiêu bài của nàng, mặc dù có rất nhiều người đã từng gặp nàng, nhưng hôm nay gặp lần nữa, lại giống như mới gặp lần đầu gặp mặt mình.

Nàng chỉ tùy tùy tiện tiện đi giữa đám người, lại khiến trăm hoa trong vườn thua sắc.

Dĩ nhiên, mọi người cũng đồng thời chú ý đến Thất Tiểu Thư Tướng phủ là Hạ Vân Nhiễm, những người mà từ trước đến nay chưa từng nghe danh Thất Tiểu Thư, hôm nay nhìn thấy, thì hai mắt cũng phát sáng, cho dù chỉ mặc đồ duy nhất một màu trắng, cũng không che giấu đi dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Hạ Vân Nhiễm đã sớm nghe ngóng, bữa tiệc lần này là tổ chức trong vườn hoa ngoài trời, chỉ thấy trong vườn hoa là một bức tranh sắc sỡ, từng khóm hoa tươi, đua nhau khoe sắc, phô diễn đủ loại kiểu dáng, phảng phất như những thiếu nữ xinh đẹp đang tụ họp bên cạnh kia, tất cả đều là những gương mặt xinh đẹp tươi tắn.

Trong vườn hoa dựng một đài cao, trên đài trải tấm thảm rất lớn, ngoại trừ người chủ trì ngồi ở phía đông, tất cả ba phía còn lại sắp đặt bài trí, hiển nhiên là để lại cho các vị khách quý ngồi.

Lúc này, cũng sắp đến giờ bắt đầu rồi, các tân khách ngồi vào chỗ của mình dưới sự hướng dẫn của nha hoàn trong phủ, chỉ chốc lát sau, đã thấy Thái tử, Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử, Ngũ Hoàng Tử, tứ đại hoàng tử đều tới.

Thái tử mặc trang phục màu vàng sáng chói mắt, trên áo thêu hình năm móng vuốt rồng vàng, gương mặt dịu dàng, rõ ràng thể hiện ra một chút mong đợi, Nhị hoàng tử mặc một bộ măng bào màu tím nhạt, bên hông đeo một cây thương màu tím trạm khắc vô số hoa văn bằng vàng, mái tóc dài đen như mực, làm nổi bật lên một đôi mắt thâm trầm cơ trí, ánh mắt của hắn trực tiếp nhìn chằm chằm Hạ Vân Nhiễm ngồi đối diện, khóe miệng mang theo cười.

Tứ hoàng tử còn lại mặc bộ áo gấm Vân Nam dài màu xanh dương, bên hông thắt đai lưng thêu hoa văn hình dơi màu xanh nhạt, một mái tóc đen dài, đôi môi mắt hoa đào như biết cười, khiến cho người nhìn có một loại cảm giác nhẹ nhàng thanh nhã, bình dị gần gũi.

Ngũ Hoàng Tử hiển nhiên cũng mặc toàn gấm lụa, lại không hề che giấu được sự thật hắn còn giống hệt đứa bé nghịch ngợm.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu trắng từ bên cạnh hành lang bước ra, chính là Long Diệu, hắn mặc một bộ áo bào trắng có thêu chi bạc, áo bào trắng tản ra ánh sáng như ngọc, cả người như khoác lên một tầng sắc lấp lánh như ánh trăng, vừa vào sân liền hết thu hút ánh mắt.

Khiến cho trái tim các thiếu nữ khuê các đứng đối diện đập rộn lên, rồi rít đỏ mặt, chỉ sợ, ngay cả Thái tử cũng không nhận được sự đối xử như thế này đi!

Hạ Vân Nhiễm nhanh chóng quét mắt nhìn hắn một cái, liền cúp xuống, nàng không thể để cho Hiên Viên Trạm phát hiện được điều gì, ánh mắt Long Diệu lại không ngần ngại chăm chăm quan sát Hạ Nguyệt Nhu, sau đó mới quét qua Hạ Vân Tuệ ở bên cạnh, cuối cùng hướng về Hạ Vân Nhiễm, ngưng một lát, hắn liền ngồi xuống vị trí của mình.

Tất cả các vị khách ngồi xuống sau, chỉ thấy người chủ bữa tiệc sinh nhật hôm nay, Đại công chúa, đang bước vào giữa đám nha hoàn, mái tóc bà bạc trắng giống như tơ bạc, chải búi tóc Như Ý thật cao, bên trong tóc mây đội chiếc mũ phượng Mẫu Đơn Thanh Ngọc, mặc dù đã sáu mươi tuổi, gương mặt vẫn có thể so với đóa Phù Dung, có thể thấy được lúc còn trẻ nhất định là tuyệt thế giai nhân.

Bởi vì điểm hấp dẫn nhất trong buổi thọ yến hôm nay, chính là sự tranh tài kỹ thuật múa, nên khi Đại công chúa ngồi xuống, liền nói lời cảm ơn một lượt, cảm kích những vị khách đã nể mặt đến góp vui, ngay sau đó, liền nói với một vị quản gia bên cạnh tuyên bố bắt đầu tranh tài.

Cũng không biết là ai sắp xếp thứ tự ra sân thi đấu, vị quản gia đứng bên cạnh nữ quan cao gầy liền cất giọng kêu lên, người thứ nhất lên đài chính là tiểu thư phủ Định Quốc Công, tiểu thư này hiển nhiên chưa hề chuẩn bị tâm lý, kinh hãi một chút, nhưng vẫn tỏ ra vẻ ung dung bình tĩnh bước lên đài, bên cạnh nàng, nhạc công cũng mau chóng chuẩn bị đàn, chỉ chốc lát sau, tiếng đàn du dương tràn ngập khắp nơi, kỹ thuật múa của vị tiểu thư này giống như nước chảy mây trôi, múa xong một khúc, mặc dù không có cảm giác kinh ngạc, nhưng lại khiến người khác thoải mái, cũng coi như là người mở đầu tốt.

Ngay sau đó, lại là ba bốn vị tiểu thư đi lên, kỹ thuật múa không có gì hấp dẫn sáng tạo, phần lớn là những điệu múa thủy tự*, chỉ là tất cả các tiểu thư đều xinh đẹp kiều diễm.

*điệu múa thủy tự: điệu múa với ống tay áo rất dài, lúc vung lên như làn nước mềm mại, uyển chuyển.

Bên dưới đài một nhóm các tiểu thư, đều hết sức khẩn trương chờ đợi, chỉ sợ người khác xong là đến phiên mình, cũng vào lúc này, có một âm thanh cực nhỏ truyền vào tai Hạ Vân Nhiễm, “Thất Tiểu Thư, theo thứ tự thì người ra cuối cùng, tất cả đã chuẩn bị xong.”

Hạ Vân Nhiễm quay đầu lại thì nha đầu kia đã đi rồi, ở bên kia, Hạ Nguyệt Nhu nhìn về phía các tiểu thư thi đấu trên đài, ánh mắt có nét trào phúng lạnh lùng, chỉ có điều, vì muốn giữ vững hình tượng thực nữ dịu dàng của mình, nên khóe miệng nàng vẫn nở nụ cười.

Rất nhanh, mấy tỷ muội Hạ Vân Tuệ cũng thay nhau lên thi, chỉ là, khiến cho các nàng băn khoăn là, tại sao họ lại xếp thứ tự ở trên, sau một điệu múa, có thể thu hút sự chú ý của một số Quý công tử hay không, đến cuối cùng đại tiểu thư Tướng phủ bọn họ không cần, nhưng đối với mấy vị tiểu thư này, ngược lại sau này có thể sẽ được vị nào đó đến cửa cầu hôn.

Có thể khiến cho quyền lợi của Tướng phủ được nâng lên, cũng là chuyện có thể làm rạng rỡ tổ tông.

Ngón tay Hạ Vân Nhiễm khẽ lướt qua nước trà của Hạ Nguyệt Nhu, một ít bột phấn lặng lẽ rơi xuống, vừa đúng lúc vì khẩn trương nên Hạ Nguyệt Nhu hơi khát nước, liền nâng chén lên tào nhã đã uống vài ngụm, mà ngược mắt lên thì lại nhìn thấy đôi mắt Thái tử ở phía đối diện nhìn chằm chằm vào nàng, khiến cho tim nàng có chút đập rộn lên.

Anh mắt Nhị hoàng tử Hiên Viên Trạh, thỉnh thoảng cũng dừng lại ở gương mặt nàng, rốt cuộc, Hạ Nguyệt Nhu cũng là người đẹp hiếm có, lòng yêu thích cái đẹp, hẳn cũng có.

Các tiểu thư trên đài, mỗi người mỗi vẻ, chia đều ánh hào quang, nhưng không có ai đặc biệt được người ta yêu thích, chỉ là, họ xuất đầu lộ diện biểu diễn tài năng, cũng khiến cho những người xem hôm nay được no mắt.

Khi trên đài nữ quan tuyên đến tên tuổi Hạ Nguyệt Nhu thì nàng không khỏi ngần ra, nàng cho là mình là người cuối cùng ra sân, ai ngờ không phải nàng? Mà Hạ Vân Nhiễm sao?

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng Hạ Nguyệt Nhu vẫn bình tĩnh đứng dậy, khẽ phúc nhún người chào mọi người, vào lúc này tất cả mọi người đều nín thở, dõi theo phong thái vị mỹ nhân tuyệt sắc này, chỉ thấy Hạ Nguyệt Nhu nhẹ nhàng bước, khi nàng lên đến đài cao, tiếng đàn tranh vang lên, nhẹ nhàng như ánh trăng, khiến trái tim người ta không khỏi rung động, trong khoảnh khắc dường như bản thân đang ở trong sơn cốc tĩnh mịch kỳ ảo.

Mà lúc này, Hạ Nguyệt Nhu uyển chuyển múa, nàng giống như nàng tiên xuất trần dưới ánh trăng, mang theo ánh trăng, ống tay áo tung bay theo điệu múa, điệu Hạ Nguyệt Nhu khiến mọi người kinh ngạc là ở chỗ, bản thân nàng vô cùng xinh đẹp, cộng thêm nàng lại múa những động tác đặc biệt, trong nháy mắt khiến cho bên dưới đài vỗ tay không ngừng.

Mà người còn không phải ai khác, chính là Thái tử điện hạ, cũng theo những người khác trầm trồ khen ngợi, hiển nhiên muốn phụ họa rồi.

Chỉ có đôi mắt Hạ Vân Nhiễm nhìn Hạ Nguyệt Nhu trên đài, che miệng, giống như đang kinh ngạc, nhưng ai biết cái nàng che chính là một nụ cười giảo hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Không làm cho hấn thất vọng

Edit: Thích Cháo Trắng

Chỉ thấy Hạ Nguyệt Nhu đang đi vòng quanh trên đài, đột nhiên cơ thể mất thăng bằng, thiếu chút nữa thì ngã xuống, nhưng rất nhanh, nàng làm động tác quỹ một góh xuống hết sức hoa lệ để che giấu đi, nhưng, trên gương mặt xinh đẹp kia lại xuất hiện nét kinh hoàng, tiếng đàn tranh cổ bên cạnh vẫn réo rất vang lên, lúc cao lúc thấp, đôi khi yên tĩnh mà nhàn nhã xuống thấp như thể âm thanh của tình yêu vượt qua muôn vàn khó khăn.

“Phụt...” một âm thanh vang lên truyền vào trong tai mọi người, đây không phải là tiếng đàn tranh, mà giống như... tiếng đánh rắm...

[Ôi xin phép chen ngang, edit chỗ này mà tí nữa tui phun cả cà phê ra:v tác giả ghi trực tiếp quá đi:v]

Nụ cười trên mặt tất cả mọi người cũng trở nên cứng ngắc, đều đang nghĩ, vào lúc này ai lại thả ra âm thanh thiếu trang nhã như thế? Người đang ngồi rồi rít hoài nghi người hai bên cạnh mình, không ai chú ý tới, sắc mặt của Hạ Nguyệt Nhu đã đỏ lên, nàng tận lực dùng tay áo che mặt, nhưng mà, phản ứng thân thể, cũng không phải là việc mà nàng có thể khống chế...

Chỉ nghe một chuỗi âm thanh quái lạ không thể khống chế phát ra, lấn át cả tiếng đàn tranh cổ đang vang lên...

Rốt cuộc thì tất cả mọi người cũng nghe được rõ ràng, âm thanh này không phải là người nào khác, mà chính là Hạ Nguyệt Nhu ở trên đài, khuôn mặt mỹ lệ của Hạ Nguyệt Nhu quả nhiên là muốn khóc rồi, nàng chớp chớp đôi mắt ngấn lệ, ngay sau đó, nàng xấu hổ che mặt, cả người lao xuống đài, thẹn đến chỉ muốn chui xuống đất, cúi đầu chạy về phía hành lang sau khán đài.

Bên dưới đài, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, mặc dù bọn họ buồn cười, nhưng lại không dám cười, cuối cùng, không biết vị tiểu thư nào hi hi một tiếng, trong đám người lại truyền đến tiếng cười hềnh, ngay cả Trưởng công chúa cũng che mũi, khóe miệng không che giấu được nụ cười thất thố.

Tam muội Hạ Vân Tuệ cười nghiêng ngả nhất rồi, mà Thái tử ngồi đối diện kia, trên mặt cũng có vẻ thất vọng, đây quả thật là chuyện quá mất hình tượng rồi, sắc mặt hấn cũng có chút cứng ngắc, nhưng Ngũ Hoàng Tử ngồi bên cạnh lại cười đến mức mắt cũng híp lại, Thái tử không khỏi tức giận trừng mắt liếc hấn một cái.

Nụ cười tràn ngập trên gương mặt Hạ Vân Nhiễm, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Long Diệu, chỉ thấy trong mắt hấn rõ ràng có một tia trách cứ, hướng nàng liếc đầu một cái, nội tâm Hạ Vân Nhiễm rét lạnh, đây là kiểu ánh mắt gì? Chẳng lẽ hấn biết là nàng giờ trò quỷ?

Nhị hoàng tử là người trấn định nhất, đại khái bình thường hấn chính là người ăn nói thận trọng! Vào lúc này, hấn tỏ ra bình thường nhất, đối với loại tình huống cuồng này, cũng coi là bình thường không có gì đặc biệt.

Đột nhiên từng tiếng nói lạnh nhạt vang lên, “Đại công chúa, có phải còn một người nữa vẫn chưa lên đài hay không ạ?”

Người nói lời này chính là Long Diệu, hần giống như tỏ ý tuyệt đối không muốn để sót người này, Hạ Vân Nhiễm im lặng, đây là hần ép mình nhất định phải lên đài múa sao?

Đại công chúa lập tức ngồi lại nghiêm chỉnh, khôi phục hình tượng uy nghi của mình, quay sang nữ quan đứng bên cạnh nói: “Còn có người sao?”

“Hồi bẩm công chúa, còn có một vị tiểu thư, là Thất Tiểu Thư Tướng phủ.”

“Được, để cho nàng lên múa đi!” Rõ ràng Đại công chúa đã có chút chán nản rồi, ánh mắt cũng không còn bao nhiêu tinh thần, đại khái Hạ Nguyệt Nhu làm ra chuyện xấu như vậy, làm bà cũng có chút không vui, dù sao đây cũng là chuyện mất thể diện.

Nầu không khí ồn ào nhất thời lập tức an tĩnh trở lại, hôm nay là sinh nhật của Đại công chúa, bọn họ không thể không kính trọng, mặc dù buồn cười, cũng phải kiềm chế, nghĩ thâm, Tướng phủ đã mất mặt đến mức như vậy rồi, không biết vị Thất Tiểu Thư này lại chuẩn bị làm ra chuyện cười như thế nào đây? Nghe nói nàng mới trở về từ nông thôn nha! Cỗ lễ lần này Tướng phủ nổi danh khắp kinh thành muốn liên tục diễn hai chuyện cười rồi đây.

Các tiểu thư khác cũng tròn tròn mắt chờ xem mọi chuyện thế nào!

Trong đám người, ánh mắt Hiên Viên Trạm khẽ xẹt qua Long Diệu ngồi bên kia, ánh mắt thâm trầm bất định, mới vừa rồi Long Diệu nói ra một câu kia, là có ý gì? Chẳng lẽ là hần muốn bắt Hạ Vân Nhiễm lên đài, sau đó xấu mặt, để cho sau này mình cười nàng, cũng bị mất mặt theo sao?

Long Diệu nói xong, vuốt vuốt nếp ly trà, giống như thờ ơ, một gương mặt lạnh nhạt an tĩnh thể hiện phong thái phi phàm của thái tử Long phủ.

Hiên Viên Trạm không khỏi hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là hần ta có ý này, mặc dù Long Hầu phủ chưa bao giờ tham chính trên triều, nhưng kỳ thực bất luận kẻ nào cũng không dám xem thường sức mạnh của họ, nhưng ba năm trước đây, bởi vì xử lý một chuyện công, hần lại không cẩn thận liên lụy tới một quần sự làm ở Long Hầu phủ, lúc ấy hần và Long Diệu từng có tranh chấp mấy câu, kể từ lúc đó, hần cũng cảm giác Long Diệu có ý tranh đoạt với hần, mặc dù, không có mâu thuẫn trực tiếp, nhưng khẳng định là trực giác của hần luôn chính xác.

Điều này không khỏi khiến cho Hiên Viên Trạm híp mắt lại, hần vô cùng kỳ vọng lần này Hạ Vân Nhiễm có thể tạo cho hần một niềm vui bất ngờ.

Hạ Vân Nhiễm đứng dậy, khẽ khẽ nhún người từ, “Vân Nhiễm tuân mệnh.”

Hôm nay Hạ Vân Nhiễm mặc một bộ váy trắng như mây, không hề chói chút nào, toàn thân nàng giống như được ánh trăng tinh tú chiếu rọi lên, mà đúng lúc này, có mấy vị thị vệ mang một cái trống cổ to có màu đỏ lên đài, chỉ thấy mặt trống bằng phẳng, đường kính chỉ rộng bằng một cánh tay, bốn phía rủ xuống những sợi châu ngọc trang trí, vừa đúng lúc này, lại thấy Hạ Vân Nhiễm nhẹ nhàng cởi chiếc áo choàng đang khoác trên người ra, trong nháy mắt, trong không khí dường như phảng phất một hương thơm kỳ lạ, hương vị kia thấm vào ruột gan, lại giống như hội tụ từ mùi thơm của trăm loài hoa mà thành, làm lòng người xao động, lại an tâm, làm nội tâm của mọi người bất tri bất giác an tĩnh lại.

Trên đài thi đấu, Hạ Vân Nhiễm lộ ra chiếc eo nhỏ nhắn chưa đầy một nắm tay của mình, bóng hình tinh khiết của nàng tựa như một đóa hoa Tuyết Liên xuất trần trên đỉnh Thiên Sơn, không nhiễm chút bụi phong trần, mặc dù Hạ Vân Nhiễm mới chỉ học múa nửa năm, nhưng điệu múa đến từ trái tim, tán mát ra một loại hơi thở tâm linh, hòa hợp cùng với kỹ thuật múa, liền có thể tiến vào tận sâu trong tâm hồn người xem.

Đầu tiên, mọi người bị mùi thơm thu hút, sau đó mắt lại thấy vẻ kiều diễm của nàng, không khỏi khôi phục tinh thần từ chuyện Hạ Nguyệt Nhu luống cuống vừa rồi, giống như lại tiến vào một loại tâm trạng thưởng thức khác, đầy ấp mong đợi đối với Thất Tiểu Thư trên đài.

Hạ Vân Nhiễm hơi phất tay áo, tiết tấu múa chậm chậm, sau đó đôi tay thu tay áo trở về, lại chậm rãi vung lên, thân thể xoay tròn ở giữa đài, ống tay áo rộng lớn bay múa ở trong gió, theo bước chân hòa cùng nhịp trống của nàng, hạt châu trên viền trống lay động vang dội những tiếng tinh tinh tang tang, phối hợp với âm thanh tinh tú của đàn Không ở dưới đài, vòng eo Hạ Vân Nhiễm như cành liễu, váy tung bay, mái tóc đung đưa theo cử động thân thể, váy áo như nở rộ nhiều loại hoa, ngọc bội phát ra tiếng tinh tang dễ nghe, hoạt bát yêu kiều.

Tất cả mọi người nhìn thấy đều ngây ngẩn cả người, đúng lúc này, lại có người khẽ kêu một tiếng, “A, nhìn bướm bướm kia... Rất nhiều bướm bướm nha!”

Chỉ thấy bướm bướm vốn đang vờn quanh trăm hoa trong vườn, từ bốn phương tám hướng lại bay về vây quay người Hạ Vân Nhiễm, phảng phất như điểm tuyết lên bộ váy trắng như tuyết của cô, các loại bướm bướm xinh đẹp bay vòng quanh điệu múa của nàng, dường như cũng có linh tính, cùng múa với nàng.

“Trời ạ! Làm sao có thể như vậy? Làm sao Thất Tiểu Thư lại có thể khiến cho những con bướm này bay theo nàng đây?”

“Thật là xinh đẹp!”

“Diễm lệ quá!”

Dưới đài là một tràng tiếng khen ngợi, Thái tử nhìn cũng phải trừng lớn mắt, hoàn toàn quên mất Hạ Nguyệt Nhu, cặp mắt của Nhị hoàng tử thâm thúy vốn không kinh sợ, giờ phút này cũng khẽ tròn lớn rồi, hần không dám tin Hạ Vân Nhiễm lại có xinh đẹp như vậy, thần kỳ như vậy, lại khiến trăm bướm trở thành bạn cùng múa với nàng, khoe miệng của hần không khỏi cong lên về hả hê, giống như tất cả hào quang của Hạ Vân Nhiễm, hần cũng đều có một phần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Ép buộc nàng

Edit: Từ Dương Hoa

Một màn trình diễn này, khiến cho Đại công chúa đang ngủ gật cũng kinh ngạc vô cùng, mở to đôi mắt, ý cười trên khóe môi nhiều thêm mấy phần, trong sân viện, tất cả mọi người đều nín thở trầm ngâm, chăm chú nhìn Hạ Vân Nhiễm trên đài giống như Hồ Điệp tiên tử, chỉ thấy nàng khẽ nâng bàn tay trắng nõn, khi cánh tay ngọc của nàng ngưng lại trên không trung lập tức có mấy con bướm đậu lên, nàng nhẹ nhàng thổi, những chú bướm đầy màu sắc sải cái tung bay lên trời giống như pháo hoa nở rộ, có đủ loại màu sắc khác nhau, khiến mọi người kinh ngạc vô cùng.

Động tác sau cùng của Hạ Vân Nhiễm là quỳ một gối xuống, chỉ thấy tay nàng đang cầm mấy con bướm đầy màu sắc, giống như một vị tiên nữ dịu dàng, ở giữa đất trời xinh đẹp phóng sinh các sinh linh bé nhỏ, biểu cảm khiến mọi người kính sợ, lại kinh ngạc.....

Bướm bướm sắc màu từ từ bay lượn quanh người nàng, giống như không muốn rời đi, mãi lâu sau, cuối cùng mới bay về hướng trăm khóm hoa trong vườn.....

“Hay lắm, thật là khéo léo, vô cùng tuyệt diệu!” Dưới đài vang lên một tiếng nói ca ngợi, theo sau Đại công chúa cũng là những lời khen ngợi không dứt, “Thật là khiến mọi người mở mang tâm mắt, quá đẹp.”

“Đẹp mắt, đẹp mắt, thật là vô cùng đáng yêu, kỹ thuật múa của vị tỷ tỷ này đẹp nhất.....” Là tiếng nói của Ngũ Hoàng Tử.

Khóe miệng Long Diệu khẽ xuất hiện một nụ cười, một đôi con ngươi sáng như sao trời nhìn thẳng vào nàng, không có vẻ ngạc nhiên như những người khác, nhưng cũng tỏ ý ca ngợi nàng.

Bốn người Thái tử bên này cũng thật lâu sau mới hồi phục tinh thần, nụ cười nơi khóe miệng Hiên Viên Trạm càng lúc càng lớn, hẳn thật sự đã coi thường bản lĩnh của nha đầu này rồi, lại có khả năng như vậy, có thể điều khiển bướm bướm, hẳn còn nhớ chuyện nàng nuôi một con rắn nhỏ, nha đầu này thật là cực kì quái, nhưng cũng rất thú vị.

“Thật không ngờ được Tướng phủ còn có một vị tiểu thư xinh đẹp như vậy.” Thái tử cũng hơn hờ đưa lời khen.

Về mặt Hiên Viên Trạm nhất thời hơi biến đổi, theo đó, mặt mũi hẳn căng thẳng thêm mấy phần, nhìn chăm chăm vào Hạ Vân Nhiễm, dường như muốn sử dụng ánh mắt để nói cho mọi người, người thiếu nữ này đã thuộc về hắn rồi.

Lúc này Đại công chúa bảo với nha hoàn đang bê cái mâm bên cạnh: “Đem bộ quần cò Noãn Ngọc thưởng cho vị Thất Tiểu Thư này đi!”

Lúc nha hoàn bê mâm đến, Hạ Vân Nhiễm cảm tạ hoàng ân, giao bộ cò cho Tiểu Thất đứng, Tiểu Thất cẩn thận đón lấy.

“Tốt lắm, hôm nay thật là được mở rộng tầm mắt rồi! Các vị cũng vất vả rồi, quay trở lại chỗ ngồi đi!”

Lão phu nhân cũng ca ngợi không dứt, đồng thời, nàng nhú nhú mày nói: “Ngược lại, nha đầu Nguyệt Nhu này, thật là làm mất hết mặt mũi của Tướng phủ chúng ta, nếu không phải là có người lấy lại chút thể diện, hôm nay đúng là làm trò cười cho thiên hạ rồi.”

Hạ Vân Nhiễm khẽ mỉm cười, đáy lòng lại nói, nàng chính là muốn nàng ta xấu hổ, cũng muốn khiến cho Thái tử thất vọng, nàng phải từ từ xé đi bộ mặt giả nhân giả nghĩa của nàng ta, vạch trần nội tâm xấu xí của nàng ta cho tất cả mọi người đều biết.

Chỉ chốc lát sau có nha hoàn trở lại nói, thân thể Hạ Nguyệt Nhu không thoải mái, đã trở về phủ trước, lão phu nhân cũng không nói gì, trong bữa tiệc, Hiên Viên Trạm tiến đến mời một ly rượu, khi ánh mắt của hắn nhìn Hạ Vân Nhiễm, không khỏi có nhiều hơn một chút dịu dàng lan tỏa, giống như hắn đã coi Hạ Vân Nhiễm là vợ của mình rồi.

Hạ Vân Nhiễm lẩn tránh ánh mắt của hắn, dùng vẻ thẹn thùng tránh né, khi hắn đi rồi, nàng mới thở dài một hơi. Ăn được vài miếng, nàng liền chạy ra ngoài vườn hoa yên tĩnh, Tiểu Thất cũng đi theo, trên tay vẫn còn đang cầm bảo bối nàng lấy được. Nàng vén lên khăn gắm nhìn vào bên trong, chỉ thấy là một bộ quần cò bằng ngọc màu trắng trong suốt mang vẻ cổ kính, mỗi quần cò tròn tròn đều được chế tạo từ loại ngọc tốt thượng đẳng, mà những quần cò màu đen lại được dùng một loại chất liệu kỳ lạ để chế tạo, Hạ Vân Nhiễm cảm lên nhìn kỹ, nghĩ thầm, chẳng lẽ là làm bằng thiên thạch? Sờ lên có cảm giác rất ấm áp, quả nhiên gọi là cò Noãn Ngọc, chỉ có điều, nàng không hề quan tâm đến mấy quần cò này.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy một bóng dáng màu trắng từ hành lang phía kia đi về phía này, Hạ Vân Nhiễm chợt nảy ra ý nghĩ, nói với Tiểu Thất đứng bên cạnh: “Tiểu Thất, người quay lại chỗ lão phu nhân trước đi! Một mình ta ngồi ở đây một lát.”

“Tiểu thư, còn những quần cò này?”

“Cứ để lại chỗ này trước đã.” Hạ Vân Nhiễm mỉm môi cười nói.

Tiểu Thất gật đầu một cái, bước chân nhanh chóng biến mất ở khúc quanh phía trước, Hạ Vân Nhiễm không khỏi có chút buồn cười, Tiểu Thất cũng

không ngốc, đại khái biết nàng muốn lên lút gặp Long Diệu đi!

Long Diệu quả nhiên là hướng về phía nàng, khoe miệng của hấn như ẩn hiện một nụ cười, giọng điệu trong trẻo mà nhẹ nhàng khen ngợi nàng, “Thất Tiểu Thư quả nhiên là tài nghệ song tuyệt.”

Hạ Vân Nhiễm âm thầm liếc hấn một cái, còn không phải là bị hấn ép sao? Chỉ là, nàng đã thỏa mãn yêu cầu của hấn rồi, hấn cũng nên cho nàng một cái đáp án chứ! Rốt cuộc có giúp nàng hay không.

“Vâng, người muốn quân cờ, cho người.” Hạ Vân Nhiễm chỉ vào bộ cờ vẫn còn để trong mâm đặt trên bàn bên cạnh.

Long Diệu vén khăn gắm lên, khớp xương ngón tay rõ ràng, nhắc lên một quân cờ màu trắng quan sát, cười khen, “Quả nhiên là cờ tốt!”

Hạ Vân Nhiễm thật muốn lấy lại mấy quân cờ của hấn, yêu cầu hấn đáp ứng trước rồi hãy nói. Hôm nay, hứng thú của Nhị hoàng tử đối với nàng càng lúc càng lớn, nàng chỉ sợ hấn nhất thời kích động, quay về liền xin Hoàng Thượng tứ hôn, đến lúc đó, Long Diệu cũng không thể giúp được nàng.

“Thế tử gia, thần đã đáp ứng yêu cầu của ngài là thắng được bộ cờ này rồi, người có thể suy nghĩ đến đề nghị của thần một chút được hay không?” Hạ Vân Nhiễm nhún mày hỏi.

Long Diệu đặt quân cờ xuống, hai mắt chuyển động một cái hỏi, “Thế nào? Thất Tiểu Thư rất muốn được gả đi rồi sao?”

Hạ Vân Nhiễm âm thầm cắn răng, biết rõ còn hỏi, nếu như không phải là muốn cầu cạnh hấn, nàng còn có thể ngồi ở chỗ này để cho hấn gây khó dễ đủ đường sao?

“Nếu như Thế tử gia không đồng ý, chỉ sợ những quân cờ này thần đành phải tặng cho người khác rồi.” Hạ Vân Nhiễm nói xong, giống như một trẻ nhát quyết ôm chặt lấy bộ cờ Noãn Ngọc, không để cho hấn xem tiếp, cũng làm ra vẻ uy hiếp.

Long Diệu cười hi hi một tiếng, chỉ nghe hấn lẩm bẩm mắng nhỏ một câu, “Thật là người hẹp hòi.”

Hạ Vân Nhiễm nhún mày, đáp lại bằng giọng hết sức thanh thúy, “Đúng, thần nữ không phải là người hào phóng đến độ tùy tiện đưa cho người khác bảo bối tốt như vậy đâu.”

“Vậy nàng định đưa cho ai?”

“Nếu như Nhị hoàng tử cưới thần nữ, vậy thì thần đưa cho Nhị hoàng tử là được rồi.”

“Nhưng nàng không muốn gả cho hấn.”

“Người không muốn giúp thần nữ, vậy thì chẳng phải thần nữ không thể không gả sao.”

“Tối mai, chúng ta cùng đi du hồ được không? Kinh Thành sẽ tổ chức lễ hội hoa đăng.” Long Diệu nói.

Hạ Vân Nhiễm có chút không đoán được ý nghĩ đồ của hấn, nhưng hấn còn chưa chính thức đồng ý có thể cưới nàng hay không! Nàng trầm giọng nói, “Nếu người không muốn kết hôn với thần nữ, thì cũng xin đừng hủy hoại thanh danh của thần.”

Long Diệu trầm mặc một hồi nói: “Bộ quân cờ này nàng đưa cho ta bây giờ! Hay là để ngày mai sai người đưa đến phủ của ta?”

Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu nhìn chăm chăm hấn nói: “Thần không có ý định đưa cho người đâu!”

Đôi mắt trong veo của Long Diệu nhìn chăm chăm nàng, “Những quân cờ này rất quan trọng đối với ta.”

“Cam kết của người cũng rất quan trọng đối với thần nữ.” Hạ Vân Nhiễm không chịu yếu thế đáp lại.

Long Diệu đột nhiên bật cười, cười đến trời nghiêng đất ngã, “Thất Tiểu Thư, thật không biết Long mỗ ta có điểm gì hơn người, có thể khiến cho nàng nhớ thương ta mãi không thôi như vậy.”

Trên đầu Hạ Vân Nhiễm như có một đám quạ bay qua, nàng trừng mắt nhìn, nói với hấn: “Không xấu, thần nữ liền thích người thôi, vậy thái tử có đồng ý lấy tiểu nữ hay không?”

“Nàng lại đang muốn bức hôn ta sao?”

“Không đồng thì chuyện quân cờ này chúng ta không bàn đến nữa.”

“Ta nói rồi, đưa ta bộ cờ, ta sẽ suy tính.” Long Diệu nói hết sức nghiêm túc.

Hạ Vân Nhiễm thật không biết có nên tin hấn hay không, hấn giống như là một tên tiểu lừa gạt, nàng không thể tin được.

“Tất nhiên nếu nàng chọn ta, đã nói lên rằng trong lòng của nàng, chỉ có ta mới có thể giúp nàng tránh được cuộc hôn nhân này. Bộ quân cờ này nàng cũng không dùng làm gì, nếu tặng cho ta, có lẽ nàng còn có một tia hi vọng.” Giọng nói của Long Diệu nhàn nhạt, nắm bắt được điểm trọng yếu đánh

cước với quyết định của nàng.

Hạ Vân Nhiễm không phục cho lắm, hần nói không sai, nàng quả thật không có lựa chọn nào khác. Ấy da, sao nàng lại rơi vào hoàn cảnh bị người ta uy hiếp đến mức không còn đường xoay xở như thế này?

“Thôi được, đưa cho người!” Hạ Vân Nhiễm vương tay ra, đặt bộ cờ Noãn Ngọc vào trong tay của hần, đứng dậy muốn đi.

“Tối mai, đừng quên, đi cửa sau.” Tiếng nhắc nhở của Long Diệu vọng đến từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đột nhiên gặp phiền toái

Edit: Từ Dương Hoa

Hạ Vân Nhiễm phát tay áo, tò ý đã nghe được, đáy lòng lại trầm buồn rầu, rốt cuộc Long Diệu đang muốn chơi trò gì đây?

Trở lại bữa tiệc, lão phu nhân đã uống đến mức hơi say. Nghe nói, nàng vừa mới đi thi Đại công chúa lại đến, ngồi ở chỗ này cùng lão phu nhân nói chuyện một lúc lâu, vốn là muốn gặp nàng một chút, lại không biết nàng đã chạy đi đâu mất.

“Lão phu nhân, chúng ta về phủ trước đi! Sắc trời cũng không còn sớm nữa.” Hạ Vân Nhiễm nói.

“Cũng được.” Lão phu nhân gật đầu một cái, trưởng công chúa đã trở về phòng nghỉ ngơi, nàng cũng không cần đi tìm để cáo từ, liền dẫn các vị tiểu thư cùng các hạ nhân ra về.

Hôm nay tam muội Hạ Vân Tuệ rất ít nói, cho dù nói chuyện, cũng nhỏ giọng tránh sang một bên nghị luận, hôm nay tài nghệ Hạ Vân Nhiễm lấn át tất cả mọi người, đoạt được giải nhất, muốn bọn họ tiến lên nói lời dễ nghe, họ cũng cảm thấy không cam lòng, mà nói lời châm chọc, thì cũng không có chỗ nào để nói?

Đoàn người vừa ra tới cửa, đã trông thấy trên đường lớn rộng rãi, Hiên Viên Trạm cười trên một con ngựa đen, oai phong lẫm liệt đứng giữa đường, mà theo sau hần, là một hàng thị vệ, rất có khí thế.

Tư thế này của hần, rõ ràng chính là đang chờ người.

Mà người hần đang chờ, lại chính là Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Vân Nhiễm không ngờ hần vẫn còn chưa rời đi, lão phu nhân lập tức nở nụ cười đi đầu dẫn nhóm người Tướng phủ đến thi lễ, Hiên Viên Trạm nhảy từ trên ngựa xuống, đỡ lão phu nhân dậy, ngữ khí kính trọng nói: “Lão phu nhân không cần đa lễ, không biết có thể để cho ta và Thất Tiểu Thư gặp riêng một lát, nhân tiện nói chút chuyện phiếm hay không?”

Lão phu nhân quay đầu lại cười, nhìn sang Hạ Vân Nhiễm, “Vân Nhiễm, nhanh qua đây nói mấy câu với Nhị hoàng tử đi!”

Hạ Vân Nhiễm gật đầu một cái, cất bước đi tới bên cạnh hần, sau lưng, lão phu nhân tiếp tục dẫn những người khác rời đi, chỉ để lại Tiểu Thất đứng chờ ở một bên.

“Biểu hiện hôm nay của nàng rất xuất sắc.” Hiên Viên Trạm ngồi ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn nàng, thể hiện rõ là thưởng thức.

“Là vì ta sao?” Hiên Viên Trạm lại nói tiếp một câu.

Hạ Vân Nhiễm ngạc nhiên ngẩng đầu, vì hần? Hần lấy đâu ra sự tự tin như thế?

Ngay sau đó Hiên Viên Trạm lại bổ sung thêm một câu: “Tuy nói thân phận của ta cao quý, là hoàng tử đương triều, nhưng đối với nữ nhân mà ta yêu mến, bất luận thân phận của nàng là gì, chỉ cần khiến cho ta yêu thích, ta đều sẽ không để ý đến.”

Cuối cùng Hạ Vân Nhiễm cũng nghe rõ, xem ra hần thật sự đã hiểu lầm lớn, cho là nàng dùng sức biểu diễn như vậy, là muốn nâng cao danh tiếng của mình, để tương lai sau này có thể nâng cao thân phận mà xứng đôi với hần, Hạ Vân Nhiễm thật sự muốn lớn tiếng phản bác, nhưng hiện tại nàng cũng không nên chọc giận hần, chỉ đành phải im lặng không nói lời nào.

Hiên Viên Trạm cho là nàng khéo léo ngoan hiền, không khỏi cung chiêu đưa bàn tay ra nhẹ nhàng vuốt dọc theo mái tóc của nàng, giống như đang sủng ái tiểu thể tử của mình.

Đúng lúc này, một bóng người từ trong cửa bước ra, lại chính là Long Diệu, ánh mắt của hần ngưng trọng nhìn đôi nam nữ đang đứng trước cửa này, cả

người hơi khựng lại, ngay sau đó, hấn cật bước đi về phía xe ngựa của mình.

Vừa đứng lúc Hạ Vân Nhiễm nghiêng người, không hề nhìn thấy hấn, ngược lại, ý cười trên khóe môi Hiên Viên Trạ không khỏi tăng thêm mấy phần hài lòng, hấn còn muốn kế hoạch của Long Diệu thất bại, hấn ta muốn bêu xấu phi tử tương lai của hấn trước mặt mọi người, nhưng không được như ý, quả nhiên là khiến hấn sáng khoái không thôi.

Xe ngựa màu xanh lam đi về phía một con đường khác, đến lúc Hạ Vân Nhiễm nghe được tiếng vang thì mới quay đầu lại liếc mắt nhìn thoáng qua, xem xét một lúc, nàng không khỏi hơi ngẩn ra, hành lễ với Hiên Viên Trạ rồi nói, “Nhị hoàng tử, thần nữ xin phép đi trước.”

Hiên Viên Trạ lại bất ngờ hỏi, “Vân Nhiễm, nàng có thích quà tặng Bôn vương đưa sang không?”

“Quà tặng của Nhị hoàng tử quá quý trọng, quả thật thần nữ hưởng thụ không nổi.” Hạ Vân Nhiễm cup mắt nói.

“Sao lại như vậy chứ? Ta đã đặc biệt sai người lựa chọn món đồ thích hợp với nàng, nàng xem, hôm nay nàng mặc trang phục diễm lệ hơn một chút, ta càng thích nàng xinh đẹp động lòng người.” Hiên Viên Trạ dịu dàng nói, lại không nhìn được vron tay nhắc lên một lọn tóc đen rủ trước ngực nàng, cúi người xuống ngửi nhẹ một chút.

Thân thể của tiểu nữ nhân thật là thơm! Lại khiến cho hấn có chút ý loạn tình mê.

Hạ Vân Nhiễm không khỏi đánh giá giả bộ về kinh hoàng, lui về sau một bước, “Thần nữ cáo lui.” Nói xong, xoay người bước về phía xe ngựa Tướng phủ.

Hiên Viên Trạ nghe trong tay một luồng dư hương còn vương vấn, khóe miệng nâng lên nụ cười, mới gặp nàng sơ sơ, chỉ nghĩ rằng đó là một thứ nữ không có danh tiếng gì, hôm nay, tí mỉ thường thức, mới phát hiện nàng thú vị hơn nhiều so với những thứ nữ bình thường khác.

Lão phu nhân để mình và Hạ Vân Nhiễm cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa, đây cũng là thể hiện địa vị của Hạ Vân Nhiễm ở Tướng phủ đã thay đổi, khiến cho Tam muội Hạ Vân Tuệ ngồi trong xe ngựa sau lưng kêu khổ không ngớt, hôm nay Hạ Vân Nhiễm xuất sắc như thế, càng làm nổi bật lên rằng các nàng quá bình thường, làm sao mà vui mừng được?

Trở lại Tướng phủ, Hạ Vân Nhiễm không khỏi nhìn sang đông sương phòng, nơi đó rất yên tĩnh, xe ngựa ngoài cửa cho biết Hạ Nguyệt Nhu đã trở về phủ rồi, Tam muội Hạ Vân Tuệ ở phía sau che miệng cười đi vào, xem ra người mất mặt nhất hôm nay không phải là họ, mà là đại tiểu thư kia kìa!

Đông sương phòng, Hạ Nguyệt Nhu về sớm hơn một chút đang nằm lý ở trên giường, chầm chần khóe thút thít. Dù thế nào nàng cũng không thể ngờ, mình trở thành trò hề lớn như vậy, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên ở trước mặt nhiều người như vậy nàng bị mất thể diện. Huống chi lúc ấy Thái tử và mấy vị hoàng tử đều ở trong sân, cho dù mặt có xinh đẹp như hoa, cũng không biết để vào đâu được.

Đại phu nhân mang thân thể còn chưa hết bệnh đến, ngồi ở cạnh giường khuyên nhủ nàng một hồi lâu. Bà cũng là nghe bọn nha hoàn trở về nói tất cả sự tình xảy ra, cũng khiến cho bà vô cùng tức giận, làm sao nữ nhi lại gặp phải chuyện như này? Chẳng lẽ là có người hạ độc con của bà hay sao?

“Nguyệt Nhu, đừng khóc nữa, con cẩn thận nói cho mẫu thân nghe, trước khi đi phủ công chúa, con đã ăn uống những thứ gì? Có lẽ nào là có người muốn hại con.” Đại phu nhân vỗ nhẹ lưng con gái, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ oán trách ác độc.

Hạ Nguyệt Nhu lại cất một tiếng khóc khê khàng, nàng lau nước mắt ngẫm nghĩ lại những món buổi sáng mình ăn uống, lắc lắc đầu nói, “Từ sáng tới giờ, ngoại trừ ăn một chén cháo hạt sen phòng bếp đưa tới ra, thì đều không ăn thêm cái gì, đến phủ công chúa, con cũng chỉ uống một ly trà.”

Vì vũ điệu lần này, đã mấy ngày nay nàng không ăn thoải mái, nghĩ tới khiến cho bản thân mảnh khảnh nhẹ nhàng linh hoạt hơn, nàng đều không dám ăn tự do.

“Trà ở phủ công chúa chắc sẽ không có vấn đề gì, vậy thì nhất định là chén cháo buổi sáng kia rồi, ta sẽ sai người đi phòng bếp điều tra một chút, xem rốt cuộc là ai đến gần phòng bếp, dám bỏ thuốc vào cháo của con. Nếu như điều tra được rõ ràng, ta nhất định phải đi bẩm báo lão gia, để lão gia làm chủ cho con.” Đại phu nhân thở phì phì nói, đồng thời, cũng hi vọng có thể thật sự điều tra ra được cái gì, như vậy, bà sẽ có thể mượn chuyện này gần gũi với Hạ Huyền, con gái của bà xảy ra chuyện như vậy, sao hấn có thể không quan tâm được đây?

Đại phu nhân bắt đầu bắt tay tra xét, tuy bà bị bó buộc tay chân, nhưng giờ phút này, vì chuyện này bà có thể thoải mái ra ngoài, trực tiếp ngồi xuống sảnh phòng bếp, thăm vấn từng người trong phòng bếp.

Chuyện này truyền đến Nam sương phòng của Lý Nguyệt Kiều, bà nhủ nhủ mày, bây giờ sự vụ trên dưới trong phủ đều do bà quản, làm sao bà có thể để cho đại phu nhân Trình thị tùy ý làm càn được? Bà liền dẫn theo mấy nha hoàn đi sang xem.

Trong phòng bếp, những tiếng kêu oan uổng liên tiếp vang lên, mười người làm trong phòng bếp đang quỳ đông nghẹt trên mặt đất, đại phu nhân uy nghiêm ngồi ở vị trí chủ tọa, lớn tiếng trách cứ một ma ma đối diện, “Mặc dù không phải là lỗi của các ngươi, nhưng cũng là trách nhiệm của các ngươi, các ngươi làm hại thân thể đại tiểu thư khó chịu, ở phủ công chúa suýt nữa tạo thành sai lầm lớn, mỗi một người các ngươi đều không thoát được trừng phạt đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chuồn êm khởi phủ

Edit: Từ Dương Hoa

“Ây da, ta nói, đến tận bây giờ mà vẫn không thấy đưa bánh Quê Hoa Cao của ta tới, hóa ra là người trong phòng bếp này, đều đang bị phạt quỹ!” Lý Nguyệt Kiều khoác một chiếc áo choàng xanh, mép váy dài thêu hoa phía dưới uốn lượn kéo trên đất, trên người mặc chiếc váy lụa mỏng thêu đường vân mây tím, tóc dài mềm mại được búi theo kiểu Lăng Hư rất khác biệt, phù hợp với khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, tạo nên một nét duyên dáng độc đáo.

Tiếp nhận quản lý mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, khiến cho khí thế của bà có phần tăng lên, trong thần thái cử chỉ cũng lộ ra uy phong của một vị đương gia chủ mẫu.

Con mắt của đại phu nhân chứa đầy đồ kị nhìn bà, “Đến rất đúng lúc, ta đang hoài nghi có người bỏ thuốc vào trong cháo của con gái ta, tất nhiên hiện giờ ở trong nhà này muội là người quản lý, vậy nên hãy cho ta một lời giải thích thỏa đáng.”

“Tỷ tỷ, mặc dù muội nghe nói đại tiểu thư làm ra chuyện đáng xấu hổ ở phủ công chúa, tỷ rất tức giận, nhưng mà, tỷ cũng không thể tìm đại nấy người làm đề phát giận a!” Lý Nguyệt Kiều cười duyên bước tới, trong lời nói, liền khiến cho hình tượng đại phu nhân trong lòng hạ nhân xấu đi mấy phần.

“Người... Người nói linh tinh cái gì? Rõ ràng chính là có người muốn hạ độc hại nữ nhi của ta, nghe nói lần này thể diện của Vân Nhiễm ở phủ công chúa tăng lên rồi, ta lại muốn hỏi một chút, nếu như Nguyệt Nhu không gặp phải chuyện không may, ai còn có thể vượt qua được danh tiếng của con bé? Có phải có vài người không có khả năng, sợ bị nữ nhi của ta đoạt mất hào quang, liền cố ý bày kế hãm hại nữ nhi của ta hay không?” Đại phu nhân ném đá giấu tay lên tiếng chỉ trích.

Lý Nguyệt Kiều không vội không giận đáp lại, “Tỷ tỷ, chuyện này còn không có chứng cứ, tỷ cũng không nên nói lung tung, nếu như tỷ nói lung tung sinh sự tạo tin đồn nhảm, ngược lại, lão gia sẽ nổi nóng đấy!”

Đại phu nhân bị chẹn họng, vẫn còn có chút e ngại Hạ Huyền nổi con thịnh nộ, mới vừa rồi bà đã cẩn thận hỏi lần lượt từng người làm một, bằng mắt nhìn khôn khéo của mình, bà nhìn ra được bọn họ không có nói dối, bà cũng chỉ là muốn mượn chuyện này tạo áp lực cho Lý Nguyệt Kiều, nào ngờ mới chỉ vài ngày, năng ta đã tỏ ra kiêu ngạo, dám lớn tiếng tranh luận với mình.

Đại phu nhân không khỏi cười lạnh thành tiếng, “Muội muội, xem ra muội thật sự đã coi mình là người đứng đầu trong phủ này rồi, chuyện này ta nhất định sẽ sớm điều tra rõ ràng, người đừng vội há hê quá sớm, đừng quên, chỉ cần ta còn ở trong phủ một ngày, muội đừng nghĩ có thể vững vàng ngồi trên vị trí đứng đầu này.”

Sắc mặt Lý Nguyệt Kiều hơi trầm xuống một chút, “Mọi chuyện trong phủ này, rốt cuộc vẫn là do lão gia định đoạt, muội cũng không có gan đi tranh cái gì với tỷ, lại nói, muội cũng không thể nào có được diễn xuất giống như tỷ.”

Đại phu nhân hừ lạnh ra tiếng, đáy mắt bắn ra một tia ác độc, “Người đừng quá vui mừng, có thể lão gia chỉ muốn để cho người tạm thời thay thế chức vụ của ta mà thôi, cũng không phải thay thế hẳn được, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ đoạt lại, đến lúc đó, người cứ chờ đợi mặt đi.”

Nói xong, liền phát tay áo rời đi.

Lý Nguyệt Kiều ngưng mắt trầm tư mấy giây, nói với mấy người làm phòng bếp: “Đều đứng lên hết đi!”

“Nhị phu nhân, chúng tôi thật sự là bị oan! Không thể nào có chuyện này được, chúng tôi nào dám hạ độc hại đại tiểu thư chứ?”

Lý Nguyệt Kiều liếc nhìn bọn họ, “Chuyện này không được phép thảo luận nữa, ta hiểu rõ các người sẽ không làm những chuyện như thế này.” Nói xong, liền dẫn theo nha hoàn rời đi.

Trong phòng bếp nha hoàn ma ma lập tức kêu khổ không thôi, mấy vị chủ nhân này ở đây tranh thủ tình cảm, khiến cho người làm bọn họ, bị vạ lây, cũng chỉ có thể biết ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Lý Nguyệt Kiều trở lại Nam sương phòng, rốt cuộc thì lời nói của đại phu nhân vẫn khiến đáy lòng bà có chút bận tâm, nếu quả thật bị đại phu nhân lấy lại quyền lợi, cuộc sống sau này của bà còn có thể tốt được sao? Bà phải suy nghĩ ra biện pháp nào đó để có thể ngồi vững vàng ở vị trí này mới được.

Một lúc sau đó, Hạ Huyền từ bên ngoài phủ trở về, nghe được chuyện đã xảy ra ở phủ công chúa hôm nay, ông thật sự vừa mừng vừa lo, mừng là cuối cùng Hạ Vân Nhiễm vẫn giành được giải nhất, lo chính là Hạ Nguyệt Nhu đã ném hết mặt mũi đi, sau khi tới an ủi Hạ Nguyệt Nhu một phen, ông liền nhanh chóng đi tới Nam sương phòng. Giờ phút này, Hạ Vân Nhiễm đang thảo luận chuyện bữa tối với Lý Nguyệt Kiều.

Hạ Huyền tới đây, Lý Nguyệt Kiều liền giữ ông lại dùng bữa, Hạ Huyền nhiệt tình đồng ý, Hạ Vân Nhiễm đã là con gái của Lý Nguyệt Kiều, mời ông ở lại Nam sương phòng này cũng là có chút tâm tư.

Trên bàn ăn, phòng bếp mang bữa tối phong phú lên, Hạ Vân Nhiễm cúi đầu lịch sự ăn, cảm giác được ánh mắt của Hạ Huyền thỉnh thoảng chiếu vào trên người nàng, sau một phen nói đùa, Hạ Huyền mới mở miệng hỏi tới chuyện xảy ra ở phủ công chúa.

“Vân Nhiễm, nghe nói con có thể thu hút bướm bướm liên tục vây quay mình, phụ thân thật là hiếu kỳ làm sao con làm được chuyện này?” Hạ Huyền tò mò cười hỏi.

“Hồi phụ thân, nữ nhi chỉ là dùng phấn hoa bôi vào trên quần áo thôi ạ.” Hạ Vân Nhiễm thông dong đáp lời.

Hạ Huyền nhất thời giật mình, ha ha cười nói, “Thật là một biện pháp thông minh. Bây giờ ở bên ngoài, tất cả đều gọi con là Hồ Điệp tiên tử hạ phàm đấy. Lần con quả thật là đã thay Tướng phủ làm được chuyện về vang rồi.” Hạ Huyền nói xong, không khỏi lại nghĩ đến chuyện gì, hỏi tiếp, “Ồ! Đúng rồi, nghe nói trưởng công chúa thường một bộ quân cờ Noãn Ngọc, có thể đưa cho phụ thân nhìn một cái hay không?”

Hạ Huyền cũng là một nhân sĩ yêu thích đánh cờ.

Thân thể Hạ Vân Nhiễm khẽ căng thẳng, nàng vội nói, “Phụ thân, bộ quân cờ này con đã tặng cho người khác rồi ạ.”

“Cái gì? Tặng cho người khác? Đưa cho người nào?” Hạ Huyền giật mình nhíu mày.

Hạ Vân Nhiễm cố tình xấu hổ mím môi cười một tiếng, không trả lời, nhưng gương mặt đỏ hồng của nàng đã nói rõ ràng, nàng đã đưa nó cho người mình thương rồi.

Tâm tư Hạ Huyền chợt động, cho rằng mình đoán trúng, có lẽ là đưa cho Nhị hoàng tử Hiên Viên Trạch rồi đi! Ông không khỏi lại cười ha ha, “Vậy xem ra là phụ thân là không có phúc khí thưởng thức một phen này rồi.”

Hạ Vân Nhiễm thâm kinh hãi trong lòng, nàng làm bộ đáng này, chính là muốn để Hạ Huyền nghĩ là nàng đưa cho Hiên Viên Trạch rồi, chỉ có điều, chuyện này không lừa gạt lâu được, phải khiến Long Diệu mau mau tới cửa cầu hôn nàng, nếu không, nàng sẽ bị bại lộ mất.

Lý Nguyệt Kiều ngồi ở một bên dịu dàng nhìn đôi cha con này, đáy lòng cũng hết sức vui mừng, có Hạ Vân Nhiễm ở bên cạnh, lòng của bà liền thấy yên tâm không ít, bây giờ nhìn lại, sùng ái mà Hạ Vân Nhiễm nhận được cũng không hề ít hơn so với Hạ Nguyệt Nhu.

Hạ Huyền lại nói mấy câu ca ngợi khích lệ liền đi sang phòng lão phu nhân bên kia. Tiễn ông ra cửa, Hạ Vân Nhiễm âm thầm thở dài một hơi, nếu để cho Hạ Huyền biết nàng giấu giếm ý định riêng, chắc sẽ tức điên mất!

Đêm nay, đông sương phòng bên kia, Hạ Nguyệt Nhu lấy nước mát rửa mặt, cả đêm đại phu nhân chăm sóc nàng, ngày hôm nay, Hạ Nguyệt Nhu trở thành trò cười, Hạ Vân Nhiễm lại được nâng lên với mỹ danh Hồ Điệp tiên tử.

Ngày hôm sau, từ buổi sáng, Hạ Vân Nhiễm đã bắt đầu chuẩn bị để buổi tối đi ra ngoài ngắm hội hoa đăng cùng Long Diệu, nàng nghĩ nếu muốn đi, vẫn nên là tiền trạm hậu tẩu. Cả ngày nàng ngoan ngoãn trong phủ, đến buổi tối, lúc Lý Nguyệt Kiều còn ở trong phòng tính sổ sách, nàng dẫn theo Tiểu Thất thay bộ áo bằng tơ lụa trắng trơn ra ngoài từ cửa sau.

Hạ Vân Nhiễm vốn tưởng rằng xe ngựa của Long Diệu không tới, nào ngờ nàng vừa ra khỏi phủ, đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa màu đen chờ ở góc cây đại thụ bên cạnh đường, trên xe có một phu xe, trông thấy nàng ra ngoài, liền vô cùng cung kính mời nàng lên xe, “Thất Tiểu Thu, xin mời.”

“Long thế tử đâu?” Hạ Vân Nhiễm nghĩ rằng hẳn sẽ đích thân tới đón nàng, không ngờ, chỉ phái phu xe tới đây, ày nha, Hạ Vân Nhiễm thật không có lòng tin đối với Long Diệu này.

Muốn hẳn đồng ý cưới nàng, quả thật như muốn tính mạng của hắn, không phải là kiếm có làm khó, thì lại cố ý dùng từ ngữ mập mờ, lấp lờ nước đôi, chẳng lẽ nàng Hạ Vân Nhiễm nàng thực sự kém cỏi như vậy sao?

Lên xe ngựa, phu xe chọn một con đường an tĩnh đánh xe rời đi, trong xe ngựa, Tiểu Thất có chút khản trương nhìn nàng, đại khái nàng ta cũng biết Hạ Vân Nhiễm đang muốn gặp người nào.

“Tiểu Thất, yên tâm, không có việc gì đâu.” Hạ Vân Nhiễm an ủi.

Tiểu Thất gật đầu một cái, nàng đã coi Hạ Vân Nhiễm là chủ tử, cho dù người làm bất cứ chuyện gì, nàng đều ủng hộ.

Lúc đi ra khỏi đầu ngõ mờ tối, đập vào mắt họ chính là quang cảnh kinh đô, giờ phút này, đèn hoa mới lên, quả thực là thắng cảnh phồn hoa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Cùng nhau dạo chơi lễ hội hoa đăng

Edit: Từ Dương Hoa

Xe ngựa tiến thẳng về phía trước, chỉ thấy bên trong thành sắp xếp nghiêm chỉnh, cảnh tượng hùng vĩ, kiến trúc nguy nga, có thể tùy ý thấy được ngô đồng và dương liễu dọc hai bên đường, khắp phố quán trà quán rượu giăng đèn kết hoa rực rỡ, trong đại sảnh liên tục vang vọng tiếng sáo trúc và tiếng cười nói vui vẻ. Dù là quan viên hay thương nhân, văn nhân mặc khách cùng đầy tớ hay những người buôn bán nhỏ, đều tụ hội ở nơi này, xen lẫn ở giữa là những người tụ họp nhau lại chơi oản tù tì hành lệnh, xen lẫn là tiếng đàn hát, dưới hiên trên cầu, khắp nơi bày bán đủ loại hàng hóa, trong gian đèn đuốc khắp nơi, rực rỡ muôn màu, quá nhiều thứ khiến người ta xem không xuể.

Mà lúc này, Hạ Vân Nhiễm ngồi trên xe ngựa đi dọc theo một con phố dài treo đầy các loại đèn hoa, Hạ Vân Nhiễm ít khi ra ngoài buổi tối, nên giờ phút này đang vén rèm cửa sổ xe nhìn đến mê mẩn!

Xe ngựa dừng lại ở trước một quán trà chẳng đèn hoa rực rỡ, lúc này, phu xe ở phía trước đưa một tấm lụa che mặt mỏng vào phía trong, nói với Hạ Vân Nhiễm: “Thất Tiểu Thư, xin mời đeo khăn che mặt lên.”

Hạ Vân Nhiễm nhận lấy, Thất Tiểu Thư giúp nàng đeo lên, người ngoài nhìn vào, muốn xem mặt mũi của nàng cũng không thấy rõ được.

Hạ Vân Nhiễm được Thất Tiểu Thư đỡ đi vào trong quán trà an tĩnh, so với những nơi náo nhiệt khác, bên trong quán trà lịch sự tao nhã, có vẻ đặc biệt an tĩnh, xem ra là đã bị người ta bao hết.

Hạ Vân Nhiễm thầm nghĩ, Long Hầu phủ này đúng là có tiền, nên Long thế tử đến đây đều thích đặt bao hết!

Trên đường đi lên lầu hai đến chỗ ngồi thượng hạng gần cửa sổ, Hạ Vân Nhiễm vén khăn che mặt lên, nhìn thấy Long Diệu mặc trang phục nhã nhặn đang lười biếng ngồi trên ghế, người đàn ông này giống như một bức tranh tuyệt thế, khi giơ tay nhắc chân đều mang theo ánh hào quang, giống như Hàn Ngọc, tản ra ánh sáng làm người ta không thể coi thường.

Hạ Vân Nhiễm vén lên cái khăn che mặt khiến cho nàng có chút thở không thông, khẽ hành lễ chào hân, “Bái kiến Long thế tử.”

Ánh mắt nhàn nhạt của Long Diệu nhẹ nhàng rơi trên gương mặt của nàng, theo đó nhìn đến đai lưng của nàng, thấy một khối ngọc bội long phượng được đeo vào hông của nàng. Khóe miệng mới có ý cười nhẹ, hân đột nhiên đứng lên nói, “Đi thôi, chúng ta đi xuống đường đi dạo một chút!”

Hạ Vân Nhiễm ngần ra, chẳng lẽ không để cho nàng uống ly trà sao? Thất Tiểu Thư bị nàng bảo ở lại lầu dưới, nàng chỉ đành tự mình cầm khăn che mặt để đeo lên, nhưng có chút khó khăn, Long Diệu đi tới, hân cao hơn nàng một cái đầu, hân cầm lấy khăn che mặt nhẹ nhàng đeo lên giúp nàng.

Thân thể Hạ Vân Nhiễm cứng ngắc, giữa nơi hô hấp của hai người giao hòa, dường như nàng ngửi thấy được hương thơm kỳ lạ lan tỏa từ trên người hân, không giống như mùi Long Tiên Hương mà mấy gia tộc cao quý thường dùng, mà là một loại mùi thơm nhẹ nhàng tao nhã, rất dễ ngửi.

Sau khi đã giúp nàng đeo mạng che lên cẩn thận, Long Diệu chấp tay đi ở phía trước, Hạ Vân Nhiễm đi theo phía sau, hôm nay là Tết hoa đăng, bọn họ rời khỏi quán trà, đi lẫn vào trong dòng người, thấy không ít tiểu thư công tử đều ra đường ngắm đèn hoa, mỗi một người đều mặc những bộ trang phục diêm dúa lộng lẫy, lại không có mấy ai đeo mạng che mặt, nhưng sau lưng đều có tùy tùng đi theo. Có điều, tuy chỉ là thiên kim một gia đình giàu có bình thường, nhưng bức họa của Hạ Vân Nhiễm đã sớm được truyền khắp nơi trên phố, tuy công việc hôm nay của nàng rất quan trọng nhưng nếu để người ta biết nàng xuất hiện trên đường lớn, lại đi cùng một chỗ với Long Diệu, không phải sẽ càng làm cho lời đồn nổi lên khắp nơi sao?

Hạ Vân Nhiễm thật đúng là không hiểu được nguyên nhân vì sao Long Diệu lại làm như thế này, tại sao lại phải lôi kéo nàng cùng đi xem lễ hội hoa đăng? Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là hứng thú thôi sao? Hay còn có dụng ý nào khác?

Trên trên mặt phố, trăm loại đèn hoa đủ mọi sắc thái được treo lên, đèn miến tử, đèn hình các loại hoa, đèn tròn, đèn ống dài, trên trời còn có đèn Không Minh bay lơ lửng, dưới ánh đèn, mặt đường được chiếu rọi lên sáng rực.

Long Diệu mặc một chiếc trường bào trắng nõn như ánh trăng, bóng dáng cao ráo của hân ở dưới ánh đèn, như được tăng thêm mấy phần dịu dàng, cộng thêm mặt mũi của hân vốn là xinh đẹp tuyệt trần, đi trên đường phố, giống như một khối nam châm phát sáng, một mực hấp dẫn ánh mắt của những người xung quanh, có người đã nhận ra hân, “A, kia chẳng phải là Long thế tử của Long Hầu phủ sao?”

“Đừng rời nha! Dáng dấp mới đẹp làm sao! Thế tử cũng tới ngắm đèn hoa kia, không biết là thiên kim nhà nào đang đi bên cạnh người thế kia, thật là may mắn được đi dạo cùng thế tử nha.”

“Chẳng lẽ Long Hầu phủ sắp sửa có rượu mừng rồi sao?”

“Thiên kim nhà nào có thể xứng đôi được với Long thế tử đây?”

“Thật là một đôi bích nhân*.”

(*Bích nhân: chỉ những người xinh đẹp).

Hạ Vân Nhiễm cũng cảm nhận được xung quanh truyền đến các kiểu bàn luận, lại còn được tắm trong những ánh mắt đổ kỵ oán hận của các thiếu nữ kia, nàng lại đi qua một cách thong dong thản nhiên, đây rõ ràng là Long Diệu mang nàng đi ra ngoài rêu rao a!

Chỉ có điều, loại cảm giác này cũng không hẳn là tệ, bản thân giống như được làm ngôi sao đi ra ngoài, cực kỳ có thể diện, trong nháy mắt thỏa mãn lòng như vịnh của nàng.

Rõ ràng từ nhỏ Long Diệu đã ở lớn lên giữa muôn vàn ánh mắt, đối mặt với những câu nghị luận của người khác, hân cũng chỉ xem như nghe vào tai này

lại ra tai kia, khoe miệng ẩn chứa nụ cười nhẹ, rất tự nhiên đặc ý thưởng thức hội hoa đăng.

Lại đi đến bên cạnh một gốc cổ thụ, trông thấy rất nhiều thiếu nam thiếu nữ thể hiện tình yêu với nhau, ở đầu nhánh cây treo đèn đồng tâm, loại đèn này là dùng hai ngọn đèn nhỏ kết chung lại với nhau, thêm vào đồng tâm kết, bày tỏ kết nên một tình yêu khăng khít, có vài thiếu niên, không tiếc sức mình trèo lên cây để treo đèn lên, chỉ vì nữ nhân mình yêu mến.

Toàn bộ dưới gốc cây đại thụ, đã treo tới trăm ngọn đèn nhỏ, trông như những ánh sao sáng lấp lánh, Hạ Vân Nhiễm và Long Diệu đứng ở dưới tàng cây, ánh mắt Long Diệu rơi vào trên mặt Hạ Vân Nhiễm, “Muốn treo một cái đèn nhỏ không?”

Hạ Vân Nhiễm đáp lại vô cùng rõ ràng, “Thần nữ không có ý kiến.”

Long Diệu hơi ngạc nhiên, khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười, bước tới đứng cạnh bên một sạp hàng bán đèn, hần tiện tay cầm một chiếc, chủ quán liền hỏi, “Hài vị muốn viết chữ sao? Hay muốn viết lên đây tên họ của nhau.”

Long Diệu lắc đầu một cái, Hạ Vân Nhiễm thấy vậy, không khỏi cười mà nói, “Ta muốn viết.”

Long Diệu hơi ngạc nhiên, Hạ Vân Nhiễm khẽ mỉm cười, cầm cây bút trong tay vung lên nghịch ngợm vẽ một hình trái tim lên đèn giấy, sau đó lại vẽ một mũi tên xuyên qua tim.

Ông chủ còn chưa từng thấy qua ký hiệu như vậy, không khỏi tò mò hỏi, “Tiểu thư, đây là ý gì?”

Hạ Vân Nhiễm mỉm môi cười một tiếng, “Đây là ý xuyên qua tim.”

“Tiểu thư, sao người lại viết lên ký hiệu này?” Ông chủ nghe xong lại càng không hiểu.

Thời điểm Hạ Vân Nhiễm trả lời vấn đề này, quay đầu nhìn về một thiếu niên gương mặt lạnh nhạt đứng ở bên cạnh, to gan thô lỗ nói: “Cái này như là ta bắn ra một mũi tên, bắn trúng trái tim một người, từ đó trái tim của người ấy sẽ thuộc về ta.”

Ông chủ chợt hiểu hiểu ra, cười nói, “Tiểu thư thật là khác với những người khác a!”

Ánh mắt Long Diệu hơi sáng lên, dưới ánh đèn, không hề lẫn tránh ánh mắt nóng rực của nàng.

Một đôi mắt sáng rỡ như ánh sao của Hạ Vân Nhiễm dần cong thành hình trăng lưỡi liềm, sâu xa chủ động tỏ tình.

Long Diệu xách theo đèn, nhìn cây đại thụ này, đột nhiên nhẹ nhún mũi chân một chút, thân hình giống như thiên thần bay lên, lao về phía ngọn cây, hần treo chiếc đèn lên cành cây cao nhất ở phía trên, rồi phi thân xuống.

Những thiếu niên đứng bên cạnh cây treo đèn trông thấy vậy thì ánh mắt choáng váng, khinh công thật lợi hại nha! Chẳng bù cho bọn hần muốn tỏ tình nên leo lên thân cây cao ba mét, còn suýt nữa té xuống.

Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm cũng tròn to theo, thì ra ở chỗ đại thật sự là có khinh công như người ta nói, nàng càng không nghĩ tới Long Diệu còn nhỏ tuổi, lại có khinh công giỏi như vậy, tư thế vô cùng tự nhiên, thật khiến người ta thán phục.

Long Diệu nhanh nhẹn nhảy đến bên cạnh Hạ Vân Nhiễm, nhìn chiếc đèn đồng tâm được treo ở nơi cao nhất trên kia, “Hài lòng không?”

“Hài lòng.” Hạ Vân Nhiễm đáp.

“Nàng cũng đã biết lai lịch của gốc cây này?”

“Cây này còn có lai lịch sao?” Hạ Vân Nhiễm tò mò hỏi.

Một vị nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh trả lời nàng, “Cô nương không biết sao? Đây là cây Bi Dục Song Phi* nổi danh nhất Kinh Thành chúng ta. Chúng vốn là hai cái cây ở cạnh nhau, tương truyền vào trăm năm trước, có một cặp đôi yêu nhau, vì muốn chứng minh tình yêu kiên trinh không đổi, đã cùng nhau tự vẫn ở nơi này, vốn là hai cái cây khác biệt lại đột nhiên biến thành hai cây quấn vào chung một chỗ, trở thành một gốc cây. Để ghi nhớ nơi đây có lưu giữ tình yêu của hai người, cũng để chứng minh cây này thần kỳ, từ đó mọi người bắt đầu treo đèn đồng tâm ở chỗ này, nghe nói, chỉ cần là nam nữ yêu nhau, treo đèn ở cây này, đều có thể có được tình yêu mỹ mãn, nhưng nếu như phản bội lẫn nhau, sẽ có oán linh theo đuổi cả đời, cả đời bất hạnh. Cho nên, mỗi khi đến Tết hoa đăng, để chứng minh tình yêu kiên trinh của mình, nam nữ trẻ tuổi trong thành đều sẽ tới nơi này treo đèn đồng tâm kết, bày tỏ tình ý của mình.”

(*Bi Dục Song Phi: Cây sinh đôi, hay chung gốc.)

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Được, ta đồng ý với nàng!

Edit: Từ Dương Hoa

Giọng nói của vị nam tử trẻ tuổi này rất trong trẻo, chẳng những Hạ Vân Nhiễm lắng nghe, mà mấy đôi nam nữ bên cạnh đều nghe hết sức nghiêm túc, nhìn cái cây cổ thụ cao vút này, cành lá rậm rạp, càng khiến cho truyền thuyết này rất đáng tin, không hề nghi ngờ.

Hạ Vân Nhiễm nghe được cũng lộ ra mấy phần xúc động, chuyện này làm nàng nhớ lại một bài thơ cây sồi, cây, nắm chặt dưới mặt đất, lá, chạm nhau ở trong mây, chia sẻ luồng không khí lạnh, giông bão, sét đánh, cùng cảm nhận sương mù bao quanh, cầu vồng bảy sắc, đây mới là tình yêu vĩ đại, trung thành, không chỉ có yêu người bằng thân thể to lớn, còn yêu người kiên trì một vị trí, như đất dưới chân.

Ánh mắt của Hạ Vân Nhiễm lơ đãng chạm phải ánh mắt của Long Diệu, ánh mắt của hắn tựa như những vì sao, vừa giống như là đang nghe, lại như là có suy nghĩ khác.

“Thật là một câu chuyện đẹp.” Hạ Vân Nhiễm không khỏi tán dương một tiếng.

“Cô nương, cô và vị công tử này đã treo chiếc đèn này lên, tại hạ chúc hai vị trăm năm thuận hòa, hạnh phúc dài lâu.” Nam tử kia chấp tay chân thành nói.

Lúc này Hạ Vân Nhiễm mới phát hiện ra, mình cùng Long Diệu đã bị ma chú của cái cây tình yêu này khóa chặt rồi, nàng thật là vừa bực mình vừa buồn cười, nàng là không tin có oán linh theo đuổi trong câu chuyện này, chỉ là, nếu như việc này thực sự có thể đại biểu cho cái gì, Long Diệu làm như vậy, có phải đã đồng ý giúp nàng hay không, hắn sẽ cười chứ?

Tâm tình Hạ Vân Nhiễm chợt thay đổi xong, nàng thoải mái đón nhận lời chúc phúc của vị nam tử trẻ tuổi này, cơ thể nhỏ nhắn nép vào bên người Long Diệu nói: “Nghe thấy lời nói của vị công tử kia không? Cả đời này cũng không cho phản bội thiếp! Cần thận oan hồn oán người!”

“Tất nhiên là không rồi.” Long Diệu bình tĩnh phối hợp trả lời.

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, ngược lại đến phiên nàng á khẩu, đây là hắn đang nói thật hay giả? Chẳng lẽ hắn lại muốn đùa thành thật? Thật sự sẽ cưới nàng về làm Thế tử phi?

“Ồ, đây không phải là Long thế tử của Long Hầu phủ sao?” Có vị công tử mặc quần áo gấm vóc tiến lên nịnh hót cười nói, nói xong, một đôi ánh mắt của hắn lại quay sang nhìn đến Hạ Vân Nhiễm đứng bên cạnh Long Diệu, chỉ riêng việc nhìn thấy một đôi hàng mi nét mày xinh đẹp hắn liền sợ hãi thán phục, bên dưới lớp lụa mỏng có thể mơ hồ thấy được mặt mũi tinh xảo xinh đẹp, mặc dù không có nhìn thấy toàn bộ, nhưng cũng có thể khẳng định là tuyệt sắc giai nhân rồi.

Người xung quanh cũng thi nhau trầm trồ lên tiếng, Long thế tử đó! Đây chính là đại thiếu gia Long Hầu phủ! Hắn và vị cô nương xinh đẹp này bày tỏ tình cảm với nhau, xem ra chẳng mấy chốc Long Hầu phủ sẽ có Thế tử phi rồi.

Mấy năm gần đây, kể từ Long Hầu gia đóng cửa từ chối tiếp khách, dưỡng bệnh tại giường, Long Hầu phủ cũng không có tin tức mới gì truyền ra ngoài, có được chút tin nào, cũng có thể trở thành đề tài câu chuyện của các quan lại quyền quý, hoặc là người trong Hoàng thất.

Hôm nay, Long Diệu lại công khai dẫn theo một cô gái thần bí đi du ngoạn, còn treo đồng tâm kết, đây quả thật là tin tức lớn a! Không biết thiếu nữ nhà nào có phúc khí được gả cho người tài năng nổi trội, tuổi mới bắt đầu như Long thế tử đây.

Hạ Vân Nhiễm nhíu lấy Long Diệu nhìn một hồi, đột nhiên hiểu ra, hắn chính là đang làm bộ nha! Thực chất là muốn kéo nàng cùng làm ra xì căng đan, sau đó làm oanh động Kinh Thành!

Dưới ánh đèn, có bao nhiêu đôi mắt ái mộ Long Diệu, lại có bao nhiêu đôi mắt đố kỵ Hạ Vân Nhiễm, điều này thật sự khiến cảm nhận một cách sâu sắc, đứng chung một chỗ với người đàn ông này, thật là rất áp lực.

Chỉ có điều, sao mà tâm tình lại tốt như vậy đây?

Tiếp đó, Long Diệu dẫn nàng đi tới nơi thuyền hoa đã chuẩn bị xong, thuyền hoa này thuận đường xuôi xuống, trên mặt nước sông phủ đầy không ít đèn hoa đăng, tùy ý nhắc lên một chiếc, còn có thể nhìn thấy phía trên viết lời tâm tình của những đôi nam nữ.

“Nói như vậy, là người đồng ý với thần nữ rồi sao? Lúc nào thì tới cửa cầu hôn?” Hạ Vân Nhiễm hướng ánh mắt sang phía đối diện, tìm hỏi, trò ám muội cũng đã chơi, đèn cũng đã ngắm, nàng sẽ phải ép hắn cho mình một đáp án.

“Tạm thời ta không có ý nghĩ này.” Long Diệu trả lời.

Sắc mặt Hạ Vân Nhiễm tối sầm lại, có chút tức giận nói, “Cái gì? Ô nhục thanh danh của ta, lại lấy đi bộ cờ của ta, ngươi còn tính toán không lấy ta?”

“Thời cơ chưa tới.”

“Thời cơ nào chưa tới, ngươi có biết địa vị của ta ở trong phủ đang nguy hiểm đến mức nào không? Nếu để cho phụ thân ta biết ta không muốn gả cho Nhị hoàng tử, ta liền xong đời.” Hạ Vân Nhiễm thở phào nói.

“Nếu như phụ thân nàng biết chuyện nàng tới tìm ta, chỉ sợ sẽ càng thêm tức giận!” Hắc cười lên, nhất thời rất mê người.

“Thế nào, người sợ phụ thân ta?” Hạ Vân Nhiễm nhíu mày, chẳng lẽ nàng tìm nhầm người? Hắc rõ ràng chính là một tên nhát gan sợ chết? Nếu như là vậy, nàng cũng quá lãng phí thành ý biểu lộ ra rồi.

Long Diệu cười không nói, “Nếu như ta nói sợ thì sao?”

“Người... Người không đến mức đó chứ! Một Long Hầu phủ to lớn như thế mà lại sợ phụ thân ta sao?” Ngược lại, Hạ Vân Nhiễm bị ép đến mức nóng nảy.

“Sau lưng phụ thân của nàng còn có một Nhị hoàng tử, người có bao giờ nghĩ tới, nếu như tương lai Nhị hoàng tử may mắn lên ngôi hoàng đế, kết quả dành cho Long Hầu phủ ta là cái gì?” Ánh mắt Long Diệu lấp lánh nhìn nàng nói.

Hạ Vân Nhiễm nhất thời nghẹn họng, đây chính là một hậu quả vô cùng đáng sợ, nàng hít một con mắt hỏi, “Vậy người sẽ đối phó với Nhị hoàng tử chứ?!”

“Nếu như ta đối đầu với Nhị hoàng tử, đó chính là ủng hộ phe Thái tử, mà ta đây cũng không ưa gì Thái tử.” Long Diệu lắc đầu một cái, giống như là vô cùng khổ não.

Hạ Vân Nhiễm không sợ chết nói: “Thân thể hoàng thượng vẫn khỏe mạnh như thế, đại khái trong vòng mấy chục năm, thế cục của triều đại này cũng sẽ không thay đổi, chúng ta còn có thời gian.”

“Ý của nàng là?” Ánh mắt Long Diệu biến thành đen, gương mặt đẹp đẽ như bạch ngọc hơi trầm xuống, trong sâu thẳm ánh mắt xuất hiện tia sáng phức tạp.

Hạ Vân Nhiễm lớn mật phản trần nói: “Việc đời không có gì là tuyệt đối, người không thích Thái tử, ta không thích Nhị hoàng tử, trong hoàng cung này lại không chỉ có hai người bọn họ, vị Tứ hoàng tử kia cũng không tệ a! Ta cũng rất thích.”

Đôi mắt của Long Diệu sâu thẳm, xoáy nước ở trong đó càng tản ra càng lớn, dường như muốn hút một Hạ Vân Nhiễm nhỏ bé vào trong, áo bào trắng ở trên người hắc nhẹ nhàng run rẩy, đột nhiên, ánh mắt của hắc trở nên nặng nề vô cùng, biểu cảm trên mặt dường như quá thâm trầm so với tuổi của hắc, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt bình thường, hắc cong môi cười một tiếng, đáp lại hết sức dứt khoát, “Được, ta đồng ý với nàng.”

“Hả?” Nhất thời Hạ Vân Nhiễm còn chưa kịp phản ứng lại.

“Ta sẽ cưới nàng.” Giọng nói của Long Diệu trầm thấp, phảng phất như một lời thề có giá trị.

Hạ Vân Nhiễm nghe được lời này không biết là vui vẻ hay là kinh hãi, này này chuyện này... Nàng đã nói là diễn trò rồi đấy? Sao hắc lại nghiêm túc như vậy? Ấy da, quả nhiên là tiểu thiếu niên a! Vừa đựng tới mấy chuyện cảm tình liền nghiêm túc, phải thế nào để thay đổi được đây?

Thuyền hoa theo dòng nước trôi mãi tới một dặm ngoài bờ sông, lúc hai người lên bờ, thì đã có hai chiếc xe ngựa dừng ở phía trên chờ, Long Diệu nói với nàng: “Đêm đã khuya rồi, trở về phủ đi!”

“Được.” Hạ Vân Nhiễm gật đầu một cái, nàng vén rèm bước lên xe ngựa bên cạnh.

Long Diệu đưa mắt nhìn theo bóng dáng xe ngựa của nàng đi trước, rồi mới lên chiếc xe ngựa phía sau rồi đi.

Hạ Vân Nhiễm trở lại phủ, nhưng Lý Nguyệt Kiều đã sắp diễn lên rồi, vừa nghe nói nàng đi ngắm hội hoa đăng, bình thường không nỡ trách cứ nàng, giờ cũng không nhịn được mà có chút giận rồi, “Vân Nhiễm, thân phận bây giờ của con là gì? Tại sao có thể tùy ý xuất phủ như thế? Ngộ nhờ gặp phải kẻ xấu thì biết phải làm sao hả? Ngay cả một tùy tùng cũng không mang theo, con cũng quá lớn mật rồi.”

“Mẫu thân, đừng nóng giận, không phải con đã bình an vô sự trở về rồi hay sao?” Hạ Vân Nhiễm cười lấy lòng nói, le lưỡi một cái, lộ vẻ nghịch ngợm.

“Con nha... Thật không khiến cho ta yên tâm được.” Lý Nguyệt Kiều thấy nàng như vậy, liền không còn lòng dạ nào mà mắng nữa rồi.

Hạ Vân Nhiễm trở về phòng, trong lòng cũng coi như an tâm phần nào, Long Diệu sẽ lấy nàng, điều này chứng tỏ nàng sẽ có cơ hội thoát khỏi sự khống chế của Hạ Huyền rồi.

Ngày hôm sau, tin tức Thế tử Long Hầu phủ dẫn một mỹ nhân thân bí đi dạo trong lễ hội hoa đăng lan truyền nhanh chóng khắp kinh thành, đến cả những người trong Hoàng thất cũng đều nghe thấy, và vô cùng ngạc nhiên thân phận thân bí của vị mỹ nhân kia, khiến cho mọi người suy đoán khắp nơi, mà chuyện này cũng âm thầm làm thay đổi hướng gió thế cục trong triều, đặc biệt là Thái tử và Nhị hoàng tử, cũng phải người bắt tay vào điều tra thân phận của cô gái cùng đi với Long Diệu. Nếu như là con cái của quan thần trong triều, vậy thì việc đầu tiên họ phải làm là kết giao thân mật với vị quan kia. Đáng tiếc, tin tức này tới đột ngột, bọn họ nhất thời không bắt được trọng điểm, Thái tử tinh táo hơn, đã phái người đi đến dưới tàng cây Bi Dục Song Phi, muốn tìm được ngọn đèn tối hôm qua Long Diệu treo kia, có người nói là chiếc đèn kia treo một mình ở nơi cao nhất, nhưng khi người của hắc tới thì không còn thấy đèn, không biết là bị ai lấy đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Bảo vệ nộ hôn đầu

Edit: Từ Dương Hoa

Mà Hạ Vân Nhiễm, thân là nhân vật chính trong câu chuyện tối hôm qua, giờ phút này lại đang ngồi ở trong sân uống trà sâm, lật sách, hoàn toàn là vẻ nhẹ nhõm như thể mọi chuyện không liên quan đến mình, không hề biết bên ngoài đang xôn xao truyền đi chuyện nàng và Long Diệu cùng đi chơi lễ hội.

Trong tướng phủ, cũng không hề yên ổn, Hạ Nguyệt Nhu đột nhiên xuất hiện trước mặt Hạ Vân Nhiễm, vẻ mặt tức giận này, dường như đang muốn ăn sống Hạ Vân Nhiễm.

“Thất muội, ngươi nói đi, ngày đó ở phủ công chúa, có phải chính ngươi đã hạ độc ta hay không?” Hạ Nguyệt Nhu càng nghĩ càng thấy kỳ quái, đang yên đang lành, sao thân thể của nàng lại xảy ra vấn đề được? Nếu như nàng có thể múa xong vũ điệu kia, sao có thể đến lượt Hạ Vân Nhiễm chiến thắng?

Nghĩ thế nào, Hạ Nguyệt Nhu cũng cảm thấy chuyện này có liên quan đến Hạ Vân Nhiễm, mặc dù nàng không biết mình bị hạ độc như thế nào.

Hạ Vân Nhiễm có vẻ vô tội trừng mắt nhìn, nhìn đại tiểu thư khí thế hung hăng trước mắt, lắc đầu nói, “Đại tỷ, tỷ nói cái gì vậy! Cái gì mà bỏ thuốc?”

“Ngươi đừng giả bộ hồ đồ với ta, ngươi đừng tưởng là ta không biết, chính là ngươi, ngươi làm hại ta mất mặt, để cho ngươi chiếm được tiện nghi.” Khuôn mặt mỹ lệ của Hạ Nguyệt Nhu trở nên vặn vẹo dữ tợn.

Hạ Vân Nhiễm chặc chặc kêu lên, “Đại tỷ, tỷ cũng đừng oan uổng người khác chứ, con người vốn có ba việc gấp, ai biết được ngày hôm đó tỷ đã ăn nhầm thứ gì, có quan hệ gì với muội được chứ?”

Hạ Nguyệt Nhu thực sự muốn tiến lên xé rách bộ mặt ngây thơ của người trước mặt, nàng cắn chặt hàm răng trắng nói: “Đầu tiên ngươi hãm hại mẫu thân ta, sau đó lại hãm hại ta, không phải ngươi thì là ai?”

Về mặt của Hạ Vân Nhiễm trầm xuống, có chút không ngăn ngại nói: “Đại tỷ, là mẫu thân tỷ tự làm tự chịu, người tham bạc là chuyện có chứng có xác thật, tại sao lại gọi là hãm hại được? Còn đối với tỷ, muội càng không có lòng đi hãm hại, lại nói, tỷ cảm thấy biểu hiện của muội ngày hôm đó sẽ thua kém tỷ sao?”

“Ngươi...” Hạ Nguyệt Nhu bị chặn họng, cả gương mặt đỏ lên, biểu hiện của Hạ Vân Nhiễm ngày hôm đó đúng là vượt ngoài dự liệu của nàng, nhưng nàng cũng không cam tâm, nếu như nàng không gặp phải chuyện không may, ít nhất có thể ngang tài ngang sức với Hạ Vân Nhiễm, chỉ đành hận Hạ Vân Nhiễm thắng vì đã tạo bất ngờ cho mọi người, ngược lại, nàng thật sự lại không nắm chắc có thể thắng được.

“Đại tỷ, tài nghệ không bằng người, thì phải biết thừa nhận, tỷ cứ một mực đánh nhau với muội thì có ích lợi gì? Lại nói, ngày đó muội đã nắm chắc phần thắng, mười phần tự tin, cần gì đi hại tỷ?” Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, hết sức lương thiện nói.

Hạ Nguyệt Nhu tức giận đến mức gương mặt thanh tú cũng trở nên khó coi, muốn nàng thừa nhận mình không bằng Hạ Vân Nhiễm, còn khổ sở hơn là giết nàng, nàng hừ lạnh nói, “Ngươi cũng quá tự tin rồi đấy, cũng chỉ là chút tiểu xảo với mấy con côn trùng mà thôi, liền cho rằng mình ghê gớm lắm sao, Thất muội, ngươi nhớ lấy, nhất định ta sẽ báo thù cho mẫu thân ta, đến lúc đó, ngươi sẽ biết kết cục khi đắc tội ta.”

Hạ Nguyệt Nhu vút lại lời nói ngoan độc này, hiển nhiên là rất tự tin, mặc dù nàng ta bị bôi xấu, nhưng về mỹ lệ của nàng vẫn còn đây, về xinh đẹp khuynh thành này cũng không phải là ai cũng có, sớm muộn gì Thái tử cũng vẫn yêu thích nàng như cũ, chỉ cần có một ngày nàng vinh quang ngồi lên vị trí Thái tử phi, việc thứ nhất nàng làm chính là thu thập Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Vân Nhiễm không có vẻ nào là bị uy hiếp, nàng nhún nhún vai nói, “Vậy thì muội chờ, xem đại tỷ sẽ trừng trị ta như thế nào.”

“Thật là nha đầu ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng là gì, đắc tội ta là việc không sáng suốt nhất của ngươi.” Hạ Nguyệt Nhu cười giễu cợt một tiếng, cảm giác như cái mạng nhỏ của Hạ Vân Nhiễm đã nằm trong tay nàng rồi.

Nụ cười của Hạ Vân Nhiễm vẫn như cũ, “Đại tỷ nói đúng, muội nào có nhìn xa trông rộng và thông minh được như đại tỷ?”

Hạ Nguyệt Nhu giận đến âm thầm cắn răng, nhìn vào nét mặt cười châm biếm của Hạ Vân Nhiễm, thật giống như vừa rồi nàng đã hung hăng đánh một quyền vào đám bông, căn bản không có đạt được khoái cảm như trong tưởng tượng của nàng, chuyện này thật là khiến nàng buồn phiền không thôi, dứt khoát xoay người rời đi, không tiếp tục tranh luận cùng Vân Nhiễm nữa.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng ta, khoe miệng Hạ Vân Nhiễm khẽ nhếch, cho là nàng thực sự sẽ trở mặt nhìn nàng gả vào hoàng cung sao?

Hạ Nguyệt Nhu, đắc tội với nàng mới là không sáng suốt.

Đại phu nhân vẫn còn bị cấm túc trong viện, Lý Nguyệt Kiều xử lý mọi chuyện trên dưới trong phủ, ngay ngắn rõ ràng, bà và Hạ Vân Nhiễm cũng phục

vụ lão phu nhân rất chu đáo, đại phu nhân thất sủng, mọi quan tâm và yêu thương của Hạ Huyền đều dành cho các nàng, giống như toàn bộ ân sủng trong phủ này đều bị hai mẹ con các nàng dành hết, mấy vị di nương tiểu thư khác đỏ mắt oán hận, nhưng không dám thể hiện ra, hậu quả mà đại phu nhân và Đại tiểu thư nhận được kia chính là ví dụ.

Họ dần dần hiểu, không chọc nổi Thất Tiểu Thư Hạ Vân Nhiễm rồi.

Ba ngày sau vào lúc gần tối, Nhị hoàng tử bất ngờ tới, có lẽ là hấn ra ngoài cung làm việc, ăn mặc hết sức đoan trang, hấn mặc một áo bào tím, bên hông đeo thất lưng hoa văn hình rồng, một đôi mắt phượng thâm thúy sắc bén, hợp với thân thể nổi bật hơn người, vào lúc hoàng hôn chạng vạng bất ngờ đi vào đình viện, quả nhiên là tác phong nhanh nhẹn hiên ngang anh tuấn.

Đúng lúc Tam tỷ Hạ Vân Tuệ đang trò chuyện với Hạ Vân Nhiễm, đột nhiên nhìn thấy một nam tử anh tuấn đi tới, bỗng nhiên nắc cở đỏ bừng mặt, vội cúi đầu hành lễ, Hạ Vân Nhiễm hơi ngạc nhiên một chút, cũng hành lễ theo.

“Đều miễn lễ.” Hiên Viên Trạ cười nói, một đôi mắt sâu thẳm như đầm nước một mực chỉ khóa chặt lấy Hạ Vân Nhiễm, mà hấn cũng đưa cánh tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạ Vân Nhiễm, đỡ nàng đứng lên.

Hạ Vân Nhiễm vội lui một bước tránh hiềm nghi, đứng lại, Tam tỷ Hạ Vân Tuệ nhìn sang một cái, liền thức thời hành lễ rồi cáo lui.

Trong sân đình nghỉ mát, chạng vạng tối gió hè hiu hiu, bốn phía ve kêu râm ran, một đôi trai tài gái sắc hết sức đẹp mắt.

“Thế nào? Mới mấy ngày không gặp đã lạnh nhạt mất rồi?” Hiên Viên Trạ nắm tay sau lưng, có chút buồn bực cười nói.

Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu nhìn hấn, hỏi, “Nhị hoàng tử muốn ở lại ăn bữa tối sao?”

“Không, một lát ta còn phải quay về cung, còn có chuyện cần bẩm báo với phụ hoàng, chỉ là thuận đường tới đây nhìn nàng một cái thôi.”

Trong lòng Hạ Vân Nhiễm kinh ngạc, Hiên Viên Trạ này thật lòng quan tâm, hay là vờ vịt diễn trò đây? Mặc kệ là như thế nào, chỉ cần nghĩ đến hấn tiếp cận mình với dã tâm và âm mưu phía sau, nàng đã cảm thấy chán ghét.

Hạ Vân Nhiễm không lên tiếng, ngược lại Hiên Viên Trạ nhích một bước tới gần nàng, bàn tay thon dài đột nhiên vươn đến gần cầm của nàng, nhẹ nhàng bắt lấy cầm của nàng, khẽ dùng sức khiến cho nàng ngẩng đầu lên, nội tâm Hạ Vân Nhiễm bài xích hành động bá đạo này của hấn, nhưng trên mặt lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên, ánh mắt khép hờ, để mặc hấn quan sát.

“Mấy ngày không thấy, nàng thật đúng là khiến Bản hoàng tử nhớ nhung.” Hiên Viên Trạ nhếch môi nói, trong giọng nói có phần tâm ý nhẹ nhàng, lời nói còn mơ hồ lộ ra giọng điệu *** của nam nhân dành cho nữ nhân.

Trong lòng Hạ Vân Nhiễm nổi lên tức giận, nhưng nghĩ tới việc không lâu nữa là nàng có thể thoát khỏi sự khống chế của hấn, nàng đành trầm mặc chịu đựng.

“Nàng yên tâm, Bản hoàng tử chắc chắn sẽ cưới nàng làm phi, sẽ không để cho nàng phải chờ đợi quá lâu.” Hiên Viên Trạ hứa hẹn, hấn làm bộ như cả thể xác và tinh thần của Hạ Vân Nhiễm đều đã hứa dành cho hấn.

“Chính phi hay là trắc phi?” Hạ Vân Nhiễm đột nhiên muốn xác định địa vị của mình trong lòng hấn, mở to đôi mắt trong suốt hỏi.

Hiên Viên Trạ kinh ngạc, cùng với tiếng cười trầm thấp của hấn là câu hỏi, “Nàng muốn chính phi hay là trắc phi?”

“Cái này còn phải xem mức độ yêu thích trong lòng Nhị hoàng tử.” Hạ Vân Nhiễm nhún mày nói.

Hiên Viên Trạ thấy gương mặt như bạch ngọc của nàng mờ ảo trong dáng chiều, nhất thời khó kìm nén được kích động, đột nhiên kéo Hạ Vân Nhiễm vào ngực, môi mỏng định phủ xuống.

Hạ Vân Nhiễm lạnh tay lẹ mắt vươn tay, chặn đứng cánh môi của hấn, hấn chỉ hôn trúng vào lòng bàn tay nàng, Hiên Viên Trạ ngẩn ra, đôi con mắt đẹp dễ trợn lớn, khi Hạ Vân Nhiễm thấy hấn sững sờ, liền tránh khỏi cánh tay của hấn, vội vàng lui về phía sau mấy bước, duy trì khoảng cách an toàn.

“Nhị hoàng tử, thần thếp và ngài còn chưa có hôn nhân, xin hãy tự trọng.” Hạ Vân Nhiễm vội cúi đầu nghiêm mặt nói.

Hiên Viên Trạ phục hồi tinh thần lại, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, “Hạ Vân Nhiễm, nàng thật to gan, lại dám cự tuyệt thương yêu của bản hoàng tử.”

Nói đùa à, đây chính là nộ hôn đầu của bốn tiểu thư đấy, làm sao có thể tặng cho kẻ lòng lang dạ sói đầy bụng âm mưu như người, trong đầu Hạ Vân Nhiễm không khỏi hiện lên gương mặt của Long Diệu, trầm nghĩ, nói thế nào thì nộ hôn này cũng phải giữ lại cho phu quân tương lai của nàng.

“Nhị hoàng tử, sắc trời cũng đã tối rồi, vẫn là mời ngài trở về đi thôi! Tránh cho làm lỡ thời giờ, khiến hoàng thượng mất hứng.” Hạ Vân Nhiễm nhắc nhở.

Hiên Viên Trạ ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, gương mặt tuấn tú cũng có vẻ lo lắng, hấn bước lên trước một bước nói: “Chờ ta, sớm muộn nàng cũng sẽ là người của ta.” Nói xong, điện cuồng tà mị cười một tiếng, ánh mắt tràn đầy dục vọng độc chiếm của hấn bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu, mới xoay người nhanh chóng rời đi.

Hạ Vân Nhiễm thở phào một hơi, Hiền Viên Trạm đến gần làm nàng có chút không thở nổi, khiến cho nàng hiểu một cách đầy đủ sự bá đạo và dã man của con cháu hoàng tộc.

Từ đầu đến cuối nàng cũng chưa hề nói câu đồng ý với hắn có được hay không? Tại sao hắn cứ tự tin rằng ngoài hắn ra mình không còn có ai khác như vậy cơ chứ?

Hạ Vân Nhiễm tròn to mắt, trong lòng vô cùng kỳ vọng Long Diệu nhanh chóng có hành động a! Còn tiếp tục như vậy nữa, nàng có chút không chống cự nổi sự tấn công của Hiền Viên Trạm mất.

(Người ta mong anh quá trời rồi! Nhanh nhanh rước người về đi Long ca ơi!)

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Bắt được quân tâm

Edit: Gà Mờ

Buổi tối, khi Hạ Huyền nghe nói Nhị hoàng tử đã tới thì rất vui mừng, còn Hạ Nguyệt Nhu lại tức giận đến nghiến răng. Nàng ta không ngờ Nhị hoàng tử lại thật sự coi Hạ Vân Nhiễm như bảo bối. Mặc dù nàng ta biết phụ thân đang trải một con đường cho nàng, nhưng cũng sẽ không cam tâm hạ thấp mình.

Có trời mới biết, nếu Hạ Vân Nhiễm được Nhị hoàng tử sủng ái sẽ vênh mặt lên như thế nào đâu.

Ở kinh thành có một khu vườn gọi là Kỳ Viên. Bất kể người có là quan to, hay là người dân bình thường, chỉ cần người chơi cờ giỏi thì đều có thể đi vào chơi cờ. Lấy cờ vây làm chính, người lừa ta gạt, để có thể tung hoành ngang dọc chiếm lĩnh bàn cờ thì cần có một trí tuệ hơn người và sự tập luyện hàng ngày. Có rất nhiều người nhờ vào tài năng đánh cờ cao siêu mà đã đạt được không ít thành tựu.

Ra vào Kỳ Viên đều là những cao thủ của kinh thành, mà mỗi ngày lại có không ít người đến đây để tỷ thí. Hôm nay Kỳ Viên càng chật kín, bởi vì mọi người đến đây chỉ để chiêm ngưỡng phong thái đánh cờ của một người. Chỉ thấy ở trong lương đình được dựng trên Thạch đàn, có một bóng người mặc áo màu trắng ngồi xuống chỗ của mình. Cũng không biết đã đánh cờ bao lâu, nhưng bầu không khí lại rất thoải mái. Chỉ thấy một ông lão mặc áo bào màu tro, thỉnh thoảng lại vuốt râu cười, mà người thanh niên trẻ tuổi ngồi đối diện cũng toát ra vẻ văn đạm phong khinh, giống như đây không phải một trận tranh đấu sống chết, mà chỉ là một cuộc nói chuyện hòa bình giữa các bằng hữu.

Nếu nói thân phận của hai người đánh cờ này thu hút rất nhiều người hiếu kỳ đến xem, thì bộ bàn cờ quý hiếm được làm từ noãn ngọc được bày trên bàn kia, lại khiến người ta hận không thể xông lên cướp lấy nó thì mi thường thức một phen, mở rộng tầm mắt.

Trong hai người đang đánh cờ này, người mặc áo bào màu tro chính là người đã sáng lập lên Kỳ Viên, lão tướng Quốc công, cả đời dốc sức trên bàn cờ, được gọi là Kỳ lão. Rất ít người có thể là đối thủ của ông. Mà thiếu niên ngồi đối diện ông chính là Long thế tử Diệu rất ít khi ra ngoài của phủ Long Hầu.

Ván cờ này cũng đã chơi được khá lâu rồi, vậy mà vẫn chưa phân thắng bại. Người bình thường chỉ đi được vài nước đã bị Kỳ lão hạ gục, không ngờ người này tuổi còn trẻ mà đã có thể ung dung đánh được hai canh giờ, thật khiến người ta thần phục gọi là thiên tài.

Hôm nay Kỳ lão cũng coi như được mở rộng tầm mắt, mà thứ đặt cược hôm nay chính là bộ quân cờ noãn ngọc này. Muốn Kỳ lão nhường cho Long Diệu là điều không thể xảy ra. Ông hận không thể chiếm nó làm của riêng chứ đừng nói là nhường cho người khác. Ông thật sự dốc hết sức vào ván cờ này.

Đó là lý do mà tại sao cuộc đối đầu này lại sắc mùi khói súng như vậy. Người xem thì mồ hôi ướt đầm lưng áo, kinh hồn bạt vía, còn người chơi cờ lại rất thoải mái, không chút áp lực.

Ở bên ngoài, những người hâm mộ muốn xem ván cờ này vẫn không ngừng kéo tới. Có một chiếc xe ngựa phủ gấm hoa lệ đi qua, nhưng lại bị chặn đường bởi có quá nhiều người. Hạ Huyền đang ngồi trong xe ngựa tò mò vén rèm lên hỏi: “Đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bẩm lão gia, phía trước có một đám người đến xem đánh cờ ở Kỳ Viên đang cản đường ạ.”

Hạ Huyền cũng là cao thủ chơi cờ. Ông ta đã từng may mắn được vào cung chơi cờ với hoàng thượng để giải sầu. Bây giờ nghe thấy chuyện ở Kỳ Viên, vừa hay lại không có gì làm, ông liền nói: “Dừng xe, để ta vào vườn xem một chút.”

“Vâng!” Thị vệ đứng trước xe ngựa dừng lại, sau đó lập tức tản ra mở một đường trống để Hạ Huyền đi vào. Hạ Huyền là tể tướng, tất cả mọi người trong vườn đều phải nhường lối để ông ta đi vào. Vừa bước vào Kỳ Viên, Hạ Huyền đã nhìn thấy hai người đang đánh cờ trong lương đình trên Thạch đàn, trong lòng lập tức cảm thấy kinh ngạc. Thảo nào lại có nhiều người đến xem như vậy, thì ra là thế tử của phủ Long Hầu đang đánh với Quốc công Kỳ lão. Thật là một ván cờ đặc sắc.

Với thân phận cao quý của Hạ Huyền, đương nhiên ông ta có quyền đến gần để xem. Ông ta bước lên cầu thang được làm từ bạch ngọc, ở phía trước đã có người chuẩn bị sẵn một cái ghế để cho ông ta ngồi. Kỳ lão cùng Long Diệu thấy ông ta bước tới liền ngẩng đầu nhìn ông ta mỉm cười một cái, Hạ Huyền cũng gật đầu cười đáp lại, không quấy rầy bọn họ.

Nhưng khi Hạ Huyền nhìn thấy ánh sáng tỏa ra từ quân cờ trên tay bọn họ thì cảm thấy rất ngạc nhiên. Bộ cờ này được làm từ loại bạch ngọc và hắc thạch thượng đẳng quý hiếm, ở giữa ánh mặt trời buổi trưa rực rỡ tỏa một vầng hào quang mờ ảo.

“Đây đúng là một bộ cờ đẹp.” Hạ Huyền nhẹ giọng khen.

Những người bên cạnh lập tức cười lấy lòng, tiếp lời: “Đương nhiên rồi ạ, đây chính là bộ cờ hiếm thấy trên thế gian, Noãn Ngọc cờ”

Nụ cười của Hạ Huyền lập tức trở nên cứng nhắc. Ông ta mở to mắt nhìn quân cờ, rồi lại lặng yên không một tiếng động nhìn lướt qua Long Diệu. Trong lòng khiếp sợ, sao nữ nhi lại không đưa bộ cờ của mình cho Nhị hoàng tử mà lại đưa cho Long Diệu?! Sao có thể như vậy được?

Long Diệu cũng biết được sự khiếp sợ của ông ta, khẽ cười với ông ta, nói: “Tể tướng Hạ, bộ cờ này là do tiểu thư của quý phủ thắng được của Trường công chúa tặng cho ta, ta thật sự cảm thấy cảm kích vô cùng.”

Hạ Huyền cố gắng giữ bình tĩnh, mở miệng muốn hỏi, nhưng lại thấy ở đây có quá nhiều người nên chỉ đành mỉm cười nói: “À, vậy sao?”

Những người bên cạnh cũng không cảm thấy có gì bất thường, ánh mắt của bọn họ đều đặt lên ván cờ.

Hạ Huyền cũng đã đứng ngồi không yên, ông ta cố gắng bình tĩnh hít sâu, đứng lên nói: “Xin lỗi, hôm nay Hạ mạo còn có việc nên đi trước. Cáo từ.”

Nói xong, Hạ Huyền cảm áo bào lên, sải bước ra khỏi Kỳ Viên. Vừa mới ra khỏi cửa, sắc mặt lập tức đen lại. Thị vệ đứng bên cạnh hỏi: “Tướng gia, bây giờ hồi phủ ạ?”

“Lập tức trở về phủ!” Hạ Huyền gầm nhẹ.

Thị vệ hoảng sợ, vội vàng rút roi đánh ngựa ra hét lớn một tiếng, hai con hắc mã lập tức lao ra khỏi đoàn người, chạy như điên về phía tướng phủ.

Hạ Huyền ngồi trong xe ngựa sầm mặt lại, vừa đen vừa xấu xí, bàn tay dưới tay áo nắm chặt lại thành quyền, đôi mắt sắc bén lại càng thêm dọa người.

Ông thực sự không thể ngờ được Hạ Vân Nhiễm sẽ dễ dàng đưa phần thưởng không dễ có được này cho Long Diệu của Long Hậu phủ, làm rối loạn toàn bộ tính toán của ông ta. Nhị hoàng tử sẽ rất tức giận nếu biết được Hạ Vân Nhiễm lại tặng đồ cho Long Diệu.

Lúc Hạ Huyền đang vội quay về phủ, nha hoàn của Nam sương phòng đang dọn bát đĩa định ăn trưa. Đột nhiên Hạ Huyền mặt âm trầm xông vào, dọa tất cả nha hoàn kinh hãi vội lui về một bên câm như hến.

“Thất tiểu thư đang ở đâu?” Ông ta lạnh giọng hỏi.

“Thất tiểu thư đang đọc sách ở trong vườn hoa ạ.” Một nha hoàn nhỏ giọng trả lời.

Hạ Huyền lại phát tay áo đi ra ngoài, ùng ùng nổi giận đi tới vườn hoa, quả nhiên nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm đang đọc sách trong lương đình. Nàng cảm thấy một trận gió lướt đến sau lưng bèn quay đầu lại, vừa đúng lúc đối diện với khuôn mặt giận dữ của Hạ Huyền.

Hạ Vân Nhiễm hơi biến sắc. Nhìn bộ dáng của Hạ Huyền có vẻ lai giả bất thiện đây (người đến không có ý tốt).

“Phụ thân.” Hạ Vân Nhiễm đứng dậy chào.

Hạ Huyền dùng ánh mắt sắc như dao nhìn nàng chằm chằm, trầm giọng quát một tiếng: “Con nói lần trước mang bộ quân cờ Noãn Ngọc tặng cho người khác, cuối cùng là tặng cho ai hả?”

Hạ Vân Nhiễm cả kinh, nghe ông ta nói như vậy chắc đã biết nàng không tặng cho Nhị hoàng tử rồi, hoặc cũng có thể ông ta đã biết được sự thật. Nàng bình tĩnh trả lời: “Nữ nhi tặng cho Long thế tử của Long Hậu phủ rồi.”

“Tại sao con lại tặng bộ cờ đó cho hắn?” Hạ Huyền cố gắng nén lửa giận, hỏi.

Hạ Vân Nhiễm điềm tĩnh đáp lại: “Nữ nhi nghe nói Long thế tử là cờ si, rất yêu thích đánh cờ. Dù sao bộ cờ đó con cũng không dùng nên muốn tặng cho người yêu cờ. Như vậy mới không lãng phí bộ Noãn Ngọc cờ hiếm thấy đó.”

Hạ Huyền nghe xong suýt tức chết. Ông ta vẫn nghĩ đứa con gái này của mình rất thông minh, ai ngờ lại hành động không suy nghĩ như thế. Cứ thế mà tùy tiện tặng quà cho nam nhân khác, nếu việc này mà truyền ra ngoài sẽ làm hỏng hết khuê danh, càng làm cho tiếng xấu đồn xa.

Hạ Huyền thật muốn tát Hạ Vân Nhiễm một cái, tức giận mắng: “Con. ... Tại sao con lại hành động tùy tiện như vậy? Tại sao lại không thương lượng với ta hả?”

Đương nhiên Hạ Vân Nhiễm biết tại sao ông ta lại tức giận, chẳng phải là vì đã phá hỏng kế hoạch của ông ta sao? Nàng liền tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu nói: “Phụ thân, con đã làm gì sai sao?”

Hạ Huyền thoáng kinh ngạc, ông còn chưa gọi ý nàng tặng cho Nhị hoàng tử, ngừng một chút, chỉ có thể cảm thán nói: “Vân Nhiễm, con là con gái ngoan của phụ thân, phụ thân đã cố gắng hết sức nuôi lớn dạy bảo con không phải là để con tự phá hủy danh tiếng của mình, làm mất khuê danh. Con biết không, nếu việc một mình con đi tặng đồ cho nam nhân mà truyền ra ngoài sẽ làm hỏng thanh danh của con.”

Hạ Huyền vẫn cho rằng Hạ Vân Nhiễm rất ngây thơ, không hiểu việc đối nhân xử thế, không biết sự đáng sợ của lời đồn nên mới thật tâm dạy dỗ.

Hạ Vân Nhiễm cười thầm trong lòng, bên ngoài vẫn tỏ vẻ không hiểu hỏi: “Phụ thân, con chỉ tặng một món đồ cho Long thế tử thôi, sao có thể ảnh hưởng đến thanh danh của con được?”

“Tại sao con lại cứng đầu như vậy? Chẳng lẽ con không biết Nhị hoàng tử thích con sao? Hắn tặng quà đến đây, lại dành thời gian để gặp con. Vậy mà con lại đi tặng đồ cho nam tử khác, nếu Nhị hoàng tử biết được thì sẽ nghĩ như thế nào?” Hạ Huyền cố gắng dụ dỗ.

Hạ Vân Nhiễm mở to mắt, tỏ vẻ ngờ ngạc nói: “Phụ thân nói Nhị hoàng tử thích con? Tại sao con lại không biết?”

“Con...” Hạ Huyền tức giận không nói được câu nào, ông vẫn biết đứa con gái này của mình rất thông minh, nhưng không ngờ lại rất ngu trong chuyện tình cảm, một chút hiểu biết cũng không có.

“Bây giờ con đã biết Nhị hoàng tử thích con rồi. Phụ thân sẽ tìm cơ hội đưa con tới Long Hầu phủ, mang Noãn Ngọc cò trở về.” Đây là biện pháp cứu vãn mà Hạ Huyền nghĩ được.

Hạ Vân Nhiễm cắn cắn môi, khổ sở nói: “Phụ thân, vật đã tặng rồi sao lại đi đòi lại chứ.”

“Nhất định phải đòi lại!” Hạ Huyền ra lệnh.

“Nhưng Long thế tử cũng tặng con một cái ngọc bội để đáp lễ rồi, muốn đòi lại cũng không dễ đâu. Hơn nữa, làm như vậy cũng sẽ đắc tội với Long Hầu phủ.” Hạ Vân Nhiễm lên tiếng nhắc nhở, nhắc cho Hạ Huyền biết cái lợi cái hại trong đó. Ông ta không thể đắc tội với Nhị hoàng tử chẳng lẽ lại có thể đắc tội được với phủ Long Hầu sao?

Hạ Vân Nhiễm nói những lời này đã thành công nhắc nhở Hạ Huyền, ông ta nhất thời kinh ngạc, ngay lập tức sắc mặt trở nên u ám, không biết nghĩ gì, hỏi Hạ Vân Nhiễm: “Con nói Long thế tử tặng con ngọc bội?! Tại sao hắn lại tặng con ngọc bội?”

Hạ Vân Nhiễm xấu hổ cúi đầu, tỏ ra vui vẻ nói: “Con cũng không biết. Có thể Long thế tử cũng thích con.”

Àm một tiếng, Hạ Huyền chỉ cảm thấy đầu óc mình muốn nổ tung. Long Diệu thích Hạ Vân Nhiễm? Đúng thật là loạn mà, ở đâu ra một Long Diệu từ trên trời rơi xuống cản trở kế hoạch của ông ta?

“Tại sao con lại biết hắn thích con?” Hạ Huyền vội vàng hỏi.

Hạ Vân Nhiễm không thể nói ra toàn bộ được, hiện tại cái trò này là do Long Diệu diễn vai chính, nàng chỉ thêm thắt vào thôi. Mà hắn diễn quá tốt, khiến Hạ Huyền đã tiến thoái lưỡng nan rồi.

Nhìn Hạ Vân Nhiễm xấu hổ cúi đầu, tỏ vẻ mặc kệ phụ thân hỏi gì con cũng không biết, khiến Hạ Huyền đau đầu. Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Bây giờ, chuyện Long thế tử Long Hầu phủ thắng ván cờ ở Kỳ Viên đã một truyền mười, mười truyền trăm, truyền ra rất nhanh. Mà bộ bàn cờ bằng noãn ngọc quý hiếm được đặt cược cũng rất được quan tâm. Kỳ Lão trêu đùa nói Long thế tử có thể thắng được trận này là vì bộ bàn cờ này rất quan trọng đối với hắn, hắn nhất định phải thắng.

Lúc chiều tối, một vị quan viên nói tin này với hoàng thượng. Hoàng thượng yêu thích chơi cờ là chuyện ai cũng biết. Cho nên có cơ hội làm hoàng thượng vui vẻ thì bất cứ quan viên nào cũng không bỏ qua.

Đúng lúc Nhị hoàng tử cũng có mặt ở đó, nụ cười trên gương mặt của hắn cứng lại, con người co rút lại, sắc mặt khó coi.

Bộ Noãn Ngọc cò này là do trưởng công chúa ban thưởng cho Hạ Vân Nhiễm, sao bây giờ lại ở trong tay Long Diệu?

Bây giờ Hiên Viên Trạm rất muốn lao ra khỏi cung, chất vấn Hạ Vân Nhiễm. Nhưng hắn càng muốn hỏi Hạ Huyền, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Tại sao tiêu thư tướng phủ mà hắn nhìn trúng lại đi tặng quà cho một nam tử khác?

Sáng sớm hôm sau, sau khi lâm triều xong, Hạ Huyền vừa bước ra khỏi cửa đã bị một thái giám đến gần nói nhỏ: “Hạ Tể tướng, Nhị hoàng tử cho mời ngài.”

Hạ Huyền thầm kêu khổ một tiếng. Xem ra Nhị hoàng tử đã biết chuyện ở Kỳ Viên. Ông ta gật đầu với thái giám rồi đi tới Nam Cung.

Hiên Viên Trại đang chờ ông ta trong một căn phòng không người. Hạ Huyền vừa mới bước vào cửa, hắn đã nhìn ông với ánh mắt mỉa mai, “Hạ tể tướng, vốn bản hoàng tử thấy người muốn thần phục ta, xem ra người đang chơi ta mới đúng!”

“Nhị hoàng tử hiểu lầm rồi, thần không dám.” Hạ Huyền vội ôm quyền cúi đầu.

“Không dám? Người đã hứa gả Thất tiểu thư Hạ Vân Nhiễm cho ta, tại sao nàng lại mang bộ cờ Noãn ngọc thắng được ở phủ Công chúa đem tặng cho tên tiểu tử Long Diệu kia?”

Hạ Huyền thở dài một tiếng, nói: “Là do tiểu nữ không hiểu chuyện. Khi nghe Long Diệu yêu cầu thành si mới lấy bộ cờ đó mang tặng. Thật sự nàng không có ý gì khác.”

“Nàng không có ý gì, nhưng cũng không tránh được Long Diệu có ý. Vân Nhiễm ở phủ Trưởng công chúa biểu hiện tài năng xuất sắc, toát ra sự hấp dẫn mê người như vậy là lỗi của bản hoàng tử?” Hiền Viên Trạm hừ lạnh, đẩy hết trách nhiệm lên người Hạ Huyền.

Hạ Huyền không khỏi hoảng sợ: “Là do thần không biết dạy dỗ nữ nhi.”

“Bây giờ mọi người đều sẽ biết bộ cờ Noãn ngọc kia là do Vân Nhiễm tặng. Người suy nghĩ thế nào về chuyện đó, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Hiền Viên Trạm đã lập uy, bây giờ đương nhiên sẽ muốn thảo luận tìm ra cách cứu vãn với ông ta.

“Xin Nhị hoàng tử hãy yên tâm, thần vẫn nắm chắc được tâm tư của tiểu nữ. Chỉ cần lòng của tiểu nữ không đổi, lại có Nhị hoàng tử ở bên, kẻ khác muốn nhân cơ hội mà xâm nhập, thần cũng sẽ không đồng ý.” Hạ Huyền vội nói.

Sắc mặt của Hiền Viên Trạm đã mềm xuống một chút, hần thở dài: “Hạ tể tướng, ta biết ông dụng tâm lương khổ, ta cảm thấy rất cảm kích. Nhưng mà việc này không được phép xảy ra sự cố. Cả ta và người đều biết Vân Nhiễm rất quan trọng đối với ta.”

“Nhị hoàng tử yên tâm, thần đã hứa gả tiểu nữ cho ngài sẽ không thất hứa đâu.” Hạ Huyền trấn an, ông ta cũng hi vọng sự hợp tác của bọn họ sẽ không xảy ra sự cố gì.

Có điều Hạ Huyền lại không biết, ông ta sợ xảy ra việc gì thì việc đó lại càng sẽ xảy ra. Trưa hôm đó có một tin đồn truyền đi trong kinh thành. Thì ra nữ tử đi dạo tết hoa đăng cùng với Long thế tử chính là Thất tiểu thư Hạ Vân Nhiễm của phủ tể tướng. Lại nghe nói bọn họ đã treo đèn đồng tâm với nhau, điều đó có nghĩa là bọn họ đang yêu nhau.

Chuyện này giống như thủy triều đổ xuống kinh thành. Bởi vì Long Diệu vừa mới chơi cờ thắng Kỳ lão đã trở thành người nổi tiếng nhất kinh thành, lại thêm tin đồn này, Hạ Vân Nhiễm cũng đã trở thành nhân vật trong câu chuyện của mọi người trong thành. Giống như có một trận gió xuân mang tin đồn này càng ngày càng lan rộng, chắc chắn những người nên biết đều sẽ biết.

Long thế tử kinh tài tuyệt đỉnh, tài mạo song toàn và Thất tiểu thư của Tướng phủ xinh đẹp như hoa, tài năng xuất sắc, tài tử xứng với giai nhân, trời sinh một cặp.

Hạ Huyền đang trên đường trở về phủ tể tướng, chợt nghe thấy tin tức này. Ông ta tức giận đến mức râu tóc đều dựng ngược cả lên. Ông vừa mới cam đoan về danh dự của con gái với Nhị hoàng tử, lại bị cái tin đồn này hủy diệt toàn bộ.

Hạ Huyền co mình lại ngồi trong xe ngựa, cả người như mất hết sức lực, ngọn lửa tức giận cháy hừng hực trong ngực không biết phải tìm ai trút giận. Nếu như Hạ Vân Nhiễm thật sự gả cho Long diệu... Hạ Huyền cũng không biết nên vui hay nên buồn. Phải biết là Long Hầu phủ cũng là một thế lực lớn, so với Nhị hoàng tử chỉ có hơn chứ không kém.

Hạ Huyền cũng không biết đứa con gái thứ bảy này của mình là ngu thật hay giả ngu, cứ thế mà lọt vào mắt xanh của Long thế tử. Nếu như là một phủ khác, ông ta còn có thể nhả bỏ, nhưng đây lại là hậu nhân của phủ Long Hầu, tương lai sẽ làm chủ cả phủ Long Hầu.

Tin đồn này cũng được nha hoàn trong tướng phủ truyền về. Mọi người trong phủ nghe được tin tức này đều kinh ngạc há hốc mồm. Cái gì? Thất tiểu thư cùng Long thế tử đi chơi tết hoa đăng, còn sánh vai nhau treo đèn đồng tâm ở dưới tán cây?

Vậy còn Nhị hoàng tử thì sao?

Ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ ngồi trong sân nhìn nhau, không dám tin Hạ Vân Nhiễm có thể được đệ nhất mỹ nam của kinh thành là Long thế tử yêu thích. Sắc mặt Hạ Vân Lệ kém nhất, lúc trước nàng ta còn cười mỉa Hạ Vân Nhiễm cả đời này cũng không thể gả cho Long Hầu phủ...

Hiện tại tin này giống như đánh cho nàng một cái tát, trong lòng giống như bị dao đâm, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ở trong phòng Hạ Nguyệt Nhu cũng nghe nói tới. Cảm giác đầu tiên khi nghe xong chuyện này là buồn cười. Trước kia Hạ Vân Nhiễm bày đặt, bảo nếu không phải Nhị hoàng tử sẽ không gả, bây giờ lại truyền ra chuyện tình cảm với Long thế tử? Ý nghĩ đầu tiên của ả chính là lần này Hạ Vân Nhiễm sẽ chết chắc, đời này cũng đừng mơ tưởng tới vị trí Hoàng Hậu, đời này sẽ không thể sánh bằng ả. Tuy rằng lúc trước ả cũng đã từng si mê bề ngoài xuất sắc của Long thế tử, nhưng đó không phải giấc mộng của ả. ả chỉ muốn địa vị cao, không cần những thứ khác.

Bây giờ Hạ Vân Nhiễm chỉ có thể là Thế tử phi. Còn với thân phận của ả chắc chắn sẽ là trắc phi. Không ngờ sự ngạc nhiên vui mừng này lại đến bất ngờ như vậy.

Đại phu nhân nghe thấy chuyện này, bệnh cũng chuyển biến tốt hơn, bà ta cũng không thể tưởng tượng được Hạ Vân Nhiễm sẽ làm ra chuyện hủy hoại thanh danh đến mức này. Như vậy nàng ta sẽ không thể gả vào hoàng gia được nữa, chỉ có thể gả vào Long Hầu phủ mà thôi.

Hạ Vân Nhiễm là người bình tĩnh nhất. Hiện tại nàng cũng biết tại sao Long Diệu nhất định đòi bộ Noãn Ngọc cờ này và muốn cùng nàng đi dạo rồi. Cứ một lời rồi lại một lời đồn, đã đủ khiến dân tình bùng nổ rồi. Đầu tiên là tặng quà, sau đó lại cùng đi chơi, diễn biến được kể lại vô cùng sinh động, làm

quan hệ mờ ám của bọn họ trở thành sự thật rồi.

Thật ra ngoài việc vui mừng vì kế hoạch thành công, trong lòng Hạ Vân Nhiễm còn cảm thấy rất biết ơn Long Diệu. Người đàn ông này tình nguyện đổi đầu với Nhị hoàng tử, cứu nàng thoát khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng, nàng có thể không biết ơn sao? Nếu không phải nàng cầu hắn thì hắn cũng không cần phải đối mặt với sự nguy hiểm như vậy.

Hắn không cần thiết phải đối mặt với nguy hiểm như vậy. Có thể hắn đã đáp ứng, cũng đã làm rồi, nhưng Hạ Vân Nhiễm không cảm thấy thoải mái như mình tưởng, ngược lại còn có chút nặng nề.

Hạ Vân Nhiễm vẫn còn đang nghĩ tới Long Diệu thì Hạ Nguyệt Nhu như một cơn gió xuân đi tới, nụ cười trên mặt ả đầy vẻ mỉa mai và vui mừng.

“Thất muội, chúc mừng muội nha! Nghe nói muội và Long thế tử Long Hầu phủ đã bày tỏ nỗi lòng kết mối lương duyên rồi.” Hạ Nguyệt Nhu nói giọng đầy giễu cợt.

Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu, không tỏ vẻ tức giận nói: “Cảm ơn!”

Hạ Nguyệt Nhu mỉa mai như vậy, còn không bằng nàng đâu. Ít nhất có một mỹ nam tử tuyệt sắc vì nàng mà mạo hiểm, cứu nàng, bảo vệ nàng, không để ý tới thân phận của nàng cũng như tính cách của nàng. Mới gặp nhau được vài lần nhưng đã vì nàng mà không tiếc thứ gì. Nàng cảm thấy thật đáng giá, vô cùng đáng giá.

Đời này có người đàn ông như vậy ở bên cạnh, gánh vác vất vả, cùng nhau vượt qua gió mưa thì cô cũng can tâm tình nguyện. Chứ không như Nhị hoàng tử, lúc nào cũng tính toán, chỉ coi nàng là con cờ, lợi dụng xong thì bỏ.

Ngược lại Hạ Nguyệt Nhu thì có cái gì? Nàng ta có Thái tử thích, Nhị hoàng tử theo đuổi, được rất nhiều nam nhân để ý, nhưng nàng ta có thể được hạnh phúc sao? Giấc mơ này có thể thành hiện thực sao? Nàng ta muốn làm Hoàng hậu là có thể làm à? Thế giới này tài nữ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, cũng không thiếu mỹ nhân. Có sắc đẹp thì đã sao, hoa lúc mới nở còn có thể thưởng thức, nhưng lúc hoa tàn cũng chỉ còn lại sự chán ghét mà thôi.

Hạ Nguyệt Nhu thấy nàng còn cảm ơn, liền lấy tay áo che miệng cười mỉa: “Thất muội à! Thật sự không biết nên nói muội như thế nào nữa. Đang yên đang lành không muốn Nhị hoàng tử, lại muốn gả cho Long thế tử. Chẳng qua muội muốn hối hận cũng đã muộn, Nhị hoàng tử sẽ không muốn loại nữ nhân dễ dàng thay đổi như muội nữa.”

“Đại tỷ nói xong chưa? Xong rồi thì để muội nói chuyện với phụ thân.” Nàng nhìn ra sau lưng Hạ Nguyệt Nhu thấy Hạ Huyền đang đi tới, cảm thấy có chút căng thẳng.

Hạ Huyền mới là người mà nàng phải dùng toàn bộ tinh thần để ứng phó.

Hạ Nguyệt Nhu quay đầu thấy phụ thân đang đi tới, vẻ mặt đầy lửa giận, ý cười trên mặt càng sáng hơn. Phen này Hạ Vân Nhiễm chết chắc rồi.

Hạ Nguyệt Nhu vội vàng tỏ vẻ không cùng muội muội tranh cãi, đi tới đỡ tay Hạ Huyền, làm nũng gọi: “Phụ thân đã trở về rồi!”

Lần đầu tiên Hạ Huyền không để ý tới nàng ta, bởi vì trong mắt ông chỉ có Hạ Vân Nhiễm khiến ông tức giận đến mức nổi điên.

“Con giải thích rõ ràng cho ta, con voi Long thế tử đã xảy ra chuyện gì?” Hạ Huyền đập bàn quát lớn.

Hạ Vân Nhiễm cũng không tỏ vẻ ngây thơ vô tội như trước. Nàng bình tĩnh nhìn ông ta, quỳ xuống, dùng cảm nói: “Con thích Long thế tử, xin phụ thân thành toàn cho bọn con.”

Hạ Huyền tức giận gườm tay, định tát cho Hạ Vân Nhiễm một cái. Nhưng bàn tay vừa mới giơ lên một nửa, lại thấy Hạ Vân Nhiễm không có ý định tránh đi, đôi mắt của nàng nhìn ông chăm chăm giống như thật sự không sợ hãi.

Hạ Nguyệt Nhu đang che ngực ở bên cạnh, chờ Hạ Vân Nhiễm bị ăn đau, nào ngờ bàn tay của Hạ Huyền chỉ giơ bàn tay lên một nửa lại bị cứng lại giữa không trung. Cuối cùng ông ta tức giận phẩy mạnh tay áo, nói với Hạ Vân Nhiễm: “Con làm ta tức chết rồi!”

“Phụ thân, cứ để như vậy sao? Lúc vừa nghe thấy tin đồn này con cũng rất hoảng sợ. Tại sao Thất muội có thể không hỏi ý của phụ thân mà lại lên lút đi tỏ tình với nam nhân khác chứ? Từ trước đến giờ hôn nhân của con cái là cho phụ mẫu quyết định. Tự đính ước như vậy, Thất muội thật không có quy củ” Hạ Nguyệt Nhu ở bên cạnh đổ dầu vào lửa.

Quả nhiên sắc mặt của Hạ Huyền lại đen hơn mấy phần, trừng mắt nhìn Hạ Vân Nhiễm, hận không thể giết chết nàng: “Con còn muốn giải thích gì không?”

“Phụ thân, con không còn gì để nói. Nếu người muốn phạt con thì cứ phạt đi.” Hạ Vân Nhiễm cao giọng nói.

“Con thật sự không còn gì để nói?” Hạ Huyền nhìn Hạ Vân Nhiễm đầy tàn nhẫn. Ông ta còn đang tức giận còn chưa phát tiết. Vậy mà đứa con gái này lại không giải thích không cầu xin khiến ông cảm thấy ngoài ý muốn.

“Tình cảm của con và Long thế tử đã được trời đất chứng giám. Nếu phụ thân vẫn muốn ngăn cản bọn con thì con cũng không còn gì để nói.” Giọng nói của Hạ Vân Nhiễm đầy sự thống khổ.

“Con... con thật sự thích Long thế tử sao? Con biết Long Hầu phủ là nơi như thế nào không?” Hạ Huyền tức giận rên một tiếng.

Hạ Vân Nhiễm cười thầm, không biết Long Hầu phủ như thế nào thì ta có thể đi nước cờ hiểm thế này sao? Nàng mím chặt môi không nói.

Hạ Nguyệt Nhu không ngờ phụ thân lại không nổi giận, chỉ hỏi Hạ Vân Nhiễm vài câu. À lại bước lên phía trước nói: “Thất muội quên rồi sao? Nhị hoàng tử đã tặng lễ tới phủ chúng ta, chàng thích muội như vậy, sao muội có thể đối xử với chàng như thế?”

Hạ Vân Nhiễm không thèm nhìn nàng ta: “Đại tỷ, muội chưa động một ngón tay vào quà của Nhị hoàng tử. Bây giờ trả lại là được.”

Hạ Nguyệt Nhu bị chặn họng, hừ một tiếng: “Muội nghĩ dễ dàng nhỉ, sao phụ thân và Nhị hoàng tử có thể đồng ý được.”

“Mọi chuyện cũng đã như vậy rồi. Nhị hoàng tử còn có thể ép buộc sao?” Hạ Vân Nhiễm châm một câu.

Hạ Huyền không còn lời nào để nói với đứa con gái thứ bảy này của mình. Từ trước tới giờ, đây là người con gái to gan nhất mà ông ta từng gặp. Chẳng lẽ trong suy nghĩ của nàng, Nhị hoàng tử có thể dễ dàng nói chuyện như vậy sao? Nàng cũng quá ngây thơ đi.

Trên đường tới đây Hạ Huyền đã cố nghĩ biện pháp cứu vãn. Cuối cùng ông ta nhận ra mình chỉ còn một đường ra duy nhất. Cả kinh thành đều biết Hạ Vân Nhiễm đã đính ước với Long thế tử. Nếu ông lại ngăn cản sẽ khiến nhiều người tức giận. Hơn nữa làm như thế cũng sẽ đắc tội với Long Hầu phủ. Đã đắc tội với Nhị hoàng tử, ông ta sẽ không ngu ngốc lại đi trêu chọc Long Hầu phủ.

Người khác chỉ biết Long Hầu phủ là một phủ đệ không màng tới triều chính, không quan tâm thế sự. Nhưng ông ta biết Long Hầu phủ là đầm rồng hang hổ, có một địa vị rất quan trọng trong triều. Ngoài Hoàng thượng ra thì ngay cả Thái tử cũng phải nể mặt ba phần.

Thật ra tổ tiên của Long Hầu phủ là công thần lớn nhất trong việc lập ra hoàng triều này. Nghe nói Đế vương đời đầu tiên trong lúc giao chiến đã suýt nữa mất mạng, đã được một hộ vệ họ Long giải cứu, kéo hẳn ra khỏi đồng xác chết đang thối rữa. Ở biên cương khí hậu khắc nghiệt, người đó đã lấy máu mình làm nước, cắt thịt của mình làm thức ăn, cứu sống Đế tổ. Truyền thuyết có Phật tổ cắt thịt của mình để nuôi chim ưng, bây giờ lại có thiếu niên họ Long lấy mình cứu vua. Chuyện này đã trở thành một giai thoại truyền kì.

Đế tổ lúc còn sống đã từng thề Long Hầu phủ sẽ tồn tại mãi mãi với quốc gia này. Trải qua nhiều đời vua, những người còn lại trong hoàng gia có thể là được ân sủng đi lên, cũng có bị suy bại đi, chỉ có Long Hầu phủ được Đế tổ kính trọng và giúp đỡ, không đoạt quyền lợi cũng như danh hiệu, ngược lại vẫn còn được hưởng ân sủng nhiều nhất. Mặc dù bây giờ Long Hầu phủ đã đóng cửa không màng thế sự, chỉ làm một chức quan nhàn tản, nhưng những người trong triều đình cũng không dám bất kính.

Vì Long Hầu phủ lánh đời, nên bây giờ chỉ còn những quan viên trong triều hoặc là những thế gia đã tồn tại lâu đời mới biết chuyện này. Rất hiếm có người trẻ tuổi nào biết được sự thật chân chính.

Hạ Huyền biết rất rõ thực lực của Long Hầu phủ. Trải qua hơn ba trăm, có thể thấy thế lực sau lưng họ đã trở thành sâu không lường được.

Hạ Huyền trầm tư suy nghĩ, trong mắt tràn đầy sự tính toán cùng lão luyện. Hạ Vân Nhiễm đã quỳ đến mức chân tê rần, nghĩ thầm phụ thân lại đang tính toán cái gì rồi?

Còn Hạ Nguyệt Nhu thật sự rất thất vọng. À còn đang muốn nhìn phụ thân mắng Hạ Vân Nhiễm té tát, ít nhất cũng cảm tức hoặc nghiêm phạt. Vậy mà nhìn vẻ mặt bình tĩnh này của phụ thân, có vẻ đã hết tức giận rồi? Sao lại có thể như vậy?

“Đứng lên đi!” Hạ Huyền trầm giọng nói với Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Vân Nhiễm đứng dậy che che đầu gối, tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời. Hạ Huyền vẫn còn chút không dám tin nhìn nàng: “Nói đi, con và Long thế tử đã gặp và tìm hiểu nhau như thế nào?”

Hạ Vân Nhiễm ngẩn ra, Hạ Huyền đang muốn thăm dò thực hư sao? Cũng may, nàng với Long Diệu có rất nhiều chuyện để nói, nàng nhẹ giọng: “Con quen chàng ở phủ Trường công chúa, chàng hỏi mượn Noãn Ngọc cờ của con nên con liền tặng cho chàng, chàng lại tặng con ngọc bội để đáp lễ, cùng nhau nói chuyện... Bọn con đi du hồ, sau đó lại đi chơi tết hoa đăng... Rồi yêu thích nhau, sau đó...”

Mặt Hạ Vân Nhiễm ửng đỏ, không nói tiếp nữa.

Hạ Huyền cũng từng đi qua thời còn trẻ, đương nhiên biết thiếu nam thiếu nữ ngây thơ ôm ấp tình cảm, là thứ tình cảm trong sáng thuần khiết nhất thế gian nên không tiếp tục truy cứu nữa. Ông ta híp mắt nói: “Đưa ngọc bội của Long thế tử cho phụ thân xem.”

Hạ Vân Nhiễm lập tức sai người đi lấy ngọc bội mang đến cho ông ta. Hạ Huyền nhận lấy quan sát thật kỹ, ông đã nhìn thấy rất nhiều ngọc bội quý hiếm, mà miếng ngọc bội trong tay này chính là loại thượng đẳng, bản vẽ hoa văn hay ánh sáng tỏa ra cũng thuộc loại quý giá. Ở trên ngọc bội có khắc một chữ “Diệu”. Đây đúng là ngọc bội tùy thân của Long thế tử.

Hạ Nguyệt Nhu đứng bên cạnh quan sát hành động của phụ thân. À vẫn không hiểu, chẳng lẽ phụ thân đã quên là sẽ gả Hạ Vân Nhiễm cho Nhị Hoàng tử làm quân cờ?

Hạ Huyền trả lại ngọc bội cho con gái, cẩn thận đánh giá đứa con gái này của mình. Trong lòng ông ta thất kinh, đã ở cùng nàng bao nhiêu năm như thế mà ông vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của nàng. Mà ông ta cũng bắt đầu hoài nghi, có thật là nàng không biết Nhị Hoàng tử thích nàng? Hay là nàng cố ý làm như vậy? Cố ý đưa Noãn Ngọc cờ cho Long Diệu, sau đó tránh thoát khỏi kết cục bị lợi dụng?

Nghĩ điều này thông suốt, lòng của Hạ Huyền trở nên rung động, ánh mắt ông ta sáng rực nhìn Hạ Vân Nhiễm chăm chăm, như muốn nhìn rõ nội tâm và linh hồn của nàng.

Hạ Vân Nhiễm cúi đầu, bình tĩnh đối diện với ánh mắt đánh giá của ông ta không chút sợ hãi.

Bỗng nhiên Hạ Huyền cười khò một tiếng. Ông ta vẫn luôn nghĩ không ra tại sao tự nhiên có phủ Long Hầu chen vào kế hoạch của ông. Thì ra là do một tay đưa con gái này thiết kế. Chẳng qua, rốt cuộc là Long Diệu coi trọng nàng ở điểm nào? Dám vì một thứ nữ nhỏ nhỏ mà mạo hiểm đắc tội với cả phủ tể tướng và Nhị hoàng tử?

“Tốt, con đúng là con gái ngoan của ta.” Hạ Huyền đứng dậy cười hừ một tiếng, lại có chút chua xót.

Hạ Huyền ông là một người tính kế năm người khác trong tay, vậy mà lại có ngày bị một thứ nữ xoay vòng vòng mà còn không biết.

Tim của Hạ Vân Nhiễm đập nhanh hơn. Hạ Huyền thật sự thông minh, rất nhanh đã nhìn thấu kế hoạch của nàng. Chẳng qua nàng cũng không sợ, có Long Diệu chống lưng, Hạ Huyền còn chưa dám động tới nàng.

Hạ Huyền vừa rời khỏi, Hạ Nguyệt Nhu liền hí hóp mắt tiến lại gần: “Muội đã cho phụ thân bùa mê gì mà người lại không tức giận với muội?”

Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu cười nói: “Đã làm cho Đại tỷ thất vọng sao?”

“Long Diệu chẳng qua chỉ là một thế tử. Muội thật sự vì hắn mà bỏ qua Nhị hoàng tử sao?” Hạ Nguyệt Nhu vẫn không dám tin điều này. À sẽ không làm như vậy. Cho nên à có chút bội phục sự ngu ngốc của Hạ Vân Nhiễm.

“Đương nhiên Nhị hoàng tử rất tốt, tiếc là muội lại không thích. Đại tỷ, trên thế gian này có rất nhiều thứ tốt đẹp hơn quyền lực. Đó chính là tình yêu, yêu sâu đậm một người đến khi đầu bạc răng long, không phải tốt hơn việc ở trong thâm cung hậu viện người lừa ta gạt sao?” Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu nói.

Hạ Nguyệt Nhu hơi mở to mắt, nhưng cũng không cho là đúng. Hạ Vân Nhiễm đi sai đường, sau này nhìn thấy nàng ta đứng trên đỉnh vinh quang nhất định sẽ hối hận.

Hôm nay Hạ Vân Nhiễm thực sự rất bận rộn. Hạ Nguyệt Nhu vừa đi thi Lý Nguyệt Kiều lại tới. Đôi mắt hồng hồng, bà ghen ngào ngào xuống: “Vân Nhiễm, con nói cho nương biết tại sao con lại bỏ qua Nhị hoàng tử mà chọn Long thế tử?”

“Nương, có chuyện gì sao?” Hạ Vân Nhiễm nhìn về mặt của bà, không biết là thất vọng hay thờ dài. Kế hoạch Lý Nguyệt Kiều là bồi dưỡng nàng thành một con người giống như Hạ Nguyệt Nhu, hy vọng muốn nàng từ chim sẻ thành phượng hoàng. Bây giờ lại vì nàng và Long Diệu ở bên nhau mà sụp đổ.

“Vân Nhiễm. ... Con làm nương không biết nói con thế nào mới tốt đây? Con có biết con đã bỏ qua tương lai như thế nào sao?” Lý Nguyệt Kiều đau khổ trừng mắt nhìn nàng nói.

“Nương, con rất cảm ơn người vì đã chăm sóc và quan tâm con trong một năm nay. Nhưng mà mong nương cũng nên biết, con sẽ không trở thành loại người mà nương muốn. Con có lựa chọn của con, cho dù là chọn sai con cũng không hối hận” Hạ Vân Nhiễm bình tĩnh nói, lý trí đến mức không giống như lời nói của một cô nương mười bốn tuổi.

Lý Nguyệt Kiều ngây người, nước mắt dừng lại trong hốc mắt. Bà nhìn đứa con mà bà bồi dưỡng bên người. Bà bây giờ cũng thấy như Hạ Huyền, không cách nào hiểu rõ suy nghĩ của con gái. Bà cho rằng bà có thể ép được con gái nhưng căn bản lại vô lực không chế

Lý Nguyệt Kiều sụt sịt mũi, sắc mặt cũng bình tĩnh hơn, chấp nhận thờ dài: “Vân Nhiễm, con nói đúng, từ lúc nhận nuôi con ta đã hy vọng rất lớn. Nguyệt Băng đã không còn ở bên ta nữa. Nếu không có con thì ta cũng không có chút địa vị nào ở trong phủ. Nhưng mà nếu con gả cho Long thế tử, thì những gì ta có được bây giờ sớm muộn gì cũng bị Đại phu nhân cướp đi. Con có nghĩ tới lúc đó ta phải làm thế nào đây. Con gả đi thì ta sẽ không còn chỗ đứng trong phủ này nữa.”

Giọng của Lý Nguyệt Kiều tràn đầy sự bi thương, ai oán, bất lực. Hạ Vân Nhiễm đau lòng nhìn bà, cầm tay bà nói: “Nương, người là người thân của con. Người yên tâm con sẽ bảo vệ không để người xảy ra chuyện gì.”

“Con bảo vệ ta như thế nào? Ta đã gả vào Hạ phủ, sống là người ở đây, chết cũng làm ma ở đây. Sớm muộn gì con cũng phải gả đến phủ Long Hầu, con làm cách nào mà bảo vệ được ta?” Lý Nguyệt Kiều chua xót lắc đầu nói.

Hạ Vân Nhiễm cũng biết, lúc nàng quyết định việc này không nghĩ tới tình cảnh của bà. Bà bị thua thiệt, nàng sẽ cố gắng hết sức để đền bù. Mặc dù hiện tại nàng chưa có biện pháp, nhưng nàng vẫn sẽ cố gắng bồi thường bà.

“Nương, mặc dù con không thể hứa đảm bảo, nhưng chỉ cần con vẫn ở trong phủ này một ngày, con vẫn sẽ giúp người.” Hạ Vân Nhiễm không thể để bà quá dựa dẫm vào nàng. Sợ bà hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn.

Lý Nguyệt Kiều liên tục thờ dài, nói: “Nói thật, ta cũng rất lo lắng cho con. Dù sao Đại tiểu thư sẽ sớm được gả vào hoàng gia, đến lúc đó con không sợ con sẽ bị nàng ta bắt nạt sao?”

Một phủ Long Hầu sao có thể đấu lại được với quyền uy của Hoàng gia?

Hạ Vân Nhiễm không nói gì. Nàng không lo lắng gì về việc này.

Lúc nửa đêm, mấy bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước cửa Hạ phủ. Người cầm đầu mặc đồ đen đầu đội mũ che dấu khuôn mặt lạnh lùng nói: “Đi mang hấn ra đây.”

Một người nam từ trên ngựa nhảy xuống, gõ cửa hông của Hạ phủ. Hạ nhân trông cửa ra mở cửa, đang muốn hỏi lại bị một ngọc bài bằng vàng rực rỡ chặn họng, người nam nhân trung niên quát: “Nhanh đi mời lão gia nhà ngươi tới đây.”

Hạ nhân sao dám lăm miệng nữa? Vợ gât đầu, sau đó quay đầu chạy như điên tới mời Hạ Huyền. Hạ Huyền đang ở trong thư phòng, nghe thấy hạ nhân báo có người thân bí muốn tìm hấn, cũng đoán được là ai, vội chạy theo hạ nhân đến đón.

Vừa mới đến cửa hông đã nhìn thấy một bóng người thon dài đang khoanh tay đứng ở vườn hoa, ông vội đi qua thỉnh an: “Thần thỉnh an Nhị hoàng tử điện hạ.”

Bàn tay thon dài của nam tử kéo mũ trên đầu xuống, để lộ vẻ mặt muốn giết người của Hiên Viên Trầm. Ánh mắt hấn lạnh như băng như muốn xuyên thủng người Hạ Huyền, cười lạnh một tiếng: “Hạ tể tướng còn nhớ lời cam đoan buổi sáng của ngươi nói với ta chứ? Sao còn chưa qua một ngày ngươi đã đem con gái hứa gả cho tên tiểu tử Long Điều thế?”

“Mong Nhị hoàng tử tha tội, việc này đến đột ngột, thần cũng không có cách nào giải quyết.” Hạ Huyền bình tĩnh nói, trong mắt không có một tia kinh hoàng. Ông ta là loại người một khi đã phân tích rõ tình thế sẽ trở nên rất lợi hại.

Mà ông ta cũng biết Nhị hoàng tử chỉ là nhất thời tức giận, sẽ không bỏ một cánh tay đắc lực là ông ta. Ông chỉ cần im lặng tiếp nhận lửa giận của Nhị hoàng tử, chờ đến khi hấn bớt giận, hai người sẽ có thể tiếp tục hợp tác.

Hiên Viên Trầm không thể kiềm chế tức giận, cảm thấy bị làm nhục nghiêm trọng. Hấn giận Hạ Huyền không biết dạy dỗ nữ nhi, còn giận Hạ Vân Nhiễm dám cả gan làm loạn hơn, dám ghét bỏ hấn đến ôm ấp nam nhân khác. Mà nam nhân đó chính là người mà từ trước tới nay hấn vẫn nhìn không thuận mắt, Long Điều.

“Tốt, ngươi dạy ra một đứa con gái thật ngoan.” Hiên Viên Trầm tức đến mức nở nụ cười lạnh đến tận xương.

Hạ Huyền thầm kêu khổ không ngừng, tiếp tục thỉnh tội: “Mong Nhị hoàng tử trách phạt. Là thần không biết dạy dỗ nên mới để tiểu nữ tùy ý làm bậy, đắc tội tới ngài.”

Trong đầu Hiên Viên Trầm hiện lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Hạ Vân Nhiễm, đột nhiên xoay người, quyết liệt nói: “Hạ tể tướng, bản cung không cho phép ngươi đồng ý nổi hôn sự này. Ngươi phải từ chối lời cầu hôn của Long Hầu phủ!”

Hạ Huyền ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hấn, tỏ ra khó xử nói: “Nhị hoàng tử, thế này... thần cảm thấy rất khó xử.”

Hạ Huyền cũng không hiểu ý của Nhị hoàng tử. Chẳng lẽ hấn không thích ông kết thân với phủ Long Hầu?

Sắc mặt Hiên Viên Trầm lạnh xuống, ra lệnh: “Bản hoàng tử coi trọng thất nữ nhi của ngươi. Ngươi không được phép gả cho hấn.”

“Nhị hoàng tử thích tiểu nữ của thần ư?” Hạ Huyền kinh ngạc nói. Nhị hoàng tử hoàng quyền tối cao này từ trước tới nay chưa bao giờ đặt tình cảm vào trong mắt, vậy mà lại thích Hạ Vân Nhiễm? Chuyện này thật sự khiến Hạ Huyền giật mình.

Hiên Viên Trầm tức giận hừ lạnh: “Đồ vật mà bản hoàng tử nhìn trúng có thể để người khác nói cướp liền cướp sao? Mặt mũi của bản hoàng tử để đâu?”

Hạ Huyền thấy Nhị hoàng tử lại vì nữ nhi tình trường mà mất bình tĩnh, vội nhắc nhở: “Nhị hoàng tử, hiện tại không phải lúc để xử trí theo cảm tính, lúc này không nên đắc tội với Long Hầu phủ là tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Long thế tử cầu hôn

Edit: Từ Dương Hoa

Hiên Viên Trầm được Hạ Huyền nhắc nhở, nhất thời giật mình tỉnh táo, mới vừa rồi hấn thực sự giận đến điên lên, giờ phút này, khôi phục lại lý trí, hấn mới biết ở trước mặt Hạ Huyền, quá mức coi trọng tình cảm rồi, hấn hít một con mắt, vén áo bào ngồi xuống, giọng nói đã khôi phục lại sự bình tĩnh nói, “Vậy ông nói nên làm thế nào? Chẳng lẽ ông muốn bản hoàng tử phải nuốt xuống con tức này?”

“Nhị hoàng tử, xin lấy đại cục làm trọng, ngoại trừ Vân Nhiễm ra, trong phủ thần vẫn còn có những nữ nhi khác tướng mạo xinh đẹp sẽ khiến người hài

lòng.” Hạ Huyền đề nghị, trong phủ của hần còn có ba thứ nữ nữa.

Nhị hoàng tử hừ lạnh một tiếng, cười nhạo nói, “Hạ Nguyệt Nhu thì ông không chịu, những thứ nữ khác, ông cảm thấy xứng với Bản hoàng tử sao?”

Hạ Huyền trầm giọng nói, “Mọi chuyện đột nhiên thay đổi, bây giờ chuyện tình giữa Vân Nhiễm và Long Diệu đã truyền đi xôn xao, nổi danh khắp thành, không còn có tư cách xứng với thân phận của Nhị hoàng tử nữa, nếu sau này Nhị hoàng tử thành nghiệp lớn, sớm muộn gì Nguyệt Nhu cũng sẽ là nữ nhân của Nhị hoàng tử.”

Khóe miệng Hiến Viên Trạm co giật, bình thường hần là người tâm cao khí ngạo, lại phải nhận lấy con tức giận từ Tướng phủ này, mà còn không thể phát tác. Hần đột nhiên đứng dậy, muốn đi vào trong phủ. Hạ Huyền Ý biết hần muốn đi tìm người nào, vội vàng đứng dậy ngăn hần lại, nói, “Nhị hoàng tử, đêm đã khuya, kính xin Nhị hoàng tử chờ đến làm phiền người khác, tránh cho hạ thấp thân phận của Nhị hoàng tử.”

Giờ phút này Hiến Viên Trạm chỉ muốn đem lửa giận đổ lên đầu Hạ Vân Nhiễm, thấy Hạ Huyền ngăn cản, giận đến phát tay áo, “Được, vậy ngày khác ta sẽ trở lại, Hạ Vân Nhiễm nhất định phải cho ta nghe một lời giải thích.” Hần nặng nề ném lại một câu, dẫn thị vệ rời đi từ cửa phủ.

Ở Đông sương phòng, đại phu nhân bị Hạ Vân Nhiễm làm cho tức giận đến phát bệnh, thế nhưng vừa nghe được tin tức này đã lập tức đứng dậy, khỏe mạnh như rồng như hổ. Liên tục mấy ngày sau đó, thỉnh thoảng khuôn mặt lo lắng của bà, lại được thay thế bằng nụ cười lạnh, trong suy nghĩ của bà, chính là Hạ Vân Nhiễm không có phúc khí, rõ ràng đã được Nhị hoàng tử yêu thích rồi, cuối cùng lại đột nhiên truyền ra chuyện tư tình với Long Diệu, đúng thật là tạo nên kinh kỳ ngoài ý muốn cho bà.

Hạ Nguyệt Nhu ngồi ở một bên, vẫn nghĩ mãi không ra nói: “Mẫu thân, tại sao phụ thân không tức giận? Con còn tưởng rằng ít nhất phụ thân cũng sẽ mắng Hạ Vân Nhiễm một trận mới đúng chứ.”

Đôi mắt thông minh của Đại phu nhân chớp chớp mấy cái, “Mẫu nó cũng không được việc gì, chuyện này đã định rồi, mặc dù Hạ Vân Nhiễm không tiến được vào hoàng cung, thì vẫn là gả vào Long Hầu phủ, chẳng lẽ phụ thân con sẽ đắc tội Long Hầu phủ chỉ vì một Hạ Vân Nhiễm sao?”

“Mẫu thân, con nghe nói mười năm trước lão gia Long Hầu phủ bị bệnh, đã không còn tham gia triều chính, lại không có thực quyền, sao phụ thân lại phải sợ Long Hầu phủ?” Kiến thức của Hạ Nguyệt Nhu có hạn, ở trong mắt nàng, hoàng cung mới là trung tâm của quyền lực.

Mặc dù đại phu nhân không nắm rõ lắm thực lực của Long Hầu phủ, nhưng, bà ở nhà mẫu thân ít nhiều cũng từng nghe nói Long Hầu phủ đã tồn tại từ thời khai quốc, mặc dù không có thực quyền, nhưng lại lập không ít công lớn, có vị trí nhất định trong lòng Hoàng Thượng, mấy năm gần đây, mới nghe nói Long Hầu phủ có một vị Thế tử trẻ, nếu không, thật đúng là bà quên mất ở trong kinh thành này còn có một Hầu phủ như vậy.

“Nguyệt Nhu, ta quan tâm những chuyện này làm gì? Phụ thân con sẽ tự có tính toán của ông ấy, chỉ cần lần này Hạ Vân Nhiễm không gả vào hoàng cung, những ngày sau này của chúng ta sẽ tốt rồi.” Đại phu nhân cắt lời, đôi mắt lấp lánh, giống như bà nhìn thấy tương lai phong quang vô hạn của mình, sớm muộn gì chủ nhân của Tướng phủ này sẽ vẫn là bà.

Hạ Nguyệt Nhu cũng vớt chuyện nghĩ mãi không hiểu này ra sau đầu, tiếp tục vui vẻ không thôi, sau này nàng muốn giẫm nát Hạ Vân Nhiễm ở dưới chân, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, còn có chuyện gì làm cho nàng vui vẻ hơn được đây?

Một đêm này, trong kinh thành cũng bàn về chuyện kết thân giữa Long Hầu phủ và Tướng phủ. Bề ngoài, lần này hai phủ kết thân là chuyện vui, nhưng đối với những nhân sĩ có lòng mà nói, đây lại không phải chuyện tốt gì. Hạ Huyền đã đang ở trên vị trí quyền cao chức trọng, bây giờ lại kết thành hôn sự này với Long Hầu phủ, hai tầng quyền lực hợp lại, đây chính là chuyện làm dao động cục diện thế lực trong triều.

Và ở trong cuộc tranh đấu gay gắt giữa Thái Tử và Nhị hoàng tử, đây cũng là chuyện cực kỳ trọng yếu.

Tại Đông cung, Thái tử nghe được tin tức này, cả đêm cùng thương lượng đối sách với Hoàng hậu, Long Hầu phủ nhiều năm không quản chính sự, hi vọng có thể mau chóng kéo Hạ Huyền về phe mình để lợi dụng, chỉ cần lôi kéo được Hạ Huyền, Long Hầu phủ chính là thế lực sau lưng bọn họ.

Mà Nhị hoàng tử trở lại trong cung vừa đi vừa nghĩ, mới giật mình toát mồ hôi lạnh, hôm nay hần xúc động đi tìm Hạ Huyền tranh cãi, vạn nhất chọc giận ngọn núi đang muốn làm chỗ dựa cho hần này, vậy thì địa vị của hần sẽ trở nên bấp bênh, hần và mẫu phi Dương quý phi cần phải thương lượng việc này một chút, kế hoạch không thay đổi, chỉ là tân nương mà Nhị hoàng tử sắp đón về là Tam Tiểu Thư Tướng phủ, Hạ Vân Tuệ.

Nhị hoàng tử nhất định phải nhanh chóng bẩm báo Hoàng Thượng cầu người ban cho mối hôn sự này.

Giờ phút này, ở trong cung điện huy hoàng phía đông hoàng cung, đèn đuốc sáng rõ, trong ngự thư phòng, Hoàng đế gần năm mươi tuổi đang lười biếng ngồi trên ghế thái sư, trong mắt lộ ra trầm tư, hần mới vừa nghe được tin tức, chính là nội dung chính trong câu chuyện mà hôm nay dân chúng trong thành say sưa bàn luận, thất nữ nhi của Hạ Huyền và Thế tử Long Hầu phủ dùng quân cờ đưa tình, xây thành một giai thoại tuyệt thế.

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya, người nên nghỉ ngơi ạ.” Trường công công đang đứng yên một bên tiến lên nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ừ.”

“Tối nay Hoàng Thượng muốn ở lại trong cung nào ạ?”

Hoàng Thượng nhú mày suy nghĩ một chút, “Đi đến cung Hoàng hậu.”

Trường công công gật đầu một cái, ra hiệu cho tiểu công công ngoài cửa nhanh chóng đi thông báo một tiếng, Hoàng đế đột nhiên mỉm cười, “Nếu

Hạ Tề tướng và Long Hầu phủ thật sự kết thành thông gia, trăm phải đưa một phần đại lễ mới được.”

“Hoàng Thượng, xem ra ngài cũng coi trọng mối hôn sự này a!”

“Long thế tử ra đời vào tháng chạp, qua năm nay, chẳng phải hần sẽ mười tám tuổi rồi sao!” Hoàng đế cười mị mị nói.

“Hoàng Thượng, trí nhớ của ngài thật tốt, sinh nhật của Thế tử gia ngài cũng nhớ.” Trường công công cười cười khen lại.

Hoàng đế cười không nói, trí nhớ của ông cũng không tốt lắm, ngoại trừ Thái tử, sinh nhật của mấy người con trai khác cũng có chút mơ hồ.

Có một số việc, bởi vì quá mức quan trọng, mới có lòng ghi nhớ, Long Hầu phủ tránh khỏi quyền lực cũng đã mười năm rồi, qua hết năm nay, muốn tránh cũng không tránh khỏi nữa.

Đông cung, để nghênh đón Hoàng Thượng đến, Hoàng hậu đã chuẩn bị đủ, mặc một bộ trang phục lộng lẫy đứng chờ cửa ra vào, mặc dù đã có tuổi rồi, nhưng lại bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua cũng chỉ là bộ dạng mới ba mươi tuổi đầu, vô cùng phong tình, nhưng nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra dấu vết của tháng năm, những năm vừa qua, nàng quan tâm Thái tử chuyện, lại chống đỡ trông nom to lớn hậu cung, đã hao hết năng một phen tâm huyết.

Nhìn bóng dáng thon dài của Hoàng đế, Hoàng hậu mỉm môi cười một tiếng, nhìn đoàn trang tao nhã.

Nam Cung, Dương quý phi mấy lần phái người đi hỏi thăm, rốt cuộc nghe ngóng được tối nay Hoàng Thượng ở lại Đông cung, trên gương mặt quốc sắc thiên hương của Dương quý phi, nhanh chóng thoáng qua nét hận ý, thư giãn trong chốc lát, bà lập tức bình tĩnh lại, ở trong Đông Cung này, người thiếu kiên nhẫn sẽ vĩnh viễn là người thua, mà ai có thể nhẫn nhịn, có thể đợi, mới có ngày nổi danh.

Chiều nay, ở khắp kinh đô Đại Lịch, đèn sáng cả khắp các mái hiên nhà, chiếu rọi rực rỡ cả ven hồ, sóng gợn lăn tăn, mà sóng ngầm cũng bắt đầu khởi động.

Lần đầu tiên Hạ Vân Nhiễm mất ngủ đến nửa đêm, trong đầu chiếu đi chiếu lại đều là mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười của Long Diệu, đôi mắt trong suốt kia, cười thanh nhã, phúc hắc lại giao hoạt, tác phong làm việc làm việc nhìn xa trông rộng, đây thực sự là một thiếu niên mười bảy tuổi sao?

Nghỉ đến tận sau nửa đêm, Hạ Vân Nhiễm mới cho ra một kết luận, nàng, dường như hơi hơi thích cái vị Long Diệu này rồi, nhìn xem tình thế trước mắt này, không phải là hần thì nàng không thể gả, trừ hần ra, còn ai dám cưới nàng đây?

Mơ mơ màng màng trời đã sáng rồi, chim sơn ca ngoài cửa sổ véo von không yên, Hạ Vân Nhiễm thật muốn ném cái gối ra ngoài đuổi nó đi, thiếu ngủ rất là khó chịu đó.

“Thất Tiểu Thư, cô rời giường rồi sao?” Giọng nói của Tiểu Thất vọng vào từ bên ngoài cửa sổ hỏi.

“Đậy rồi, vào đi!” Hạ Vân Nhiễm hí một mắt ngồi dậy.

Buổi sáng mới ăn điểm tâm xong, ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ liền đến chơi, mặc dù không trắng trợn giễu cợt như đại tiểu thư, nhưng các nàng cũng vẫn không che giấu được vẻ há hê của mình.

“Thất muội, muội đúng là to gan, lại dám tự mình ra ngoài ước hẹn với Long thế tử mà chưa được sự đồng ý của phụ thân.” Hạ Vân Tuệ như giận như không nói một câu.

Nếu nói cho phụ thân biết, chưa chắc người sẽ đồng ý.”

“Vị Long thế tử này chính là đệ nhất mỹ nam Kinh Thành, vì hần, mặc dù Thất muội bị phụ thân trách cứ mấy câu thì đã làm sao?” Hạ Vân Tích nói.

Hạ Vân Lệ cắn môi, không nói câu nào, nàng có thể nói cái gì? Lần trước nàng đã giễu cợt Hạ Vân Nhiễm rằng, đời này cũng đừng mơ tưởng được gả vào Long Hầu phủ, nhưng khả năng nàng ấy sắp gả đi rồi.

“Lục muội, sao lại không nói gì?” Hạ Vân Nhiễm liếc mắt nhìn nàng một cái nói.

Sắc mặt Hạ Vân Lệ quần bách đỏ hồng lên, gượng cười nói: “Thất muội thật là có phúc lớn.”

Hạ Vân Nhiễm cũng không muốn cười nhạo nàng ta, chỉ là, nàng ta đến đây khiến nàng nhớ lại, bất cứ việc gì cũng không thể nói tuyệt đối, nếu như Hạ Vân Lệ có thể rút được kinh nghiệm, cũng sẽ có ích hơn đối với cuộc sống của nàng sau này.

“Thất muội, có bao giờ muội nghĩ tới, muội sẽ trả lời Nhị hoàng tử như thế nào?” Hạ Vân Tuệ tò mò hỏi.

“Cha sẽ tự có cách trả lời.” Hạ Vân Nhiễm đáp.

“Như vậy không phải là để cho phụ thân đi chọc giận Nhị hoàng tử sao?”

Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm thoáng qua nụ cười, vốn dĩ chuyện này chính là Hạ Huyền tự làm tự chịu, chỉ là, trước mắt Nhị hoàng tử sẽ không tranh đấu với Hạ Huyền, vì nhất định cuối cùng họ vẫn còn phải hợp tác với nhau.

Nghĩ đến điểm này, đầu óc Hạ Vân Nhiễm có phần kinh hãi, nếu như Hạ Huyền không kết thúc việc liên hợp với Nhị hoàng tử, vậy thì nhất định hẳn sẽ còn cưới một vị tiểu thư khác trong Hạ phủ, loại bỏ trường nữ Hạ Nguyệt Nhu này ra, vậy hẳn phải là... ảnh hưởng đột nhiên dừng lại trên mặt Hạ Vân Tuệ.

Trong tương phủ chỉ có Hạ Vân Tuệ là có tuổi tác thích hợp nhất, nếu như Nhị hoàng tử nóng lòng muốn hoàn thành việc liên thủ này, thì thật sự chính là nàng ta rồi, nàng thoát thân, Hạ Vân Tuệ sẽ thế vào vị trí của nàng.

Giờ phút này, Hạ Vân Tuệ vẫn còn âm thầm khổ não, mình đã sắp mười sáu tuổi rồi, đến lúc đó phụ thân sẽ chọn cho nàng một mối hôn sự như thế nào?

Nếu như Hạ Vân Tuệ biết, thân phận của nàng sắp có ngày thay đổi nghiêng trời lệch đất, nhất định nàng ta sẽ mừng rỡ như điên đến té xỉu mất.

Đảo mất một cái đã ba ngày trôi qua, Tướng phủ hết sức bình thường, đại phu nhân bị cấm túc, một Hạ Nguyệt Nhu cũng không thể làm dậy nên sóng gió, Lý Nguyệt Kiều cần cù chăm chỉ quản lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, hai vị di nương cùng các vị tiểu thư, cũng không dám sinh sự lung tung.

Dưới sự uy nghiêm của đại phu nhân nhiều năm qua, Tam di nương và Tứ di nương cũng tạo thành tính tình nhất gan sợ chết, cho nên, cho dù là Nhị Di Nương làm chủ không tạo nên sự uy hiếp gì, họ cũng không dám sinh sự, huống chi, bên cạnh Lý Nguyệt Kiều còn có một vị Thất Tiểu Thư xinh đẹp tuyệt trần lại vô cùng thông minh.

Đối với Hạ Vân Nhiễm mà nói, mấy ngày nay quả thật rất yên bình, nhưng nàng lại có cảm giác như một trận gió thổi trước cơn giông tố sắp đến, mà loại trực giác này của nàng chưa bao giờ sai.

Buổi sáng ngày thứ tư, nha hoàn bên cạnh Hạ Huyền vội vã chạy tới Bắc Viện của Tam di nương, nhấn lại lời Hạ Huyền dặn dò, sau một nén hương, Tam di nương dẫn Hạ Vân Tuệ ăn mặc chỉnh tề, ra cửa gặp khách.

Hạ Vân Tuệ được nha hoàn mời đến phòng của mẫu thân, vừa nghe nói muốn nàng ra gặp khách, mặt của nàng trắng bệch thêm mấy phần, nàng có chút kinh hoàng luống cuống nhìn mẫu thân, đột nhiên nước mắt lăn xuống, nghẹn ngào nói, “Mẫu thân, nữ nhi không xem mắt, nữ nhi không muốn lập gia đình đâu.”

Tam di nương cũng đã đỏ vành mắt, biết người mà nữ nhi gặp hôm nay, chính là trượng phu tương lai của nàng, bà đưa tay ôm nữ nhi khóc rống lên, “Vân Tuệ, con gái tốt của ta, mẫu thân cũng luyến tiếc con nhiều lắm!”

Hạ Vân Tuệ cắn môi, mặt không cam lòng, nàng sẽ phải lập gia đình sao? Phụ thân sẽ tùy tiện định cho nàng một mối hôn sự sao? Không, nàng không muốn gả cho một gia đình sĩ tộc xuất thân thấp kém, nàng còn muốn chờ thêm chút nữa, có lẽ nàng sẽ được Quý công tử hào môn tới cửa cầu hôn, chỉ cần đợi thêm một năm nữa thôi.

Lúc này mười tuổi của nàng là Hạ Vân Lệ cũng chạy vào, vừa nghe nói phụ thân chỉ hôn cho tỷ tỷ mình rồi, nhất thời nàng cũng đau lòng không dứt, nàng giống như nhìn thấy số mạng của mình sau vài năm nữa từ chuyện của tỷ tỷ, khiến cho nàng cũng cảm thấy kinh hoàng, một thứ nữ Tướng phủ không đủ xuất sắc, thì phải làm thế nào để thay đổi vận mệnh của các nàng đây?

“Vân Tuệ, mau mau ngồi xuống, mặc kệ phụ thân chỉ định hôn sự với nhà nào cho con, con vẫn phải ăn mặc thật đẹp đi ra ngoài gặp người ta.” Sau khi Tam di nương đau lòng, vẫn không quên chính sự, mặc kệ như thế nào, con gái của bà đi ra ngoài gặp gia đình bên nhà chồng đều phải giữ thể diện.

Bà cắn cắn răng ngà, lấy ra đồ cưới trước kia của mình, cầm ra không ít trâm cài đẹp mắt, những thứ này đều là đồ bà mang từ nhà mẹ đẻ tới, lúc đầu gả vào Tướng phủ, đồ cưới mẫu thân cho cũng không kém, vừa đúng lúc này có thể cho nữ nhi dùng tới.

Mặc dù đáy lòng Hạ Vân Tuệ tràn ngập thất vọng, nội tâm cũng oán hận, nhưng vẫn để mặc mẫu thân và em gái cùng nhau trang điểm cho nàng, nha hoàn cầm bộ đồ mới chưa mặc bao giờ đứng ở một bên. Trang điểm thật nhẹ nhàng xong, gương mặt thanh tú của Hạ Vân Tuệ càng tăng thêm cảm giác xinh đẹp rực rỡ, làn váy màu xanh lam thêu cảnh nhu uốn lượn kéo dài trên đất, tóc dài đen bóng, trên đầu búi tóc theo kiểu Ô Mạn Kế, cài trâm bạch ngọc hồ điệp tung cánh, mặc trang phục lộng lẫy lên người, Hạ Vân Tuệ cũng là một mỹ nhân, mặc dù so ra thì vẫn còn kém Hạ Nguyệt Nhu khuyênh quốc khuyênh thành tuyệt sắc khó cầu, không bằng Hạ Vân Nhiễm xinh đẹp dịu dàng như ánh trăng mùa thu, nhưng vẫn có nét khuê tú đoan trang thực nhả.

Trang điểm xong xuôi, lần này nha hoàn trực tiếp đến gọi người, “Tam phu nhân, khách sắp tới rồi, xin Tam phu nhân dẫn theo Tam Tiểu Thư đến phòng khách gặp khách ạ!”

Tam di nương Tổng thị đỡ Hạ Vân Tuệ ra ngoài, nha hoàn người làm trong phủ rồi rít nhỏ giọng bàn luận, cũng biết có lẽ là Hạ Vân Tuệ chuẩn bị gặp vị hôn phu rồi.

Trong Đông sương phòng, đại phu nhân nghe được tin tức này, khóe miệng rất khinh thường nhếch lên, “Lão gia cũng thật là, chuyện lớn như vậy cũng không thương lượng với ta một chút, dù gì Vân Tuệ này cũng là một tay ra dạy dỗ lớn lên.”

Hạ Nguyệt Nhu đang cầm một ly trà sâm, uống cực kỳ ưu nhã, mím môi cười một tiếng nói, “Mẫu thân, cũng không phải là gia tộc hiển quý gì, cứ để kệ Tam di nương đi!”

“Nói cũng phải, ta cũng vui vẻ thanh nhàn.” Đại phu nhân hừ một tiếng, nhìn dung nhan xinh đẹp của nữ nhi, tưởng tượng, không lâu nữa, Nguyệt Nhu cũng nên xuất giá rồi!

Nhưng mới nghĩ như vậy, nha hoàn liền đi vào mời, “Đại phu nhân, đại tiểu thư, lão gia mời các vị đến đại sảnh tiếp đãi khách ạ.”

Sắc mặt đại phu nhân không khỏi ngẩn ra, chẳng lẽ Hạ Vân Tuệ gả cho người cũng có chút thân phận? Lại muốn bà phải ra ngoài đón tiếp?

Hạ Nguyệt Nhu ngược lại rất thích xem mấy chuyện náo nhiệt như vậy, nàng lười kéo mẫu thân nói: “Mẫu thân, mau đi thôi! Chúng ta a ngoài xem một chút.”

Nam sương phòng, Lý Nguyệt Kiều nghe được tin tức này, không khỏi cảm thấy kinh hãi, bà thật sự chẳng hay biết gì! Nói thế nào thì hiện giờ bà cũng là chủ mẫu trong nhà, chuyện quan trọng như vậy, tại sao lão gia lại không thương lượng với bà một tiếng?

Đúng lúc này Hạ Vân Nhiễm đang ngồi chơi trong đại sảnh, thấy Lý Nguyệt Kiều giật mình, nàng lại rất bình tĩnh, nàng đã lường trước lần này không phải công tử dòng dõi bình thường, mà là Nhị hoàng tử cầm theo thánh chỉ tứ hôn của Hoàng Thượng ban đến! Nếu chỉ là một gia tộc bình thường, làm sao phụ thân có thể không bàn bạc với Nhị Di Nương được? Mà ông đường đường là Hạ tướng lại đi lo liệu hôn sự của một thứ nữ sao?

“Mẫu thân, lát nữa người đến đại sảnh xem một chút đi! Đừng để cho người ta nghĩ rằng chúng ta làm mất lễ nghĩa.”

“Phụ thân con cũng không nói cho ta biết một tiếng.” Lý Nguyệt Kiều có chút oán giận buồn bực nói.

“Tóm lại, mẫu thân vẫn nên đi xem một chuyện thì tốt hơn.” Hạ Vân Nhiễm khuyên nhủ.

Lý Nguyệt Kiều suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói, “Không tệ, ta vẫn nên đi xem một chút.”

Trong đại sảnh, đại phu nhân và Hạ Nguyệt Nhu đi vào, đôi mắt Hạ Vân Tuệ sưng đỏ, thỉnh thoảng cảm khăn lụa lau nước mắt, nhẹ nhàng thút thít. Tam di nương tò mò muốn hỏi thăm bối cảnh của vị hôn phu, nhưng cho dù bà hỏi tất cả nha hoàn, cũng không có tin tức gì, thấy đại phu nhân đi vào, bà vội nhiệt tình tiến lên đón nói: “Tỷ tỷ, tỷ đã tới, chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây!”

Đại phu nhân lắc lắc đầu nói, “Ta cũng không biết!”

“A, tỷ tỷ, tỷ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ lão gia chưa từng đề cập với tỷ sao?” Tam di nương vô cùng giật mình.

Hạ Vân Tuệ ngồi nghe bên cạnh, hôn sự của mình lại không được coi trọng như thế, nước mắt như những hạt trân châu, nghẹn ngào tuôn mãi không thôi.

Từ di nương cũng dẫn Hạ Vân Tích tới đây, dù sao cũng đều là di nương, bình thường hai người qua lại không tệ, nếu bà không xuất hiện an ủi một tiếng, cũng không ra sao cả, chỉ là, bà càng tò mò hơn, Hạ Vân Tuệ sẽ được gả cho một gia đình như thế nào?

Đúng lúc này, ngoài cửa chính có động tĩnh, ngay sau đó, Hạ Huyền mặc triều phục màu tím đi vào, khí vũ hiên ngang, một đám nữ quyến trong đại sảnh cũng ngẩng cao đầu, chen lấn muốn nhìn vị nam tử sau lưng ông, nhưng, lại nhìn thấy một vị công công trẻ tuổi, trắng trẻo không để râu. Vị công công này mặc áo gấm Vân Nam, đầu đội cung mạo, cả người có một cỗ khí thế không nói ra được, ở sau lưng công công, lại là một vị công công mặt trắng còn trẻ khác, trên tay nâng một cái khay dài màu vàng, trên đó dường như để một cuộn thánh chỉ.

“Vân công công, xin mới.” Hạ Huyền vào sảnh trước, đưa tay mời công công nói.

Vân công công vội trả lời, “Hạ tướng không cần khách khí.”

Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều choáng váng, đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nhà chồng của Hạ Vân Tuệ không tới?

Anh mắt Hạ Huyền dịu dàng nhìn Hạ Vân Tuệ mấy lần, sau đó đứng đầu, cất cao giọng nói với một đám nữ quyến đang vây người chờ phía sau, “Mau cùng ta nghênh đón thánh chỉ.”

Thánh chỉ? Toàn bộ chủ tử nhà hoàn trong phòng khác hoảng sợ quỳ xuống, Hạ Huyền đột nhiên vén lên áo bào, quỳ gối dẫn đầu.

Đại phu nhân và đại tiểu thư nhìn chăm chú một cái, đều thấy kinh ngạc, Hạ Vân Tuệ càng thêm bối rối, vội vàng quỳ xuống, cúi đầu lắng nghe thánh chỉ.

Chỉ thấy vị công công này hết sức cẩn thận cầm lên quyển trục, trải ra, giọng nói bén nhọn hết sức thanh thúy thì thầm, “Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Được biết Chi nữ Tể Tướng Phủ Hạ Huyền, là Hạ Vân Tuệ, tài giỏi hào phóng, ôn lương(*) đôn hậu, tướng mạo xuất chúng, Thái hậu và trẫm nghe được quá mức vui mừng. Nay Nhị hoàng tử vừa đến tuổi kết hôn, muốn chọn ra hiền nữ phù hợp. Nhân Hạ Vân Tuệ cũng đã đến tuổi dục tử, phù hợp với Nhị hoàng tử, vì mến mộ vẻ đẹp giai nhân, đặc biệt gả Hạ Vân Tuệ cho Nhị hoàng tử làm trắc phi. Tất cả lễ nghi, giao do Lễ bộ cùng Khâm Thiên Giám giám thị và tổ chức, chọn ngày tốt thành hôn. Bỏ cáo thiên hạ, toàn gia lãnh chỉ. Khâm thủ.”

(*)*Ôn lương: Ôn hòa lương thiện.*

“Thần tiếp chỉ.” Hạ Huyền lên tiếng đáp, đứng dậy, hết sức cẩn thận nhận lấy thánh chỉ, vậy mà, ở phía sau hần, mọi người không dám tin những gì mình nghe được, đặc biệt là Hạ Vân Tuệ và Tam di nương, hai mẹ con cũng ngây ngốc đứng một chỗ, kinh ngạc không kịp phản ứng.

Phu quân của Hạ Vân Tuệ không phải là người tầm thường, mà là Nhị hoàng tử Hiến Viên Trám.

Hạ Vân Tuệ “ừm” một tiếng, như muốn té xỉu, cũng không phải bị sợ, mà là vui mừng quá độ, Hạ Vân Tích, Hạ Vân Lệ cũng đều ngây người, nếu như không phải là chính tai nghe đạo thánh chỉ này, làm sao họ dám tin là Hạ Vân Tuệ được gả cho Nhị hoàng tử làm trắc phi?

Hạ Nguyệt Nhu gắt gao cắn môi, mới không khiến cho mình run rẩy, Nhị hoàng tử không cười Hạ Vân Nhiễm, đảo mắt một cái lại cười Hạ Vân Tuệ? Nàng cho là một Hạ Vân Nhiễm đã mất đi cơ hội, lại không ngờ được tiện nghi cho thứ muội Hạ Vân Tuệ này?

“Tạ Hoàng Thượng... Tạ Hoàng Thượng... Tạ Long ân.” Tam di nương mừng đến liên tiếp khấu đầu mấy cái, đến tạ ơn cũng run rẩy.

Ánh mắt Hạ Huyền trầm xuống, nhìn phía sau Hạ Vân Tuệ lại ngờ ngác không biết đường tạ ơn, thật là làm hấn mắt mặt, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm nói: “Đưa Tam Tiểu Thư đi về nghỉ trước, mọi người lui ra.”

Hạ Vân Tuệ chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, nhưng bên cạnh đó, cũng là mừng như điên, Nhị hoàng tử, nàng được gả cho Nhị hoàng tử làm trắc phi, đây là chuyện mà nàng có năm mơ cũng không dám nghĩ đến, nàng lại có phúc khí như vậy...

Hạ Vân Tích ở phía sau, một đôi trong veo tràn đầy đồ kỵ và không cam lòng nhìn chăm chăm Hạ Vân Tuệ trước mặt, như muốn toát ra oán hận, tại sao không phải là nàng? Tại sao người mà Nhị hoàng tử chọn lại không phải là nàng?

Hạ Vân Lệ tuy là muội muội ruột của Hạ Vân Tuệ, nghe được tỷ tỷ sắp gả cho Nhị hoàng tử, trong lòng cũng dâng lên đủ loại cảm giác không rõ là tư vị gì, sao chuyện tốt như thế này lại không tới lượt nàng?

Tam di nương thực sự mừng muốn phát điên rồi, cả người bà đều rơi vào trạng cảm giác lâng lâng, bà chắc chắn oán hận đã nhiều năm, rốt cuộc có thể buông thả rồi, bà cảm thấy vô cùng vinh quang, nữ nhi bà sinh ra lại có thể gả vào hoàng gia.

Vậy mà, đang lúc trong đại sảnh là một mảnh kinh ngạc sững sờ, thì ở cửa chính lại có thêm hai người nữa vén áo tiến vào, nhìn trang phục kia giống y như đức với vị Vân công công trước mặt này. Xem xét thấy lại là người trong cung tới, việc này khiến cho Hạ Huyền cùng Vân công công đang uống trà trong đại sảnh cũng đứng dậy, vừa nhìn, lại không ngờ được, người tới hẳn là Liên công công bên cạnh Hoàng Thượng, đây chính là Nhất Phẩm công công trong cung nha! Còn tôn quý hơn cả Vân công công mấy phần.

Hạ Huyền và Vân công công nhìn chăm chú một cái, lập tức ôm quyền ra nghênh đón, “Liên công công, ngài tới có việc sao?”

Liên công công cười mị mị ôm quyền đáp lễ với bọn họ, thờ dài nói: “A, ta là phụng hoàng mệnh, đến Tướng phủ tuyên chỉ.”

“Vây xin mời... xin mời vào.” Hạ Huyền lập tức nở nụ cười bước ra đón hấn vào sảnh, trong lòng lại vô cùng hoảng sợ, nhất thời mồ hôi lạnh tuôn khắp người, chẳng lẽ Nguyệt Nhu được gả cho Thái tử?

Hạ Nguyệt Nhu cũng khẩn trương nắm chặt tay của mẫu thân, kích động nhìn công công đi tới, nghĩ thầm, có phải hay không đây là thánh chỉ ban cho nàng? Có phải là Thái tử hay không? Rốt cuộc Hạ Nguyệt Nhu vẫn hi vọng Thái tử an ổn ngồi trên vị trí của ngài, nàng không quan tâm nhân phẩm của Thái tử như thế nào, tài năng ra làm sao, chỉ cần hấn đối xử tốt với nàng, cho nàng vinh hoa phú quý, thân phận và quyền lợi, thì nàng sẽ yêu hấn.

Mọi người trong đại sảnh vừa mới hồi hồn từ trong khiếp sợ, lại thấy thêm một người trong cung nữa đến, không khỏi kinh hãi, chỉ thấy ánh mắt Liên công công ngay quét qua một nhóm người trước mắt, hỏi Hạ Huyền, “Xin hỏi Hạ tướng, Thất Tiểu Thư ở đây không?”

“Ồ! Thân thể tiểu nữ khó chịu đang ở hậu viện nghỉ ngơi.” Hạ Huyền nghe được, lập tức thờ dài một hơi, vậy là thánh chỉ ban hôn với Long Hầu phủ rồi.

Liên công công vội nói, “Vây mau mời đi ra tiếp chỉ đi!”

Hạ Huyền gật đầu một cái, ra hiệu bằng mắt với Lý Nguyệt Kiều, Lý Nguyệt Kiều nào dám chậm trễ, vội dẫn hai nha hoàn liên tục bước thật nhanh khỏi phòng khách, đi Nam sương phòng.

Mà tia thất vọng chiếu rõ ràng vào đáy mắt Hạ Nguyệt Nhu, thì đây là thánh chỉ ban hôn cho Hạ Vân Nhiễm.

Trong vườn hoa Nam sương phòng, Hạ Vân Nhiễm cũng không biết chuyện đã xảy ra ở phòng khách, nàng đang nhàm chán chơi đùa với bướm bướm! Đột nhiên giọng nói vội vàng của Lý Nguyệt Kiều truyền đến từ hành lang bên kia, “Nhanh đi mời Thất Tiểu Thư vào trang điểm, nhanh lên.”

Nha hoàn được ra lệnh chạy vội thờ không ra hơi, vừa chạy, vừa gọi, “Thất Tiểu Thư, Thất Tiểu Thư ngài ở đâu?”

“Ta ở đây!” Hạ Vân Nhiễm bước từ trong vườn hoa ra.

“Nhanh... Thất Tiểu Thư, ngài có thánh chỉ ban đến, lão gia bảo người nhanh chóng đến đại sảnh!” Nha hoàn thờ hồn hấn đứt quãng nói.

Hạ Vân Nhiễm kinh ngạc, thánh chỉ? Sao nàng lại có thể có thánh chỉ? Rất nhanh nàng liền nghĩ ra, đại khái là Long Diệu đã cầu Hoàng Thượng rồi đi! Thật đúng là bất thành linh.

“Nhanh, nhanh đi lấy hộp trang sức của tiểu thư ra.” Sau đó Lý Nguyệt Kiều thúc giục, cũng không kịp thay quần áo nữa.

“Mẫu thân, không cần, chúng ta đến đại sảnh luôn đi!” Hạ Vân Nhiễm cười lắc lắc đầu, cũng chỉ là nhận thánh chỉ, mặc quần áo gì cũng không quan trọng!

“Vây... Vây đi nhanh lên!” Lý Nguyệt Kiều thờ dài một hơi nói, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Hạ Vân Nhiễm vội vã theo sau Lý Nguyệt Kiều chạy tới đại sảnh, chỉ thấy hai vị công công đang uống trà, đều hết sức kinh ngạc đưa ánh mắt quan sát về phía này, bọn họ thật muốn nhìn xem, cô gái có thể khiến cho Thế tử Long Hầu phủ coi trọng, sẽ có dáng dấp xinh đẹp như thế nào, chỉ thấy thiếu nữ theo Lý Nguyệt Kiều tới, trên người mặc váy gấm màu lá sen, khoác bên ngoài sa mỏng màu xanh nhạt thêu dây leo uốn lượn, thanh lịch như cúc, gương mặt như bạch ngọc, trong trắng lộ hồng(*), tự nhiên như thế, lại hồn nhiên mà có như vậy. Khuôn mặt không lớn, nhỏ nhắn hạt dưa, kết hợp với ngũ quan xinh xắn, quả nhiên là mỹ nhân hiếm thấy.

(*)*Trong trắng lộ hồng: Mặt trắng mịn má hồng hào.*

Hạ Vân Nhiễm cúi đầu khép mắt, đứng ở sau lưng Hạ Huyền, không thấy rõ mắt của nàng, chỉ để cho người ta mơ hồ nhìn thấy một hàng lông mi dài xinh đẹp, vừa dày vừa cong. Chớp chớp, giống như cánh bướm nhẹ nhàng.

Mà cái mũi của nàng, khéo léo tựa như gương mặt bạch ngọc của nàng, vừa cao vừa thẳng, là vẻ đẹp hoàn mỹ khiến người ta sợ hãi. Phía dưới là đôi môi mềm mại, rõ ràng không có thoa son, lại đỏ thắm căng mọng mềm mại như vậy, quả thật còn tươi đẹp hơn cả anh đào cuối mùa.

Quả nhiên là một báu vật tuyệt hảo, mặc dù hai vị công công ở trong cung đã được thấy vô vàn mỹ nhân, nhưng khi trông thấy Hạ Vân Nhiễm, vẫn không nhịn được khen một tiếng.

“Đây là thất nữ nhi Vân Nhiễm của ta.” Hạ Huyền giới thiệu.

Liên công công vội đặt ly trà xuống, không dám chậm trễ chút nào, lập tức đứng dậy hơi cúi chào nàng, quay đầu lại cầm lên thánh chỉ trên khay tiều công công đang bê, chuẩn bị đọc.

Hạ Huyền và một đám chủ tớ quý xuống tiếp chỉ lần nữa.

“Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Được biết Chi nữ Tể Tướng Hạ Huyền là Hạ Vân Nhiễm, thành thạo hào phóng, ôn lương đôn hậu, tướng mạo xuất chúng, Thái hậu và trăm nghe được quá mức vui mừng. Nay Thế tử Long Hầu phủ vừa đến tuổi kết hôn, muốn chọn ra hiền nữ phù hợp. Nhân Hạ Vân Nhiễm cũng đã đến tuổi dục tử, phù hợp với Thế tử Long Hầu phủ, vì mến mộ vẻ đẹp giai nhân, đặc biệt gả Hạ Vân Nhiễm cho Thế tử Long Hầu phủ là Long Diệu làm chính thê. Tất cả lễ nghi, giao do Lễ bộ cùng Khâm Thiên Giám giám thị và tổ chức, chọn ngày tốt thành hôn. Bỏ cáo thiên hạ, toàn gia lãnh chỉ. Khâm thủ.”

Hạ Huyền nghe xong, vội vươn tay tiếp chỉ, Liên công công lập tức nói: “Hạ tướng, chúc mừng chúc mừng, hôm nay quả thực là song hỉ lâm môn a! Hai vị tiểu thư được Hoàng Thượng ban thưởng nhân duyên cùng một ngày, thật là có phúc.”

“Hoàng ân chiếu rọi Tướng phủ, là phúc khí Thánh thượng ban!” Hạ Huyền chấp tay ôm quyền, làm một thủ thế Tạ Thiên.

“Hai vị công công, mời ngồi xuống, tiếp tục uống ly trà.”

“Hạ tướng, cũng không cần nữa, trong cung còn có việc, Dương quý phi vẫn chờ ta về để sai khiến!” Vân công công ôm quyền nói.

“Đúng vậy! Ta cũng nên trở về bên cạnh Hoàng Thượng phục mệnh.” Liên công công cũng tỏ ý muốn rời đi.

“Tất nhiên như thế, vậy liền không giữ hai vị nữa, đi đường cẩn thận.” Hạ Huyền ngẩng mặt cười, lúc này, Lý Nguyệt Kiều lặng lẽ lấy ra hai hà bao nặng trĩu, Hạ Huyền nhận lấy nhét vào hai tay vị công công, “Chỉ là chút thành ý, mong rằng công công không chê.”

Hai vị công công nắm chặt phân lượng trong tay, thì biết rõ là không ít, liền cười lên, “Đa tạ Hạ tướng giữ lại, xin dừng bước.”

Hai vị công công cùng rời đi, khi đến cửa phủ thì hai người cùng nhau quay đầu lại liếc mắt nhìn, Vân công công thở dài nói, “Tướng gia quả nhiên là người có phúc a! Trong vòng một ngày gả đi hai nữ nhi, còn đều là Hoàng Thượng làm chủ hôn, từ cổ chí kim, cũng ít thấy ai được ân sủng như này.”

“Đó là vì Hạ tướng sinh được hai nữ nhi tốt, nhưng trong phủ vẫn còn Đại tiểu thư kia chưa có hôn phối! Không quá hai năm nữa, chẳng phải là còn có một việc hôn sự nữa sao?”

“Cứ nhìn vào việc Đại tiểu thư này mới là dòng chính nữ Tướng phủ, khẳng định nhân duyên tương lai không cạn, có lẽ sẽ là Phụng Hoàng chi mệnh.”

Hai vị công công hàn huyên một lát, liền lên xe ngựa của mình rời đi.

Mà ở trong đại sảnh, Hạ Huyền nhìn hai nữ nhi được ban hôn, lòng tràn đầy vui mừng, một là trắc phi của Nhị hoàng tử, một là chính thê của Thế tử Long Hầu phủ, đều là chuyện vô cùng vinh dự.

Vào lúc này Hạ Vân Tuệ mới phục hồi tinh thần từ trong vui mừng, ánh mắt không khỏi tràn đầy vẻ hả hê, Hạ Vân Nhiễm cũng chỉ là Thế tử phi, mà nàng lại được gả vào Hoàng thất, so với thân phận của nàng (*Vân Nhiễm*) thì cao quý hơn không ít!

Mặc dù còn chưa vượt qua được Vân Nhiễm, nhưng nội tâm nàng đã sớm tạo thành đổ kỵ và không cam lòng, giờ phút này, có cơ hội cho nàng ta hành diện, sao có thể bỏ qua cho Vân Nhiễm được?

“Chúc mừng Thất muội! Sắp trở thành Thế tử phi Long Hầu phủ.” Nàng cười khanh khách đi tới, cường điệu nhấn mạnh ba chữ Thế tử phi, ý vị giễu cợt vô cùng rõ ràng.

“Là muội muội phải chúc mừng tỷ tỷ mới đúng, trở thành trắc phi Nhị hoàng tử rồi.” Hạ Vân Nhiễm mỉm cười, cũng nhấn mạnh hai chữ trắc phi kia.

Hạ Vân Tuệ hừ nhẹ một tiếng, có vẻ vô cùng xem thường, trắc phi thì như thế nào? Còn không phải là dè dặt Thế tử phi là người sao?

Bên cạnh, Hạ Vân Tích và Hạ Vân Lệ vừa đổ kị lại vừa hăm dọa, coi như có đủ mọi loại cảm giác khó chịu, mà đại phu nhân thì đã sớm lôi kéo Hạ Nguyệt Nhu rời đi, lúc này, đại phu nhân không hy vọng Hạ Nguyệt Nhu phải chịu thêm kích thích nữa.

Đang lúc Hạ Huyền tính toán để mọi người tản đi, lại nghe bên ngoài có gia đình vội vàng vàng đi vào, “Bẩm lão gia, ngoài cửa có quân gia của Long Hầu phủ tới bái kiến.”

Hạ Vân Nhiễm vừa nghe là Long Hầu phủ, trong lòng khẽ nhảy, lại không lý giải được sự vui mừng đang dâng lên, chỉ là, nghe gia đình nói, là quân gia tới, như vậy khẳng định Long Diệu không tới.

Hạ Huyền tự nhiên không dám chậm trễ, vội nói “Mau mời họ vào.” Quay đầu lại gọi Lý Nguyệt Kiều sai người chuẩn bị nước trà.

Chỉ thấy dẫn đầu đoàn người là một nam tử trung niên mặc áo gấm màu xanh thẫm cất bước đi vào, vậy mà, cũng không chỉ một mình hắn tới, mà là một đoàn người. Dài đến mức nào? Nhìn nét mặt của tất cả mọi người trong đại sảnh thì biết.

Chỉ thấy tám cái rương nặng đến trăm cân, cứ bốn người khiêng một cái, nhất thời khiến phòng khách Hạ tướng phủ vốn đang đông người cũng trở nên chật chội thêm.

Hạ Huyền tròn mắt nhìn, Long Hầu phủ lại mang sớ lễ cầu hôn đến đây? Hắn bật cười nói với vị quân gia dẫn đầu đến đây, “Không biết vị quân gia đây xưng hô như thế nào?”

“Lý Thạc bái kiến tướng gia.” Quân gia hết sức chu đáo hành lễ.

“Lý quân gia, những thứ này là...” Hạ Huyền đưa tầm mắt nhìn sang tám cái rương đặt trong sảnh tiền, người trầm ổn bình tĩnh như ông cũng không che giấu được sự ngạc nhiên.

“Ồ! Đây là Thế tử gia đưa một phần sớ lễ đến trước, đợi một tháng sau, Thế tử sẽ tự mình tới cửa cầu hôn.” Quân gia cười ha hả nói.

Một phần sớ lễ?

Những lời này khiến mọi người khiếp sợ, tám cái rương này nhìn đều không nhẹ, nhưng đối với Long Hầu phủ mà nói, vẫn chỉ là một phần sớ lễ đầu tiên, ý là một tháng sau, lúc Long thế tử cầu hôn còn có thể tiếp tục đưa đến?

Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm nở nụ cười, nàng thật đúng là không biết Long Hầu phủ Tài Đại Khí Tho (*), như thế!

(*) Tài Đại Khí Tho: Ý chỉ giàu sang, nhiều tiền của nhưng lại khoe khoang thô tục.

Lúc này Quân gia nói với gia đình sau lưng: “Mở nắp ra để tướng gia xem qua một phen.”

Gia đình nghiêm chỉnh tiến lên mở nắp hòm, ngay tức khắc, ở bên trong bao nhiêu là vàng bạc châu báu, lấp la lấp lánh, kỳ trân dị bảo lóe lên như muốn làm mù mắt người trong phòng.

Hạ Huyền cũng khẽ nhếch môi vì kinh ngạc, Long Hầu phủ ra tay thật hào phóng, hẳn chỉ là nhàn nhạt liếc qua, cũng đủ rõ những thứ châu báu này, món món đều giá trị liên thành, toàn bộ là vật thượng đẳng, thậm chí toàn bộ những gì mà Hạ phủ này cất giấu cũng không hơn được những thứ này.

Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm khẽ nhếch lên cười, lúc này, quân gia tiến lên hành lễ với nàng, “Lý Thạc bái kiến Thế tử phi.”

Hạ Vân Nhiễm kinh ngạc, cách gọi thật xa lạ, nàng đưa tay hơi nâng một chút, “Lý quân gia xin mời đứng lên, khiến ông vất vả rồi.”

“Không vất vả, đây là hôn lễ của Thế tử, là tôi tớ trong nhà há có thể nói đến vất vả?” Lý Thạc cười ha ha, cả người nhìn không hề giống một quân gia bình thường, hai mắt lấp lánh có hồn, cư xử khôn khéo, bên trong lại lộ ra cỗ lực lượng hùng hồn, giống như là người luyện võ.

“Lý quân gia, xin mời vào bên trong uống trà.” Hạ Huyền đưa tay mời.

“Không dám, trong phủ còn có việc, lần sau xin phép trở lại đòi ly trà, hôm nay tại hạ cáo từ trước.” Nói xong, ông dẫn hơn hai mươi tùy tùng rời đi, y như lúc tới, ra về rất nhanh nhẹn gọn gàng.

Mà tám rương sớ lễ lưu lại này, khiến cho mấy người ở đây hoa cả mắt, mà Hạ Vân Tuệ mới vừa rồi còn giễu cợt Hạ Vân Nhiễm, chỉ cảm thấy xấu hổ không dứt, tự dưng bị mất mặt, nàng là một Nhị hoàng tử phi, ban hôn cho, nhưng đến nửa cái sớ lễ cũng không thấy, trái lại Hạ Vân Nhiễm, Long Hầu phủ đưa đến sớ lễ vô cùng bạo tay, có thể nói còn phong phú hơn cả hoàng gia!

Hạ Huyền đứng ở trước một cái rương, đưa tay cầm lên một miếng ngọc Lưu Ly màu xanh dương được điêu khắc, trong suốt lóng lánh, điêu khắc tinh xảo lạ thường. Cho dù là ông, cũng hiếm khi có cơ hội nhìn thấy, tim của ông run lên, ở trong mắt người khác, đây chỉ là sớ lễ giá trị trên trời, nhưng ở đáy lòng ông, còn có một tầng suy tư sâu hơn, đây là Long Hầu phủ thể hiện cho ông thấy thực lực, tài lực, còn có nhân lực, vị quân gia vừa rồi đến đây, phát ra khí thế oai hùng, trong phủ sao có thể có vị quân gia với khí thế như vậy?

Hạ Huyền quay đầu lại thận trọng phân phó Lý Nguyệt Kiều nói: “Đem toàn bộ sinh lễ này kiểm đếm lại rồi nhập kho cất giữ, không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được động đến.”

“Đạ, lão gia.” Lý Nguyệt Kiều khom người lĩnh mệnh.

Còn không đợi mọi người nhìn cho kỹ, toàn bộ những món đồ sinh lễ lại được cất kín lại, được gia đình khiêng đi. Sắc mặt của Hạ Vân Tuệ đỏ lên, trong ánh mắt có đủ cả hăm mộ và đồ kỵ, Hạ Vân Nhiễm mỉm cười đi tới bên cạnh nàng, cười nhạt một tiếng, “Tam tỷ, không cần lo lắng, mấy ngày nữa sinh lễ của Nhị hoàng tử cũng sẽ đến, nhất định sẽ phong phú hơn so với Long Hầu phủ.”

Những lời này như vô hình bạt tai đập lễ vào mặt Hạ Vân Tuệ, phong phú? Sinh lễ mà lần này Long Hầu phủ mang tới, nhất thời cho dù là hoàng gia cũng không lấy ra được, huống chi nàng chỉ là một trắc phi, có thể có nhiều sinh lễ phong phú được sao?

Hạ Vân Nhiễm càng rõ ràng hơn, Nhị hoàng tử cưới nàng ta, cũng chỉ là quan hệ lợi dụng hợp tác lẫn nhau với Hạ Huyền, đừng nói đến lễ lớn, có thể đưa ra một chút tiền mừng cũng đã không tẻ rồi, hiện tại là thời điểm Nhị hoàng tử lôi kéo lòng người, chỗ hấn cần dùng tiền còn rất nhiều! Làm sao có thể vì một con cờ mà tiêu tốn quá nhiều được?

Hạ Vân Tuệ càng tức giận hơn, đây mới chỉ là phần sinh lễ thứ nhất, đợi một tháng nữa, Thế tử Long Hầu phủ tự mình tới đây, sẽ còn có phần sinh lễ thứ hai, chắc hẳn cũng sẽ không ít hơn đâu.

Tam di nương đứng một bên, sắc mặt cũng không nén được tức giận, bà lôi kéo nữ nhi nói, “Đi thôi, chúng ta không chấp nhặt với nàng ta, nói thế nào thì nói, con vẫn đường đường là Nhị hoàng tử phi, xét cho cùng thì vẫn mạnh hơn người nào đó chỉ được gả cho một gia tộc bình thường.”

Hạ Vân Nhiễm nghe được, lạnh nhạt không thèm nhìn, dẫn theo đán nha hoàn ra về.

Chuyện tám rương sinh lễ này rất nhanh đã truyền tới phòng đại phu nhân, tách trà trong tay đại phu nhân “choang” một tiếng rơi xuống đất, nước trà bắn vào làn váy bà cũng mặc kệ, chỉ trừng mắt nhìn nha hoàn xác minh hỏi, “Người nói thật sao?”

Bên cạnh đó, giọng nói bén nhọn của Hạ Nguyệt Nhu cũng tò mò hỏi một tiếng, “Người nói cái gì? Long Hầu phủ tặng tám rương sinh lễ?”

“Đúng vậy, nghe quản gia của Long Hầu phủ nói, đây chỉ là một phần sinh lễ đầu tiên mà thôi, một tháng sau, Long thế tử tự mình tới cửa cầu hôn, hình như còn có thể đưa sinh lễ tới nữa.” Nha hoàn đứng bên cạnh bổ sung thêm, cả đôi nàng cũng chưa từng được nhìn thấy nhiều vật phẩm trân quý như vậy, giống như nàng chỉ được nhìn thấy thôi, cũng cảm thấy là một loại vinh dự rồi.

Bọn nha hoàn biết tin tức này đối với đại phu nhân và đại tiểu thư mà nói cũng không phải chuyện vui, quả nhiên, sắc mặt của đại phu nhân và đại tiểu thư sầm lại vô cùng khó coi, họ vội vã thu lại vẻ mặt.

Sắc mặt đại phu nhân đầy nghi vấn, không biết đang trầm tư suy nghĩ điều gì, ở bên cạnh, vẻ mặt Hạ Nguyệt Nhu tràn đầy oán hận, da thịt trắng như tuyết giờ đen như đáy nồi, trong Tướng phủ này đâu có một vị tiểu thư khác gả vào Hoàng thất trước nàng một bước không nói, giờ Hạ Vân Nhiễm lại còn nhận được tám rương sinh lễ nữa?

Cho dù là chuyện nào, thì nàng cũng đều không thể chấp nhận được.

“Mẫu thân, Hạ Vân Tuệ có tư cách gì để làm trắc phi của Nhị hoàng tử?” Hạ Nguyệt Nhu hung hăng khê gọi, đây mới là điều khiến nàng đau lòng nhất.

Đại phu nhân nhíu nhíu mày, đã sớm nghĩ thông suốt, tất nhiên lão gia muốn âm thầm ủng hộ Nhị hoàng tử, giờ đã không thể gả Hạ Vân Nhiễm được nữa, như vậy thì nhất định ông phải chọn một người con gái khác để gả cho Nhị hoàng tử.

“Nguyệt Nhu, đừng nóng vội, đây là một nước cờ phụ thân đi để lót đường cho con, con chớ quên, lúc đầu ta đã nói với con, chỉ là đổi Hạ Vân Nhiễm này thành Hạ Vân Tuệ mà thôi, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến ân sủng sau này của con.” Đại phu nhân khuyên nhủ, chỉ sợ nữ nhi tức đến hồ đồ.

Nhưng trong lòng Hạ Nguyệt Nhu vô cùng oán hận, với nàng mà nói, Hạ Vân Tuệ, cũng chỉ là một người thấp kém không chịu nổi chẳng khác gì nha hoàn trong nhà, tại sao lại có thể gả vào Hoàng thất chứ? Cùng hưởng Phú Quý với nàng sao? Nàng ta thì có tư cách gì?

Nam sương phòng, hôm nay Lý Nguyệt Kiều đúng là vừa oán lại vừa vui, vốn dĩ đạo thánh chỉ đầu tiên, nên đề tên Hạ Vân Nhiễm mới đúng, bây giờ lại đổi thành Hạ Vân Tuệ, tuy nói Hạ Vân Nhiễm cũng không kém hơn, được chỉ hôn cho Long thế tử, còn được nhận sinh lễ nặng như vậy, nhưng thân phận lại chênh lệch cách xa quá, một gả cho hoàng gia, một gả cho Hầu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Nhị hoàng tử uy hiếp

Edít: Gà Mờ

Hạ Vân Nhiễm chậm rãi đi vào đại sảnh, nhìn gương mặt bình tĩnh của Lý Nguyệt Kiều, nàng gọi “Nương.”

Lý Nguyệt Kiều nhìn nàng, thờ dài một tiếng nói: “Vân Nhiễm, con có biết vốn dĩ con phải ở địa vị Nhị Hoàng tử phi chứ không phải Thế tử phi.” Ánh mắt của bà có chút hận sát không thành thép.

“Nhưng con không cần trở thành Nhị Hoàng tử phi, con chỉ thích làm Thế tử phi.” Hạ Vân Nhiễm ngược mắt nói, cười ngọt ngào. Dường như việc Hạ Vân Tuệ trở thành trắc phi của Nhị Hoàng tử không ảnh hưởng gì tới nàng.

Lý Nguyệt Kiều tức đến mức muốn phun máu. Bà đau khổ vất vả bồi dưỡng Hạ Vân Nhiễm chẳng phải chỉ vì muốn sau này có thể sống dựa vào con bé để hưởng phúc sao? Sao con bé lại không biết cố gắng như thế? Vị trí Thế tử phi mà cũng có thể làm nàng vui như vậy?

“Nương đừng tức giận nữa, sẽ không tốt cho cơ thể. Người cũng biết Long Hầu phủ cũng không kém mà!” Hạ Vân Nhiễm an ủi nói.

“Con bảo ta làm sao có thể không tức giận được?” Lý Nguyệt Kiều oán hận nói. Việc Vân Nhiễm không thể trở thành Nhị Hoàng tử phi vẫn khiến bà canh cánh trong lòng.

Hạ Vân Nhiễm thờ dài: “Xin lỗi nương, con biết con đã làm người thất vọng.”

Lý Nguyệt Kiều cũng thờ dài: “Dù sao Long Hầu phủ cũng không làm con mất mặt.”

Hạ Vân Nhiễm cũng rất cảm kích việc này. Đầu tiên Long Diệu xin tứ hôn cùng một ngày, sau đó lại đưa đến tám rương vàng bạc làm sinh lễ để thanh danh của nàng không bị hạ thấp hơn so với Hạ Vân Tuệ.

Hạ Vân Nhiễm cảm ơn, cứ cho là nàng ích kỷ, nhưng ở cái xã hội này, hy sinh quyền lợi của người khác vì lợi ích của bản thân cũng là chuyện thường tình. Nàng chỉ có thể cố gắng hết sức để bồi thường cho bà sau.

Hiện tại, Tướng phủ đã không còn truyền thuyết về Hạ Nguyệt Nhu nữa, Hạ Vân Tuệ nổi danh khắp nơi, Hạ Vân Nhiễm cũng được tứ hôn với Thế tử Long Hầu phủ, thu được một lượng sinh lễ lớn. Tên của hai nàng không chỉ nổi danh trong Tướng phủ mà còn được truyền ra khắp kinh thành, trở thành đối tượng hâm mộ của các tiểu thư khuê các.

Hạ Vân Tuệ trở về phòng, tuy rằng sự việc sinh lễ khiến nàng ta buồn bực rất lâu, nhưng thân phận Nhị Hoàng tử phi lại khiến nàng ta giống như đang nằm mơ, như được nằm trên mây vậy. Nghĩ đến sau này vinh hoa phú quý được hưởng sẽ không ít hơn Hạ Vân Nhiễm, trong lòng nàng ta lấy lại được cân bằng, trên môi luôn nở nụ cười. Thấy nàng được hưởng vinh hoa như thế, ngay lập tức bọn nha hoàn hạ nhân tỏ ra tôn trọng và kính sợ nàng.

Nàng sẽ không còn là Tam tiểu thư không có danh tiếng gì nữa. Nàng là Nhị Hoàng tử phi, dù chỉ là trắc phi, nhưng cũng giết chết không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ đâu.

Tam đi nương nhờ mẫu bằng tử quý, lưng cũng thẳng hơn, trở nên tự tin nói lớn, gan cũng to hơn. Trưa hôm đó bà ta đi tìm Lý Nguyệt Kiều ngay, yêu cầu bà lập tức đưa bạc cho Hạ Vân Tuệ để may sáu bộ quần áo và mua đồ trang sức quý báu, dù sao đây cũng là Nhị Hoàng tử phi của Tướng phủ.

Lý Nguyệt Kiều đi hỏi ý kiến của Hạ Huyền, Hạ Huyền rất vui vẻ đồng ý. Buổi sáng Hạ Huyền đã được người của phủ Hoàng tử thông báo, không ngờ Long Hầu phủ cũng hành động nhanh như vậy, lại cùng xin tứ hôn trong một ngày.

Buổi chiều hôm qua Nhị Hoàng tử nhờ Dương quý phi đi xin Hoàng thượng tứ hôn, lúc ấy Hoàng thượng đã đáp ứng rồi. Nhị Hoàng tử đã hai mươi tuổi, độc thân lâu như vậy đã nên nạp phi từ lâu, so với Thái tử đã có hai trắc phi, Hoàng thượng không có lý do gì để từ chối. Nhị Hoàng tử hợp tác với ông đương nhiên phải hành động nhanh.

Tại sao Long Hầu Phủ lại có tình cờ đến ngày này để tham gia náo nhiệt? Điều này thật sự làm Hạ Huyền nghĩ mãi không ra, ông ta biết về Long Hầu phủ rất ít.

Hạ Vân Tuệ tỉnh tỉnh mơ mơ đã hai ngày, nàng ta mới bắt đầu đi lại trong phủ. mấy năm nay nàng bị Hạ Nguyệt Nhu chèn ép, làm tỷ tỷ lại không bằng thứ muội Hạ Vân Nhiễm khiến nàng ta không can tâm và oán hận cực độ.

Bây giờ, nàng ta mặc quần áo chỉnh tề, xinh đẹp động lòng người đi dạo vườn hoa, đi một lúc thì đến phòng ngủ của Hạ Nguyệt Nhu, khéo miệng cong một chút kéo nha hoàn đi vào trong.

Hai ngày nay Hạ Nguyệt Nhu tức đến mức không muốn ra ngoài, nàng ta cũng biết Hạ Vân Tuệ sẽ không bỏ lỡ cơ hội khoe khoang trước mặt mình, không ngờ nàng còn chưa ra ngoài, Hạ Vân Tuệ đã tìm tới tận cửa.

“Đại tỷ, nghe nói tỷ cảm thấy không được thoải mái, tỷ vẫn khỏe chứ?” Giọng của Hạ Vân Tuệ không còn sự nhu nhược như trước, mà giống như không tước, nàng cảm nhận thể hiện khí thế của nàng ta.

Hạ Nguyệt Nhu cười nhẹ: “Cảm ơn Tam muội đã quan tâm, tỷ chỉ bị chút cảm lạnh, thật ngại vì không thể đến chúc mừng Tam muội.”

“Thân thể Đại tỷ không được khỏe, đương nhiên muội sẽ thông cảm. Chẳng qua muội đến để xin Đại tỷ một món đồ, không biết Đại tỷ có bằng lòng nhường cho muội muội không?” Hạ Vân Tuệ cười nói.

Trong lòng Hạ Nguyệt Nhu không vui, mỉm cười nói: “Không biết Tam muội nhìn trúng thứ gì trong phòng của tỷ?”

“Là thế này, mấy ngày nữa Nhị Hoàng tử sẽ đến phủ, mà tỷ thấy đấy, quần áo bình thường của muội quá giản dị. Muội nghe nói tỷ có một cuộn gấm Tứ Xuyên rất quý, không biết tỷ có bằng lòng từ bỏ thứ mình yêu thích hay không?” Hạ Vân Tuệ nhìn Hạ Nguyệt Nhu chăm chăm, thích thú quan sát vẻ mặt của nàng ta.

Bình thường Hạ Nguyệt Nhu có tiếng hào phóng là do nàng ta thường xuyên tặng những đồ vật khiến nàng ta chúng mắt cho các thứ muội. Bây giờ Hạ Vân Tuệ vừa mở miệng đã đòi gấm Tứ Xuyên mà nàng rất yêu thích, bảo nàng nhường thế nào đây?

“Tỷ nghe nói, không phải nhị di nương đang nhanh chóng may cho muội mấy bộ quần áo rồi đó sao?”

“À, đúng vậy! Tô lụa của phủ chúng ta đều là mặt hàng bình thường, muội là người tiếp đón Nhị Hoàng tử, nếu ăn mặc không tốt chẳng phải sẽ ném hết mặt mũi của Tướng phủ sao? Đại tỷ, tỷ không chịu nhường cho muội muội sao?” Hạ Vân Tuệ lại càng ép nàng.

Hạ Nguyệt Nhu âm thầm cắn răng, xem ra nếu hôm nay nàng ta không giao ra, Hạ Vân Tuệ sẽ đến chỗ phụ thân để nói. Hiện tại vì chuyện của mẫu thân mà phụ thân đã ít quan tâm đến nàng hơn, làm sao nàng có thể để Hạ Vân Tuệ bôi nhọ nàng trước mặt phụ thân được. Nàng đành phải miễn cưỡng cười nói: “Nếu muội đã thích, đương nhiên tỷ sẽ tặng muội, lát nữa tỷ sẽ bảo nha hoàn mang đến phòng của muội.”

“Cảm ơn đại tỷ. Vậy tỷ hãy nghỉ ngơi thật tốt, muội không quấy rầy nữa.” Hạ Vân Tuệ nói xong, đứng dậy dẫn theo nha hoàn rời đi.

Hạ Nguyệt Nhu cắn môi, tức muốn chết, đuổi tay ném gối thêu ở bên người xuống đất, hừ lạnh: “Hạ Vân Tuệ, ngươi đợi đấy, đừng đắc ý. Sớm muộn gì ta cũng sẽ đòi về.”

Hạ Vân Tuệ đâu biết lợi hại trong chuyện mình xuất giá. Bây giờ nàng ta chỉ vui mừng đi khắp nơi thể hiện thân phận. Nàng ta chỉ nghĩ, có lẽ là do lúc Nhị Hoàng tử tới phủ đã bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn đi! Vì vậy mới có thể xin Hoàng thượng tứ hôn. Nàng ta cũng nghĩ tới việc tại sao Nhị Hoàng tử lại không cưới Hạ Nguyệt Nhu, có lẽ vì Hạ Nguyệt Nhu phải gả cho Thái tử. Mặc kệ thế nào đi nữa, Hạ Vân Tuệ vẫn muốn đem khí thế đã bị áp bức mấy năm nay của mình tỏa ra, ai quan tâm thân phận Hạ Nguyệt Nhu về sau sẽ thế nào đâu!

Đương nhiên Hạ Vân Tuệ sẽ không buông tha Hạ Vân Nhiễm, nghĩ đến nàng ta chỉ gả cho Thế tử Long Hầu phủ, nàng lại là trắc phi của Nhị Hoàng tử, cũng đủ để nàng ra oai trước mặt nàng ta rồi.

So với Hạ Vân Tuệ đang tự đắc, Hạ Vân Nhiễm lại có vẻ yên lặng hơn nhiều. Nàng đang đọc sách ở trong viện, sách y học trong Tàng Thư Các của Tướng phủ đều bị nàng lật hết rồi. Dù hiện tại y thuật của nàng không có chỗ để dùng nhưng nàng sẽ không quên tích lũy kiến thức, tri thức chính là sức mạnh!

Hạ Vân Nhiễm cũng đoán được Hạ Vân Tuệ sẽ tới đây nên đã chuẩn bị để làm cho nàng ta không thể đến gần.

Hạ Vân Tuệ vừa mới đến vườn hoa của Hạ Vân Nhiễm, đột nhiên một con nhện đen tự nhiên rơi xuống, suýt nữa rơi trên mũi Hạ Vân Tuệ, nhưng không dọa ngất nàng ta.

Lúc này Hạ Vân Nhiễm đặt sách xuống đi tới cười nói, “Ngại quá, không làm Tam tỷ sợ chứ! Con nhện này là vật nuôi mới của muội, nếu không cẩn thận bị nó rơi xuống mặt thì sẽ hủy khuôn mặt của tỷ mất thôi.”

“A...” Hạ Vân Tuệ hét lên một tiếng, cả người lùi lại phía sau, thét to: “Hạ Vân Nhiễm! Muội nuôi con gì không nuôi, sao lại nuôi nhện? Muội muốn hại chết tỷ sao?”

“Về sau Tam tỷ tới đây cũng nên cẩn thận, nơi này của muội thỉnh thoảng cũng có rắn đấy! Con nhện này chạy ra ngoài chơi, nên đừng để nó làm tổn thương thân thể mảnh mai của tỷ. Dù sao tỷ phải gả cho Nhị Hoàng tử, nhờ tỷ bị bệnh hoặc bị hủy dung, đến lúc đó bị Nhị Hoàng tử từ hôn, tỷ sẽ thật thê thảm.” Hạ Vân Nhiễm mỉm cười nói.

Mặt Hạ Vân Tuệ lập tức biến sắc. Bây giờ thứ nàng ta đề ý nhất chỉ đơn giản là vinh hoa phú quý, tuyệt đối không thể cắt đứt con đường phú quý của nàng ta. Nàng ta vội vàng lùi về sau mấy bước, đúng lúc này có tiếng tê tê phát ra ở bên cạnh, chỉ thấy một con rắn hoa đang treo nửa người trên nhánh cây ở trên đầu nàng ta, thờ ra khí lạnh phả vào mặt nàng.

“Aaaaa...” Hạ Vân Tuệ thét chói tai, không để ý đến thân phận của mình, đẩy nha hoàn ra chạy như điên, nha hoàn của nàng ta cũng sợ tới mức chạy thục mạng phía sau.

Hạ Vân Nhiễm che miệng cười, Tiểu Thất ở phía sau cũng cười theo nói: “Mấy người đó không biết đây là rắn không có độc.”

“Điều đó không quan trọng, quan trọng là ta không thích cãi nhau với người khác.” Hạ Vân Nhiễm thoải mái ngồi xuống ghế dựa, cầm sách lên xem.

Hạ Vân Tuệ thật sự coi Hạ Vân Nhiễm là quái vật, thế không bao giờ bước vào Nam Sương nửa bước. Hiện tại nàng ta chỉ có ở trong phòng đợi Nhị Hoàng tử tới cửa tìm.

Hạ Vân Nhiễm mới nằm xuống một lúc liền có nha hoàn bưng một cái khay phủ khăn gấm đi vào, nói là ở ngoài cửa có người đưa cho nàng, sau đó đặt lên bàn. Hạ Vân Nhiễm cảm thấy kỳ lạ, đây là thứ gì?

Đúng lúc này ở bên trong có tiếng chim kêu, Hạ Vân Nhiễm bỏ khăn ra thì thấy một con chim ưng non ở trong một cái lồng sắt tinh xảo.

Hạ Vân Nhiễm chớp chớp mắt. Ở bên cạnh có một cuộn giấy nhỏ, nàng mở ra xem, trong đó chỉ có một câu: “Thích không? Tặng nàng, Diệu.”

Hạ Vân Nhiễm đỡ trán, Long Diệu tặng nàng một con chim ưng non để làm gì? Để nàng làm mẹ cho con chim ưng này sao? Có điều, Hạ Vân Nhiễm dùng y thuật huấn luyện động vật cũng không phải việc khó, mà con chim ưng này cũng không phải loại bình thường, Hạ Vân Nhiễm càng nhìn càng thấy thích. Nàng thích nhất là khiêu chiến sự khó khăn, càng có tính khiêu chiến nàng càng thích.

Nghĩ tới cảnh tượng sau này nàng sẽ có một con chim ưng làm sủng vật thì sẽ là chuyện oai phong biết mấy!

Mà thật kỳ lạ, tại sao Long Diệu lại biết nàng thích động vật? Tuy mấy ngày nay nàng nuôi mấy con rắn cỏ và mấy con nhện nhưng nàng có nói cho người khác đâu!

Nghĩ tiếp, nàng không thêm để ý, nàng chỉ muốn nuôi dưỡng con chim ưng nhỏ này thôi.

“Ta phải đặt tên cho ngươi! Gọi Tiểu Lôi đi! Tiểu Lôi ơi, về sau phải ngoan ngoãn bảo vệ ta biết không?” Hạ Vân Nhiễm vuốt ve chim ưng nhỏ nói. Hình như nó cũng hiểu, khẽ kêu hai tiếng đáp lại, cặp mắt trở lên cảnh giác nhanh nhạy, tỏ ra sự cao quý cùng kiêu ngạo của loài chim.

Những nha hoàn bên cạnh đều là người của Hạ Vân Nhiễm, thấy nàng thích con chim ưng nhỏ này ngay lập tức cũng không thấy kỳ lạ. Chỉ là, trong lòng các nàng vẫn cảm thấy hơi sợ, tuy con chim ưng này nhỏ nhưng vẫn tạo cho người ta một cảm giác thật kinh khủng!

Ba ngày sau, mới sáng sớm mà bầu không khí của Tử Lăng phủ đã trở lên căng thẳng. Bởi vì hôm nay Nhị Hoàng tử sẽ đến phủ làm khách, Lý Nguyệt Kiều không dám thất lễ, vội sai phòng bếp thịt gà để chuẩn bị.

Trong phòng Tam di nương, vừa mới đưa quần áo mới đến cho Hạ Vân Tuệ, nàng ta không thể chờ đợi muốn thể hiện phong thái trước mặt Nhị Hoàng tử. Nàng ta trang điểm trước gương, chăm chú đeo trang sức, chải tóc đến mức không có một sợi rối, mày liễu, da trắng như tuyết, khiến nàng ta đẹp hơn mấy phần.

Mà nghe nói Nhị Hoàng tử sẽ đến phủ, Hạ Nguyệt Nhu ở Đông sương cũng không dám khinh thường, rửa mặt chải đầu trang điểm một phen. Nàng vốn dĩ đã đẹp, hôm nay nàng càng phải dùng sắc đẹp của mình để hạ nhục Hạ Vân Tuệ.

Hạ Vân Tích và Hạ Vân Lệ cũng âm thầm cạnh tranh, cũng có ý muốn gây chú ý với Nhị Hoàng tử.

Chỉ có Hạ Vân Nhiễm ở Nam sương mặc váy trắng thuần khiết, không chút nóng vội, không trang điểm, càng không định đi ra ngoài.

Đến gần giữa trưa xe ngựa của Nhị Hoàng tử mới tới. Hôm nay Nhị Hoàng tử cũng không ăn mặc đặc biệt, áo bào bằng vải lanh màu xanh đen, bên hông buộc một ngọc bội màu xanh lá hoa văn cao quý, tóc dài như mây, dáng người cao ráo thon gọn, phong thái phi phàm. Hắn vừa xuất hiện đã khiến cho đám nữ nhân đang chờ ở trong sảnh nhìn chăm chú, chiêm ngưỡng phong thái của người trong hoàng thất, xấu hổ đỏ mặt.

Hạ Huyền dẫn Đại phu nhân và mấy di nương, tiểu thư đi nghênh đón. Đại phu nhân mặc trang phục lộng lẫy, vẫn đứng ở bên Hạ Huyền như cũ, lấy tư thái của chủ mẫu đầy Lý Nguyệt Kiều sang một bên.

Cuối cùng Nhị Hoàng tử cũng tới, nếu bà ta là chính thê mà không ra đón sẽ tỏ ra không tôn trọng khách nhân.

Mà ở phía sau Hạ Vân Tuệ có chút lo lắng đứng cạnh Tam di nương. Nàng ta oán hận trừng mắt với Hạ Nguyệt Nhu đang đứng phía trước. Hạ Nguyệt Nhu cố tình trang điểm còn đẹp hơn nàng mấy phần, rõ ràng là muốn giành sự nổi bật của nàng.

Quả nhiên Nhị Hoàng tử liếc mắt một cái liền dừng trên người Hạ Nguyệt Nhu, ánh mắt hân sáng lên đánh giá, trong mắt có chút yêu thích tán thưởng, sau đó ánh mắt hắn vội mà lại bỏ qua Hạ Vân Tuệ, nhìn qua lại trong đám nữ tử, có vẻ đang tìm người.

Rất nhanh hắn tỏ ra không vui hừ lạnh một tiếng: “Tại sao lại không thấy Thất tiểu thư của quý phủ?”

Hắn vừa hỏi lập tức khiến mọi người ngẩn ra, Nhị Hoàng tử lại lên tiếng tìm Thất tiểu thư? Hạ Vân Tuệ âm thầm nghiêng răng, cảm thấy nhục nhã, tui thân cúi đầu, oán hận Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Huyền đứng đầu ho một tiếng nói: “Bẩm Nhị Hoàng tử, hôm qua Vân Nhiễm bị cảm lạnh, không tiện tham gia.”

Nhị Hoàng tử cười lạnh một tiếng, ý vị sâu xa. Nàng không tiện tham gia? Có mà muốn tránh hắn thì có! Sao hắn có thể dễ dàng buông tha cho nữ nhân dám cự tuyệt hắn?

“Vân Tuệ, còn không nhanh tiến lên gặp phu quân tương lai của con?” Hạ Huyền lên tiếng gọi Hạ Vân Tuệ ở đằng sau.

Chân Hạ Vân Tuệ như bị cố định trên mặt đất, trong lòng run rẩy. Nếu không phải Tam di nương đẩy nàng ta một cái thì nàng ta thực sự không có can đảm tiến lên gặp Hiên Viên Trạ. Loại khí thế kinh người này, khiến nàng ta cảm thấy sợ hãi Nhị hoàng tử từ tận sâu đáy lòng. Nàng ta lấy lại bình tĩnh, rồi mới yếu đuối đi tới hành lễ: “Vân Tuệ ra mắt Nhị Hoàng tử.”

Mắt Hiên Viên Trạ híp lại, đánh giá nàng ta, giống như đang nhìn một đồ vật bình thường, mặt không biểu cảm giọng tay nói: “Đứng lên đi!”

Hạ Vân Tuệ vội mỉm cười đứng dậy, trở nên tự tin hơn. Mặc dù nàng ta vẫn không quên được thân phận thấp kém của mình, nhưng nàng ta là người được Hoàng Thượng tứ hôn, ai dám coi thường nàng?

Bàn ăn được đặt ở chính sảnh, đồ ăn rất phong phú. Ngoại trừ lão phu nhân ăn chay và Hạ Vân Nhiễm bị bệnh thì các chủ tử của Tướng phủ đều có mặt. Không khí trong bữa ăn rất căng thẳng, có lẽ là do Hiến Viên Trạm ít khi cười nói đi! Hạ Huyền thử điều chỉnh bầu không khí nhưng lại phát hiện không có kết quả. Bây giờ ông ta chỉ hi vọng Nhị Hoàng tử có thể vui vẻ ăn bữa này.

Hạ Nguyệt Nhu ngồi đối diện Hiến Viên Trạm, đôi mắt quyến rũ mê người, thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình. Nhị Hoàng tử liền nhìn nàng, rồi mới ăn mấy miếng. Hạ Vân Tuệ ở bên cạnh cũng được hán nể tình nhìn một chút, còn Hạ Vân Tích và Hạ Vân Lệ đều trở thành người vô hình, ngay cả một ánh mắt của Nhị Hoàng tử cũng không chiếm được.

Ăn xong Nhị Hoàng tử liền nói muốn đi dạo trong quý phủ một chút. Hạ Huyền muốn đi cùng nhưng lại bị cự tuyệt. Hạ Huyền có chút lo lắng, Hiến Viên Trạm nói đi dạo nhưng thật ra là muốn tìm Hạ Vân Nhiễm tính sổ.

Hạ Huyền sao có thể không biết, Hiến Viên Trạm là người có ân không chắc sẽ báo nhưng có thù thì nhất định phải trả. Bởi vậy ông mới phải gả nữ nhi để lôi kéo hắn. Nếu không ngày hắn lên ngôi, ông có thể thoát được những thủ đoạn ác độc của hắn sao?

Hạ Huyền là Tể tướng Đại Lịch quốc nên áp lực rất lớn. Nếu Thái tử có tính cách giống Nhị Hoàng tử thì đã có thể nắm chắc ngôi vị hoàng đế trong tay. Nhưng con người không ai hoàn hảo, Thái tử lại có khuyết điểm, còn Nhị Hoàng tử lại chuẩn bị tốt, gan dạ sáng suốt, bản lĩnh, quyết đoán, chẳng trách ngay cả Hoàng Thượng cũng hướng về phía hắn.

Bước nhanh ra khỏi chính sảnh, đi trên con đường rắc rối phức tạp dẫn tới vườn hoa, ánh mắt Hiến Viên Trạm lạnh xuống. Hắn đã tới đây mấy lần, đã có thể dễ dàng tìm thấy Hạ Vân Nhiễm ở phòng Nam Sương phía sau vườn hoa, đây là nơi Hạ Vân Nhiễm ở.

Tuy Hạ Vân Nhiễm bị bệnh, nhưng mà nàng không thích ở trong phòng. Nàng thích đến phía dưới tán cây để đọc sách ngủ trưa. Hiến Viên Trạm đi trên con đường mòn của vườn hoa tới đây, nhìn thấy nàng. Ở trên thảm cỏ xanh mướt có một thiếu nữ mảnh mai đang nằm, làn váy kiểu diêm lay động trong gió, mái tóc đen tuyền buông xuống, trên mặt nàng được phủ một dải lụa mỏng màu xanh, nhìn càng thêm dụ người.

Hình như là đang ngủ trưa.

Hiên Viên Trạm giống như một con rắn độc, tiến lại gần không phát ra tiếng động. Đôi mắt lạnh nén giận, nhìn chằm chằm thiếu nữ nhàn hạ này. Nàng còn có thể ngủ được? Càng tới gần, dường như ánh mắt của Hiến Viên Trạm càng bị hấp dẫn.

Được dải lụa màu xanh lá sạch sẽ làm nền, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Hạ Vân Nhiễm trở nên đẹp đến kinh người, nhìn có vẻ yếu đuối nhưng lại khiến người ta cảm thấy không thể xâm phạm.

Hiên Viên Trạm đang ngẩng người nhìn, đột nhiên bàn tay của Hạ Vân Nhiễm kéo xuống dải lụa mỏng, để lộ ra ánh mắt đầy ý cười mỉa mai và rét lạnh như nước giếng khiến Hiến Viên Trạm như bị dội nước lạnh bưng bình.

Hạ Vân Nhiễm chớp chớp mắt, giơ tay che ánh sáng mặt trời, tỏ vẻ mới nhìn thấy hắn, đứng dậy hành lễ: “Thần nữ ra mắt Nhị Hoàng tử.”

Hiên Viên Trạm thấy ánh mắt nàng có hồn, thân thể không yếu, lập tức cau mày hừ lạnh: “Không phải nàng đang bị bệnh sao? Giả bệnh chính là tội lừa gạt.”

Hạ Vân Nhiễm lắc đầu nói: “Nếu Nhị Hoàng tử không tin có thể mời đại phu đến chẩn đoán bệnh.”

Đột nhiên Hiến Viên Trạm tiến lên tới gần nàng, lạnh giọng nói: “Hạ Vân Nhiễm, rốt cuộc nàng đang chơi trò gì? Sao lại đối xử với ta như vậy?”

“Nhị Hoàng tử đang nói gì vậy? Thần đối xử với Nhị Hoàng tử như thế nào?” Hạ Vân Nhiễm chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngây thơ vô tội.

“Đừng có giả ngu, nàng đừng tưởng bản hoàng tử không biết suy nghĩ của nàng. Uống công bản hoàng tử thật lòng với nàng, nàng lại không biết quý trọng.” Hiến Viên Trạm nổi giận dùng dưng nói.

Đôi mắt đen của Hạ Vân Nhiễm chuyển động vài vòng, tỏ vẻ giật mình: “À! Nhị Hoàng tử nói là ngài thích thần nữ sao?”

Hiên Viên Trạm sắp bị tức điên rồi, hắn biết Hạ Vân Nhiễm đang giả ngu, hắn hừ lạnh: “Thu lại vẻ mặt ngây thơ của nàng đi. Hạ Vân Nhiễm, bản hoàng tử sẽ đợi xem. Nàng cho rằng nàng tìm Long Hầu phủ bảo vệ, bản hoàng tử sẽ không thể động đến nàng sao?”

Hạ Vân Nhiễm thấy hắn nói thẳng ra cũng không giả bộ nữa. Dù sao nàng cũng đã đắc tội Nhị Hoàng tử, tiếp tục ra vẻ ngoan ngoãn ngây thơ cũng vô dụng. Chẳng qua nàng cũng không tỏ vẻ sợ hãi, ngẩng đầu nói: “Nhị Hoàng tử không đi chơi với Tam tỷ lại chạy tới nơi này của ta. Ngài không sợ tình ngay lý gian, sẽ lan truyền lời đồn sao?”

“Thì sao? Nàng sợ?” Hiến Viên Trạm thấy nàng không tiếp tục giả bộ nữa, ánh mắt càng thêm lạnh.

“Sợ cái gì? Chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt Nhị Hoàng tử cao quý sẽ quấy rối ta sao?” Hạ Vân Nhiễm cười rộ lên, hai lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện.

Hiên Viên Trạm ngạc nhiên, không ngờ nàng còn nhỏ tuổi mà có thể nói ra lời sắc bén như thế, hắn hừ lạnh: “Hạ Vân Nhiễm, nàng sẽ hối hận. Vốn dĩ vị

trí của Tam tỷ của nàng nên thuộc về nàng.”

Hạ Vân Nhiễm lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Ta không biết nhiều chữ lắm nên không biết hai chữ hối hận viết như thế nào.”

“Có thể xem sách y học phức tạp khó hiểu, vậy mà lại không biết hai chữ hối hận viết như thế nào. Hạ Vân Nhiễm, nàng thật sự không sợ đắc tội ta sao?” Hiên Viên Trạm giận quá hóa cười, hôm nay hẳn cũng biết được, thiếu nữ này tuy tuổi còn nhỏ nhưng miệng lưỡi lại lợi hại, lá gan của nàng lại càng có thể che trời.

Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn hắn, nói: “Nhị Hoàng tử nói sai rồi, chưa bao giờ Vân Nhiễm nghĩ muốn đắc tội ngài.”

“Sự thật là nàng đã đắc tội.”

“Đó chỉ là việc làm bất đắc dĩ, lẽ nào Nhị Hoàng tử cười ta sẽ cho ta vinh hoa phú quý thật sao?” Hạ Vân Nhiễm bình tĩnh nhìn hắn.

Hiên Viên Trạm kinh ngạc, ánh mắt như tia lửa điện nhìn nàng: “Nếu không phải vậy nàng cho rằng vì sao bản hoàng tử phải cười nàng?”

Hạ Vân Nhiễm lại không tiếp tục vấn đề này nữa, nàng cười cười: “Thần nữ chỉ là tiểu thư khuê các, kiến thức hạn hẹp, không hiểu được suy nghĩ của các nam nhân.”

Dù vậy, Hiên Viên Trạm vẫn cảm thấy nàng biết rõ tất cả, từ việc nàng khéo léo tránh nhận sự sùng ái, lại có thể tìm được Long Hầu phủ làm chỗ dựa, hẳn biết Hạ Vân Nhiễm không ngây thơ như bề ngoài, nàng có năng lực hiểu biết kinh người.

Không thể cưới nàng sẽ là một sự tiếc nuối của đời hắn, hắn cắn răng, hạ thấp giọng nói nhỏ đến mức chỉ để hai người nghe thấy: “Hạ Vân Nhiễm, nàng nhớ kỹ cho ta, sớm muộn sẽ có một ngày ta sẽ khiến nàng trở thành nữ nhân của ta.”

Hạ Vân Nhiễm nâng mắt, ánh mắt trở lên lạnh lẽo: “Nhị Hoàng tử, lẽ nào ngài không biết ta sẽ phải gả cho Thế tử Long Hầu phủ sao?”

Hiên Viên Trạm bỏ sung thêm: “Dù cho nàng đã trở thành vợ người khác.” Rõ ràng trong giọng nói kia tràn đầy sự đắc ý.

Đáy mắt Hạ Vân Nhiễm đã đông cứng thành băng, nàng không ngờ Hiên Viên Trạm lại thù hận đến vậy. Nàng chỉ là không muốn gả cho hắn, hắn đã đe dọa nàng. Không, nàng nghĩ đây không phải đe dọa, nếu có một ngày Hiên Viên Trạm trở thành hoàng đế thật, hẳn nhất định thực hiện lời nói ngày hôm nay.

Hạ Vân Nhiễm cúi mắt, giọng lạnh lùng nói: “Mời Nhị Hoàng tử rời đi.”

Hiên Viên Trạm thấy nàng không phản bác, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều. Suýt chút nữa nữ nhân này đã phá tan kế hoạch của hắn, lại còn ép hắn cưới người mà hắn không thích. Sự thù hận này, chỉ có thể để sau khi chiếm lại nàng, từ từ tra tấn mới có thể tiêu tan hận ý trong lòng hắn.

Lúc này từ tán cây lộ ra một cái đầu rắn, nhìn con rắn có vẻ tràn đầy phần hận giống hắn. Nó nhìn chằm chằm Hiên Viên Trạm. Lúc đầu Hiên Viên Trạm hơi hoảng sợ, nhưng ngay lập tức hắn đưa tay bắt đầu rắn, kéo lấy thân rắn, tận hưởng cảm giác trơn trượt trước mặt Hạ Vân Nhiễm xé con rắn thành hai đoạn ném xuống đất, còn đập một phát. Chỉ thấy con rắn vô lực gãy dựa dưới chân hắn, cuối cùng chết đi.

Hạ Vân Nhiễm nổi giận ngay lập tức, đứng giậy tức giận nói: “Người đừng quá đáng.”

Hiên Viên Trạm cong môi cười: “Ta thích nhìn vẻ mặt giận dữ của nữ nhân nhất, đặc biệt là nàng. Vẻ mặt tức giận của nàng càng thêm lấy lòng ta.”

Hạ Vân Nhiễm nắm chặt bàn tay dưới tay áo, đôi mắt tức giận, giống như muốn phóng ra lửa, lộ ra sự tức giận hoang dã.

Hiên Viên Trạm cắn cắn môi mỏng, lạnh lùng nói: “Nói cho nàng biết! Nếu như nàng gả cho ta, ta sẽ cho nàng làm Chính phi. Ta đã từng cho nàng cơ hội nhưng nàng không biết quý trọng. Bây giờ nàng hối hận cũng không kịp rồi.”

“Người tưởng ta thích sao?” Hạ Vân Nhiễm cười lạnh đáp trả.

“Nàng chỉ là một thứ nữ nho nhỏ của Tướng phủ, nàng có khả năng gì sao?” Hiên Viên Trạm khinh thường liếc nhìn nàng.

“Một đóm lửa còn có thể cháy lan cả cánh đồng! Nhị Hoàng tử đừng quá xem thường người khác.”

“Ta sẽ đợi nhìn xem, nàng còn có năng lực gì, tuyệt đối đừng làm cho bản hoàng tử thất vọng. Bởi vì bản hoàng tử cũng thật sự muốn xem bản lĩnh của nàng.” Hiên Viên Trạm cười tà ác khiến cho khuôn mặt tuấn tú của hắn cũng sáng lên.

Chỉ là đối mặt với mỹ nam như vậy, Hạ Vân Nhiễm chỉ muốn cho một đấm, sau đó vung một lần châm độc.

Nhị Hoàng tử ra khỏi Nam Sương của Hạ Vân Nhiễm, do dự một lát, hắn liền đi tới thư phòng của Hạ Huyền.

Ở một góc vườn có một cái bóng của tiểu nha hoàn vụt qua, nhanh chóng chạy về hướng Bắc viện của Tam di nương.

Tam di nương và Hạ Vân Tuệ còn đang chờ Nhị Hoàng tử đến gặp, không ngờ Nhị Hoàng tử lại đi gặp phụ thân.

“Tại sao Nhị Hoàng tử lại không đến gặp ta?” Đấy lòng Hạ Vân Tuệ tràn ngập bi thương và tủi thân.

Đột nhiên Hạ Vân Tuệ nổi điên vơ hết chén trà trên bàn ném xuống đất, tàn nhẫn nói: “Ta biết, trong lòng của hần, ta còn không bằng con tiện nhân Hạ Vân Nhiễm kia.”

Nha hoàn trong phòng sợ tới mức im phăng phắc, Tam di nương đau lòng nhìn nữ nhi, trên mặt cũng đầy vẻ oán hận: “Hạ Vân Nhiễm làm bộ làm tịch giả ốm, rõ ràng là muốn Nhị Hoàng tử đi thăm nàng ta, đúng là khổ nhục kế, đồ lăng lo!”

“Nhị Hoàng tử ngày người ở Nam Suong bao lâu?” Hạ Vân Tuệ hung ác nhìn nha hoàn.

Nha hoàn cân nhắc một chút liền nói: “Khoảng nửa nén hương ạ.”

Hạ Vân Tuệ cắn môi đỏ, hôm nay nàng ta bị nhục nhã đủ nhiều, Tại sao Hạ Vân Nhiễm đã được làm tiểu thư, lại còn cướp đi sự chú ý của hoàng tử? Hơn nữa, mặc dù nàng được phong làm trắc phi nhưng đã mấy ngày qua Nhị Hoàng tử một lễ vật cũng chưa đưa qua, hần còn tặng Hạ Vân Nhiễm một rương vàng bạc châu báu nữa!

Hạ Vân Tuệ từ bi thương sinh oán, từ oán sinh hận, ánh mắt nàng ta lạnh lẽo nói: “Hạ Vân Nhiễm! Sớm muộn gì ta cũng cho người đẹp mặt.”

Lúc Hạ Vân Tuệ chưa đắc thế, có thể an tĩnh làm tiểu thư, một khi đã đắc thế nàng ta có thể biến thành hổ ăn thịt người, đây là sức mạnh của quyền thế.

Tam di nương thấy nữ nhi chịu nhục cũng oán hận, nhưng người bà ta oán chính là Lý Nguyệt Kiều, là một tay nàng ta bồi dưỡng Hạ Vân Nhiễm, bà nhất định sẽ không để nàng ta sống tốt.

Hạ Huyền đang ở trong thư phòng thảo luận chuyện trong phủ với quân gia, có nha hoàn vội vàng xông vào: “Lão gia, Nhị Hoàng tử đã tới đây.”

Hạ Huyền rung mình, cho quân gia lui, ra cửa nghênh đón. Sắc mặt của Nhị Hoàng tử u ám, chắc chắn tâm trạng đang rất tệ, hần đi nhanh vào thư phòng, xốc áo bào ngồi xuống, đôi mắt lạnh lùng nhử chặt, nói với Hạ Huyền: “Hạ tể tướng, ông đúng là sinh ra một nữ nhi tốt.”

Hạ Huyền ngăn ra, lẽ nào Vân Nhiễm đã nói gì đắc tội hần? Hần vội nói: “Tiểu nữ lỡ mạng, thần xin bồi tội với Nhị Hoàng tử.”

Khuôn mặt tuấn tú của Hiến Viên Trạm hiện lên nụ cười lạnh, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hạ Huyền nói: “Hạ tể tướng, ông có thể đáp ứng ta một việc không?”

“Mời Nhị Hoàng tử nói.”

“Thất nữ nhi của người năm nay mới chỉ mười bốn tuổi, theo luật pháp của Đại Lịch, chưa mười sáu tuổi không được phép lấy chồng. Cho nên bản hoàng tử muốn ông đáp ứng với ta, giữ Hạ Vân Nhiễm ở lại phủ hai năm, không được gả cho Long Hầu phủ.”

“Việc này...” Hạ Huyền cả kinh, Hiến Viên Trạm nói gì vậy? Tuy ông cũng biết Hạ Vân Nhiễm không đủ tuổi. Nhưng mà chỉ cần được ban hôn là có thể về nhà chồng.

“Sao vậy? Bản hoàng tử chịu nhục vì nữ nhi của ông, chỉ có yêu cầu này mà ông lại không đáp ứng?” Nhị Hoàng tử cười lạnh.

“Dạ... Thần sẽ suy nghĩ.”

“Không cần suy nghĩ, ông nhất định phải đáp ứng. Ông nên biết, dù thế lực của Long Hầu phủ lớn nhưng cũng chỉ là thần chứ không phải quân.” Nhị Hoàng tử đe dọa.

Đương nhiên Hạ Huyền biết rõ điểm này. Ông ta nghĩ nghĩ, nếu lấy lý do này để cự tuyệt Long Hầu phủ cầu hôn cũng không phải không thể. Dù sao nữ nhi vẫn còn nhỏ, đợi hai năm nữa mới gả chắc Long Hầu phủ sẽ không có ý kiến gì.

“Thần đáp ứng Nhị Hoàng tử, chỉ là không biết Nhị Hoàng tử làm vậy có dụng ý gì?” Hạ Huyền nói nhỏ. Tim lại đập nhanh mấy nhịp, lẽ nào Nhị Hoàng tử vẫn không bỏ được Vân Nhiễm?

“Hạ tể tướng yên tâm, chẳng qua bản hoàng tử chỉ cho một trùng phạt nho nhỏ, không có ý gì khác.” Nhị Hoàng tử lạnh nhạt nói. Nói xong không khỏi nhếch môi hừ một tiếng: “Hạ tể tướng là người thông minh, ông biết tâm bệnh của phụ hoàng ta rất rõ, đã nhìn Long Diệu đến mười tám tuổi rồi.

Sắc mặt Hạ Huyền lập tức căng thẳng, cả đời ông ta dùng trí lực của mình để phỏng đoán quân tâm, cũng suy đoán được năm, sáu phần suy nghĩ của Hoàng thượng. Muốn nói Long Hầu phủ từ thời khai quốc đến giờ chỉ là một Long Hầu phủ đơn thuần thì tuyệt đối không có khả năng. Không ai biết, sau ba trăm năm tích lũy, một Long Hầu phủ nho nhỏ sẽ tích lũy được thế lực như thế nào.

“Hạ tể tướng, ta làm như vậy là suy nghĩ cho Thất nữ nhi của ông. Mấy năm này sẽ có những thay đổi bất ngờ, Long Hầu phủ sẽ xảy ra mưa gió, ông vẫn lên tránh đi miễn cho rước họa vào thân.” Nhị Hoàng tử híp mắt khuyên nhủ.

Trong lòng Hạ Huyền cũng đã có tính toán, hần cười ha hả: “Tạ Nhị Hoàng tử chỉ điểm.”

Ánh mắt Hiến Viên Trạm hiện lên ý cười, đứng dậy phất phất áo gấm trên người nói: “Hôm nay đã thấy Đại tiểu thư của tướng phủ lại càng xinh đẹp, ta đã không thể đợi nổi muốn cưới nàng làm Chính phi ngay lập tức.”

Hạ Huyền vừa nghe liền cười vui mừng, xem lòng của Nhị Hoàng tử vẫn ở trên người Đại nữ nhi.

Nhị Hoàng tử vẫn không tới liếc mắt Hạ Vân Tuệ một cái liền rời đi. Điều này đã khiến Hạ Vân Tuệ rơi từ trên mây xuống đáy vực, nhưng lại đúng ý của một số người.

Đại phu nhân đã bị cảm tức hai tháng nhưng tin tức của bà ta vẫn luôn linh thông, ở bên mỗi người trong phủ đều có cơ sở ngầm của bà ta. Đến chiều tối thì sự tình của Tam di nương đã truyền tới tai bà ta, bà ta cười rộ lên, cũng đến lúc bà ta đoạt lại vị trí của mình rồi.

Lúc trời tối muộn một chút, bà trang điểm một phen, sau đó yêu điệu bưng trà tới thư phòng của Hạ Huyền. Hạ Huyền thấy bà ta có chút không vui, trầm giọng nói: “Bà tối đây làm gì?”

“Lão gia, gần đây trong phủ có nhiều việc, Mẫn nhi không thể bỏ ra công sức nên cảm thấy thật cảm kích và xấu hổ.” Đại phu nhân áy náy nói.

“Nếu để bà tới giúp, ta mới lo lắng.” Hạ Huyền lạnh lùng chế giễu.

Sắc mặt Đại phu nhân khế biến đổi, cắn môi, lập tức quỳ xuống trước mặt ông khóc: “Lão gia, ta biết sai rồi, ta biết ta quá tham lam, quá ích kỷ. Lão gia phạt ta, ta không oán không hối hận. Nhưng mà bây giờ Hạ Vân Tuệ phải xuất giá, lão gia ngài cũng biết Hạ Vân Tuệ từ nhỏ tới lớn đều ở bên cạnh ta, ta cũng được coi là một nửa mẹ ruột của nàng. Nữ nhi xuất giá, ông bảo ta làm sao có thể ngồi yên không nhìn đến đây? Lại nói Vân Tuệ là gả đến Hoàng thất, nếu để cho bên ngoài biết hôn sự của nàng là do di nương lo liệu, truyền ra ngoài thì người khác sẽ nói con bé như thế nào chứ?”

Hạ Huyền không phải người hành động theo cảm tính, ông ta sẽ tính toán để mình được lợi nhất. Thật ra ông ta cũng không còn giận Đại phu nhân nữa. Ông là chủ nhân của một phủ, những thủ đoạn của Đại phu nhân ông cũng đã lường trước được, chỉ không nghiêm túc điều tra. Dù sao Đại phu nhân lo cho cái nhà này cũng đã mười mấy năm, không dễ xảy ra chuyện gì lớn. Bên cạnh đó bà làm việc uy nghiêm, thủ đoạn mạnh mẽ, quản lý trong phủ có trật có tự. Nếu không phải bà phạm sai lầm đúng lúc Hạ Vân Nhiễm có thể gả cho Nhị Hoàng tử, ông cần phải tỏ thái độ, diễn kịch cho Hạ Vân Nhiễm xem. Hiện tại người được gả cho Nhị Hoàng tử lại là Tam nữ nhi, đây là hôn sự với hoàng thân quốc thích, nếu để cho nhị phòng xử lý thì đúng là không hợp lý.

Hạ Huyền lại nghĩ, Hạ Vân Nhiễm gả cho Long Hầu phủ. Hiện giờ Long Hầu phủ vẫn là một con sư tử đang ngủ say, đối với cục diện triều đình bây giờ không có ảnh hưởng quá lớn, càng không xen vào tranh đấu giữa Thái tử và Nhị Hoàng tử. Hạ Vân Nhiễm gả qua đó sẽ là một nước cờ rảnh tay, tạm thời không có giá trị lợi dụng, ông cũng không cần để ý tới. Ngược lại quân cờ kế tiếp của ông ta lại nằm trong tay Đại phu nhân, không thể lại lạnh nhạt với bà, đây là lúc giao lại quyền quản gia cho Đại phu nhân.

“Lão gia, ông hãy cho ta một cơ hội nữa, ta tuyệt đối sẽ không làm gì ảnh hưởng đến ông, ta sẽ cẩn trọng xử lý các việc trong phủ để ông yên tâm khi ở trong triều, cầu ông tha thứ ta cho ta đi!” Đại phu nhân thấy ánh mắt Hạ Huyền ôn hòa thì biết có hy vọng, càng khóc to hơn.

Hạ Huyền thở dài một cái nói: “Đứng lên đi! Một đương gia chủ mẫu còn khóc thành dạng này để cho người ta chê cười sao?”

Đại phu nhân lập tức mỉm cười, hờn dỗi nhìn ông: “Lão gia, ông không giận ta nữa sao?”

“Ngày mai ta sẽ đi tìm nhị phòng, để nàng chuyển giao sự vụ trong phủ cho bà.” Hạ Huyền gật gật đầu.

Đại phu nhân sung sướng không ngừng, đưa tay đầm lưng cho ông ta: “Lão gia, ông xem, Vân Tuệ đã gả cho Nhị Hoàng tử, ta rất mong không biết khi nào Nguyệt Nhu của chúng ta có thể xuất giá.”

Ánh mắt Hạ Huyền trở nên lạnh lùng: “Cục diện triều đình còn chưa ổn định, Nguyệt Nhu vẫn chưa thể xuất giá.”

“Lão gia, ông vẫn chưa biết được ai sẽ làm đương kim Hoàng thượng sao? Là Thái tử hay Nhị Hoàng tử?” Đại phu nhân nhỏ giọng hỏi.

“Bà cho rằng mọi chuyện đều dễ dàng như vậy sao?” Hạ Huyền liếc bà ta một cái.

Đại phu nhân lập tức ngậm miệng, bà chỉ là dò xét tình hình một chút. Nhìn bộ dạng đắc ý của Tam di nương, trong lòng bà thật sự không thoải mái. Chẳng qua, bây giờ tốt rồi, cuối cùng bà cũng đoạt lại được địa vị, phủ này chính là thiên hạ của bà ta.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Huyền đi tới Nam Sương, đem chuyện tối hôm qua với Đại phu nhân nói lại một lần, đơn giản là Hạ Vân Tuệ là nữ nhi lớn lên bên người Đại phu nhân, để Đại phu nhân xử lý hôn sự sẽ thỏa đáng hơn. Lý Nguyệt Kiều nghe xong mắt liền đỏ, Hạ Huyền lại ôn nhu an ủi mấy câu, Lý Nguyệt Kiều còn có thể nói được gì? Bà ủy khuất gật đầu nói: “Thiếp sẽ nói chuyện với Đại phu nhân.”

“Khoảng thời gian này đã làm nàng vất vả.” Hạ Huyền trấn an nói, vuốt tay ôm bà. Tuy Lý Nguyệt Kiều đã qua ba mươi nhưng lúc này nữ nhân càng cần sự yêu thương, bà thẹn thùng dựa sát vào ngực Hạ Huyền.

“Có thể làm việc cho lão gia là phúc khí của thiếp thân.”

Hạ Huyền mỉm cười, ghé sát khuôn mặt anh tuấn vào. Ông ta vẫn đang ở tuổi tráng niên, thân thể vẫn cường tráng. Bây giờ thấy bộ dạng thẹn thùng của Lý Nguyệt Kiều cũng nghĩ muốn an ủi một chút, liền đưa tay bế ngang bà đi tới phòng ngủ. Bọn nha hoàn đều thức thời buông màn đóng cửa đi ra ngoài.

Hạ Vân Nhiễm nghe nha hoàn bên người nói phụ thân tới tìm nương, trong lòng cười lạnh một tiếng. Hạ Huyền đúng là không để lãng phí chút thời gian nào. Lợi dụng người ta xong liền không lưu một đường sống, đã muốn nương trả lại vị trí gia chủ nhanh như vậy.

Đúng là quyền thế ở đâu tìm ông ta ở đó, nam nhân như vậy không đáng để quan tâm, ông ta sớm đã bị quyền lợi khổng chế.

Quả nhiên nửa canh giờ sau, Lý Nguyệt Kiều ngơ ngác chờ đợi ngồi trong đại sảnh, rầu rĩ không vui. Nhưng mũi của Hạ Vân Nhiễm rất nhạy, đã phát hiện ra hương vị khác thường trong phòng, xem ra Hạ Huyền vì an ủi Lý Nguyệt Kiều đã tự mình ra tay rồi.

“Nương.” Hạ Vân Nhiễm gọi bà.

Lý Nguyệt Kiều lạnh nhạt liếc nàng một cái: “Vân Nhiễm à! Phụ thân con vừa tới đây.”

“Phụ thân bảo nương giao quyền chủ mẫu ra sao?”

“Dù sao ta cũng chỉ là một Nhị di nương không đủ tư cách, làm sao có đủ khả năng quản nổi phủ này?” Lý Nguyệt Kiều cười khổ.

“Sao lại không có khả năng? Hai tháng trước người quản lý mọi chuyện đều tốt đó thôi?”

Lý Nguyệt Kiều thấy nàng nói chuyện nhẹ nhàng, giống như sợ chạm vào nỗi đau của bà. Bà lắc đầu nói: “Vân Nhiễm, con không cần lo lắng cho ta, sống trong phủ mấy chục năm ta đã quen rồi.”

“Chỉ sợ Đại phu nhân sẽ không dễ dàng bỏ qua, nương cần thận một chút, đừng để bà ta bắt được sai lầm.”

“Hai ngày trước, mẫu thân ta bị bệnh, ta vừa mới nói với phụ thân con, buổi chiều sẽ đi chăm sóc bà một tháng.” Lý Nguyệt Kiều nói xong, nhìn nàng có chút áy náy, “Vân Nhiễm, ta chỉ lo lắng cho con.”

Hạ Vân Nhiễm nghĩ thầm, Lý Nguyệt Kiều chỉ là quá đau lòng, chính mình lại khiến bà thất vọng, định tránh mặt một thời gian. Nàng không trách bà bỏ nàng lại, nàng lắc đầu nói: “Nương đừng lo lắng, con sẽ sống thật tốt.”

Lý Nguyệt Kiều gật gù đầu, bà tin vào sự thông minh của Hạ Vân Nhiễm, nó sẽ giúp con bé sống tốt trong phủ. Chỉ là Đại phu nhân như sói như hổ, bà phải rời đi, nhất định sẽ không buông tha cho con bé, đương nhiên còn Tam di nương kia, đã coi Hạ Vân Nhiễm như kẻ thù không đội trời chung từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Âm mưu hãm hại

Edit: Gà Mờ

Buổi trưa, Lý Nguyệt Kiều đi nói chuyện, lúc trở về, cả người đều tái nhợt, có thể thấy Đại phu nhân gây khó khăn cho bà như thế nào. Buổi chiều bà thu dọn đồ đạc rồi mang theo nha hoàn rời phủ.

Toàn bộ Nam Sương giờ là của một mình Hạ Vân Nhiễm.

Tình hình Tướng phủ lập tức thay đổi, Đại phu nhân lại khôi phục được hình tượng uy nghiêm cao quý. Việc đầu tiên bà ta làm là triệu tập mọi người trong phủ, nói là tâm sự chuyện công việc trong phủ, nhưng sự thật là để đe dọa.

Hạ Vân Nhiễm cũng bị mời tới, nhưng Hạ Vân Nhiễm từ chối, nói mình đang mệt nên không muốn đi. Đương nhiên Đại phu nhân sẽ không để nàng giả bệnh. Vì muốn Hạ Vân Nhiễm tham dự, bà ta mời đại phu tới. Tiếc là đại phu này ở trước mặt Vân Nhiễm cũng chỉ là lang băm, hoàn toàn không phải đối thủ của nàng.

Đại phu trở về bẩm báo với Đại phu nhân, đúng là Hạ Vân Nhiễm bị bệnh, hơn nữa còn là bệnh rất nặng. Đại phu nhân nghe vậy mới cảm thấy vui vẻ, bị bệnh là tốt, như vậy bà ta có thể xử lý nàng thật tốt.

Ở chính sảnh của Đại phu nhân, Tứ di nương vẫn là Tứ di nương nói chuyện nhẹ nhàng như trước, nhưng Tam di nương lại không phải Tam di nương trước kia nữa. Bà ta nghe nói Đại phu nhân lợi dụng hôn sự của con gái bà ta để đoạt lại quyền quản gia, trong lòng cũng không cảm thấy lo lắng. Bây giờ địa vị của bà ta đã khác trước, lại có con gái làm Hoàng tử phi, bà ta tuyệt đối không chịu phục.

Chẳng qua, trong lúc nói chuyện cũng không thể biểu hiện ra sự chống đối, dù sao hôn sự của nữ nhi vẫn nằm trong tay Đại phu nhân, bà không thể đắc tội bà ta.

Thỉnh thoảng Đông sương phát ra tiếng hoan hô vui mừng, Nam Sương lại đặc biệt yên tĩnh, bọn nha hoàn nghe thấy tiếng vọng ra từ Đông Sương đều bị dọa sợ mặt trắng bệch. Nhưng Thất tiểu thư lại ngược lại, nàng ngồi trên xích đu ở bên ngoài phòng, một mình chơi đùa với chim ưng nhỏ bị cột chân ở gốc cây.

Con chim ưng nhỏ này bị Hạ Vân Nhiễm huấn luyện mấy ngày, càng tỏ ra nhân tính, tuy còn nhỏ nhưng không để người khác dễ dàng đến gần, nó chỉ bằng lòng đứng trên cánh tay của Hạ Vân Nhiễm. Một khi người khác đến gần nó, nó sẽ trừng đôi mắt sắc bén sáng ngời, dùng đôi mỏ nhọn cắn người ngay lập tức. Tuy nó còn nhỏ nhưng để nó cắn một cái cũng không phải chuyện đùa. Ngoại trừ Hạ Vân Nhiễm thì tất cả nha hoàn đều sợ nó.

Nam Suong yên tĩnh, Hạ Vân Nhiễm liền có việc để làm. Trong phòng nàng giấu không ít dược liệu, mà ở trong rương dưới gầm giường của nàng còn có ít nhất hơn mười bình thuốc độc do nàng tạo ra. Những loại độc này sẽ không khiến con người chết ngay mà sẽ khiến người ta sống không bằng chết.

Hạ Vân Nhiễm đang suy đoán xem Đại phu nhân sẽ đối phó nàng như thế nào? Nàng giả trang bị bệnh, chẳng lẽ bà ta muốn dùng thuốc lần trước có thêm cô thiên lôi? Hoặc là dùng một loại thuốc khác?

Lúc này ở Đông sương, Đại phu nhân đang vội vàng lôi kéo lòng của Hạ Huyền trở về, bê món điểm tâm mà ông yêu thích nhất cùng với món kho lên để ăn sáng, còn thêm một bình nữ nhi hồng. Gần đây Hạ Huyền rất buồn phiền nên muốn uống một chén.

Đại phu nhân đứng một bên vừa rót rượu cho ông, vừa thở dài nói: “Lão gia, gần đây ấy! Trong phủ có rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng vẫn còn may, đều là hi sự cả. Ông xem, Vân Tuệ gả cho Nhị hoàng tử làm trắc phi, Vân Nhiễm gả đến Long Hầu phủ làm chính thê trong cùng một ngày. Những thân phận này mà nói ra, không phải sẽ khiến cho Tướng phủ của chúng ta rất có thể diện sao?”

Tuy lời nói rất dễ nghe, nhưng ánh mắt Đại phu nhân lại ẩn giấu một nỗi oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Huyền uống thêm mấy chén, bây giờ mặt cũng đỏ lên, vẻ mặt cũng có vẻ hơi say, hừ một tiếng trách cứ: “Nói bà chỉ có góc nhìn đàn bà, bà còn không tin, Bà chỉ nhìn thấy chỗ tốt trong đó mà không nhìn thấy được sự nguy hiểm ẩn giấu.”

Đại phu nhân lập tức ủy khuất nhìn ông, bà nói lời này không phải để dỗ ông vui vẻ sao? Bà khế cắn đôi môi đỏ, hờn dỗi trách móc nói: “Lão gia có việc gì đều không nói với ta, ta làm sao có thể nhìn xa như nam nhân mấy ông? Lại nói, chẳng lẽ hai hôn sự này không phải chuyện tốt sao?”

“Nha đầu Vân Nhiễm này, không thương lượng cùng ta trước, làm ta suýt nữa đắc tội với Nhị Hoàng tử. Việc này còn chưa tính, Nhị Hoàng tử còn ép ta không được đồng ý hôn sự với Long Hầu phủ ngay, chờ hai năm nữa hai bên ta đều đắc tội cả.” Hạ Huyền biết Đại phu nhân sẽ tuyệt đối không phản bội ông ta nên bình thường đều tâm sự nỗi khổ với bà ta.

“Cái gì? Vân Nhiễm phải chờ hai năm nữa mới xuất giá?” Đại phu nhân giật mình, chẳng lẽ Hạ Vân Nhiễm này còn muốn ở trong phủ hai năm nữa?

“Luật pháp Đại Lịch có quy định, nữ tử khuê các phải đủ mười sáu tuổi mới có thể xuất giá, Nhị Hoàng tử bắt được điểm này, ép ta phải tạm giữ Vân Nhiễm ở phủ.” Hạ Huyền nói xong, lại buồn rầu uống thêm một ngụm.

“Nhưng mà lão gia, đây không phải luật chết, châm chước một chút là có thể chứ! Hơn nữa, đây là hôn sự do Hoàng thượng ban cho.” Đại phu nhân không hiểu nói, bà ta chỉ ước có thể nhanh chóng gả Hạ Vân Nhiễm ra ngoài, đỡ phải bức tức nhìn nàng.

“Không được, ta đã đáp ứng Nhị Hoàng tử rồi, sẽ giữ Vân Nhiễm ở lại phủ mấy năm, đợi đủ mười sáu tuổi sẽ xuất giá.” Hạ Huyền cau mày nói.

“Nhưng mà thánh chỉ ban hôn sẽ phải làm sao?”

“Việc này ta sẽ tự giải thích với Hoàng thượng, Vân Nhiễm còn nhỏ, sức khỏe còn yếu chưa thể kết hôn. Có thể đính hôn trước nhưng phải chờ một chút mới có thể xuất giá.” Ánh mắt Hạ Huyền trầm xuống mấy phần, thể hiện tâm tư suy nghĩ phức tạp.

“Lão gia, có phải trong việc đó có điểm gì khiến ông phải phiền não?” Đại phu nhân theo Hạ Huyền từ năm mười bảy tuổi, bản lĩnh quan sát sắc mặt cũng rất thành thạo, vừa nhìn đã biết Hạ Huyền dùng lời nói để lộ ra huyền cơ.

Hạ Huyền híp mắt nói: “Việc ta phiền não nhất bây giờ là làm thế nào để giải thích chuyện này với Long Hầu phủ uyển chuyển một chút. Nếu không sẽ lại đắc tội với người ta.”

“Lão gia, ngài là Tể Tướng quyền cao chức trọng, chỉ là một cái Long Hầu phủ sao phải sợ sẽ đắc tội chứ! Chỉ cần lấy luật pháp Đại lịch ra, bọn họ còn có thể trách lão gia hay sao?” Đại phu nhân cười giễu cợt nói. Nhưng vừa nói xong liền thấy đôi mắt đỏ tươi của Hạ Huyền trừng thẳng bà. Bà ta kinh hãi nhảy dựng lên, vội thu lại vẻ mặt nói: “Lão gia, Mẫn nhi nói sai gì sao?”

“Đúng là cách nhìn của đàn bà, bà thì biết cái gì? Bà cho rằng có thể tùy tiện động tới Long Hầu phủ sao? Đừng nói ta không động nổi, ngay cả đương kim Thái tử và Nhị Hoàng tử cũng không dám đắc tội.” Hạ Huyền hừ nói.

Đại phu nhân lập tức trợn mắt, có chút không tin nói: “Long Hầu phủ thật sự có thể lực lớn như vậy?”

“Đàn bà các người chỉ toàn là ech ngồi đây giềng, sao có thể biết việc thiên hạ? Long Hầu phủ tồn tại từ thời khai quốc, tiền đế Đại Lịch đã từng ban Long Hầu phủ sẽ trường tồn cùng Đại Lịch quốc và hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn. Trải qua ba trăm năm vẫn đứng vững không suy, mỗi đời chủ nhân đều tri tuệ vô song, năng lực phi phàm. Có những thế lực quý tộc cũng từng như thế nhưng nếu không phải xét nhà diệt tộc thì cũng suy tàn lụi bại, sớm đã trở thành chuyện xưa bụi bặm. Long Hầu phủ tồn tại qua ba trăm năm, thế có vẻ không lớn, lại không có quyền trong triều, nhưng lại có được ba ngàn thiết kỵ, hưởng năm tòa thành trì. Bà có biết, trải qua ba trăm năm tích lũy sẽ có được thế lực cường đại đến mức nào không? Cho dù là Đường kim thánh thượng cũng cần phải thận trọng, bà lại nghĩ một Tể tướng như ta có bao nhiêu quyền thế để đi chọc họ?” Hạ Huyền nói liền một hơi, hét lớn một tiếng phát tiết ngọn lửa oán giận trong lòng.

Đại phu nhân nghe được cảm thấy kinh tâm động phách. Tuy Hạ Huyền chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, lại toàn những câu khiến người ta kinh hãi, làm bà ta

rất xấu hổ. Vậy mà bà lại coi Long Hầu phủ giống như mấy phủ giàu sang phú quý, nghe Hạ Huyền nói xong liền toát mồ hôi lạnh.

“Lão gia, vậy làm sao bây giờ? Đây là chuyện tốt sao? Vân Nhiễm của chúng ta gả qua đó, còn không phải có thể leo lên hôn sự này?” Đại phu nhân thật sự không cam tâm, còn tưởng rằng Hạ Vân Nhiễm xui xẻo, ai ngờ nàng ta lại tuyển được phu quân tốt như vậy. Khó trách vừa ra tay là tám rương giá trị lớn làm sính lễ.

“Ta đã đáp ứng Nhị Hoàng tử sẽ đẩy lùi hôn sự của Hạ Vân Nhiễm, qua hai năm sau sẽ nói tiếp.” Hạ Huyền híp mắt nói.

Đôi mắt khôn khéo của Đại phu nhân chợt lóe, sau đó hừ một tiếng nói: Gả cho nhà như vậy cũng không phải chuyện tốt gì. Tục ngữ nói, vật cực tất phản, nước đầy sẽ tràn, phú quý này chắc không thể kéo dài lâu được nữa.”

Lần này Hạ Huyền không trừng bà ta nữa, ngược lại cong môi cười, có một tia khen ngợi. Đại phu nhân lập tức vui mừng trong lòng, tiếp tục nói: “Nếu ta nói, có thể không leo lên hôn sự này là tốt nhất, miễn cho lúc đó chọc phải tai họa, làm cá trong chậu.”

“Chẳng lẽ bà có bản lĩnh cự tuyệt hôn sự này?” Hạ Huyền muốn bà nói tiếp.

Bình thường việc Đại phu nhân thành thạo nhất là mấy mưu kế nhỏ trong trạch viện, bà ta nghĩ nghĩ nói: “Ta không thể cự tuyệt hôn sự này, nhưng lại có thể để cho Long Hầu phủ tự từ hôn nha! Xem ra bây giờ Thế tử Long Hầu phủ thật sự có tình cảm với Vân Nhiễm, nhưng ngộ nhờ Vân Nhiễm bị bệnh, hoặcn không cẩn thận phạm sai lầm bị thương tổn gân cốt, Long Hầu phủ là đại gia tộc nhà cao cửa rộng, nhất định sẽ không cưới một con dâu không có thể diện. Lão gia, chẳng lẽ đây không phải biện pháp sao?”

Hạ Huyền cau mày, lời cảnh báo của Nhị Hoàng tử vẫn còn ở bên tai, Long Hầu phủ đã trở thành tâm bệnh trong lòng Hoàng thượng từ rất lâu rồi. Nói là bệnh, không bằng nói là cái gai đâm vào da thịt, cái gai mà Đế vương hoàng triều Đại Lịch muốn nhổ nhất, nhưng Long Hầu phủ lại tránh đi, không tiếp xúc với triều chính. Sang năm Long thế tử sẽ đủ mười tám tuổi, mà luật pháp Đại Lịch đã quy định, khi môn đệ (học trò của một người thầy đáng kính) đủ mười tám tuổi sẽ có thể tham chính. Khi đó nhất định Hoàng thượng sẽ nghĩ cách để Long Diệu vào triều. Một khi đã tiếp xúc với triều chính, Hoàng thượng sẽ tự tìm lối để tước đi thế lực của Long Hầu phủ, mất đi quyền lực bên ngoài, đoạt lại những thành trì, diệt môn.

Tưởng tượng như vậy, Hạ Huyền thấy trong lòng nổi lên một trận lạnh lẽo. Mặc kệ Long Hầu phủ là hưng hay là suy như thế nào, có thể không kết thân gia mới là hành động sáng suốt nhất. Cuối cùng, việc trước mắt của ông là trận tranh đấu giữa Thái tử và Nhị Hoàng tử, đây mới là điều mấu chốt liên quan đến sinh tử tồn vong của Tướng phủ. Cho dù kết quả của trận tranh đấu này có thể nào đi chăng nữa, người lên ngôi cũng sẽ giống đương kim Hoàng thượng, coi Long Hầu phủ là mối uy hiếp rất lớn, hận không thể diệt trừ thế lực này thật nhanh.

Hạ Huyền càng nghĩ, chỉ cần mình nâng đỡ mình quân, tương lai sẽ phối hợp với triều đình tiêu diệt Long Hầu phủ, ông ta sẽ trở thành công thần, sợ gì Long Hầu phủ sẽ đối phó với ông ta?

Đại phu nhân thấy ánh mắt Hạ Huyền sáng ngời, dường như đã có tính toán, bà ta vội nói: “Lão gia, Mẫn nhi có thể bàn bạc với ông không? Chỉ cần lão gia lên tiếng, nhất định Mẫn nhi sẽ cố gắng hết sức để chia sẻ với lão gia.”

Hạ Huyền cau mày, nghĩ đến nữ nhi Hạ Vân Nhiễm, thật sự cảm thấy rất đáng tiếc. Vốn dĩ muốn gả nàng cho Nhị Hoàng tử, bằng tài năng và trí thông minh của nàng sẽ có thể giúp ông trong tương lai. Bây giờ lại thành một quân cờ không có giá trị lợi dụng, ngược lại còn đem đến mối đe dọa to lớn cho ông ta. Ông ta chỉ có thể than thở một tiếng số mệnh không tốt, mặc dù dùng phương pháp để nàng sống sót quãng đời còn lại trong phủ còn tốt hơn bị nàng kéo vào cuộc tranh đấu giữa Long Hầu phủ và Hoàng thất.

Hạ Huyền hạ quyết tâm, cắn chặt răng trầm giọng dặn dò: “Phải nhanh chóng giải quyết thỏa đáng việc này trong vòng một tháng, xem phải dùng biện pháp gì để Long Hầu phủ từ hôn.”

“Lão gia, chỉ còn một biện pháp có thể làm ngay lập tức.” Đại phu nhân đã sớm có diệu kế.

“Hả? Biện pháp gì?”

Ánh mắt Đại phu nhân lóe sáng cười lạnh: “Biện pháp nhanh nhất, chỉ còn cách làm Vân Nhiễm mất trinh. Một khi nàng đã không còn trinh tiết thì làm gì còn nam nhân nào sẽ liếc nàng một cái?”

Hạ Huyền đấu tranh trong lòng một phen, nặng nề uống một chén rượu: “Chẳng lẽ ngoài biện pháp này không còn cách nào khác nữa sao?”

Ánh mắt Đại phu nhân trở lên cay nghiệt: “Lão gia, đương nhiên còn một biện pháp, đó chính là khiến Vân Nhiễm tự tử.”

Tuy Hạ Huyền tàn nhẫn độc ác, đi trên con đường này tay đã dính không ít máu tươi. Nhưng bảo ông tự tay giết nữ nhi vẫn khiến ông ta đau lòng không dứt. Ông ta thở dài nói: “Để nàng sống đi! Chịu trách nhiệm chiếu cố nàng cả đời.”

Đại phu nhân không khỏi có một chút thất vọng. Bà ta rất hy vọng có thể trực tiếp giết chết Hạ Vân Nhiễm. Danh tiếng của Hạ Vân Nhiễm bây giờ còn lớn hơn nữ nhi của bà ta, giết chết cho xong chuyện, sau này ai sẽ còn nhớ rõ Tướng phủ có một Thất tiểu thư chứ?

“Kia lão gia, chuyện này cứ giao cho ta đi! Nhất định ta sẽ làm tốt.” Đại phu nhân đã không chờ được muốn làm chuyện này. Hạ Vân Nhiễm hại bà ta bị mất hết mặt mũi, lại còn suýt chút nữa thì mất quyền quản gia, thù này dù có lột da lóc xương cũng không thể giải.

Ở thời đại này, nữ nhân mất đi trinh tiết là mất hết tất cả, sau này lại tìm một lý do nhốt nàng trong chuồng heo đim xuống sông, còn sợ không thể giết nàng sao? Trong lòng Đại phu nhân hung ác nghĩ.

Trong phòng ngủ, đột nhiên mắt phải của Hạ Vân Nhiễm bị máy máy cái, nằng hơi nao nao, lẽ nào nằng sắp gặp nguy hiểm?”

Đêm nay Hạ Huyền ngủ trong phòng Đại phu nhân. Đại phu nhân nửa đêm vẫn không ngủ, chỉ nghĩ xem sẽ hoàn thành chuyện này như thế nào.

Trải qua hai ngày bình an vô sự, nơi ở của Hạ Vân Nhiễm yên lặng, không có người lui tới. Nghe nói Nhị Hoàng tử đã đưa sinh lễ tới, cũng định ra ngày cưới vào mười sáu tháng sau. Chỉ còn thời gian một tháng rưỡi mà hắn chỉ đưa tới hai rương vàng bạc châu báu, cơ bản là không thể sánh với Long Hầu phủ, Hạ Vân Tuệ bị chịu ủy khuất.

Vào ngày thứ ba, Tam di nương dẫn nha hoàn đến tìm Hạ Vân Nhiễm, vừa mở miệng liền muốn Hạ Vân Nhiễm giao ra lễ vật mà Nhị Hoàng tử tặng. Nhị Hoàng tử đến cưới nữ nhi của bà ta, đương nhiên phải lễ vật mà Hoàng tử đưa đến cũng thuộc về các nằng.

Hạ Vân Nhiễm thật sự rất muốn cưới, Tam di nương làm ra hành động không phóng khoáng thật khiến cho người ta xem thường. Chẳng qua nằng cũng rất vui mừng đem đồ của Nhị Hoàng tử đưa đi, miễn cho sau này Hiên Viên Trâm nhớ tới chuyện này còn tưởng nằng chiếm lợi của hắn.

Hạ Vân Nhiễm sai nha hoàn mang ra, Tam di nương hả hê đắc ý mang về viện của bà ta.

Việc này truyền tới tai Đại phu nhân, có chút không vui, những lễ vật này bị Tam di nương chiếm làm của riêng, sau này của hồi môn của Hạ Vân Tuệ vẫn phải do Tướng phủ chuẩn bị đấy!

Tuy nhiên, hiện tại Đại phu nhân không có thời gian đối phó với bà ta, việc quan trọng nhất bây giờ chính là làm sao để Hạ Vân Nhiễm mất đi trinh tiết, thân bại danh liệt. Đây cũng là chủ ý của Hạ Huyền khiến bà ta đặc biệt thoải mái.

Bà ta suy nghĩ một mưu kế, tìm một người đàn ông cao to quē mùa ở một thôn trang tên là A Hồ, người này bình thường đều rất háo sắc. Đại phu nhân dụ dỗ hắn, chỉ cần việc này thành công, sẽ cho hắn thêm một trăm lượng bạc, cũng tăng chức cho hắn ở thôn trang. Người này lưng hổ vai gấu, giải quyết thiếu nữ nhỏ gầy như Hạ Vân Nhiễm cũng là chuyện dễ dàng.

Đại phu nhân tự mình đến quán trà để dẫn dò chuyện này. A Hồ vừa nghe thấy hắn phải cưỡng hiếp Thất tiểu thư, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó bị Đại phu nhân vừa lừa lại gạt, hơn nữa còn đưa cho một trăm lượng bạc để thưởng. A Hồ đáp ứng ngay lập tức. Hắn nghĩ đây là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống đấy! Một là có thể chiếm đi trong sạch của Thất tiểu thư, hai là còn được tiền, ba là còn thể được tăng chức trong thôn trang, hắn còn lý do gì không chịu làm đâu?

Đã nghe nói Thất tiểu thư mỹ mạo vô song từ lâu, bình thường hắn cũng hay trêu chọc phụ nữ nhà lành, nào đã gặp qua người đẹp như tiên đâu? Cho dù phải chết hắn cũng rất vui về!

Đại phu nhân nói với hắn, ba ngày sau lúc chiều tối, bà sẽ sai nha hoàn dẫn hắn vào phủ. Sau đó âm thầm đưa hắn đến ngoại phòng Thất tiểu thư, khi đó Đại phu nhân sẽ tìm lý do gọi nha hoàn bên người Thất tiểu thư đi để hắn có thể trực tiếp xuống tay.

A Hồ nghe xong gật mạnh đầu, trong lòng Đại phu nhân thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ bà chỉ chờ xem Hạ Vân Nhiễm bị nhục nhã. Chuyện này bà cũng không nói cho ai biết, sau này có điều tra, chỉ cần đánh chết A Hồ, sau đó đẩy hết trách nhiệm lên người A Hồ, chuyện này sẽ trôi đi.

Mấy ngày nay Hạ Vân Nhiễm có chút tâm thần không yên, nằng đang chờ Đại phu nhân ra tay đối phó nằng, nhưng đợi mấy ngày mà Đại phu nhân vẫn không xuống tay. Điều này khiến nằng cảm thấy rất kỳ lạ. Đại phu nhân sẽ không có lòng tốt mà buông tha mình, điều duy nhất có thể xảy ra là bà ta đang đợi cơ hội.

Hạ Vân Nhiễm không có chút khinh thường, nằng đã luyện ra mấy chục loại thuốc độc để đối phó với Đại phu nhân, càng có thể khiến cho không có kẻ nào có thể tới gần nằng trong vòng ba bước, nếu không chắn chắn sẽ gặp tai họa.

Hôm nay, lúc gần chiều tối, hoàng hôn buông xuống, hào quang ẩn nấp sau sắc trời u ám, màn đêm giống như nấp vung đầy xuống. Tướng phủ lên đèn rực rỡ, phong thái bất phàm. Hôm nay người canh cửa sau bị ma ma sai đi, một nha hoàn mặc đồ đen mang theo một ngọn đèn nhỏ chờ ở cửa. Lúc ngoài cửa phát ra ba tiếng kêu của chim đỗ quyên, nằng lập tức mở cửa, A Hồ mặc quần áo đen lên vào.

“A Hồ, nói nhỏ thôi, đi theo ta.” Nha hoàn hạ thấp giọng nói.

Lần đầu tiên A Hồ bước vào nhà giàu phú quý như vậy, lập tức có chút lo lắng. Tuy nhiên, nghĩ lát nữa có thể ném thù thân thể của Thất tiểu thư, hắn đã cảm thấy rạo rực, sợ hãi cũng biến mất. Hắn bừa bãi nói: “Tỷ tỷ dẫn đường.”

Nha hoàn cúi mặt, kéo mũ che khuất khuôn mặt của nằng, sau đó mang theo A Hồ đi trên hành lang không người, hướng đến Nam Sương. Dọc theo đường đi đã được Đại phu nhân chuẩn bị, một đường đều không có người, đèn lồng cũng có vẻ u tối hơn.

Nha hoàn nhẹ nhàng đưa A Hồ tới cửa viện Nam Sương, nằng thì thầm: “Từ cửa này đi thẳng, người sẽ thấy bốn phòng ngủ, phòng số ba chính là phòng của Thất tiểu thư. Tí nữa Thất tiểu thư dùng xong bữa tối, bên người chỉ có một tiểu nha hoàn hầu hạ. Người đi vào, đầu tiên phải giải quyết nha hoàn kia, sau đó che miệng Thất tiểu thư để hành sự, hiểu chứ?”

A Hồ vội gật đầu nói: “Hiểu, tỷ tỷ, ta nhất định sẽ hoàn thành tốt chuyện này.”

“Chuyện này chỉ được phép thành công, không được thất bại, người biết chứ? Nếu thất bại thì người biết hậu quả rồi đấy.” Nha hoàn đe dọa.

Sắc mặt A Hồ lập tức hoảng sợ một chút, đôi mắt hồ toát ra sự tự tin: “Yên tâm đi! Chẳng qua chỉ là một nữ nhân yếu ớt, giao cho ta đi!”

“Còn có, nhớ kỹ, nếu không thành công phải giết nàng.” Nha hoàn nói thầm bên tai hắn, giọng lạnh như băng.

A Hồ trừng lớn mắt: “Tỷ tỷ, đây là ý của Đại phu nhân?”

“Thôi bỏ đi! Người làm trước, làm xong ta sẽ tự xử lý.” Nha hoàn lạnh giọng dặn dò, sau đó quay người đi vào trong bóng tối.

A Hồ lập tức cảnh giác, đôi mắt dăm tặc nhìn ngó xung quanh, hắn nhẹ nhàng đi tới hướng phòng Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Vân Nhiễm ăn com xong, nằm ở trên giường đọc sách. Đột nhiên nàng cảm thấy có chút khát nước, gọi Tiểu Thất bên người nói: “Tiểu Thất, bảo Anh Đào đi pha trà cho ta.”

Tiểu Thất lập tức cau mày nói: “Tiểu thư, Anh Đào và Nguyệt Nhi tỷ tỷ không biết đã đi đâu rồi.”

Hạ Vân Nhiễm nhướng mắt, phát ra mấy tia sắc bén: “Cái gì? Bọn họ đi đâu vậy?”

“Không biết, vừa rồi nô tỳ thấy bọn họ đi ra ngoài viện, từ đó đến giờ vẫn chưa trở về!” Tiểu Thất lắc đầu, cảm thấy rất khó hiểu.

Hạ Vân Nhiễm lập tức ngồi thẳng dậy, đúng lúc này chim ưng nhỏ được nàng nuôi ở trước cửa phát ra vài tiếng kêu cảnh giác. Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm lạnh băng bắn về phía cửa, nàng chạy đến bên cạnh tủ, lấy ra mấy bình độc được. Lúc này tiếng kêu của chim ưng càng thêm sắc nhọn, mà bình thường loại tiếng kêu này của nó là nhắc nhở người tới viện không phải người quen.

Tiểu Thất lập tức hoảng sợ nhìn tiểu thư nhà mình, Hạ Vân Nhiễm đưa hai bình nhỏ cho nàng nói: “Tiểu Thất cầm lấy, biết làm thế nào rồi chứ?”

Tiểu Thất lo lắng gật đầu, đây là thuốc độc của tiểu thư, bình thường chỉ có nàng biết thuốc này có tác dụng gì, đây là dùng để phòng thân, chỉ là nàng vẫn chưa thấy hiệu quả mà thôi.

Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất đứng sát mép cửa, chỉ chờ người đó tiến vào sẽ dùng độc. Đúng lúc này nghe thấy tiếng vạt áo tung bay trong không khí, ngay sau đó có một tiếng nam tử rên lên trong hành lang.

Hạ Vân Nhiễm cả kinh, nghe có vẻ là có người rat ay, nàng không khỏi căng thẳng, chẳng lẽ Đại phu nhân cho người đến ám sát nàng?

Đang suy nghĩ, đột nhiên bên cửa truyền đến giọng nói trầm thấp: “Thất tiểu thư đừng sợ, ta là người của Long thế tử, được phái đến bảo vệ ngài.”

Hạ Vân Nhiễm có chút nghi ngờ hỏi: “Ta tin người như thế nào?”

Lúc này có một khối kim bài được ném vào, Hạ Vân Nhiễm cúi chân, khom người nhặt lên, chỉ thấy hoa văn rồng phượng tạc ở mặt trên của kim bài, ngoài cửa truyền đến giọng nói của người nọ: “Đây là lệnh bài của Long Hầu phủ, mời tiểu thư xem qua.”

Hạ Vân Nhiễm nửa tin nửa ngờ, tay nàng nắm chặt bình thuốc độc ở dưới tay áo, từ cửa bước ra, chỉ thấy một nam nhân trung niên mặc áo xám, mà ở trên mặt đất có một người đàn ông thô kệch đang mê man nằm, nàng cau mày: “Có chuyện gì xảy ra?”

“Có người muốn hại tiểu thư.” Nam nhân trung niên bình tĩnh nói.

“Sao người lại biết?” Hạ Vân Nhiễm âm thầm đánh giá hắn.

“Bây giờ trước, tiểu nhân phụng mệnh thế tử, ở trong phủ bảo vệ tiểu thư an toàn. Hôm nay ở cửa sau gặp người đàn ông này, hắn bị nha hoàn đưa tới trước cửa của ngài, muốn cướp hiếp ngài.”

Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm trầm xuống, nàng nghĩ sai rồi, Đại phu nhân không phải muốn sát hại nàng, mà là muốn để một người nam nhân cưỡng hiếp nàng, cướp đi trong sạch của nàng. Chiều này cũng đủ tàn nhẫn.

Hạ Vân Nhiễm bắt đầu tin tưởng thân phận của người áo xám, nàng đưa lệnh bài cho hắn nói: “Vừa rồi đã mạo phạm.”

“Không dám.” Người trung niên áo xám hơi mỉm cười, sau đó nhìn A Hồ đang chết ngất nói: “Thất tiểu thư muốn xử lý người này như thế nào?”

Hạ Vân Nhiễm nghĩ nghĩ, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh. Nàng bước nhanh vào trong phòng, lấy một lọ thuốc mang ra, đem thuốc đổ vào miệng của nam nhân, nói với người áo xám: “Làm phiền ông giúp ta đưa người này tới trong phòng Đại tiểu thư ở Đông Suong, nhanh lên. Hơn nữa phải điểm huyết của Đại tiểu thư, ta muốn người hại ta phải nhận lấy hậu quả.”

Người áo xám không có kinh ngạc, hắn gật đầu, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng xách A Hồ lên, thân hình biến mất ở bên ngoài viện trong chớp mắt.

Tiểu Thất ở bên cạnh sợ đến mức mặt trắng bệch, không dám tin là có người muốn hại tiểu thư.

Hạ Vân Nhiễm hướng Tiểu Thất cười nói: “Tiểu Thất, đi pha cho ta một ấm trà.” Nói xong tiêu sái bước vào vòng, thân nhiên ngồi xuống ghế.

Đại phu nhân kiên nhẫn chờ ở trong một căn phòng tối ở Đông Suong tính giờ, mà ở phía sau bà ta có sáu gia đình cầm đuốc sẵn sàng đợi mệnh lệnh.

Nha hoàn đội mũ nhanh chóng tiến vào, hướng Đại phu nhân nói: “Phu nhân, đã an bài xong xuôi rồi ạ.”

Khỏe miệng Đại phu nhân lộ ra ý cười tàn nhẫn. Đêm nay vận mệnh Hạ Vân Nhiễm sẽ thay đổi, bà ta quay đầu nghiêm khắc nói với gia đình phía sau: “Đều lên tinh thần hết cho ta, tí nữa sẽ cùng ta đi bắt kẻ xấu trong phủ, phải loạn côn đánh chết hẳn.”

Đồng Suong, Hạ Nguyệt Nhu cho hai nha hoàn lui ra ngoài, đang theo nữ hồng. Hạ Vân Tuệ và Hạ Vân Nhiễm đều được chỉ hôn khiến nàng ta rất buồn phiền. Nàng đã qua mười sáu, cũng rất nôm nóng muốn gả. Bây giờ nàng ta chỉ có thể nhẫn nại theo một đóa hoa sen lên khăn tay để tống khứ phiền muộn trong lòng.

Đang chăm chú nhìn kim chỉ, đột nhiên đèn lồng trong phòng nàng vụt tắt, nàng ta hoảng sợ, chỉ thấy ngoài cửa sổ có một trận gió thổi tới, trong nháy mắt nàng đã bị một sức mạnh đánh đến, nàng muốn gọi, muốn hét to nhưng yết hầu lại bị cầm, há to miệng không phát được thanh âm nào.

Mà lúc này ở trong phòng nàng có một tiếng tru thống khổ của nam nhân phát ra, ngay sau đó người nam nhân kia bị ném lên trên giường, đứng ngay người nàng ta.

Ở một phía khác của Đồng Suong, Đại phu nhân đã không kìm chế được nữa. Bà ta cảm thấy thời gian đã đủ, sợ để càng lâu sẽ phát sinh việc ngoài ý muốn. Bà ta chỉ cần đến bắt gian tại giường, hơn nữa bằng thân thủ cùng bộ dáng gấp gáp của A Hồ, muốn cướp đi trinh tiết của Hạ Vân Nhiễm chỉ là chuyện trong nháy mắt.

“Đi, theo ta đến Nam Suong, mau...” Đại phu nhân lập tức hét lớn một tiếng.

Ngay lập tức, sáu gia đình theo bà ta ra khỏi đồng suong, giờ được khí thế âm âm hướng Nam Suong đi, dọc đường có không ít nha hoàn thét chói tai hô to: “Không xong rồi, trong phủ có kẻ xấu... Không xong rồi...”

“Kẻ xấu hình như đã tới Nam Suong... nhanh đi xem Thất tiểu thư... Đừng để Thất tiểu thư xảy ra chuyện...”

Nghe được tiếng động Tam di nương, Tứ di nương và ba vị tiểu thư đều hốt hoảng chạy ra khỏi phòng, sau đó mang theo nha hoàn hỏi rõ tình hình rồi chạy đến Nam Suong.

Cuối cùng người của Đại phu nhân đã tới Nam Suong, vốn dĩ bà ta muốn xông vào phòng của Hạ Vân Nhiễm, ai ngờ vừa liếc mắt một cái nhìn thấy trong chính sảnh, Hạ Vân Nhiễm vẫn còn nguyên vẹn không chút tổn thương đang ngồi đọc sách, còn uống trà nữa. Về mặt bà ta kinh hãi, vội vàng trấn an tinh thần, gọi Hạ Vân Nhiễm nói: “Vân Nhiễm, trong phủ có kẻ xấu đột nhập, con có nhìn thấy không?”

Hạ Vân Nhiễm tỏ ra kinh ngạc, đặt sách xuống, nói với bà ta: “Cái gì? Có kẻ xấu đột nhập vào phủ? Kẻ xấu đó đang ở nơi nào?”

“Nghe nói là đã chạy tới Nam Suong của con.” Đại phu nhân đề nén sự kinh hãi, đôi mắt lạnh lùng quét hết đại sảnh.

“Chẳng lẽ Thất tiểu thư không nhìn thấy kẻ xấu đó sao?” Nha hoàn Từ Nhi bên người bà ta lớn giọng the thé hỏi. Không thể như vậy được! Rõ ràng chính ả đưa A Hồ tới tận đây, ở trong chỗ tối chính mắt ả nhìn thấy A Hồ đi vào. Một người sống sờ sờ như vậy sao có thể biến mất được?

Hạ Vân Nhiễm lắc đầu, sau đó nói với Tiểu Thất đang đứng bên người: “Tiểu Thất, em có thấy kẻ xấu nào không?”

Tiểu Thất cũng ngỡ ngàng lắc đầu: “Không có mà! Nó thì vẫn luôn ở trong sân, làm gì có kẻ xấu nào đâu!”

Đúng lúc này, bên Đồng Suong đột nhiên có tiếng hét chói tai rung trời vang lên: “Aaaaa...”

Tiếng hét vọng ra trong đêm tối, nghe có vẻ rất hoảng sợ và chói tai, hơn nữa nơi phát ra tiếng hét cũng rất rõ ràng, mọi người bên ngoài đại sảnh đều đưa mắt nhìn về phía phát ra âm thanh. Đại phu nhân hoảng sợ lao ra khỏi đại sảnh: “Nơi nào phát ra tiếng hét?”

“Đại phu nhân... là Đồng Suong... ở phía Đồng Suong của Đại tiểu thư...” Có nha hoàn giọng run run trả lời.

Đại phu nhân sợ tới mức mặt trắng bệch, giận dữ hét lên: “Còn không mau đến Đồng Suong cùng ta.” Nói xong, bà ta xông lên đi đầu, không để ý tới mặt mũi, chạy như điên về phía Đồng Suong.

Mà hạ nhân liên quan cũng vội vàng chạy theo sau, về mặt hoảng loạn.

Đại phu nhân vừa mới đi thì Tam di nương, Tứ di nương và ba vị tiểu thư tới. Mọi người đó vừa nghe có kẻ xấu ở Nam Suong đều cho rằng Hạ Vân Nhiễm gặp họa, ai ngờ vừa tới đã gặp Hạ Vân Nhiễm đứng ở cửa đại sảnh, mặc váy trắng như tuyết, giống như tiên nữ không dính bụi trần đứng dưới ánh trăng.

“Ôi, Thất muội, nghe nói có kẻ xấu đột nhập viện của muội đấy!”

Hạ Vân Nhiễm cười cười: “Kẻ xấu đó không vào viện của muội. Vừa rồi mọi người không nghe thấy sao? Hình như kẻ xấu ở chỗ Đồng Suong của Đại tỷ.”

Những người đứng trước mắt nàng lập tức trợn mắt há hốc mồm, sau đó nửa tin nửa ngờ liếc Hạ Vân Nhiễm một cái rồi gấp rút chạy đến Đồng Suong.

Ở Đông Suong, Hạ Nguyệt Nhu bị điểm á huyết, cảm giác trong bóng tối có một nam nhân ép nàng ta đến không thở nổi, ngay sau đó có một cái miệng thối đến ghê tởm gặm và hôn trên mặt nàng, trên người nàng cũng bị hai cánh tay đen tối giờ trở. Nàng ta muốn khóc, muốn hét chói tai nhưng mặc kệ nàng ta có há to miệng cũng không thể phát ra nổi một chút âm thanh. Những khuất nhục, tuyệt vọng của nàng ta hóa thành nước mắt lăn xuống. Nàng ta muốn giãy dụa, muốn tránh đi, nhưng sao có thể thoát khỏi tay nam nhân như con trâu thế này? Huống chi, nam nhân này còn bị hạ xuân dược, động tới thân thể nữ nhân liền phát cuồng.

Còn may cho nàng ta, lúc ánh đèn phòng nàng bị tắt, có nha hoàn ở bên ngoài nhìn thấy, nghĩ đèn bị gió thổi tắt nên mang theo một chiếc đèn khác đến thay. Nhưng vừa vào thì nghe thấy trên giường có tiếng động, còn có tiếng thở của nam nhân. Thấy lạ, hai nha hoàn cầm đèn đến bên giường soi, vừa thấy còn chưa bị dọa ngã xỉu đi, tiếng hét chói tai kia chính là của các nàng vọng ra.

Vì đề cứu tiểu thư, các nàng liền buông đèn vọt tới trước giường kéo A Hồ ra. Đôi mắt A Hồ đỏ rực, giống như trâu rừng động dục, mặc cho hai nha hoàn cố túm kéo thế nào cũng không kéo được ra. Cuối cùng có nha hoàn trong lúc nguy cấp nhanh trí, tìm được kéo trên bàn đêm một phát vào ngực A Hồ, A Hồ hét thảm một tiếng rồi ngã xuống khỏi người Hạ Nguyệt Nhu, nhưng hắn vẫn còn giãy dụa, hai mắt dữ tợn nhìn chằm chằm nha hoàn như muốn biến các nàng thành mục tiêu.

Lúc A Hồ bò được mấy mét thì Đại phu nhân dẫn theo gia đình chạy tới. Hai nha hoàn bị dọa khóc, chỉ Hạ Nguyệt Nhu nằm ở trên giường: “Đại phu nhân... Đại tiểu thư...”

“Câm miệng cho ta!” Giọng của Đại phu nhân giống như đèn từ địa ngục, lạnh đến phát sợ.

Nha hoàn lập tức ngậm chặt miệng, nhưng mà vẫn bị dọa không ngăn nổi nước mắt. Các nàng vội vàng nhìn thoáng qua Đại tiểu thư bị nhục nhã đến không còn hình người, cảm thấy đau lòng không dứt.

Gia đình liên quan ở phía sau đang muốn chạy vào trong thì Đại phu nhân gầm lên một tiếng: “Lùi ra ngoài hết cho ta!”

Gia đình lập tức dừng lại ở cửa, ánh mắt Đại phu nhân như phát ra vô số lợi kiếm, dường như muốn đâm thủng A Hồ đang thoi thóp trên mặt đất. Bà ta cắn chặt răng, nói với quần sự phía sau: “Quần gia, người kéo người này ra ngoài đánh chết cho ta. Kẻ xấu này dám lên vào phủ, gây kinh động đến Đại tiểu thư, quấy nhiễu trật tự, tội đáng chết ngàn lần.”

Trong lời nói của Đại phu nhân, rõ ràng đem hành động vừa rồi của A Hồ với Hạ Nguyệt Nhu biến thành chỉ khiến Đại tiểu thư bị chấn kinh, nghĩ muốn che dấu toàn bộ sự thật.

Quần gia lập tức gọi người đi vào, kéo A Hồ ra. Sắc mặt Đại phu nhân lạnh đến dọa người, đúng lúc này có nha hoàn vào báo: “Đại phu nhân. Tam di nương, Tứ di nương đang trên đường tới đây.”

Đại phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, nói với nha hoàn thân cận nhất: “Các người an ủi Đại tiểu thư trước đi. Không có mệnh lệnh của ta, không cho bất cứ kẻ nào bước chân vào nơi này một bước.” Nói xong bà ta hết sức đau lòng nhìn thoáng qua nữ nhi đang run rẩy trên giường, rồi xoay người bước về phía sảnh ở bên ngoài.

Tốc độ của Tam di nương và Tứ di nương thật nhanh, Đại phu nhân vừa đi tới thì hai người đã đến. Tam di nương vội ra và quan tâm nói: “Tỷ tỷ, Đại tiểu thư đã xảy ra chuyện gì? Có phải có kẻ xấu vào phòng Đại tiểu thư hay không?”

Đại phu nhân lắc đầu cười nói: “Kẻ xấu đã bị bắt. Cũng may chỉ kinh động đến hai nha hoàn, không có làm ai bị thương.”

“Tỷ tỷ, vậy Đại tiểu thư có sao không? Không bị dọa sợ chứ!”

“Đương nhiên nàng cũng có chút sợ hãi, hiện tại chỉ muốn tránh ở trong phòng không dám ra ngoài. Aiz, cũng không biết ai có gan lớn như vậy, dám đưa kẻ xấu vào phủ. Nếu ta mà tra được nhất định sẽ nghiêm phạt.” Đại phu nhân vừa nghĩ tới chuyện này, liền đem phần nộ phát tiết trên người hạ nhân.

“Tỷ tỷ, Đại tiểu thư thật sự không bị làm sao chứ?” Tam phu nhân không tin, bà cảm thấy Đại phu nhân đang cố gắng giấu diếm chuyện gì đó.

“Tam muội, muội nói lời này, chẳng lẽ là hy vọng Nguyệt Nhu của ta xảy ra chuyện gì sao?” Đại phu nhân lập tức hung ác trừng bà ta.

Tam di nương bị chặn họng, chỉ có thể cười nói: “Đương nhiên muội sẽ không nghĩ như vậy, chúng ta chỉ là quá quan tâm Đại tiểu thư thôi.”

“Đại tiểu thư chỉ bị quấy nhiễu một chút, không có việc gì. Mọi người đều quay về đi!”

“Không biết kẻ xấu là ai?” Hạ Văn Tuệ mở to mắt tò mò hỏi.

“Ta sẽ tự tra ra điều này.” Đại phu nhân tức giận hừ một tiếng, có vẻ rất nóng giận.

“Đó là điều đương nhiên rồi, chúng ta sẽ không quấy rầy tỷ tỷ nữa, đi trước.” Tứ phu nhân cũng không muốn đắc tội Đại phu nhân đang trong cơn giận như thế.

Tam di nương tuy có chút không cam lòng nhưng cũng không có lý do ở lại, đành phải theo Tứ di nương rời đi.

Các nàng vừa đi, Đại phu nhân lập tức quay về phòng Hạ Nguyệt Nhu, chỉ thấy Hạ Nguyệt Nhu bị nha hoàn ôm, cả người run rẩy, khuôn mặt mỹ lệ trắng bệch như tuyết, môi đỏ mọng khẽ sụp xuống, răng run cầm cập, nước mắt rơi như mưa, khóc không ngừng, rõ ràng là bị kinh sợ quá mức.

Dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy trên cổ Hạ Nguyệt Nhu có dấu vết ghê tởm, còn có vạt áo màu trắng của nàng bị vò nát. Đại phu nhân thu tất cả vào trong mát, trong lòng đau đến mức muốn tự sát, bà ta không thể nào tính đến, cuối cùng người bị làm nhục sẽ là nữ nhi của bà ta.

“Đại phu nhân, ngài mau đến nhìn xem đi! Đại tiểu thư không nói được, nô tỳ đã hỏi rất nhiều lần nhưng đại tiểu thư đều không nói.” Nha hoàn gấp đến mức khóc ròng.

Đại phu nhân kinh ngạc ngồi xuống bên nàng, ôm nàng vào trong ngực, vỗ vỗ mặt nàng nói: “Nguyệt nhu, là nương đây! Là nương đây! Con làm sao vậy! Rốt cuộc là con bị làm sao vậy?”

Chẳng lẽ nữ nhi của bà bị dọa đến choáng váng sao?

Hạ Nguyệt Nhu mở miệng nhưng lại không thể nói được một câu, miệng nàng ta đóng mở, dường như vội vàng muốn nói cái gì đó, nhưng ngoại trừ tiếng a a, căn bản không thể nói lên lời hoàn chỉnh.

Đại phu nhân gấp đến mức muốn hôn mê. Đột nhiên bà ta kéo tay áo của con áo, nhìn nốt chu sa vẫn còn ở đó, lòng mới thả lỏng được một nửa. Còn may, sự việc vẫn chưa đến mức tồi tệ nhất, trình tiết của nữ nhi vẫn còn.

Lúc này đây, Đại phu nhân thực sự muốn nắm lấy vạt đoạn A Hồ, hơn nữa, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào? Tại sao A Hồ lại ở trong phòng nữ nhi? Không phải Từ Nhi nói A Hồ đã đi vào Nam Sương sao?

Chẳng lẽ là... Hạ Vân Nhiễm giờ trò? Nghĩ đến Hạ Vân Nhiễm thoải mái uống trà ở đại sảnh, hình như biết rõ bà sẽ đi tới. Chẳng lẽ kế hoạch chặt chẽ chu đáo của bà bị nàng ta phát hiện ra?

Nghĩ đến đây, Đại phu nhân rất hối hận, Hạ Vân Nhiễm hoàn hảo không bị thương tổn gì, còn khiến nữ nhi bị dọa thành như vậy.

“Mau đi chuẩn bị nước ấm cho Đại tiểu thư tắm.” Đại phu nhân lạnh giọng quát.

Hai nha hoàn vội vàng đứng dậy, vừa mới đi được vài bước, giọng nói sắc lạnh của Đại phu nhân vang lên phía sau: “Sự việc của Đại tiểu thư nếu các người dám nói ra một chữ, căn bản đầu của các người.”

“Vâng. Vâng. Đại phu nhân yên tâm, bọn nô tỳ một chữ cũng không dám nói bậy.” Hai nha hoàn sợ tới mức vội vàng trả lời.

Đại phu nhân đen mặt nói: “Đi ra ngoài đi!”

Cửa vừa đóng lại, nước mắt của Đại phu nhân cũng chảy ra, bà ôm chặt nữ nhi, khẽ gọi: “Nguyệt Nhu, Nguyệt Nhu của ta! Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào? Con mau nói cho nương đi!”

Hạ Nguyệt Nhu vẫn há miệng như cũ, ngoài tiếng a a vẫn không nói ra lời, nhưng nước mắt của nàng vẫn chảy không ngừng, từ nhỏ đến lớn nàng ta đã bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy đâu? Hơn nữa, hiện tại nàng ta chỉ cảm thấy ghê tởm, cảm giác cả người đều bị dơ bẩn. Nàng ta oán hận, tủi thân, phần nộ nhưng lại không thể phát tiết.

Nha hoàn mang vào mấy thùng nước ấm để Hạ Nguyệt Nhu tắm. Đại phu nhân tự mình cởi áo ngoài của Hạ Nguyệt Nhu, để nàng mặc nội y mỏng ngồi vào bồn tắm. Hạ Nguyệt Nhu vẫn không thể kiềm chế được run rẩy, nước mắt vẫn rơi không ngừng, búi tóc rối loạn, nói không lên lời, đáng thương lại bất lực, khuôn mặt giống như phù dung bấy giờ lại trắng bệch như tuyết, môi đỏ hân sâu dấu răng, giống như đoá bách hợp bị con người tàn phá bừa bãi, khiến người ta đau lòng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Từ Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Xúi giục chia rẽ

Edit: Gà Mờ

Trong mắt Đại phu nhân cũng tràn đầy nước mắt, giúp nữ nhi tắm rửa hết lần này đến lần khác. Hạ Nguyệt Nhu cũng như phát điên, cầm khăn lụa chà xát thật mạnh gương mặt và cơ thể, giống như muốn cạo sạch hết ác mộng này ra khỏi người.

Đột nhiên, Hạ Nguyệt Nhu khóc được òa một tiếng, huyết cảm được giải, nàng dùng toàn bộ sức lực để khóc ra tiếng. Đại phu nhân vừa đau lòng vừa mừng, vội ôm nàng, “Nguyệt Nhu, con phải chịu khổ rồi!”

“Nương, nương, nữ nhi không sạch sẽ... Nữ nhi không sạch sẽ...” Hạ Nguyệt Nhu tuyệt vọng khóc hu hu.

“Nói bậy, nói bậy, sao con lại không sạch sẽ, thủ cung sa của con vẫn còn, chẳng qua con chỉ bị kinh sợ thôi.” Đại phu nhân trầm giọng quát, bà không

thể để nữ nhi có ý nghĩ như vậy được.

Hạ Nguyệt Nhu hít hít mũi, mười phần hoảng sợ nói: “Cuối cùng mọi chuyện là như thế nào? Tại sao đột nhiên trong phòng con lại xuất hiện hai nam nhân?”

“Hai người nam nhân?” Đại phu nhân giật mình, kinh ngạc nhìn nàng: “Nguyệt Nhu, sao con lại biết có hai người nam nhân?”

“Người đầu tiên ném con lên trên giường, sau đó hấn lại kéo một người nam nhân khác từ trên mặt đất ném lên người con. Nương, con thật sự rất sợ, thật sự rất sợ!” Hạ Nguyệt Nhu không muốn nhớ lại những hình ảnh ghê tởm đó.

Về mặt Đại phu nhân sợ hết hồn, vốn dĩ bà ta đang không thể hiểu được, trong thời gian ngắn như vậy, với thủ đoạn của Hạ Vân Nhiễm sao có thể đưa A Hồ đưa vào phòng của nữ nhi. Thì ra có người giúp đỡ nàng ta, hơn nữa còn là cao thủ võ công, thật đúng là thuyền lật trong mương mà.

Đại phu nhân cảm thấy thật may, vẫn bảo vệ được trinh tiết của nữ nhi. Không ngờ Hạ Vân Nhiễm lại ác độc như vậy, lại muốn để A Hồ cướp đi trinh tiết của nữ nhi của bà ta, thật sự rất tàn nhẫn.

Đương nhiên Đại phu nhân sẽ không nghĩ tới, chính mình cũng tàn nhẫn muốn cướp đi trinh tiết của Hạ Vân Nhiễm. Bà ta chỉ cảm thấy Hạ Vân Nhiễm chịu tội là xứng đáng. Trong kế hoạch của bà ta, chỉ cần A Hồ thành công, bà ta sẽ lập tức phái nha hoàn đi chuẩn bị cho Hạ Vân Nhiễm một dải lụa trắng, tiễn nàng ta một đoạn đường.

Tiếc là, toàn bộ kế hoạch đều bị thất bại, còn suýt chút nữa kéo theo nữ nhi vào cùng.

“Nương, người nói cho con biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao trong phòng nữ nhi lại có hai người nam nhân? Sao hạ nhân trong phủ lại không bắt lại?” Trong lòng Hạ Nguyệt Nhu căm hận muốn giết người.

Đại phu nhân nháy mắt với hai nha hoàn bên người, nha hoàn lập tức chủ động lui ra ngoài. Thật ra Đại phu nhân muốn giấu diếm chuyện này, nhưng thấy nữ nhi bị nhục nhã như vậy, xem ra chỉ có thể kể hết cho nàng.

Đại phu nhân nói ra kế hoạch của mình nhưng giấu đi việc chuyện này là mưu kế của Hạ Huyền, dù sao năng lực thừa nhận của nữ nhi quá yếu, bà lo sẽ làm mất địa vị của Hạ Huyền trong lòng nữ nhi.

Hạ Nguyệt Nhu nghe, nhìn mẫu thân vừa tức vừa hận lại bất đắc dĩ. Nàng ta không ngờ kế hoạch này vốn dĩ là dùng cho Hạ Vân Nhiễm, tất cả những gì mà nàng ta phải chịu đựng là do Hạ Vân Nhiễm phải nhận lấy. Điều này khiến nàng ta chuyển hận ý rất nhanh, nàng ta cắn răng giận dữ nói: “Con muốn giết nàng ta, con muốn giết nàng ta.”

“Nguyệt Nhu, lần này nương thật sự xin lỗi con vì không nói trước với con. Ta cũng không ngờ được Hạ Vân Nhiễm lại có cao thủ trợ giúp, hại con phải chịu nhục như vậy. Con yên tâm, việc này ngoại trừ ta và hai nha hoàn Từ nhi, Nguyệt Nhi thì không ai biết nữa. A Hồ đã bị gia đình loạn côn đánh chết, không còn ai biết nữa.”

Hạ Nguyệt Nhu cắn chặt môi: “Không, chắc chắn tiện nhân Hạ Vân Nhiễm cũng biết.”

“Nàng ta biết, nhưng thủ cung sa của con vẫn còn, ai dám nói vậy? Nếu nàng ta dám nói vậy, nhất định ta sẽ nói chuyện này với lão gia, để lão gia trừng phạt nàng ta.”

Hạ Nguyệt Nhu nghĩ đến mình phải chịu oan ức, lại ngăn người rơi lệ. Suýt chút nữa thì giấc mơ của nàng ta sẽ bị hủy hoại, mà tất cả đều do Hạ Vân Nhiễm tạo thành. Nàng ta âm thầm thề, đời này nhất định phải tự mình giết chết nàng.

Hạ Vân Nhiễm ở Nam Sương, nghe nha hoàn báo lại, kẻ xấu kia bị loạn côn đánh chết mà Đại tiểu thư lại chỉ bị kinh sợ, không gặp chuyện gì bất trắc.

Hạ Vân Nhiễm mới không tin, nàng cảm thấy dù Hạ Nguyệt Nhu không bị mất đi trinh tiết nhưng chắc chắn phải chịu nhục, chỉ là Đại phu nhân muốn cố gắng áp chế chuyện này mà thôi. Tuy không có giống như nàng mong muốn nhưng cũng đã cho Đại phu nhân một bài học, để cho bà ta biết, sau này muốn động tới nàng thì nên cẩn thận một chút.

Tối nay, Hạ Huyền cố ý rời phủ uống trà với đồng僚. Chờ đến lúc ông vội vàng trở về, thì lại nghe thấy đêm nay phủ người bị kẻ xấu đột nhập, nhưng không phải là Thất tiểu thư, mà lại đi Đông Sương quấy rối Đại tiểu thư. Hạ Huyền tức đến mức gương mặt tuấn tú trở nên âm trầm đáng sợ, không ngờ Đại phu nhân có làm chút chuyện nhỏ này mà cũng không xong, còn suýt chút nữa hại đại nữ nhi mà ông ta yêu thương nhất.

Hạ Huyền giận dữ ngồi trong phòng Đại phu nhân, đợi bà ta giải thích. Đại phu nhân chợt dạ đi vào, bà ta cũng muốn nhanh chóng nói cho Hạ Huyền biết việc Hạ Vân Nhiễm có người bảo vệ.

Nghe Đại phu nhân kể tỉ mỉ kế hoạch bị chuyển biến, Hạ Huyền cũng rất kinh ngạc: “Bà nói cái gì? Bên cạnh Vân Nhiễm có người bảo vệ?”

“Lão gia, nếu không, ông nghĩ Hạ Vân Nhiễm tay trái gà không chặt sao có thể động đến A Hồ to cao như vậy? Cho dù là nha hoàn bên người nàng cũng không làm được thế! Hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ta nghĩ chắc chắn là cao thủ võ công. Nguyệt Nhu nói, lúc ấy nển trong phòng con bé bị thổi tắt trong nháy mắt, chỉ tốn chút công sức đã ném Nguyệt Nhu lên trên giường, sau đó lại ném A Hồ lên, người bình thường sao có thể làm được như vậy? Huống chi, ta nghĩ người đó còn điểm huyết cam của Nguyệt Nhu, khiến con bé không thể kêu lên. Lão gia, ông nghĩ đây là chuyện đáng sợ như thế nào đó! Không nghĩ tới tiện nhân Hạ Vân Nhiễm lại có lòng dạ lang sói độc ác như vậy, khiến Nguyệt Nhu nhà ta nhận hết oan khuất.” Đại phu nhân nói xong liền bị thương rơi lệ.

Hạ Huyền đưa mắt liếc bà ta một cái, nếu thật sự là như vậy thì ông cũng không thể lại trách bà ta. Chỉ là điều khiến ông ta ngạc nhiên chính là sao bên người Thất nữ nhi lại có cao thủ từ đâu tới? Tại sao lại ẩn nấp trong phủ?

“Được rồi, đừng khóc nữa, mọi việc đã đến mức này, may là Nguyệt Nhu bình an không xảy ra chuyện gì, chỉ bị kinh sợ một chút. Bây giờ bà nghĩ lại gần đây có thấy ai lạ ở trong phủ không?” Hạ Huyền hỏi bà.

Đại phu nhân cau mày nói: “Không có mà! Trong năm nay trong phủ chưa tuyển thêm hạ nhân mới. Lão gia, ông nghĩ cao thủ đó ẩn trong gia đình trong phủ của chúng ta?”

“Cũng không chắc chắn lắm, xem ra người đó có võ công rất tốt. Nếu là tuyệt thế cao thủ, hành tung của hắn sẽ rất quỷ dị mờ hồ, ngày ẩn nấp đêm hoạt động, rất khó để chúng ta có thể nhìn thấy.”

“Cao thủ đó sẽ là ai đây? Chẳng lẽ là do tiện nhân Hạ Vân Nhiễm thuê ở bên ngoài?”

Hạ Huyền lắc đầu nói: “Không thể nào, Vân Nhiễm không có bản lĩnh này. Muốn mời một tuyệt thế cao thủ, không có vạn lượng hoàng kim, sẽ không mời được.”

Lần này Đại phu nhân thật sự bị kẹt, bà ta đã suy nghĩ suốt một đêm mà vẫn không thông suốt, không hiểu rõ ngọn ngành.

Đột nhiên, Hạ Huyền mở to mắt, lóe lên ánh sáng: “Nếu không phải Vân Nhiễm mời tới, thì chính là...”

“Chính là cái gì hả lão gia?” Đại phu nhân cả kinh giật mình hỏi.

Hạ Huyền nắm chặt tay, có chút giận đăm lên trên mặt bàn: “Có thể là người của Long Hầu phủ.”

Đại phu nhân biến sắc, vẻ mặt lo sợ không yên: “Cái gì? Long Hầu phủ phái người bảo vệ Hạ Vân Nhiễm?”

“Chỉ có khả năng này, với lại ta tin tưởng đó chính là người của Long Hầu phủ. Thì ra Long Diệu đã sớm đoán được ta sẽ có ý mưu hại Vân Nhiễm, cho nên đã cho người mai phục ở trong tối.”

“Lão gia, tất cả kế hoạch này là do ta thực hiện, đáng lẽ ra họ sẽ không thể đoán được là do lão gia.” Đại phu nhân giải thích.

“Đừng thấy Long Diệu tuổi còn nhỏ. Tâm tư thiếu niên này cực kì đáng sợ. Ta đã từng tận mắt thấy hắn vì một dân thường bị xử oan, chỉ bằng một vài câu nói đơn giản mà đã hạ bệ cả một phủ đại quan. Mưu đồ của hắn không phải từng bước đi mà là đại cục.” Hạ Huyền nói nói, lại nghĩ tới bàn cờ, một cao thủ chơi cờ như vậy, trước mắt không phải đứng bên ngoài quan sát, mà là đang thiết lập cả ván cờ. Hạ Huyền rung mình, ông có cảm giác chính mình đang ở trên bàn cờ của Long Diệu.

“Lão gia, ông nói chuyện này khó nắm bắt như vậy, bây giờ phải làm sao? Không động đến Hạ Vân Nhiễm, chắc chắn hai năm sau sẽ phải gả nàng vào đó, đến lúc đó làm liên lụy tới chúng ta thì phải làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Hạ Huyền trở lên tối tăm u ám. Đột nhiên ông hiểu ra, Long Diệu cưới nữ nhi của ông, không đơn giản là do Hạ Vân Nhiễm muốn tránh đi số phận bị ông lợi dụng, mà là nàng vô tình đã kéo theo cả tướng phủ vào cuộc tranh đấu giữa hoàng thất và Long Diệu. Có lẽ đây chính là lý do mà Long Diệu ra tay giúp đỡ Hạ Vân Nhiễm. Đầu tiên là muốn bộ bản cờ kia, sau đó lại dụ dỗ nữ nhi đi Tết hoa đăng, cuối cùng đem chuyện này đồn ra cho cả thành đều biết, khiến ông không thể không gả nữ nhi. Tâm trạng Hạ Huyền lập tức chìm xuống đáy cốc.

Bất tri bất giác, ông đã ngồi cùng thuyền với Long Diệu, một cái thuyền nguy hiểm lúc nào cũng có thể bị lật. Ông tự cho mình thông minh nếu không tham gia vào cuộc chiến giữa Thái tử và Nhị Hoàng tử, sẽ có thể có chỗ đứng trong triều đình. Thì ra, Long Diệu đã theo dõi ông từ lâu.

Mà ông nghĩ, việc Hoàng Thượng ban hôn, có lẽ là do Long Diệu đã chuẩn bị trước, hoặc là đã sử dụng mưu kế gì đó. Tóm lại, là do Hoàng thượng bị hắn uy hiếp, nếu không sao Hoàng Thượng có thể đáp ứng hôn sự này? Xem ra tình hình ngày càng trở nên nghiêm trọng.

“Lão gia, lão gia đang suy nghĩ gì vậy!” Đại phu nhân hơi lo lắng hỏi.

“Đừng động đến Vân Nhiễm nữa. Hiện tại ta chỉ có thể đi cầu Hoàng Thượng, để cho Vân Nhiễm trưởng thành rồi mới xuất giá.” Hạ Huyền có phần thất vọng cắn chặt răng.

“Lão gia, chẳng lẽ cứ để Nguyệt Nhu chịu ủy khuất như vậy ư? Ông, ít nhiều thì ông cũng phải làm chủ giúp Nguyệt Nhu chứ! Đại phu nhân chảy nước mắt, cầm chặt tay áo của ông ta lay lay.

Hạ Huyền hơi bực mình gỡ tay bà ta ra, lạnh lùng nói: “Không cần nhắc lại chuyện này nữa, bà mau đi khuyên bảo Nguyệt Nhu cho tốt, để nàng nhanh quên chuyện này đi.” Nói xong ông đứng dậy.

“Lão gia, ông đi đâu vậy?” Đại phu nhân vội vàng hỏi.

“Ta đi tam phòng.” Hạ Huyền nói thẳng.

“Lão gia, ông...” Đại phu nhân lập tức cúi đầu nhìn ông ta.

“Hiện giờ thân phận của Vân Tuệ đã khác, ta không thể lạnh nhạt với tam phòng. Nếu không, để Vân Tuệ oán giận ta, sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp sau này của chúng ta, bà nên rộng lượng một chút đi!” Hạ Huyền nói xong, phất tay áo rời đi.

Đại phu nhân cắn chặt răng, nuốt chút nữa ngừng thở. Bà vừa oán vừa hận, tam phòng dựa vào cái gì để chiếm đoạt sủng ái của bà?

Sáng sớm hôm sau, ở Đông Suong, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng. Hạ Nguyệt Nhu ôm yếu nằm trên giường, mà tấm lụa trong tay nàng ta cũng bị nàng ta vặn xoắn thật mạnh rách ra. Nha hoàn Hương Nhi bên người nàng ta tiến vào, thấy dáng vẻ này của nàng ta, không khỏi có chút sợ hãi, thấy canh hạt sen vừa đưa vào còn chưa được uống, không nhịn được khuyên nàng ta: “Đại tiểu thư, ngài uống một chút canh đi!”

Hạ Nguyệt Nhu đang không có chỗ trút giận, vừa nhìn thấy chén canh trên bàn, nàng ta bước tới, tay đảo qua, choang một tiếng, bát canh trên bàn lập tức rơi xuống đất vỡ nát, nước canh rơi vãi đầy đất.

Hương Nhi sợ tới mức chỉ dám kêu nhỏ một tiếng, lại có nha hoàn ở bên ngoài tiến vào, thấy tình trạng này thì vội cúi đầu nói: “Đại tiểu thư, Thát tiểu thư tới, đang đợi ở bên ngoài.”

“Cút, đuổi nàng ta cút đi!” Hạ Nguyệt Nhu giận dữ đuổi tay chỉ vào cửa. Tối hôm qua nàng bị chịu nhục nhã như vậy đều là do Hạ Vân Nhiễm làm hại, nàng ta còn dám tới nhìn nàng, nàng đang hận không thể giết chết nàng ta, sao có thể đi ra nhìn nàng ta chứ?

Vẫn là Hương Nhi linh hoạt, vội thì thầm khuyên nhủ: “Đại tiểu thư, Đại phu nhân đã nói, ngài nên đối nhân xử thế như bình thường, nhất định không thể nổi giận, nếu không, sẽ dễ người khác nghĩ nhiều.”

Hạ Nguyệt Nhu lạnh lùng liếc nàng ta một cái, nhưng Hương Nhi nhắc nhở cũng đúng, nàng không thể nổi giận, càng không thể nổi giận trước mặt Hạ Vân Nhiễm. Nàng muốn thể hiện rằng không có chuyện gì xảy ra, như vậy mới có thể để nàng ta biết, kế hoạch tối qua của nàng ta không thực hiện được, tức chết nàng ta.

“Dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa trên mặt đất đi.” Hạ Nguyệt Nhu phân phó nha hoàn, sau đó mang theo nha hoàn thân cận là Hương Nhi đi ra sảnh ở ngoài.

Hạ Vân Nhiễm đang đứng ở cửa, mặc váy màu xanh da trời thêu hoa sen bằng gấm Vân Nam, vẻ mặt thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú mang theo hơi thở của sương sớm, nàng quay đầu lại thì thấy Hạ Nguyệt Nhu, lập tức cười nói: “Đại tỷ, vừa nãy nghe thấy có tiếng vỡ đồ trong phòng tỷ, có phải nha hoàn làm tỷ tức giận không?”

“Không phải, chỉ là bát quá nóng, không cầm chắc nên bị rơi xuống đất.” Hạ Nguyệt Nhu cười nhạt, vẻ mặt có chút vận vẹo.

Hạ Vân Nhiễm cười đi tới, ánh mắt của nàng có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cái cổ trắng như tuyết của Hạ Nguyệt Nhu, tuy rằng đã bị tóc của nàng ta che khuất, lại thêm một tầng phấn thật dày, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra một chút dấu vết nhân nhân, đó chính là dấu hôn! Hạ Vân Nhiễm không kìm được, giả bộ kinh ngạc hỏi: “A, đại tỷ, cổ tỷ bị con gì cắn sao? Đỏ lên rồi kìa.”

Hạ Nguyệt Nhu vội vàng xoa tóc che khuất: “Chẳng qua là bị muỗi đốt vào tối qua thôi.”

“Muội nghe nói tối qua có kẻ xấu vào phòng tỷ, hẳn không chạm vào tỷ chứ!” Hạ Vân Nhiễm ra vẻ quan tâm nói.

“Đương nhiên là không, kẻ xấu kia chỉ ở bên ngoài, tỷ ở trong phòng, chỉ là bị chút kinh sợ mà thôi.” Hạ Nguyệt Nhu vội vàng hoảng sợ nói.

Hạ Vân Nhiễm ra vẻ ân cần nói: “Đại tỷ, tỷ phải cẩn thận đó! Ai biết khi nào lại có kẻ xấu đột nhập phòng của tỷ, đối với tỷ...” Hạ Vân Nhiễm làm động tác nhào tới cắn, dọa chạy Hạ Nguyệt Nhu đang giả bộ bình tĩnh, cả người nàng ta không kìm chế được run rẩy, giật mình sợ hãi.

“Thát tiểu thư, người đừng dọa Đại tiểu thư nữa.” Hương Nhi đang đứng bên cạnh vội chạy qua đỡ Đại tiểu thư, tỏ vẻ không vui nói với Hạ Vân Nhiễm.

Vốn dĩ Hạ Vân Nhiễm đến để xem trò vui, vừa rồi thấy Hạ Nguyệt Nhu biểu lộ vẻ sợ hãi, có thể thấy được tối qua đã bị dọa cho phát sợ, chắc chắn Đại phu nhân đã hối hận muốn chết! Kế hoạch ác độc như vậy, lại khiến nữ nhi của mình gặp tai họa.

“Đại tỷ, vậy tỷ nghỉ ngơi thật tốt nhé! Thát muội không quấy rầy nữa.” Hạ Vân Nhiễm nói xong, vung tay đi rất đắc ý, khiến Hạ Nguyệt Nhu giận trắng mặt.

Hạ Vân Nhiễm ra khỏi Đông Suong, hừ lạnh một tiếng, nghĩ nàng dễ dàng buông tha cho mẹ con này như vậy sao? Còn lâu mới đơn giản như vậy.

Hạ Vân Nhiễm đoán rằng, tối hôm qua lúc A Hồ xuất hiện trong phòng Hạ Nguyệt Nhu, đã để Đại phu nhân tra ra có người hỗ trợ nàng. Xem ra, sau này bà ta sẽ không dễ dàng hạ thủ nữa. Hạ Vân Nhiễm rất cảm kích Long Diệu, hình như cái gì cũng nằm trong kế hoạch của hắn, cũng không biết hắn cảm người bên cạnh nàng từ khi nào.

Hạ Vân Nhiễm đi dạo một vòng quanh sân, đột nhiên nàng nghĩ đến cái gì đó, hướng Tiểu Thát nói: “Đi, theo ta tới Bắc Viện một chuyến.”

“Đi Bắc Viện làm gì?”

“Đương nhiên là đi xem Tam muội của ta một chút rồi, nàng chính là Nhị Hoàng tử phi đó!” Hạ Vân Nhiễm cười một chút, cất bước đi đến Bắc Viện.

Bắc Viện có hai phòng di nương, khó tránh khỏi có chút chật chội, không giống Đông Suong và Nam Suong, mỗi nơi chiếm một viện. Bắc viện gồm hai

tiểu viện, Tam di nương và Tứ di nương ở sát nhau, chẳng qua, xem ra hiện tại ngoài cửa của Tam di nương rõ ràng càng thêm sang trọng, Tứ di nương lại có vẻ keo kiệt.

Rất ít khi Hạ Vân Nhiễm tới Bắc viện, từ khi nàng bắt đầu có địa vị trong phủ thì người nơi này không chào đón nàng.

Nha hoàn Tam phòng trong viện nhìn thấy nàng từ xa đang đi tới đây liền chạy vào chính sảnh thông báo với Tam di nương.

Hiện tại Tam di nương và Hạ Vân Tuệ đều ở bên nhau mỗi ngày, thỏa sức tưởng tượng sau này sẽ được vinh hoa phú quý như thế nào, chỉ có Tam di nương nói đã nâng Hạ Vân Tuệ lẳng lẳng.

Nghe nha hoàn nói Hạ Vân Nhiễm tới, sắc mặt Tam di nương trầm xuống: “Nha đầu này tới đây làm gì? Chẳng lẽ đến đòi quà lần trước về?”

Hạ Vân Tuệ hí hóp mắt, có vẻ rất bức tức nói: “Chẳng qua nàng ta muốn tới để ra về thôi! Xem nàng có gì để lên mặt.”

Hạ Vân Nhiễm đi tới, vẻ mặt cung kính, không có một chút nào ra vẻ kiêu căng ngạo mạn, nàng nói với Tam di nương và Hạ Vân Tuệ: “Tam di nương, Tam tỷ. Vân Nhiễm tới thăm mọi người.”

“Ngọn gió nào thổi Thất tiểu thư đến tiểu viện nghèo nàn này vậy?” Tam di nương cười lạnh nhìn nàng.

Hạ Vân Nhiễm nhú nhú mày, vẻ mặt đau lòng nói: “Tam nương, không biết Vân Nhiễm đã đắc tội người từ khi nào? Sao người lại đối xử với Vân Nhiễm như vậy?”

“Thất muội, muội tới có việc gì sao?” Hạ Vân Tuệ lạnh nhạt nói.

Hạ Vân Nhiễm thở dài một tiếng nói: “Nam Sương chỉ còn mình muội, muội quá cô đơn, mỗi ngày cũng không có người đến nói chuyện phiếm. Trước kia các tỷ tỷ đều thích tới tìm muội nói chuyện phiếm, nhưng gần đây lại không thấy tới, đương nhiên Vân Nhiễm phải tìm các tỷ tỷ.”

“Giữa chúng ta có chuyện gì để nói sao?” Hạ Vân Tuệ cười gằn một tiếng.

“Tỷ tỷ gả cho Nhị Hoàng tử, thật ra Vân Nhiễm rất vui mừng cho tỷ, tỷ tỷ xinh đẹp hơn muội, thông minh hơn muội, may mắn hơn muội, Vân Nhiễm cũng cảm thấy rất vinh dự.”

Hạ Vân Nhiễm nói xong, lập tức như một trận gió xuân thổi vào tận đáy lòng của Hạ Vân Tuệ và Tam di nương. Được tặng bốc như vậy, Hạ Vân Tuệ hí hóp mắt nói: “Thất muội tới đây, chỉ để nói những lời này với tỷ?”

“Dĩ nhiên là không rồi, muội chỉ cảm thấy oan ức cho hai người thôi!”

“Sao tỷ phải oan ức?” Ánh mắt Hạ Vân Tuệ soi mói, có vẻ có chút nén giận.

“Đương nhiên tỷ không phải chịu oan ức, người chịu khổ chính là Tam di nương.”

“Sao ta lại phải oan ức?” Tam di nương hừ lạnh.

“Tam nương, người nghĩ đi! Người sinh nữ nhi là Tam tỷ có phúc khí như vậy, nhưng ở trong phủ này, người vẫn phải ở trong một tiểu viện bé nhỏ, không có thực quyền trong tay. Đợi đến khi tỷ tỷ gả đi, mẹ con chia lìa, còn không bị Đại phu nhân áp chế sao?”

Hạ Vân Nhiễm nói, tuy uyển chuyển, nhưng vẫn khiến Tam di nương cảm thấy hụt hẫng. Bà ta muốn phản bác nhưng Hạ Vân Nhiễm lại nói trúng nỗi đau của bà ta. Chẳng lẽ bà ta không muốn tranh quyền sao? Chẳng qua bây giờ bà chưa có chỗ để xuống tay thôi.

“Thất muội, muội đừng kiếm chuyện chia rẽ ở đây, hai mẹ con chúng ta sẽ không sập bẫy của muội đâu.” Hạ Vân Tuệ không cho là đúng giận dữ nói.

“Sao muội có thể kiếm chuyện chia rẽ được? Muội chỉ cảm thấy không đáng cho Tam di nương mà thôi! Chuyện lần trước của Đại phu nhân, bà ta tham ô nhiều bạc như vậy, cha vẫn đồng ý giao lại quyền quản gia cho bà ta. Muội nghĩ, Đại phu nhân nên giao một nửa quyền quản gia cho Tam di nương mới phải. Ít nhất sự tình thôn trang bà ấy cũng không nên nhúng tay vào, nếu không sẽ lại thêm một vạn lượng, như vậy trong phủ không phải lại thu không đủ chi sao? Đến lúc đó, hồi môn của tỷ tỷ cũng bị bà ấy lấy mất, hai nghìn lượng vàng đó chính là ví dụ nha!”

Tam di nương nghe đến đó, ánh mắt chợt lóe, bà ta không khỏi có chút nghi ngờ nói: “Vân Nhiễm, con nói thật đơn giản, sao Đại phu nhân có thể đưa thôn trang cho ta quản lý được?”

“Tam nương, đương nhiên người có quyền quản lý rồi, chỉ cần người đi cầu lão gia. Tam tỷ chính là Nhị Hoàng tử phi đó! Vinh quang lớn như vậy, người còn không thể quản lý được một cái thôn trang sao?” Hạ Vân Nhiễm có vẻ cực kỳ kinh ngạc nói.

Hạ Vân Tuệ vẫn cảm thấy Hạ Vân Nhiễm không có ý tốt, chỉ là lời nàng ta nói hôm nay, nàng cảm thấy có lý. Thân phận của mình đã sớm khác xưa, chẳng lẽ mẫu thân không thể tăng địa vị ở trong phủ sao?

Đương nhiên Hạ Vân Nhiễm cũng đã biết chắc đôi mẹ con này có thói cuồng vinh, lòng tự tin đã lên cao mới đến đây chỉ điểm một chút. Tuy đối với nàng không có gì tốt nhưng đối với Đại phu nhân thì lại là cực kỳ bất lợi.

“Con nói thật dễ dàng, sao lão gia có thể dễ dàng giao cho ta chuyện quan trọng như vậy được?” Tam di nương có chút không tin.

“Tam nương, nếu người không tranh thủ một chút, sao người lại biết lão gia không tin người? Hơn nữa, sau này Tam tỷ chính là Hoàng tử phi, đây là chuyện vinh dự thế nào? Ngay sau ngay cả cha khi nhìn thấy Tam tỷ cũng phải quỳ gối thỉnh an. Người nghĩ xem, nếu trong phủ người vẫn không có chút địa vị nào, cũng không tốt cho thanh danh của Tam tỷ đâu! Người nói có phải hay không?”

“Thất muội, muội không cần nói ở đây nữa. Chuyện của tỷ và nương không cần muội phải nhúng tay.” Hạ Vân Tuệ nghe thấy bị thiệt, có phần không thích nghe.

“Tam tỷ, muội chỉ muốn tốt cho Tam nương mà thôi, nếu hai người không thích nghe thì Vân Nhiễm sẽ không nói nữa. Tóm lại, Vân Nhiễm không tin Đại phu nhân được. Tôi hôm qua có kẻ xấu đột nhập vào phủ, mà tướng phủ là nơi nào chứ, có thể để người nào cũng có thể tự ý ra vào sao? Hai người không biết muội đã nhận biết bao oan ức đâu. Lúc đó Đại phu nhân kêu bắt kẻ xấu rồi chạy luôn tới phòng của muội. Nếu không phải kẻ xấu đó nhận nhầm người, đi sang Đông Sương, thì muội còn có thể đứng chỗ này nói chuyện với hai người sao? Tam tỷ, tỷ cũng phải cẩn thận.” Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm khóa chặt Hạ Vân Tuệ.

Hạ Vân Tuệ bị nàng nhìn chằm chằm đến mức giật mình trong lòng, có phần không dám tin nói: “Muội nói gì cơ? Muội nói có người có ý dẫn kẻ xấu đó vào? Hơn nữa là nhầm vào muội?”

Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm lạnh đi: “Tâm địa của Đại phu nhân, hai người còn biết rõ hơn muội. Muội chẳng qua chỉ là một Thế tử phi mà Đại phu nhân đã không chấp nhận được muội. Tam tỷ, tỷ chính là Hoàng tử phi, Đại tỷ còn không nhận được vinh dự bậc này, tỷ cảm thấy Đại phu nhân sẽ không ghen ghét sao? Sớm muộn gì bà ta cũng xuống tay, cho nên muội mới đến đây nhắc nhở hai người một câu, để Tam nương nhanh chóng đoạt quyền khỏi tay bà ta, chia lại địa vị. Nếu không Đại phu nhân sẽ không có sự uy hiếp, tùy ý bới móc.”

Hạ Vân Tuệ và Tam di nương nghe đến kinh tâm động phách. Nghĩ lại tới qua, quả thật Đại phu nhân đã chạy thẳng tới Nam Sương, khẳng định chắc chắn kẻ xấu đang ở Nam Sương, nhưng cuối cùng lại là Đông Sương xảy ra chuyện. Lúc ấy về mặt Đại phu nhân khó coi cực kỳ, nói mấy câu đã đuổi các nàng đi rồi, lúc đó Tam di nương cũng không tin. Bây giờ ngắm lại, chuyện này càng thêm kỳ lạ. Xem ra, không thể không phòng.

Hạ Vân Nhiễm nói xong, thờ dài một tiếng nói: “Muội đúng là phúc lớn mạng lớn. Tam tỷ, Tam nương, Vân Nhiễm chỉ nói đến đây thôi. Nếu hai người không tin ý tốt của muội, muội cũng không còn cách nào.” Nói xong, nàng thần nhiên rời đi.

Sau khi nàng rời khỏi, Tam di nương và Hạ Vân Tuệ nhìn nhau, đều thấy sự kinh hoàng trong mắt đối phương. Hai người suy nghĩ cẩn thận lời Vân Nhiễm nói, Tam di nương cảm môi: “Không ngờ Đại phu nhân lại ác độc đến như vậy.”

“Nương, Thất muội nói đúng, người rất cần địa vị trong phủ. Nếu không sao Đại phu nhân có thể bỏ qua cho con.”

“Đúng vậy, ta cần phải đi cầu xin lão gia. Không thì con đi cùng với ta đi, xem lão gia có đáp ứng hay không.” Tam di nương tràn đầy lòng quyết tâm nói.

Hạ Vân Tuệ gật mạnh đầu: “Vâng.”

Hạ Vân Nhiễm đi ra khỏi Bắc Viện, khoe miệng hàm chứa ý cười. Từ lúc liếc nhìn mẹ con Hạ Vân Tuệ lần cuối, nàng biết lời nói của nàng đã bắt đầu có hiệu quả. Tam di nương và Hạ Vân Tuệ đều không biết việc gả Hạ Vân Tuệ cho Nhị Hoàng tử chỉ là thủ đoạn lợi dụng của Hạ Huyền, mục tiêu cuối cùng chỉ là nâng đỡ Hạ Nguyệt Nhu ngồi lên ghế Hoàng Hậu. Hai người đó còn lấy đó là ân sủng to lớn, là vinh quang, còn Đại tiểu thư không gả được, chỉ là do nàng không có phúc khí đó thôi. Hai người đó cũng không biết tới qua nàng có cao thủ giúp đỡ. Các nàng đã ngu ngốc như vậy, đã khiến nàng sửa đổi chuyện này, mà hơn nữa, cũng là do Đại phu nhân thực hiện quỷ kế, các nàng không tin không được.

Hạ Vân Nhiễm cũng không lo Hạ Huyền sẽ không đáp ứng. Tam di nương đã có cảm giác nguy cơ, đương nhiên sẽ không quan tâm tới cái gì, lại thêm Hạ Vân Tuệ ở bên nói giúp, mà Hạ Vân Tuệ lại là quân cờ có thể lợi dụng của ông ta, ông ta sẽ không thể để Hạ Vân Tuệ mang lòng oán hận với ông ta. Giống như lúc trước ông ta đã trừng phạt Đại phu nhân để diễn cho nàng xem. Căn bản Hạ Huyền sẽ không để mắt tới việc trong phủ, càng không quan tâm đến những lợi ích nhỏ. Trong mắt ông ta chỉ có quyền lực, tay cầm quyền sát sinh chỉ cao vô thượng.

Nàng tin rằng, phần thắng của Tam di nương trong chuyện này là rất lớn. Nghĩ xong, ý cười trên môi nàng càng thêm sáng lạn.

Hạ Vân Nhiễm trở về Nam Sương, cảm thấy thân thể có chút mệt, tối hôm qua đã vui vẻ cả đêm không ngủ được, vừa đúng lúc này nghỉ ngơi một chút.

Hạ Vân Nhiễm đi đến mái hiên, đột nhiên nàng hoảng sợ, chỉ thấy cạnh cửa sổ có một bóng người mặc áo bào màu tro, là người hôm qua đã cứu nàng. Nàng vội bình tĩnh nói: “Vị đại hiệp này, tìm ta có chuyện gì sao?”

Người nam nhân trung niên mỉm cười quay đầu lại: “Thất tiểu thư, gọi ta là Lý Trần là được rồi, không dám nhận là đại hiệp.” Nói xong hắn đưa mắt đánh giá Hạ Vân Nhiễm một chút nói: “Ta tới phụng lệnh của thế tử, nói chuyện với cô nương.”

“Ồ! Chuyện gì vậy?” Hạ Vân Nhiễm không khỏi tò mò.

“Trải qua việc tối qua, thế tử muốn cô nương có thể học võ nghệ phòng thân. Chỉ cần tiểu thư đáp ứng, thế tử sẽ cho người tới dạy.”

Hạ Vân Nhiễm chớp chớp mắt, Long Diệu muốn nàng học võ? Đề nghị này thật thú vị. Hạ Vân Nhiễm cũng không phải người không chịu được khổ. Hơn nữa ở thời loạn thế này, có thêm một đường bảo vệ tính mạng là rất quan trọng.

“Được, ông nói với thế tử là ta đồng ý học.” Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm trở nên kiên định.

“Được, ta sẽ chuyển lời lại với Thế tử.” Lý Trấn nói xong, chỉ thấy hán đầy cửa sổ, cả người vụt bay ra ngoài giống như tia chớp, nháy mắt đã biến ra sau mái nhà ngói đen.

Hạ Vân Nhiễm cảm thấy hâm mộ đi đến trước cửa sổ, nghĩ thầm, nếu nàng cũng học được bản lĩnh như vậy, cộng với độc thuật của nàng, sau này sẽ không lo bị người khác ức hiếp.

Hạ Vân Nhiễm có chút tò mò, Long Diệu sẽ dùng biện pháp gì để đưa người vào đây?

Ở Bắc Viện, Tam di nương quyết định chiều nay sẽ đề nghị chuyện quản lý thôn trang với Hạ Huyền. Sau khi bà và Hạ Vân Tuệ bị Hạ Vân Nhiễm dọa, đã có chút hoang mang lo sợ. Nếu sự tình Hạ Vân Nhiễm nói phát sinh, nhắm vào Hạ Vân Tuệ, thì sau này hai người sẽ chẳng còn gì. Vì để bảo vệ nữ nhi, cũng như để tự bảo vệ mình, dù phải nói cái gì thì Tam di nương cũng sẽ mở miệng.

Buổi chiều, Tam di nương mời được Hạ Huyền vừa về phủ tới chỗ mình uống trà như dự định. Những ngày gần đây Hạ Huyền càng thêm yêu thương bà, khiến bà cũng tự tin hơn nhiều.

Hạ Huyền ngồi xuống, hỏi một chút về việc chi tiêu ăn mặc. Tam di nương dịu dàng trả lời, vừa nói, nước mắt đột nhiên rơi xuống, bà ủy khuất cầm khăn tay lau khôe mắt, giống như đang rất khổ sở vì chuyện gì đó.

“Sao vậy? Ngọc Nhi?” Hạ Huyền lập tức quan tâm hỏi.

Tam di nương chỉ nhấp môi, không nói gì lau nước mắt, như thể bị oan ức rất lớn vậy.

“Ngọc Nhi, đừng khóc nữa. Có chuyện gì nói với ta, ta làm chủ cho nàng.” Hạ Huyền nói.

Tam di nương nghe vậy, khôe miệng hờn dỗi mấp máy: “Lão gia, Ngọc Nhi chỉ là không cam lòng, cảm thấy cuộc sống này thật đau khổ thôi.”

“Làm sao vậy? Ai bắt nạt nàng?”

“Cũng không phải ai bắt nạt thiếp, chỉ là, Vân Tuệ sắp phải gả cho Nhị Hoàng tử, mà thiếp... Mà thiếp chỉ là một di nương hạ đẳng, cảm thấy ủy khuất cho Vân Tuệ thôi. Sau này, Vân Tuệ vì thân phận thấp kém của thiếp mà phải chịu trào phúng và lạnh nhạt, trong lòng thiếp cảm thấy rất đau khổ, rất khó chịu.”

“Ai dám trào phúng Vân Tuệ?” Hạ Huyền lập tức tỏ ra uy nghiêm trừng mắt nói, trong chốc lát vẫn chưa hiểu được ý của Tam di nương.

“Lão gia, Ngọc Nhi đã phụng dưỡng lão gia cũng đã mười bảy năm, nhưng thiếp lại không thể giúp lão gia phân ưu, thật sự cảm thấy rất hổ thẹn.” Tam di nương thấp giọng nức nở.

Hạ Huyền hít một hơi, nhìn bà dịu dàng: “Đừng nói như vậy, ta biết nàng tốt!”

Lúc này Tam di nương mới ngẩng đầu lên nói, ánh mắt lộ ra khát vọng nhìn ông: “Lão gia, Ngọc Nhi không cầu gì khác, chỉ cần lão gia có thể để ta quản lý sự vụ thôn trang, để ta có thể giúp đỡ Mẫn Nhi tỷ tỷ ở đại phòng.”

Lúc này Hạ Huyền mới hiểu ra, Tam di nương kể khổ từ nãy đến giờ, thì ra là muốn quản lý thôn trang. Ông cau mày khó xử nói: “Ngọc Nhi, đây không phải chuyện nhỏ, bình thường nàng không thạo làm việc này, sẽ rất khó đấy!”

“Lão gia, thiếp không sợ khổ, không sợ bị liên lụy. Trước kia ta ở nhà, vẫn hay giúp cha tính toán sổ sách. Thật sự thiếp có thể làm được, hơn nữa, lần trước Đại tỷ tham ô bạc, mới trải qua mấy tháng, chẳng còn thật sự tin tưởng cách làm người của nàng sao?” Tam di nương không kìm được nói ra bằng chứng phạm tội của Đại phu nhân.

Hạ Huyền nhất thời bị chẹn họng: “Nàng ấy đã biết lỗi, đương nhiên sẽ không có ý định tham ô nữa.”

Tam di nương không chịu từ bỏ nói: “Lão gia, từ khi Ngọc Nhi được nâng vào cửa, đã vì lão gia chịu khổ vất vả sinh ra hai nữ nhi, không có công lao cũng có khổ lao. Huống chi, Vân Tuệ lại có phúc như vậy, làm rạng rỡ tổ tông cho tướng phủ. Yêu cầu của Ngọc Nhi cũng không có nhiều, chỉ là muốn làm chút việc cho lão gia. Lão gia ngoài miệng nói thương thiếp, không thể đồng ý với thiếp hay sao?”

Hạ Huyền có chút buồn bực nhìn bà ta, trong chốc lát không biết trả lời như thế nào. Dù sao ông cũng không muốn Tam di nương nhúng tay xử lý sự vụ trong phủ. Người nhiều thì chuyện phiền phức cũng nhiều, tập trung quyền lực trong tay Đại phu nhân thì càng dễ quản lý mà thôi.

Đúng lúc này, Hạ Vân Tuệ bước nhanh từ ngoài vào. Vừa rồi nàng ta nấp bên cửa sổ nghe lén tất cả, lúc này nàng ta cúi đầu đi vào, lập tức quỳ xuống trước mặt Hạ Huyền: “Cha, người đáp ứng thỉnh cầu của mẫu thân đi! Nữ nhi sắp gả cho Nhị Hoàng tử, nhưng nếu mẫu thân của con không có chút địa vị nào ở phủ, sao nữ nhi có thể yên lòng gả đi đây?”

Hạ Huyền không ngờ Hạ Vân Tuệ cũng tham gia chuyện này, ông có chút không vui hít một hơi: “Vân Tuệ, đứng lên đi! Con đang làm loạn gì vậy hả?”

“Nếu cha không đồng ý với thỉnh cầu của nương, thì nữ nhi sẽ quỳ đến khi không đứng dậy được nữa.” Quyết tâm của Hạ Vân Tuệ rất lớn, chỉ khi mẫu thân có quyền lợi, nàng ta mới có thể an toàn ở lại phủ. Thật khó khăn mới được tứ hôn cho Nhị Hoàng tử, vinh hoa phú quý của nàng ta cũng mới bắt đầu thôi, sao có thể can tâm nhìn người khác hủy diệt?

“Con... Cần quấy.” Hạ Huyền thật sự không biết phải làm sao nhìn nàng ta.

Tam di nương cũng quỳ xuống theo, rung rung nói: “Lão gia, nếu chàng không thương thiếp, thì cũng phải thương Vân Tuệ chứ! Nàng là Hoàng tử phi tương lai, nếu nửa đêm địa vị thiếp cũng không có, sao thiếp còn mặt mũi để làm mẹ ruột của nàng?”

“Không phải Vân Tuệ lớn lên bên người Đại phu nhân sao?”

Tam di nương lập tức phản bác: “Dù sao cũng không phải mẹ ruột! Vân Tuệ là nữ nhi của thiếp, nàng là do thiếp sinh ra. Thiếp phải mất ba ngày ba đêm mới sinh được nàng.”

“Cha, nếu cha không đáp ứng, thì nữ nhi sẽ không gả nữa.” Hạ Vân Tuệ to gan uy hiếp, nàng ta biết thánh chỉ đã hạ xuống, thân phận nàng ta đã không giống với người thường, cho dù là Hạ Huyền cũng không có quyền hủy hôn.

“Con...” Hạ Huyền thật không thể tưởng tượng được hai mẹ con này lại có quyết tâm lớn như vậy, không đáp ứng không được. Ông nhìn Hạ Vân Tuệ, đáng người duyên dáng yêu kiều động lòng người. Nếu nàng có thể chiếm được tình cảm của Nhị Hoàng tử, khi Nhị Hoàng tử thành công thượng vị, nàng sẽ có khả năng rất lớn được nâng thành quý phi, hoặc trở thành nữ nhân có địa vị hơn thế.

Ai cũng không thể đoán trước, ông cũng không dám cam đoan rằng nữ nhi này sẽ chỉ trở thành đá kê chân. Xem ra, ông không thể để nữ nhi này sinh lòng oán hận với ông, ông chỉ có thể thờ dài: “Được rồi! Ta đồng ý với con, ta sẽ thương lượng chuyện này với Đại phòng.”

“Cám ơn lão gia, chàng cứ yên tâm giao cho thiếp đi! Thiếp nhất định sẽ cố gắng quản lý tốt thu hoạch của thôn trang.” Tam di nương vui mừng quá đỗi.

Hạ Vân Tuệ cũng mỉm cười, cảm kích nói: “Nữ nhi cảm ơn cha.”

Ánh mắt Hạ Huyền phức tạp nhìn các nàng, mỉm cười: “Đứng lên hết đi! Để hạ nhân nhìn thấy lại cho rằng ta ngược đãi hai người.”

Hai mẹ con hưng phấn đứng dậy. Hạ Huyền cũng không muốn ngồi lại nữa, ông đứng dậy nói: “Ta đi thư phòng đây, buổi tối ta sẽ thương lượng chuyện này với Đại phu nhân.”

“Lão gia, thiếp sẽ chờ tin tốt của chàng.” Tam di nương đi tới dọn dẹp sửa lại vật áo của ông.

Hạ Huyền gật đầu, khoát tay rời đi.

Ông vừa đi, Tam di nương đã vui đến phát điên rồi, được quản lý thôn trang chẳng khác nào bà ta sẽ được quản lý phần lớn nhà kho của phủ. Nghĩ đến số bạc ra vào túi bà ta nhiều đến như vậy, bà liền cảm thấy cuộc sống nở hoa rồi. Lại nói, cuối cùng bà cũng có cơ hội xoay người làm chủ nhân, chia đều địa vị với Đại phu nhân ở Tướng phủ, nói không chừng, bà còn có thể bước lên làm sườn thê của lão gia, thoát khỏi thân phận di nương hạ đẳng.

Hạ Vân Tuệ cũng thờ dài nhẹ nhõm, chỉ cần nương có quyền lợi như vậy, thì bà ấy có thể để ý Đại phu nhân. Nàng muốn mẫu thân phải nhìn chằm chằm Đại phu nhân thật tốt, chỉ cần bà ta có hành động, nàng có thể tránh thoát.

Buổi tối Hạ Huyền trở về nói chuyện này với Đại phu nhân, làm Đại phu nhân tức giận suốt ngất. Bà không thể tưởng tượng được, hồ ly tinh Tam di nương lại tỏ ra quyền rũ mê hoặc lão gia, dám mơ tưởng tới chuyện quan trọng nhất trong tay bà.

“Lão gia, không thể giao cho nàng ta được. Nàng ta là người làm được việc thì ít, làm hỏng thì nhiều. Nếu ông gia cho nàng ta, nàng ta sẽ gây phiền phức cho ông.” Đại phu nhân thở phì phì nói.

“Ai bảo bà lúc trước làm ra chuyện lớn như vậy?” Hạ Huyền tức giận trừng mắt nhìn bà ta. Nếu Đại phu nhân không tham bạc, tam di nương cũng không thể lấy cớ để cướp đi quyền lợi tốt nhất này, cùng lắm là cho nàng ấy quản mấy việc không quan trọng trong phủ.

Đại phu nhân lập tức xấu hổ đỏ mặt, cắn môi nói: “Đó là do ta nhất thời hồ đồ! Không phải lão gia đã bỏ qua chuyện này sao!”

“Ta bỏ qua, nhưng người khác vẫn nhớ kỹ. Ta đã đáp ứng với Tam phòng. Ngày mai bà có thời gian thì chuyển quyền quản lý thôn trang cho nàng ấy đi.”

“Lão gia, như vậy không được, ta không đồng ý!” Đại phu nhân kịch liệt phản đối. Tam di nương quản lý thôn trang, chẳng khác nào sẽ quản lý cả nhà kho. Chẳng lẽ sau này chi phí ăn mặc của bà còn bị một di nương cấp thấp quản lý trong tay

“Không đồng ý cũng phải đồng ý. Bà đừng quên, Vân Tuệ sắp gả cho Nhị Hoàng tử, sau này thân phận của con bé sẽ rất cao quý. Nếu bà không đồng ý, bà không sợ sau này con bé sẽ tìm bà gây rối?”

“Nó dám sao... Nó vẫn là nữ nhi của Tướng phủ chúng ta, vẫn là do một tay ta nuôi dưỡng. Hơn nữa chẳng qua cũng chỉ là Trắc phi. Sau này Nguyệt Nhu của chúng ta được gả đi, chính là vị trí chính phi.” Đại phu nhân háo hức nói.

Hạ Huyền cười lạnh: “Hiện tại bà chỉ chịu một chút ủy khuất. Bà đừng quên, khi nào Nguyệt Nhu chưa xuất giá, thì con bé cũng chỉ là tiểu thư Tướng phủ.”

“Lão gia, hay là ông gả Nguyệt Nhu cho Thái tử đi! Nguyệt Nhu không thể chờ tiếp được nữa, năm nay nàng đã mười bảy tuổi.” Đại phu nhân cầu xin

nói, bà mặc kệ Thái tử có thể ngồi yên trên vị trí đó hay không, ít nhất Hoàng Thượng vẫn chưa phê bỏ hẳn, hẳn vẫn còn hi vọng trở thành Hoàng đế tương lai.

Về mặt Hạ Huyền giận dữ, lạnh giọng quát: “Bà thì biết cái gì? Khi nào Thái tử còn chưa được xác định, Nguyệt Nhu không được xuất giá. Cho dù mấy năm nữa thì Nguyệt Nhu vẫn phải chờ.”

Đại phu nhân bị ông mắng đến cứng người, chỉ có thể tủi thân ngơ ngẩn rồi lệt: “Vậy Nguyệt Nhu của ta sẽ thật đáng thương?”

“Chỉ có người kiên nhẫn mới có thể làm nên nghiệp lớn. Bà chỉ cần khuyên nhủ Nguyệt Nhu thật tốt, ta sẽ trả cho con bé một con đường, đó là bậc con đường bước đến quyền lực tối cao. Tương lai nàng sẽ phải cảm kích ta.” Ánh mắt Hạ Huyền sáng ngời, dường như nhìn thấy bậc thang dẫn tới quyền lực.

Đại phu nhân không nói gì, trong lòng bà ta đang oán hận Tam di nương muốn chết, oán hận Hạ Văn Tuệ muốn chết. Nhưng bà ta không biết, chuyện hôm nay đều là do Hạ Văn Nhiễm đốt lửa.

Sáng sớm hôm sau, Tướng phủ có khách đến, nói là muốn gặp Thất tiểu thư. Sau khi quản gia hỏi rõ thân phận thì đi vào bẩm báo.

“Ngươi nói ai? Là Tổ Nguyệt tỷ tỷ sao? Mau mời vào!” Hạ Văn Nhiễm lập tức vui mừng cười nói, không ngờ người Long Diệu phái tới lại là Tổ Nguyệt. Nhưng mà Tổ Nguyệt biết võ công sao?

Chờ đến khi nha hoàn đưa Tổ Nguyệt vào, Hạ Văn Nhiễm mới phát hiện, hai nha hoàn bên người nàng đã bị thay đổi. Hai người đó tuy búi tóc kiểu nha hoàn, nhưng lại không có một chút bộ dáng nha hoàn, ngược lại lại rất mỹ lệ, chắc đây mới là người Long Diệu đưa tới để giúp nàng luyện võ!

“Tổ Nguyệt tỷ tỷ, gần đây tỷ sống tốt chứ?” Hạ Văn Nhiễm mỉm cười hỏi.

Tổ Nguyệt cũng rất thân thiện với Hạ Văn Nhiễm, lần trước được xem nàng múa và thuật huấn luyện bướm khiến người ta kinh ngạc của nàng ấy, đã khiến nàng rất khâm phục: “Cảm ơn Thất tiểu thư nhớ tới, Tổ Nguyệt sống rất tốt.” Nói xong, nàng nhìn hai nữ tử bên người, hai người đó lập tức chỉnh tề hành lễ với Hạ Văn Nhiễm: “Như Mộng, Như Nguyệt ra mắt Thất tiểu thư.”

“Hai người là tỷ muội sao? Tên lại tựa nhau như vậy?” Hạ Văn Nhiễm ngạc nhiên hỏi, nhưng mà nhìn các nàng cũng không giống nhau.

“Đây là tên do Thế tử ban cho.” Như Mộng trả lời.

Nói đến Long Diệu, miệng Hạ Văn Nhiễm hơi cong lên, nàng gật gật đầu hỏi: “Có phải hẳn kêu hai người đến dạy võ công cho ta?”

“Vâng.” Như Nguyệt gật đầu trả lời.

Hạ Văn Nhiễm nhìn các nàng, trầm nghĩ, Long Diệu đã phái các nàng tới, nàng không cần nghi ngờ thân thù của các nàng ấy nữa. Nàng lại gật đầu nói: “Ta sẽ để hai vị ở lại trong phủ, trở thành nha hoàn bên người ta. Về sau hãy ở lại trong phủ dạy ta nhé!”

“Vâng.” Như Mộng Như Nguyệt đồng thanh trả lời.

Hạ Văn Nhiễm và Tổ Nguyệt ngồi uống trà nói chuyện phiếm. Hạ Văn Nhiễm mới biết, Tổ Nguyệt và Long Diệu đã có một câu chuyện ân tình. Tổ Nguyệt sinh ra ở Giang Nam, vốn dĩ không muốn chuyển nhà, nhưng phụ thân của nàng lại động đến một bọn ác bá. Bọn hắn còn bán Tổ Nguyệt vào thanh lâu để kiếm tiền, cuối cùng là Long Diệu giúp nàng chuộc thân, còn giúp nàng đến sống ở kinh thành. Tổ Nguyệt kể chuyện tuy đơn giản, nhưng lòng biết ơn của nàng với Long Diệu, cũng không thể nói đôi ba câu mà kể được hết. Ở thời điểm tuyệt vọng như vậy, Long Diệu chính là ân nhân cứu mạng, cũng là người mà nàng phải dùng cả đời để báo đáp.

Bây giờ, Tổ Nguyệt nổi danh nhất kinh thành hiển nghệ ở trong thanh lâu. Với sự nổi tiếng của nàng đã khiến nàng tiếp cận với không ít đại quan, quý nhân trong kinh thành, âm thầm giúp Long Diệu thu thập tin tức, và là gián điệp của Long Diệu, chỉ là nàng không tiện nói ra điều này thôi.

Hạ Văn Nhiễm nghe, cũng rất xúc động, lại nói chuyện thêm một lát thì Tổ Nguyệt ra về. Hạ Văn Nhiễm để Như Mộng Như Nguyệt ở lại bên người, bên ngoài thì nói là dùng bạc mua được. Hiện giờ, với thân phận của nàng, không ai quản được chuyện nàng thu nha hoàn.

Hạ Văn Nhiễm đưa nha hoàn bên người, tặng Tam di nương, coi như là cho một phần ân tình, mà bên người nàng hiện tại chỉ còn Tiểu Thất và Như Mộng Như Nguyệt, tất cả đều là người của nàng. Sau này không cần lo bảo vệ tính mạng.

Mấy ngày này, Đại phu nhân cũng bắt dắc dĩ đi tìm Tam di nương, không tình nguyện bàn giao lại sự vụ của thôn trang. Tam di nương cũng cố gắng hết sức học tập, lúc bà còn chưa nắm giữ thực quyền, bà vẫn đối xử tôn kính với Đại phu nhân như bình thường.

Nhưng Đại phu nhân thì sao? Lại hận không thể giết chết bà ta, bà cố ý không bàn giao rõ ràng, nói đại mấy câu rồi đi luôn.

Điều này khiến Tam di nương cực kỳ đau đầu. Thứ nhất bà không thích hợp với việc quản lý, thứ hai là bà không có kinh nghiệm. Đúng rồi, bà nghĩ tới Hạ Văn Nhiễm, lần trước Hạ Văn Nhiễm đã từng tính toán sổ sách, nàng nhất định có thể giúp bà. Hơn nữa, qua việc này, bà có thể kéo Hạ Văn Nhiễm về phía mình. Như vậy bên người bà sẽ có một Nhị Hoàng tử phi, một Thế tử phi, sẽ rất oai đó!

Mấy ngày gần đây Hạ Nguyệt Nhu bị gặp ác mộng liên tiếp. Nàng ta đổi lại hết tất cả chăn màn trong phòng, cuối cùng còn đổi cả phòng ngủ, nhưng vẫn bị ác mộng quấn lấy. Qua mấy ngày đã khiến nàng ta bệnh luôn, tinh thần không phấn chấn, ăn uống không tốt, gầy cả một vòng. Đại phu nhân nhìn đau

lòng muốn chết.

Hạ Nguyệt Nhu cũng không dám đi tìm Hạ Vân Nhiễm tính sổ, điều này khiến nàng ta nén giận mãi, càng thêm bức mình.

Hạ Vân Nhiễm một mặt đáp ứng Tam di nương tính toán sổ sách, một mặt cố gắng hết sức đi theo Như Nguyệt tập võ sáng chiều. Hạ Vân Nhiễm mới mười bốn tuổi, bắt đầu luyện võ cũng chưa muộn, hơn nữa năng lực tiếp thu của nàng rất kinh khủng, lại thêm việc Long Hầu phủ đưa đến đan dược bí truyền, có thể nâng cao tinh thần hỗ trợ luyện công. Mới được có nửa tháng đã có chút thành tựu.

Hơn có ít người đến Nam Sương nên không ai phát hiện ra chuyện nàng luyện võ.

Một tháng sau, Nhị di nương Lý Nguyệt Kiều trở về. Sau một chuyến trở về nhà mẹ đẻ nghỉ ngơi, tinh thần bà rất tốt, tâm tình cũng tốt hơn. Nhà mẹ đẻ của bà là Xương Hậu phủ, trong phủ có ngoài Hậu gia là quan nhất phẩm tọa trấn, còn có mấy anh em họ có quân công bất phàm, nữ nhi lại gả cho Trần Nam Vương tướng quân, Lý Nguyệt Kiều lại nuôi ra một Thế tử phi, bà cũng thấy đủ.

Hạ Vân Nhiễm rất vui khi bà trở về, giới thiệu Như Mộng Như Nguyệt cho bà, cũng nói chuyện luyện võ. Dù sao cùng ở trong một viện nên sẽ không giấu được bà.

Lý Nguyệt Kiều vừa nghe lần trước Đại phu nhân bày mưu muốn hãm hại sự trong sạch của Hạ Vân Nhiễm cũng rất tức giận. Nàng rất tán thành chuyện Hạ Vân Nhiễm luyện võ, cảm thấy nàng có võ cũng tốt, nên đồng ý giữ bí mật với nàng.

Lý Nguyệt Kiều nghe nói Tam di nương đã phân quyền của Đại phu nhân, trong lòng cũng rất sung sướng. Bà không muốn nhìn hành động của Đại phu nhân nhất, chỉ cần bà ta khổ sở, cho dù bà không được cái gì cũng rất đáng để vui vẻ.

Cuộc sống trong Tướng phủ ngày càng thuận lợi, nhưng Hạ Vân Nhiễm vẫn không thả lỏng một chút nào. Lời uy hiếp đến nghiêng răng nghiêng lợi của Nhị Hoàng tử ngày trước vẫn còn vang vọng bên tai. Nàng nghĩ, nếu phá hủy hôn lễ của hân và Hạ Vân Tuệ có thể chặt đứt sự hợp tác của hân và Hạ Huyền hay không. Nghĩ lại, chuyện này cũng không có hiệu quả mấy, không có Hạ Vân Tuệ thì còn Hạ Vân Tích, Hạ Vân Lệ, chuyện hợp tác này sớm muộn gì cũng thành.

Cho nên, nếu nàng ngồi yên trong tướng phủ sẽ không thể làm được cái gì, chỉ khi ở bên ngoài phủ phá hoại hợp tác giữa Nhị Hoàng tử và Hạ Huyền, thì may ra có tác dụng.

Bây giờ trong tướng phủ đã có Tam di nương kìm chế Đại phu nhân nên Đại phu nhân cũng không rảnh đi để ý nàng. Tam di nương được quay người, khí thế hùng hực, nghe nói Đại phu nhân đã chịu thiệt không ít ở chỗ bà. Tam di nương quản lý kho bạc làm căng lên, lúc trước Đại phu nhân sẽ tự mua cho mình và nữ nhi mấy bộ quần áo, hoặc là mua trang sức, đồ vật để tặng lên khí thế của Đại phòng. Nhưng bây giờ không thể làm thế được nữa, Tam di nương nhìn chằm chằm bà ta sứt sứt, bạc cũng giữ chặt chẽ, không thể chi tiêu lung tung được.

Không có người tới quản Hạ Vân Nhiễm, thì Hạ Vân Nhiễm tự do. Nên là, hôm nay nàng đã có một hành động to gan, đó là đi thanh lâu thu thập tình báo.

Nàng đã sai Tiểu Thất đi nói cho Nhị di nương từ sớm, là hôm nay nàng luyện võ rất mệt, nên muốn nghỉ ngơi sớm một chút, không cần đến quầy rầy nàng. Cùng với đó. Nàng cũng để Tiểu Thất lại ở cửa phòng thủ, giả vờ cho giống.

Còn nàng thì dẫn theo Như Mộng Như Nguyệt chạy trốn từ hậu viện. Trước kia, nếu nàng muốn chạy ra khỏi phủ thì phải đi tìm lối đi bí mật, nhưng bây giờ nàng đã không cần phải khổ sở như thế nữa, tuy khinh công của nàng vẫn chẳng ra gì.

“Thất tiểu thư, để chúng ta đưa người ra ngoài đi!” Như Mộng nói, nàng vẫn không yên tâm để Hạ Vân Nhiễm bay ra khỏi bức tường cao ba mét này. Đây chính là Thế tử phi của các nàng, vạn nhất nếu để ngã động chạm vào đây, thì không biết phải ăn nói sao với Thế tử.

“Không cần đâu, để ta tự đi, kiểm tra thành tựu của ta đến giờ.” Hạ Vân Nhiễm xoa tay, bộ dáng nóng lòng muốn thử cảm giác hưng phấn. Nàng kéo ống tay áo, kiểu nếu không nhảy ra được thì sẽ treo tường.

Như Mộng Như Nguyệt không biết phải làm sao nhìn nàng, cũng rất lo lắng, hai tay đều đặt lên tường, muốn giúp đỡ nàng một tay.

Hạ Vân Nhiễm làm động tác chuẩn bị bay lên, sau đó nói với các nàng: “Tránh ra một chút, đừng để ta động phải hai người.”

Như Mộng Như Nguyệt tránh ra một tí. Từ lúc ở chung với Hạ Vân Nhiễm, các nàng mới phát hiện, vị Thế tử phi này không giống trong như tường tượng của các nàng. Các nàng cho rằng nữ nhân mà Thế tử coi trọng, ít nhất phải dịu dàng nhã nhặn lịch sự, hoặc tính tình ôn hòa, ai ngờ tính tình vị Thế tử phi này lại hiếu động như thỏ, hơn nữa rất thích nói đùa, hài hước, làm các nàng bình thường ở cạnh Thế tử đã luyện thành ít cười ít nói, lại bị nàng ấy làm cho cười to.

Hơn nữa, tính tình tiểu thư cũng rất kiên cường, nỗ lực đi lên, không sợ khổ không sợ mệt. Bình thường các nàng cũng không dám dạy nàng lâu, sợ nàng mệt chết. Ai ngờ nàng lại suốt ngày ở trong sân, không luyện công thì luyện khí, điều này khiến các nàng cảm thấy xấu hổ.

Mới có nửa tháng, những người mới học võ ai dám nhảy qua bức tường ba mét này? Các nàng phải luyện khinh công hơn một năm mới có thể bay một chút, bây giờ qua bảy năm các nàng được gọi là cao thủ khinh công. Tiểu thư bây giờ dũng cảm thật!

Hạ Vân Nhiễm mặc nam trang áo gấm, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú, tràn đầy quyết tâm. Nàng hít một hơi, lấy một tảng đá thấp trong núi giả làm kê chân, chỉ thấy thân hình nàng bỗng nhiên vút lên, mạnh mẽ nhảy lên vách tường, sau đó cả người bay ra phía ngoài, giống như trong mơ làm thế gian kinh

ngạc, chỉ nghe thấy có tiếng ai da ở phía dưới.

“Con bà nó, cái móng của ta sắp thành hai nửa rồi.” Chỉ thấy một công tử mặc áo tím đẹp đẽ quý giá ngồi vuốt móng nhe răng.

Như Mộng Như Nguyệt mở to mắt, Thất tiểu thư đang chửi thề sao? Như Mộng tiến đến hỏi: “Thế tử phi, người không sao chứ?”

“Không sao, không sao cả. Tỉnh sai thôi, không ngờ bên dưới có cục đá khiến ta không giữ được thăng bằng.” Hạ Vân Nhiễm vội xoa tay, sao nàng có thể không biết xấu hổ nói, nàng ngã từ trên tường xuống đây?

Nhưng mà Như Mộng Như Nguyệt đã thấy rõ nàng ngã xuống, các nàng nhìn nhau che miệng cười, không dám nói nữa.

“Đi thôi, thừa dịp vẫn còn sớm, chúng ta đi nhanh chút.” Hạ Vân Nhiễm nói với các nàng.

Như Mộng Như Nguyệt không biết nàng muốn đi đâu, lúc này ở trong phòng, đột nhiên nàng ấy nói muốn ra khỏi phủ một chuyến, còn hóa trang các nàng thành nô tài, sau đó, bây giờ lại thúc giục các nàng đi nhanh. Rốt cuộc là muốn đi đâu nhỉ?

“Thế tử phi, chúng ta đi đâu vậy?” Như Nguyệt tò mò hỏi.

“Đi...” Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ, bây giờ mà nói cho các nàng nơi muốn đi thì chắc chắn sẽ bị ngăn cản. Nàng không kìm được cười ha ha, thần bí nói: “Đi theo ta là được.”

Như Mộng Như Nguyệt có chút ngạc nhiên, cuối cùng là đi đâu thế?

Hạ Vân Nhiễm dẫn theo các nàng đi nhanh trên con phố phồn hoa, Hạ Vân Nhiễm nhìn thấy phía trước có thanh lâu nên nàng trực tiếp chạy vọt tới.

Như Nguyệt Như Mộng đang tự hỏi nàng muốn đi đâu, khi các nàng bị dẫn đến nơi có một đám nữ nhân đang hôn dỗi liếc mắt đưa tình, các nàng mới bừng tỉnh biết được Hạ Vân Nhiễm muốn đi đâu.

“Thế tử phi, đây không phải nơi chúng ta có thể tới.” Như Mộng vội vàng nhắc nhở, Thế tử phi muốn tới nơi dơ bẩn này? Nếu để Thế tử biết được, còn không tức chết sao?

“Không sao cả, không sao cả, hiện tại ta là công tử trẻ tuổi, người khác sẽ không biết ta là nữ nhân.” Hạ Vân Nhiễm xoa xoa tay, không ngừng lại.

“Nhưng mà, thân phận ngài tôn quý, tới địa phương này sẽ làm nhục thân phận.” Như Nguyệt cũng vội vàng khuyên can.

Về mặt Hạ Vân Nhiễm trở nên nghiêm túc: “Ta tới làm chính sự.”

“Làm chính sự? Thế tử phi muốn tìm ai sao?”

“Túy hoa lâu, đi, chúng ta đi tìm Tổ Nguyệt tỷ tỷ.” Hạ Vân Nhiễm lập tức vui vẻ. Đúng vậy! Túy hoa lâu chính là thanh lâu đệ nhất kinh thành, chắc chắn sẽ hỏi thăm được nhiều tin tức.

“Thế tử phi... Chúng ta trở về thôi! Nếu bị Thế tử biết...” Như Mộng kiên trì.

Hạ Vân Nhiễm dừng lại, chớp chớp đôi mắt đen: “Các người giấu hán, đừng để hán biết là được.”

“Sao có thể làm thế được? Chúng ta phải đảm bảo an toàn cho người.”

“Sẽ không có việc gì đâu, tin ta.” Hạ Vân Nhiễm nói xong liền lẫn vào trong đám người, sau đó thấy Túy hoa lâu không còn xa nàng càng chạy nhanh hơn. Như Mộng Như Nguyệt chạy theo phía sau, khuyên nàng không được, chỉ có thể bám sát theo.

Hạ Vân Nhiễm vừa bước vào hoa lâu, thì thấy quạt xếp sơn thủy trong tay nàng mở ra tiêu sái, độ võ ưu nhã, khí thế đó, sự bình tĩnh đó giống như khách quen vậy, khiến cho Như Mộng Như Nguyệt ở phía sau há hốc mồm.

Bởi vì quần áo của nàng quý phái, rất nhanh đã có cô nương đi đến chào hỏi: “Công tử, để Diệp Nhi ngồi với ngài đi! Ngài muốn lên phòng nghỉ ngơi? Hay là muốn ngồi ở đại sảnh uống trà nghe hát?”

“Uống trà nghe hát đi.” Hạ Vân Nhiễm cười nhạt, sau đó nhìn quanh thì thấy có một Đại lão gia xung quanh không có người dám ngồi cùng, nàng lại đi đến đó.

Diệp Nhi cô nương vừa thấy thế, lập tức kinh ngạc, nói với nàng: “Tiểu công tử này, ngài ngồi phía sau thì hơn? Ngài không biết vị lão gia đó là ai sao?”

“Mặc kệ đó là ai, chẳng lẽ bản công tử không được ngồi?” Hạ Vân Nhiễm càng muốn ngồi, càng chiếm được chỗ ở phía trước, càng có thân phận, càng có thể có tin tức nàng muốn.

“Đó là quan lại trong kinh thành, ngài không chọc vào thì tốt hơn.” Diệp Nhi thấy nàng còn nhỏ tuổi, không đành lòng thấy nàng xảy ra chuyện gì.

Hạ Vân Nhiễm nhếch môi cười, tư thái thật bình tĩnh đi qua đó, ngồi xuống bàn trống bên cạnh vị đại nhân đó, mà Như Mộng, Như Nguyệt cũng đi theo

đứng phía sau nàng.

Quả nhiên, vị đại nhân này đang độc chiếm chỗ nhìn tốt nhất, thấy có người ngồi xuống bên cạnh thì tỏ vẻ không vui nhìn sang, khí thế đó, giống như muốn dùng ánh mắt giết chết nàng vậy.

Hạ Vân Nhiễm nhướn mày nhìn hắn, sau đó rất tự nhiên xem vũ cơ đang diễn trên sân khấu. Về mặt của vị đại nhân đó run rẩy một chút, sau đó hừ lạnh nói: “Tiểu tử nguoi là ai? Dám vô lễ với ta như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tiểu thư, long thế tử tới

Edit: Gà Mò

Beta: Tử Dương Hoa

“Đương nhiên là người mà ông không thể đắc tội.” Hạ Vân Nhiễm trả lời vô cùng thanh cao. Ở triều đình hiện nay, nếu không phải người của Thái tử thì cũng là người của Nhị Hoàng tử, dù là ai thì nàng cũng không sợ sẽ đắc tội, nàng cứ muốn làm loạn.

Về mặt của Hạ Vân Nhiễm và giọng nói không sợ trời không sợ đất của nàng khiến cho vị quan này cả kinh, trầm nghĩ, khí thế của thiếu niên này thật lớn, rốt cuộc là ai vậy? Dám không để ông vào mắt?

“Hừ, chắc nguoi không biết thân phận của bản quan.” Vị đại nhân lạnh nhạt nói, ông quản lý tất cả nha môn trong kinh thành, là quan nhị phẩm, mà quyền hạn của chức quan này lại rất lớn, bình thường ông đều ngang tàng, vậy mà người giống công tử của nhà giàu này lại dám chọc đến ông?

Như Mộng lạnh lùng nói: “Thiếu gia của chúng ta cũng là người mà ông không thể động tới.”

“Bản quan là...”

“Bản thiếu gia không có hứng thú biết.” Hạ Vân Nhiễm khinh thường nói.

“Tiểu tử thói, có gan thì nói thân phận của nguoi ra.” Vị đại nhân bị chọc tức đến dựng ngược râu.

“Không nói thì sao? Dù sao ông cũng không đắc tội nổi.” Hạ Vân Nhiễm càng muốn chọc tức ông ta.

“Nguoi... Nguoi thật không biết trời cao đất rộng. Bản quan chính là tuần phủ đại nhân của kinh thành, nguoi nghe rõ chưa!”

Hạ Vân Nhiễm ngoáy lỗ tai, có chút ngạc nhiên nói: “Ông nói gì cơ? Ông vừa nói gì vậy? Ta không nghe rõ, ông có thể nói lại lần nữa không...”

“Bản quan là tuần phủ đại nhân.” Tuần phủ đại nhân bị nàng chọc tức đến phát điên rồi, vậy mà lại nói lần thứ hai.

Hạ Vân Nhiễm lắc đầu: “Chưa nghe qua bao giờ.”

“Nguoi...” Tuần phủ đại nhân không muốn phổ cập kiến thức cho nàng, đưa mắt ra lệnh, sáu thị vệ bên cạnh liền đồng thời tiến lên bao vây Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Vân Nhiễm vừa nhìn thấy thế trận này, trầm nghĩ vừa đúng lúc có thể luyện tay một chút, lại thấy Như Mộng móc ra từ trong ngực một tấm lệnh bài ánh vàng rực rỡ đưa lên trước mắt của vị tuần phủ đại nhân: “Ông nhìn cho rõ rồi lại động thủ.”

Tuần phủ vừa nhìn thấy thì gương mặt biến sắc ngay lập tức: “Long, Long Hầu phủ.” Nói xong ông ta lập tức nở nụ cười giảng hòa: “Thật xin lỗi vị công tử này. Bản quan không biết thân phận của công tử nên đã đắc tội, mong công tử không để trong lòng.” Nói xong, ông ta lại nghĩ thầm, không biết vị công tử trước mắt có thân phận gì ở trong Long Hầu phủ? Đây không phải Long Diệu, chẳng lẽ là họ hàng với thế tử sao?

Đúng lúc này thì Điệp Nhi cô nương yếu đuối đi tới. Nhìn nàng ấy sắp ngồi xuống cạnh Hạ Vân Nhiễm, Như Mộng có phần ghét bỏ đẩy nàng ra: “Mong cô nương đừng đến gần thiếu gia nhà ta.”

“Ồ kia, vị tiểu ca này nói gì thế? Đến nơi này không phải là để tìm hoan lạc sao? Đến đây, để Điệp Nhi hầu hạ ngài đi!”

Hạ Vân Nhiễm cũng không chịu nổi, nàng đứng dậy nói: “Đêm nay ta muốn Tổ Nguyệt tiểu thư hầu hạ ta, cô nương hãy chọn người khác đi!”

Giọng của Hạ Vân Nhiễm không lớn, nhưng lại khiến mọi người ở đại sảnh đều khiếp sợ, người trẻ tuổi này muốn gặp Tổ Nguyệt? Bọn họ đã hóng mồi cả cổ cũng chưa nhìn thấy được mặt mỹ nhân đâu!

“Thiếu gia, đã muộn rồi, chúng ta nên trở về phủ thôi!” Như Mộng đề nghị, bọn họ nói ra thân phận Long Hầu phủ thì cũng nên để ý tới thể diện của Long Hầu phủ.

Hạ Vân Nhiễm hiểu được ý của Như Mộng, đành phải vờn người đứng dậy nói: “Thật thất lễ, đi thôi!”

Nói xong liền dẫn Như Nguyệt, Như Mộng đi, vừa ra khỏi cửa, Hạ Vân Nhiễm lập tức nói với Như Mộng: “Như Mộng tỷ tỷ, lệnh bài của Long Hầu phủ dùng thật tốt, bao giờ tỷ cho muội một khối đi.”

Như Mộng, Như Nguyệt im lặng nhìn nàng: “Thế tử phi, tấm lệnh bài này đại diện cho toàn bộ Long Hầu phủ, ngài không cần đến thì tốt hơn...”

“Sao vậy? Sợ ta làm bẩn thanh danh của Long Hầu phủ? Tóm lại, mặc kệ có được hay không, hai người đi về xin Long thế tử một cái! Còn việc hấn có cho hay không thì nói sau.” Hạ Vân Nhiễm cảm thấy nhất định phải có một cái, về sau ra khỏi phủ làm chuyện gì thì cũng sẽ dễ dàng hơn!

“Việc này... nô tỳ sẽ nói lại với thế tử.” Như Mộng khó xử nói.

Hạ Vân Nhiễm thở dài một hơi, có chút thất vọng nói: “Xem ra nhiệm vụ hôm nay của ta thất bại rồi.”

“Thất tiểu thư, người có nhiệm vụ gì sao?” Như Mộng hỏi.

Hạ Vân Nhiễm ủ rũ nói: “Nói với hai người cũng chả có ích gì. Quên đi, hôm khác ta lại đến!”

Như Mộng, Như Nguyệt mở to mắt: “Ngày khác?”

Hạ Vân Nhiễm vội cười nói: “Chỉ là sẽ không đến loại địa phương này nữa. Sau này sẽ đi tẩu lâu ăn cơm trưa, uống chén trà thôi. Nào, chúng ta trở về đi!”

Hạ Vân Nhiễm dẫn các nàng về phủ, đến bên ngoài tường phủ thì Như Mộng nói: “Thế tử phi, để Như Nguyệt đưa ngài trở về! Nô tỳ phải về Long Hầu phủ một chuyến.”

“Được thôi! Nhớ kỹ việc xin Long Diệu một cái lệnh bài đó! Bảo hấn không cần hẹp hòi như vậy đâu.” Hạ Vân Nhiễm dặn dò.

Như Mộng lại không còn lời nào để nói nhìn nàng, gật gật đầu: “Nô tỳ sẽ nói với Long thế tử.”

Như Nguyệt che miệng cười, Thế tử phi thật thú vị!

Hạ Vân Nhiễm được Như Nguyệt ôm lấy phi qua tường, về trong viện, còn Như Mộng bay đi tiến vào một ngõ nhỏ.

Long Hầu phủ về đêm, đèn đuốc sáng trưng, che dấu một hơi thở thần bí, khiêm tốn mà xa hoa.

Ở một căn phòng thanh nhã, Long Diệu dựa lưng vào đầu giường đọc sách, cặp lông mày ôn hòa, đôi mắt đẹp như tranh vẽ, con ngươi được ánh nến tô điểm càng thêm thâm thúy sâu xa.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc ở bên ngoài cửa, hấn hơi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn nữ tử đang tiến vào, đặt quyển sách trên tay xuống: “Ngươi quay về rồi.”

“Thế tử, ngài chưa ngủ sao?” Như Mộng hỏi.

“Ừ.” Long Diệu trả lời, ánh mắt lấp lánh nhìn nàng, giống như đang đợi nàng bẩm báo.

Như Mộng bị hấn nhìn chằm chằm, vội nhìn xuống nói: “Thế tử, võ công của Thế tử phi đã tiến bộ rất lớn, hôm nay nàng đã có thể bay qua tường của Tường phủ...”

“Nàng thật sự có bản lĩnh này?” Long Diệu có vẻ không thể tin được.

“Nhưng mà nàng ấy vẫn bị ngã.” Như Mộng nói, nhớ đến vẻ mặt khi đó của Hạ Vân Nhiễm, bèn hiện lên ý cười.

Đôi mắt Long Diệu ánh lên một tia lo lắng: “Không bị thương chứ?”

“Không bị làm sao cả, nhưng mà Thế tử phi lại dẫn nô tỳ ra khỏi phủ, đi đến một nơi...” Như Mộng ngừng một chút rồi mới nói: “Là Túy Hoa Lâu.”

Đồng tử của Long Diệu hơi co lại, trong lòng hết sức kinh ngạc, hấn nhướng mày nói: “Nàng đến nơi đó để làm gì?”

“Nàng ấy không nói, chỉ nói là nàng có nhiệm vụ mới phải đi, nhưng mà đến Túy Hoa Lâu nàng lại nói không hoàn thành được. Hơn nữa nàng lại đắc tội với Tuân phủ đại nhân của kinh thành, cuối cùng để bảo vệ Thế tử phi, nô tỳ chỉ có thể nói ra thân phận Long Hầu phủ.” Như Mộng nói xong, có chút lo lắng nhìn chủ nhân, sợ mình nói sai điều gì.

“Nàng vẫn hay gây chuyện.” Long Diệu cong môi cười nhạt.

“Chủ nhân, sẽ không gây rắc rối cho ngài chứ?” Như Mộng nhẹ giọng hỏi

“Không sao, Long Hầu phủ ở ản quá lâu rồi, cũng cần phải ra oai một chút. Ta không giỏi gây chuyện nên giao việc này cho nàng ấy đi!” Long Diệu nói, đẩy mắt ánh lên vẻ cứng chiều.

Như Mộng thấy vậy thì kinh hãi, chủ nhân lại có thể dung túng Thế tử phi như vậy?

Như Mộng nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nói: “Thế tử, Thế tử phi còn nói muốn một đồ vật của ngài.”

“Vật gì vậy?”

“Nàng nói lệnh bài của Long Hầu phủ dùng rất tốt, muốn ngài cho một cái.” Như Mộng nói, thăm nghĩ chắc Thế tử sẽ cho nàng ấy thôi!

Ý cười bên khóe miệng Long Diệu càng đậm, “Cho nàng đi! Hôm nay muộn rồi, người đưa lệnh bài của người cho nàng ấy trước đi, hôm khác lại hỏi phủ đến chỗ quản gia lĩnh một cái khác.”

“Vâng.” Như Mộng gật gật đầu, nhìn trộm thiếu niên như ánh trăng ở trên giường, hơi giật mình mê mẩn.

“Như Mộng, ta muốn người làm cho ta một việc.” Long Diệu như nói.

“Việc gì ạ?”

“Nói cho Vân Nhiễm tin tức về phe phái của Thái tử và Nhị Hoàng tử. Đi Túy Hoa Lâu cũng có thể thám thính tin tức nhưng tin tức này quá chậm, nếu nàng muốn biết thì người nói cho nàng đi!”

“Thế tử, chẳng lẽ ngài biết mục đích đi đến thanh lâu của Thái tử phi?” Như Mộng chớp chớp mắt, lại không cảm thấy kì lạ, có rất nhiều chuyện thế tử không cần ra khỏi cửa cũng biết.

“Còn có thể là việc gì nữa chứ? Nàng muốn biết những người thuộc phe Nhị Hoàng tử là ai.” Long Diệu hí mắt nói.

“Chẳng lẽ Thế tử phi muốn đối phó với Nhị Hoàng tử?” Như Mộng ngạc nhiên nói, cảm thấy không thể tin nổi.

“Mặc kệ nàng muốn làm cái gì thì cứ để nàng làm đi.”

“Nhưng mà, việc đối phó với Nhị Hoàng tử rất nguy hiểm.”

“Như Mộng, người đã ở chung với nàng nửa tháng, người cảm thấy nàng là kiểu người nhất gan sợ phiền phức sao?” Long Diệu nghiêm nghị hỏi.

Như Mộng rung mình, lắc đầu nói: “Thế tử phi có vẻ không bận tâm đến việc gì, lá gan lớn, hành sự kỳ lạ, không giống các tiểu thư khuê các khác.”

Long Diệu cười một chút, phát phát tay áo nói: “Người về trước đi!” Nói xong, lại nghĩ đến cái gì đó, gọi nàng lại: “À đúng rồi, lúc người nói danh sách phe phái của Thái tử và Nhị Hoàng tử cho Vân Nhiễm biết thì tuyệt đối không được nói đó là ý của ta. Người làm bộ lơ đãng nói ra những việc này.”

“Tại sao ạ?” Như Mộng khó hiểu hỏi.

“Bởi vì nàng là người hiếu thắng, nếu nàng biết là ta nói thì nhất định sẽ có cảm giác thất bại, cảm thấy ta không coi trọng năng lực của nàng. Chắc chắn nàng sẽ không vui. Khuôn mặt của hần tuy rất nghiêm túc, nhưng đôi mắt như hồ nước của hần lại gọn sóng, ánh lên vẻ phong tình, mỹ lệ đến mức không có gì sánh được.

Như Mộng nhìn đến ngây người, vậy mà Thế tử lại suy nghĩ cho Thế tử phi?

“Cũng đừng quên nói cho nàng biết ngày mai ta sẽ đến Tướng phủ cầu hôn”

Trong lòng Như Mộng cả kinh: “Vâng.” Nàng gật gật đầu, đóng cửa đi ra. Vừa đi ra ngoài, Như Mộng lấy lại bình tĩnh, trong lòng nổi lên một cỗ phiền muộn. Nàng đã đi theo Long Diệu bảy năm, đây là lần đầu tiên thấy hần dụng tâm suy nghĩ cho một nữ tử như vậy, một nữ tử sắp thành thế tử của hần.

Hạ Vân Nhiễm làm thế nào cũng không ngủ được, chờ đến lúc Như Mộng đi đến sân, nàng đã nhanh nhạy nghe được, nàng ở trong phòng gọi một tiếng: “Như Mộng, là tỷ sao?”

Như Mộng lập tức bước vào trong phòng nàng, thấy Hạ Vân Nhiễm mặc áo ngủ trắng như tuyết, lười biếng nằm trên giường, thanh lịch tao nhã xinh đẹp, khiến nàng ngẩn ngơ, đúng là nữ tử có thể sánh đôi cùng Thế tử.

Hạ Vân Nhiễm thấy nàng ấy nhìn mình chằm chằm đến ngây người, không khỏi cười nói: “Sao vậy? Không phải tỷ không xin được lệnh bài cho ta chứ?”

“Không phải. Thế tử phi, Thế tử đồng ý rồi. Ngài ấy còn nói sáng mai sẽ đến cầu thân.” Như Mộng thanh thụy nói.

Hạ Vân Nhiễm hơi ngạc nhiên, theo kế hoạch thì khoảng một tháng nữa hần mới đến cầu hôn mà? Trong lòng Hạ Vân Nhiễm gọn sóng, khóe miệng có

chút hôn dỗi, nam nhân này lúc trước luôn trốn tránh, bây giờ cũng tự chủ động rồi.

Như Mộng đánh giá nàng một chút, sau đó cúi đầu xuống: “Đã khuya rồi, Thế tử phi nên đi ngủ sớm, Như Mộng cáo lui trước.

Như Mộng vừa đi, khoe miệng Hạ Vân Nhiễm đã không kiềm chế được cong lên, cười thầm, cười đến mức đắc ý hả hê. Nàng cũng không ngờ nàng có thể tóm lấy Long Diệu, tình nhân trong mộng của mọi thiếu nữ trong kinh thành vào tay. Hi hi, sau này sẽ là người của nàng.

Hạ Vân Nhiễm không phát hiện, miệng mở lâu quá nên nước miếng đã rơi xuống, giống như nàng đang phê thuốc kích thích vậy.

Khoan... Từ từ, Hạ Vân Nhiễm nhú mày, nam nhân này trông có vẻ hơi bất lực, có nên gả cho hắn không?

Mặt đỏ lên, nàng âm thầm chửi mình, nghĩ nhiều làm gì cơ chứ? Nàng mới mười bốn tuổi, vẫn là thiếu nữ vị thành niên, nghĩ đến chuyện sâu xa đó làm gì?

Cứ suy nghĩ mãi, Hạ Vân Nhiễm mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Sáng sớm hôm sau nàng mở mắt, câu nói đầu tiên chính là sai Tiểu Thất chạy đi nói với Hạ Huyền việc hôm nay Long Diệu sẽ đến cầu hôn, để Hạ Huyền không ra phủ nữa.

Hạ Huyền vừa nghe hôm nay Long Diệu sẽ đến cầu hôn, quả nhiên rất coi trọng chuyện này. Ông bảo Đại phu nhân đi chuẩn bị đồ ăn và rượu, còn ông sẽ đi mặc một bộ trang phục sang trọng, càng không nói đến toàn bộ chủ tử trong phủ từ phu nhân đến tiểu thư sau khi nghe tin này đều vội vàng lục tủ quần áo để mặc một bộ trang phục đẹp nhất đi gặp khách.

Nghe nói vị Long Thế tử này tài mạo vô song, ngay cả nữ tử nhìn thấy cũng phải lép vế, nếu không trang điểm thật đẹp, chẳng phải ngay cả mặt cũng không dám để lộ ra trước người ta sao?

Có thật sự khoa trương như vậy không? Sau khi Lý Nguyệt Kiều đã ăn mặc thỏa đáng thì lập tức đi xem Hạ Vân Nhiễm, lại phát hiện nàng nói một câu xong lại ngủ tiếp, khiến bà trở nên nôn nóng.

“Sao Thất tiểu thư vẫn còn ngủ? Không phải vừa nãy đã tỉnh rồi sao?” Lý Nguyệt Kiều gọi Tiểu Thất hỏi.

Tiểu Thất lắc đầu nói: “Chắc tại tối hôm qua tiểu thư đi ngủ muộn quá.”

Toàn phủ từ trên đến dưới đều đang chuẩn bị việc cầu hôn, sao người được cầu hôn vẫn còn ngủ say như chết thế? Đạo lý này ở đâu ra vậy?

Như Mộng, Như Nguyệt cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bình thường, được nam nhân như Thế tử tới cầu hôn, làm gì có nữ tử nào có thể ngủ được chứ?

Lý Nguyệt Kiều mặc kệ, xông vào trong phòng gọi Hạ Vân Nhiễm dậy: “Vân Nhiễm, dậy đi, đứng dậy đi trang điểm.”

“Nương... để con ngủ thêm chút nữa.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Vân Nhiễm dán vào gối đầu.

“Sao con không sốt ruột gì thế? Long Thế tử sắp đến rồi, con còn không dậy, còn thể thống gì nữa?” Giọng Lý Nguyệt Kiều có chút chói tai, bà sắp vội muốn chết rồi.

Hạ Vân Nhiễm bị ồn không cách nào ngủ được nữa, đành phải mơ màng ngồi dậy, ôm chăn, có vẻ vẫn chưa tỉnh ngủ: “Vâng, nương đừng gọi nữa, con dậy là được.”

Hạ Vân Nhiễm vừa rời giường thì Lý Nguyệt Kiều đã lấy bộ váy đã được chuẩn bị từ trước ra. Đây là một bộ váy mỏng trên thêu hoa tường vân đang tỏa hương sắc cùng với chân váy màu xanh lá điểm hoa dài thướt tha chấm đất, khoác thêm một cái áo mỏng màu ngọc bích bằng gấm. Mái tóc đen nhánh mượt mà của Hạ Vân Nhiễm được búi theo kiểu đồng tâm, cài nhẹ trong tóc mấy một trâm cài tóc tơ vàng phiêu diêu, trên bàn tay trắng nõn nà đeo một cái nhẫn ngọc bích nạm vàng, eo đeo ngọc bội long phượng của Long Diệu tặng, còn đeo thêm một túi hương hoa sen, chân đi giày thêu hoa mai và trắng non, ngay lập tức, từ Thất tiểu thư vừa rời vẫn còn uể oải đã biến trở thành một người con gái huệ chất lan tâm, đẹp như thiên tiên.

Lý Nguyệt Kiều hài lòng nhìn từ trên xuống dưới: “Không tệ.”

Hạ Huyền cũng đột nhiên xuất hiện ở cửa, thấy Hạ Vân Nhiễm và Lý Nguyệt Kiều từ trong phòng đi ra, ánh mắt sắc bén của ông ta lập tức đánh giá Hạ Vân Nhiễm. Nữ nhi này của ông lại chọe phải một tai họa lớn như thế, thật sự khiến ông không cách nào vui vẻ được.

Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu tiếp nhận ánh mắt của ông ta, trong lòng rung mình. Xem ra Hạ Huyền cũng không hài lòng với mối hôn sự này lắm. Mặc kệ ông ta có hài lòng hay không, nàng chắc chắn sẽ được gả đi.

Mọi người đều tới rồi! Ở ngoài cửa nhìn vào chính sảnh, đứng là một mảng gấm vóc. Hạ Vân Nhiễm đi theo Hạ Huyền bước nhanh tới, tiếp nhận những ánh mắt đổ kỵ vô cùng mãnh liệt, Hạ Vân Tích và Hạ Vân Lệ còn đặc biệt nồng nặc, lúc trước Hạ Nguyệt Nhu còn trào phúng Hạ Vân Nhiễm thì bây giờ cũng không lên tiếng. Hạ Vân Tuệ cũng tỏ ra rộng lượng, chắc là do Hạ Vân Nhiễm giúp mẫu thân nàng ta có được quyền quản lý, cũng giúp nàng ta tránh khỏi nguy cơ đi!

Mọi người đng im lặng chờ đợi thì một gia đình vội vã chạy vào, mừng rỡ nói: “Lão gia, Đại phu nhân, đến rồi, xe ngựa của Long Hầu phủ đến rồi.”

“Có bao nhiêu người đến?”

Trong chốc lát gia đình không nhớ rõ được, chỉ biết lúc đầu nói: “Tiểu nhân chưa nhìn rõ.”

“Quay lại nhìn cho rõ đi.” Hạ Huyền ra lệnh nói. Ông nghĩ, lần này Long Diệu tới cửa cầu hôn, chắc vị đương nhiệm của Long Hầu phủ cũng tới! Đây chính là người đã ở ẩn mười năm, ông cần cẩn thận tiếp đón.

Chỉ trong chốc lát sau, gia đình lại vội vã chạy vào, thờ hớn hèn nói: “Bẩm lão gia, có một xe ngựa quý giá lộng lẫy cùng với xe chở tám rương sính lễ.”

Lập tức mọi người trong đại sảnh đều tỏ ra khiếp sợ hít sâu một hơi, lúc trước Long Hầu phủ đã đưa đến tám rương sính lễ, lần này Long Diệu đến cầu hôn lại đưa thêm tám rương nữa? Tổng cộng là mười sáu rương đó! Trời ơi...

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm vào Hạ Vân Nhiễm, dường như muốn nhìn xem nàng có mị lực gì mà có thể làm cho Thế tử Long Hầu phủ có thể ra tay lớn như vậy.

Hạ Vân Nhiễm cũng không biết làm sao, nàng tuyệt đối không có một chút cảm kích nào sao? Chẳng qua, tận đáy lòng nàng cảm thấy rất vui vẻ, Long Diệu cho nàng đủ mặt mũi.

Một lát sau, xe ngựa dừng lại ở cửa chính, chỉ thấy ở giữa bốn thị vệ đi đầu, Long Diệu mặc áo gấm trắng ngọc tao nhã bước vào, có vẻ hắn rất thích màu trắng, ngay cả ở hi sự cầu hôn này hắn cũng mặc áo gấm màu trắng, trên vạt áo dệt thêm chỉ bạc.

Chẳng qua, nam nhân này cần gì dùng đến trang phục và trang sức để thể hiện sự tôn quý cùng bất phàm của hắn? Chỉ bằng khuôn mặt của hắn, cũng là đẹp tuyệt trần hào hoa phong nhã có một không hai trong thiên hạ, tất cả mọi người đều nhìn mặt của hắn, nào có rảnh đi xem quần áo của hắn như thế nào?

Trừ Hạ Huyền ra, những phu nhân tiểu thư nha hoàn đứng sau hắn tim không khỏi đập nhanh mấy nhịp, thiếu niên này thật sự là thần tiên mà.

Hạ Vân Nhiễm cũng bị một cảm xúc làm quay cuồng kích động, không biết có phải do chuyển sang kiếp này tuổi còn quá nhỏ hay không, khiến lý trí bình tĩnh của nàng cũng bị thoái hóa. Rõ ràng là một linh hồn hai mươi lăm tuổi mà vào giờ phút này lại như một thiếu nữ hoài xuân, tim đập nhanh với một thiếu niên, không thể khống chế được. Haiz, đúng là càng sống càng lù mà.

Hạ Huyền mày kiếm hơi kinh ngạc, ông nhìn trái nhìn phải cũng không thấy phía sau Long Diệu, ngoài những hạ nhân nâng sính lễ thì không thấy chủ nhân đương nhiệm của Long Hầu phủ, phụ thân của Long Diệu đâu.

“Thần cung nghênh Long Thế tử đã tới.” Hạ Huyền ôm tay, cung kính có thừa.

“Hạ Tề tướng cần gì phải làm đại lễ này.” Long Diệu hết sức tự nhiên nâng ông lên một chút.

“Mời Thế tử vào đại sảnh ngồi.” Hạ Huyền đưa tay mời, Long Diệu ngẫm xoay đầu, ánh mắt đảo qua chỗ phu nhân tiểu thư thấy Hạ Vân Nhiễm, Hạ Vân Nhiễm mỉm cười nhìn thẳng hắn.

Long Diệu xốc áo ngồi xuống, Đại phu nhân lập tức tiến đến rót trà, cười mỉm nói: “Long Thế tử vất vả rồi.”

“Không gian khổ.” Long Diệu hơi hơi mỉm cười.

“Thế tử sao phải phung phí như thế? Sính lễ này thật sự quá nhiều.” Hạ Huyền thở dài nói.

Ánh mắt Long Diệu khóa chặt Hạ Vân Nhiễm, cười nói: “Có thể cưới được Hạ Vân Nhiễm là phúc khí của Long mỗ. Sính lễ chỉ là một phần tâm ý của ta, không quan nhiều ít. Hạ Tề tướng có thể đồng ý gả nữ nhi ưu tú như thế cho ta, ta phải cảm ơn mới đúng.”

Nói đến đây đã khiến tám lòng của Hạ Nguyệt Nhu và các tiểu thư đứng bên cạnh rung động. Thật sự với khí phách cùng sự thâm tình này của Long Diệu đều có thể bắt lấy tim của bất kỳ nữ tử nào. Vốn dĩ Hạ Nguyệt Nhu còn không hăm mộ, nhưng giờ phút này, nàng ta lại không thể khống chế sự đổ kỵ đang dâng lên. Bề ngoài và khí chất của Long Diệu không kém với Thái tử, Nhị Hoàng tử của hoàng thất, hơn nữa, trong mắt hắn còn có một tình cảm dịu dàng như nước.

Hạ Vân Nhiễm vừa mới còn cảm thán lý trí thoái hóa, hiện tại, nàng cảm giác EQ của mình cũng dần thấp đi. Đã rất lâu rồi nàng chưa khóc, vậy mà lúc này nàng lại muốn khóc vì xúc động. Giọng nói của Long Diệu giống như tín hiệu chọc nàng khóc, nước mắt cứ thế tràn mi, khiến nàng chặt vật cúi đầu xuống. Nhưng mà, khi giọt nước mắt đầu tiên của nàng chạm xuống đất, nàng cảm thấy có một bóng trắng đi về phía nàng.

Ngay sau đó, nàng được Long Diệu kéo vào trong lòng ngực, ngón tay ấm áp thon dài của hắn lau đi nước mắt của nàng. Trong một khoảng thời gian ngắn, toàn bộ đại sảnh đều im lặng, chỉ có tiếng của Long Diệu vang lên: “Sao lại khóc? Ngày đại hi này không phải là nên cười sao?”

Hạ Vân Nhiễm vui đầu vào lòng hắn, trong lòng gào lên, đều tại ngươi, tất cả là tại ngươi, không có việc gì lại chọc ta khóc làm gì?

Cả người Hạ Vân Nhiễm rúc vào trong lòng của Long Diệu. Hạ Vân Nhiễm bị mùi hương ấm áp riêng biệt trên người hắn bao quanh, mà đầu óc vốn thanh tỉnh vào giờ phút này biến thành bần thần.

Thật mềm.

Bàn tay Long Diệu bao phủ khuôn mặt nhỏ của nàng, hứng lấy nước mắt của nàng rơi xuống, ngón cái của hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ tron

bóng của nàng, không buông tha bất cứ giọt nước mắt nào lăn xuống, dường như muốn thu tất cả vào lòng của hắn.

“Vân Nhiễm, sao lại trẻ con như thế? Khiến Long Thế tử chê cười rồi.” Giọng Hạ Huyền bên cạnh vang lên cười như không cười nói.

Lý Nguyệt Kiều cũng đi tới, kéo Hạ Vân Nhiễm về bên cạnh mình, cúi đầu lau nước mắt của nàng. Trên mặt Long Diệu lộ ra ý cười cưng chiều: “Bảo Vân Nhiễm về phòng trước đi! Lát nữa ta sẽ đến thăm nàng.”

Lý Nguyệt Kiều gật đầu với hắn, kéo Hạ Vân Nhiễm đi, mà ở trong đại sảnh, Hạ Huyền mời Long Diệu uống trà, cho mọi người ở đây lui xuống, vì ông có chuyện muốn nói riêng với Long Diệu.

Long Diệu bình tĩnh nhìn ông ta cho mọi người lui, khẽ cười nói: “Có phải Hạ Tề tướng không vừa lòng với Long mẫu?”

Hạ Huyền vội cười ha hả nói: “Đâu có, tiểu nữ có thể gả vào Long Hầu phủ là vinh hạnh của con bé, cũng là vinh hạnh của Hạ Huyền, là Hạ mẫu trèo cao trong mối hôn sự này mới phải.”

“Việc tình cảm, xưa nay đều là ngưoi tình ta nguyện, không có gì là trèo cao cả, tâm đầu ý hợp mới quan trọng hơn so với bất kỳ thứ gì.”

Ánh mắt Hạ Huyền phức tạp, ông vẫn không thể hiểu được, rốt cuộc Long Diệu là thích nữ nhi của ông hay là vẫn đang lợi dụng nữ nhi của ông. Từ nãy đến giờ, ông thấy quả thực Long Diệu thích Vân Nhiễm.

“Long Thế tử, Hạ mẫu có một yêu cầu quá đáng, không biết Long Thế tử có thể đáp ứng không?”

“Hạ Tề tướng, mời nói.” Long Diệu nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống, thể hiện sự nghiêm túc.

“Chắc Long thế tử không biết, mẫu thân của Thất nữ nhi của ta mất sớm, lúc nàng hai tuổi đã bị mất mẫu thân, thân thể lại bệnh tật, được đưa đến nói an tĩnh ngoài thành để tĩnh dưỡng. Bấy giờ con bé mới trở lại phủ được một năm, hiện tại được nhị phòng nuôi dưỡng bên người. Cả đời Vân Nhiễm rất bất hạnh, ta biết Long Thế tử thương con bé, tiếc con bé, yêu con bé, nhưng Hạ mẫu hy vọng của thể giữ con bé ở lại bên người, chăm sóc hai năm, đợi nàng đủ mười sáu tuổi lại gả đến Long Hầu phủ.”

Long Diệu cau mày, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ông ta: “Đây chính là ý của Hạ Tề tướng?”

Hạ Huyền hơi ngạc nhiên, trầm giọng nói: “Theo luật pháp của Đại Lịch, các nữ tử khuê các chưa đủ mười sáu sẽ không thể cưới gả. Ta chỉ cảm thấy Vân Nhiễm còn nhỏ, không muốn con bé phải sớm xa rời người thân.”

Thật sự thì lời nói này của Hạ Huyền cũng nằm trong dự kiến của Long Diệu. Dựa vào sự thông minh mưu tính của Hạ Huyền, ông ta chỉ có thể làm như vậy. Long Diệu cũng không kiên trì phản đối, chỉ thấy hắn gật đầu mỉm cười: “Đương nhiên Long mẫu hiểu Hạ Tề tướng thương yêu nữ nhi. Nếu Hạ Tề tướng đã thỉnh cầu như vậy, sao Long mẫu có thể không đáp ứng? Nếu không, sẽ có vẻ Long mẫu không để ý đến nhân tình.”

Trong lòng Hạ Huyền khiếp sợ, vậy mà Long Diệu lại có thể dễ dàng đáp ứng như vậy, ông không thể đoán ra tâm tư của thiếu niên này một chút nào, ông ta vuốt râu cười một tiếng: “Ha ha, quả nhiên Long Thế tử rất thông tình đại nghĩa, đương nhiên là như thế, mong Long Thế tử sẽ không trách tội ta.”

“Đương nhiên là không rồi.” Long Diệu mỉm cười đứng dậy nói, “Không biết ta có thể đi gặp Hạ Vân Nhiễm một chút hay không?”

“Được! Đương nhiên rồi, mời.” Hạ Huyền nhiệt tình đứng dậy đón chào, tảng đá đè nặng trong lòng ông cũng rơi xuống, ông đã làm đúng theo yêu cầu của Nhị Hoàng tử. Ít nhất Hạ Vân Nhiễm chưa gả, ông cũng không phải mạo hiểm bị Long Hầu phủ liên lụy đến nguy cơ diệt tộc.

Hạ Vân Nhiễm về đến phòng, liền tỉnh táo lại, sau đó dậm chân một trận, sao có thể không có cốt khí như vậy? Lại khóc...

Trời ạ! Có phải tuyến nước mắt của nàng bị phi đại không?

Lý Nguyệt Kiều khuyên nàng: “Nữ nhi nhà nào khi xuất giá mà không khóc? Khóc mới là bình thường, mặc dù khóc nhưng nương biết đó là nước mắt hạnh phúc, không phải chuyện gì thương tâm.”

Hạ Vân Nhiễm trốn vào trong phòng, đứng trước gương luyện cười một lúc, sau đó bình tĩnh bước ra ngoài. Vừa ra bên ngoài liền nhìn thấy trên đường nhỏ lát đá xanh, một thân ảnh mặc áo bào màu trắng đang khoanh tay đi đến, lập tức mặt nàng như bị lửa đốt, trừng mắt nhìn người nào đó.

Long Diệu ở gần đó, thấy dáng vẻ này của nàng, hơi kinh ngạc: “Sao thế? Long mẫu đã đắc tội nàng sao?”

“Ta nói buổi biểu diễn này cũng quá thật rồi đó! Rất giống lúc chúng ta hay đùa.” Hạ Vân Nhiễm có ý nói lời hờn dỗi.

Đoạn tình cảm này là thật hay là giả, dù sao thật thật giả giả, cũng không phân biệt rõ ràng lắm.

Sắc mặt Long Diệu hơi biến đổi, có chút tức giận nói: “Ai nói với nàng lời nói lúc này của ta là diễn kịch? Nàng đã gặp qua người nào diễn kịch nghiêm túc giống ta như vậy chưa?”

“Có mà! Ảnh đế Oscar đó!” Hạ Vân Nhiễm lẩm bẩm trả lời.

Long Diệu nghe không hiểu, lại vẫn có chút buồn bực nhìn nàng: “Nếu biết ta diễn kịch, vậy sao nàng còn cảm động đến khóc nhè như thế?”

“Ta... ta... ta ta... Trong mắt ta có hạt cát không được sao? Ai nói là bị người làm cảm động đến phát khóc?” Hạ Vân Nhiễm giương mi, bĩu môi phản bác.

“Đôi mắt của nàng cũng không to, tại sao người khác không bị cát bay vào, mà lại bay vào mắt nàng?” Long Diệu cười nhạo nói.

“Người, sao người có thể như vậy chứ! Cứ phải nói mãi vấn đề này? Còn nữa, ta có đôi mắt bé? Người nhìn cho rõ, đôi mắt của ta to như thế này mà!” Hạ Vân Nhiễm mở to mắt, một đôi tròng mắt đen bóng chuyển động bên trong.

Long Diệu phong nhã cười rộ lên: “Được rồi, nàng có đôi mắt to, cái thằng cũng không có gì tốt.”

“Đương nhiên là có, ta rất vui nha!” Hạ Vân Nhiễm cười hi hi, không khí lập tức nhẹ nhàng hơn.

“Long thế tử, mời vào trong ngồi.” Lý Nguyệt Kiều ra nghênh đón, cung kính nói với hắn.

“Cảm ơn Nhị phu nhân.” Long Diệu gật đầu lễ phép trả lời.

Ngồi vào đại sảnh nhỏ, hai nha hoàn Như Mộng, Như Nguyệt bê điểm tâm và nước trà ra, các nàng nhìn Long Diệu khẽ gật đầu, xem như là hành lễ với hắn.

“Hai người ngồi một chút, ta đi xem phòng bếp có cần hỗ trợ gì không.” Lý Nguyệt Kiều cười nói, rất tự giác nhường cho hai người khoảng không gian riêng tư, bọn họ có rất nhiều điều muốn nói.

Hạ Vân Nhiễm đẩy điểm tâm đến trước mặt Long Diệu, nhiệt tình nói: “Ăn đi, đây là điểm tâm ta hay ăn, rất ngon đó!”

Nói xong, nàng cầm một miếng bánh quế tào nướng mật ong đưa vào trong miệng.

Long Diệu chỉ nhìn nàng ăn, cũng không duỗi tay lấy. Hạ Vân Nhiễm nhìn hắn không dao động, chớp chớp mắt thúc giục nói: “Nhìn ta làm gì, mau ăn đi!”

“Thế tử phi, Thế tử của chúng ta không ăn đồ ngọt.” Như Mộng ở một bên đáp.

“Vậy à!” Hạ Vân Nhiễm búng tỉnh đại ngộ, sau đó đưa mắt đánh giá thiếu niên yếu đuối mỏng manh trước mặt.

Long Diệu nói với Như Mộng, Như Nguyệt: “Các người ra ngoài đi, ta có lời muốn nói với Vân Nhiễm.”

Như Mộng, Như Nguyệt hành lễ xong rồi lui ra ngoài, toàn bộ đại sảnh trở nên yên tĩnh. Hạ Vân Nhiễm có chút không được tự nhiên liếc Long Diệu một cái, sau đó cố ý trêu đùa: “Vậy người thương lượng với cha ta ngày nào thì ta xuất giá? Khi nào mới cưới ta vào cửa đây!”

Ánh mắt Long Diệu hơi rũ xuống: “Đúng là ta muốn nói với nàng chuyện này.”

“Sao vậy?” Hạ Vân Nhiễm đánh giá vẻ mặt của hắn, hình như có chút mất mát, chẳng lẽ hắn muốn hủy hôn? Không muốn cưới nàng? Nghĩ như vậy, nàng lại nói ra khỏi miệng: “Có phải là hôn hạn hay không? Không muốn cưới ta nữa?”

Long Diệu vội vàng nâng mắt, ánh mắt sâu thẳm như biển nhìn nàng chăm chú: “Không phải ta không muốn cưới, mà là chưa đến thời điểm.”

“Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào? Người nói đi, đừng làm ta tò mò như vậy.” Hạ Vân Nhiễm nhướn mày nói.

“Năm nay nàng mới mười bốn, theo luật pháp của Đại Lịch, nữ tử khuê các phải tròn mười sáu tuổi mới được xuất giá.”

“Người nói, hai năm nữa ta mới có thể gả đến Long Hầu phủ?” Hạ Vân Nhiễm kinh ngạc.

“Đây là ý của phụ thân nàng.” Long Diệu ý vị sâu xa nói.

Hạ Vân Nhiễm lập tức hiểu ra, đây là do Hạ Huyền cố ý muốn giữ nàng ở lại phủ, ông ta có âm mưu gì? Việc không cho nàng xuất giá đối với ông ta có cái gì tốt sao?

“Chắc đây cũng là ý của Nhị Hoàng tử.” Long Diệu lại nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Vân Nhiễm lập tức nổi giận: “Thật là một tên đáng ghét, chẳng qua chỉ là không muốn gả cho hắn, hắn cần phải báo thù ác như vậy sao?”

Long Diệu vừa nghe ngữ khí của nàng, nhú mày nói: “Hắn tìm nàng?”

Hạ Vân Nhiễm ngưng một chút, thật ra nàng muốn kể lời nói tàn nhẫn của Nhị Hoàng tử với nàng cho hắn, nhưng mà nghĩ lại, cũng không cần thiết cho lắm, Nhị Hoàng tử muốn đầu với nàng, không nên để cho Long Diệu đi vào, nàng chỉ gật đầu: “Có tìm đến.”

Long Diệu không hỏi tiếp, bằng sự hiểu biết của hắn về tính cách của Hiên Viên Trạng, tất nhiên sẽ không khách khí với Hạ Vân Nhiễm. Chỉ là hắn rất vui vì dũng khí của Hạ Vân Nhiễm, có thể không chút sợ hãi đối mặt với uy hiếp của Nhị Hoàng tử.

Hạ Vân Nhiễm không khỏi có chút bất đắc dĩ, áy náy nhìn hắn: “Long Diệu, thật xin lỗi! Ta không biết Nhị Hoàng tử sẽ can thiệp vào chuyện này. Nếu phải chờ ta hai năm nữa, ngươi có thể nguyện ý chờ không?”

Long Diệu cười cười, trả lời trong sáng: “Nàng tìm ta xin hỗ trợ, ta may mắn không làm nhục sứ mệnh, ít nhất trong mấy năm này, nàng sẽ không trở thành quân cờ của phụ thân nàng nữa, nàng có thể tự do sinh sống.”

Hạ Vân Nhiễm nghe có chút đau lòng, nàng hít một hơi nói: “Nói cho cùng, ngươi chỉ là giúp ta, chưa bao giờ nghĩ muốn cưới ta về làm Thê tử phi của ngươi?”

“Có nghĩ, nhưng nàng hay gây họa như vậy, vội vã cưới nàng về làm gì? Để phụ thân nàng giáo dục nàng thật tốt trong hai năm không phải hơn sao?” Long Diệu cười tiêu sái.

Hạ Vân Nhiễm tức giận trừng mắt: “Này, sao ngươi có thể nói như vậy chứ! Ta nhìn ngươi đối xử với ai cũng dịu dàng hòa nhã, tại sao tới nơi này của ta lại ăn nói cay nghiệt như vậy? Chẳng lẽ bát tự của ta và ngươi khác nhau sao?”

Long Diệu nghe vậy cười, hàm răng trắng tinh ngay ngắn chính tề làm mù mắt người khác: “Bát tự có tương khắc hay không? Phải đi tính mới biết được.”

“Ồ, có phải bát tự tương khắc thì chúng ta sẽ không thể thành thân? Vậy nhanh lấy đi xem ngay.” Hai mắt Hạ Vân Nhiễm lập tức lóe sáng.

Ánh mắt Long Diệu có chút ngạc nhiên, hít một hơi nói: “Nàng hy vọng là tương khắc hay tương hợp?”

Vốn dĩ Hạ Vân Nhiễm muốn vui đùa với hắn, trêu hắn chơi, ai ngờ hắn lại nói nghiêm túc như vậy, nàng nhất thời nghẹn lời, sau đó vô ý thức cắn điểm tâm trong tay nói: “Hôn sự này là do Hoàng Thượng ban, quân vô hí ngôn. Chẳng lẽ nếu bát tự tương khắc, ta có thể hủy hôn sao?”

“Nếu nàng muốn hủy hôn, cũng không phải không được.” Vậy mà Long Diệu lại nghiêm túc trả lời.

Hạ Vân Nhiễm không còn lời nào để nói, hắn muốn bức nàng phải nói thật sao? Vậy là, Hạ Vân Nhiễm lại đổi ngữ khí, phản bác nói: “Ngươi nói hủy hôn thì hủy sao! Thanh danh của ta đều bị ngươi hủy hết, trừ việc gả cho ngươi, làm gì còn nam nhân nào dám cưới ta nữa!”

Long Diệu cười càng thêm sáng lạn: “Tất nhiên là vậy rồi, vậy nên không cần phải đi xem bát tự.”

Hạ Vân Nhiễm có chút thất bại nhìn hắn, sau đó lại ngẩng đầu, hùng hổ nói: “Không tính thì không tính, dù sao ta cũng không tin mấy thứ này. Mệnh của ta không do trời định, ta tin rằng ta nắm giữ vận mệnh của mình trong tay.”

Long Diệu gạt mình kinh ngạc nhìn nàng, nghe lời nói khí phách của nàng, thì ánh mắt thâm trầm khó dò như một hồ nước sâu lại xuất hiện một mạch nước ngầm lốc xoáy thay đổi thất thường ở sâu dưới đáy.

Hạ Vân Nhiễm bị loại ánh mắt này của hắn nhìn chằm chằm đến không chống đỡ được, mặt không kim được đỏ ửng, không kiềm chế được buột miệng thốt ra câu nói phở biếng: “Nhìn cái gì? Chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?”

Long Diệu chớp chớp mắt nhìn nàng: “Nàng còn thông minh hơn so với tưởng tượng của ta, thông minh đến nỗi không hợp với tuổi của nàng.”

Hạ Vân Nhiễm nghe rất hưỡng thụ, sắc mặt nàng nghiêm túc nhìn lại hắn: “Nói thật, ngươi biết rõ giúp ta không có gì tốt, vì sao ngươi vẫn muốn giúp ta?”

Long Diệu không khỏi cười rộ lên: “Ai nói với ta không có chỗ tốt?”

“Theo tình trạng hiện tại của ta mà nói, ngươi được chỗ tốt gì?” Hạ Vân Nhiễm có chút nghi ngờ khó hiểu, chẳng lẽ hắn âm mưu gì ở nàng?

Long Diệu chớp mắt nói: “Đối với ta mà nói, nàng chính là chỗ tốt.”

Hạ Vân Nhiễm ngạc nhiên một chút, sau đó nhìn hắn nói: “Long Diệu, ngươi biết ta thích kiểu nam nhân gì không?”

“Kiểu nam nhân gì?” Trong giọng nói trầm tĩnh của Long Diệu có một tia gọn sóng kỳ quái.

“Ta muốn một nam nhân có thể chấp nhận hết con nhười của ta, cùng ta bay lượn khắp thế giới này, cả đời chỉ yêu mình ta.” Hạ Vân Nhiễm lớn giọng nói ra suy nghĩ của mình.

Long Diệu chẳng những không khiếp sợ nàng mạnh mẽ có một không hai, ngược lại còn lấy tay áo che miệng cười phong nhã: “Có nam nhân nào cưới nàng còn có tâm tư liếc mắt nhìn nữ nhân khác một cái? Một mình nàng đã khó thuần phục rồi, thêm nữa không phải mệt chết sao?”

Hào khí của Hạ Vân Nhiễm lập tức tiêu tan, có chút bá đạo nói: “Ngươi nói như vậy, chính là nói nếu cưới ta thì kiếp này sẽ chỉ có mình ta là thê tử, không bao giờ nhìn đến nữ nhân thứ hai?”

“Nàng cũng thật bá đạo.”

“Ngươi không phải ngày đầu tiên biết ta, vậy ngươi có đáp ứng hay không?” Hạ Vân Nhiễm ép hỏi.

Long Diệu không lên tiếng, nhưng ánh mắt của hắn dịu dàng nhìn nàng, giống như đã cam chịu yêu cầu này.

Lúc này, Lý Nguyệt Kiều đi vào: “Long Thế tử, tiệc rượu đã chuẩn bị xong. Lão gia mời ngài ra dùng bữa.”

“Được, chúng ta sẽ đến ngay.” Long Diệu nhìn Hạ Vân Nhiễm, ý bảo nàng đi cùng với hắn.

Hạ Vân Nhiễm đứng dậy, cùng Lý Nguyệt Kiều đi đến chính sảnh. Vừa vào trong đại sảnh, chỉ thấy ngay cả lão phu nhân cũng được mời ra. Lão phu nhân hôm nay rất cao hứng, gần đây bà đang ăn chay niệm phật, một ngày cũng không ra ngoài.

Long Diệu là khách quý, ngồi ở ghế trên, Hạ Huyền ngồi cạnh hắn. Trong không khí như vậy, Hạ Vân Nhiễm không nói câu nào, nàng chỉ cúi đầu ăn cơm, nhưng thật ra Hạ Huyền và Long Diệu nói chuyện với nhau rất vui vẻ, nói một chút chuyện trong kinh thành, không khí có vẻ không tồi.

Ở trong bữa cơm, Long Diệu uống hai ly rượu, khuôn mặt tuần tú hơi say, da thịt tuyết trắng, mái tóc như tơ, môi mọng phàn nộn, dường như được đánh phấn loại thượng đẳng nhất, còn đẹp hơn Hạ Nguyệt Nhu mấy phần. Những tiểu thư nhà hoàn nhìn đến xuân tâm rung động, hơi thở rối loạn.

Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu liếc hắn một cái, cũng ngăn người trong chốc lát, thế gian lại có mỹ nam tử tuyệt sắc đến mức này, khiến tâm lòng nhộn nhạo hai mươi lăm năm cũng bị hắn làm kinh hoàng.

Thật thật sự muốn... Làm nhục hắn...

Ăn xong cơm trưa, vì tửu lượng Long Diệu không tốt nên lúc đi ra đại sảnh lập tức cáo từ. Lúc sắp đi, hắn liếc Hạ Vân Nhiễm một cái thật chăm chú rồi rời đi cùng quân gia.

Hắn vừa đi, dường như đã đem tâm của các thiếu nữ trong đại sảnh đi mất, khiến nội tâm các nàng thật trống rỗng.

Các vị tiểu thư trong phủ đều đem ánh mắt hâm mộ đổ kỵ cảm hận nhìn nàng, ngay cả Đại phu nhân cũng cảm thấy Hạ Vân Nhiễm có cái vận may gì mà có thể chọn được nam tử dung mạo xuất sắc lại có gia thế cường đại như thế.

Đại phu nhân vừa trở lại phòng, hạ nhân đã đưa danh sách sinh lễ nhập kho cho bà ta xem. Bà ta vừa nhìn đã thấy không ít bảo bối, đồ mất không thôi, rốt cuộc Long Hầu phủ giàu có đến mức nào?

Hạ Vân Nhiễm trở về phòng, nghĩ lại cuộc nói chuyện với Long Diệu lúc nãy, nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy hắn đáng giận, dám nói nàng giống hồ cái. Được thôi! Sau này cho người biết thế nào là hồ cái ra oai.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Hung hăng tính toán

Edit : Tử Dương Hoa

Đồng thời, nàng cũng nghĩ đến chuyện Nhị hoàng tử lại can thiệp vào hôn sự của nàng, hắn có ý tứ gì đây? Giữ nàng trong phủ hai năm, khẳng định còn có mục đích đặc biệt khác, chẳng lẽ không muốn cho Tướng phủ và Long Hầu phủ kết thân? Hay là, không muốn Long Hầu phủ lôi kéo thế lực Tướng phủ này?

Hạ Vân Nhiễm biết, với tính tình của Nhị hoàng tử, chuyện gì hắn làm, cũng hoàn toàn có lý do, hơn nữa nhất định liên quan đến lợi ích của hắn, nàng nhất định phải điều tra thật rõ nguyên nhân đằng sau chuyện này.

Hơi muộn một chút, Như Mộng và Như Nguyệt đến, Như Mộng thấy Hạ Vân Nhiễm ngồi ở trên giường nệm mắt hờn thì trong lòng hơi động, tiến lên cười hỏi: “Thế tử phi lại đang phiền não chuyện gì vậy?”

Hạ Vân Nhiễm thấy Như Mộng và Như Nguyệt đều là người bên cạnh Long Diệu, cũng không che giấu, ngược mắt hỏi: “Các người có biết giữa Long Hầu phủ và Nhị hoàng tử có thù oán gì không?”

“Thật ra không có thâm thù đại hận gì, cũng chỉ là ba năm trước đây, Nhị hoàng tử truy xét một vụ án, nghi ngờ một tên gia đình trong Long Hầu phủ, không lịch sự đề nghị đã xông vào, tranh chấp mấy câu với Thế tử, trừ lần đó ra, phần lớn thời gian Thế tử đều đi du lịch bên ngoài, cũng không có mấy khi trở lại kinh thành, càng sẽ không trêu chọc đến Nhị hoàng tử.” Như Mộng nhanh nhẹn đáp lời.

Hạ Vân Nhiễm nheo mắt suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi: “Bình thường Thế tử nhà các người có đắc tội người nào không?”

“Vây càng không thể nào, Thế tử nhà chúng tôi xưa nay nhân hậu trọng nghĩa, cũng rất nổi danh trong lòng dân chúng, mà Thế tử gia chưa vào triều tham chính, bình thường cũng không quan hệ thân thiết với người trong chốn quan trường, làm sao mà lại đắc tội người nào được?” Như Nguyệt cười nói, giống như nói đến Thế tử gia nhà nàng, thì đây chính là người tốt nhất trên đời này vậy.

Hạ Vân Nhiễm im lặng một lát, xem ra, rõ ràng là lời nói ác độc của Long Diệu chỉ dùng để nói với một mình nàng mà thôi, đối với người khác đều dịu dàng, rộng lượng, lễ độ, cho dù là đối với người làm cũng hết sức vị tha, từ ái, chẳng lẽ bất tự của bọn họ thực sự tương khác?

Như Mộng dùng một đôi thủy mâu trong suốt quan sát Hạ Vân Nhiễm, giả bộ như sự nhớ ra gì đó hỏi: “Nghe nói trước đây Thế tử phi và Nhị hoàng tử từng có một đoạn giao tình, có phải Nhị hoàng tử có ý kiến với việc ngài gả cho Thế tử gia hay không?”

Như Nguyệt và Như Mộng liếc mắt nhìn nhau, nói theo: “Vị Nhị hoàng tử này nhân phẩm bất phàm, nghe nói dám tranh nhau thể hiện với Thái tử, mãnh tướng làm thù hạ cho ngài ta lại càng không thiếu, trừ hấn ra thì thể lực nhà mẹ đẻ ở ngoài cũng rất cường đại, hấn vẫn âm thầm lôi kéo triều thần, để bọn họ dốc sức làm việc cho, theo ta được biết, Lục Bộ khắp ba tỉnh đều có người của hấn.”

Hạ Vân Nhiễm lập tức nổi lên hứng thú, xem ra, tối hôm qua nàng đi Túy Hoa Lâu là uống công vô ích rồi, hai vị trước mắt đây mới chính là đầu mối tin tức a! Nàng tỏ vẻ nghiêm túc lắng nghe: “Ồ! Người nói đi, dưới tay hấn có người nào chịu dốc sức cho hấn?”

“Cái này mà nói thì quan trọng nhất chính là Trung Thư Lệnh rồi, bởi vì Trung Thư Lệnh Lý Thanh vốn là người dòng thứ bên nhà mẹ đẻ Nhị hoàng tử, mặc dù người kia tác phong bảo thủ, làm việc vô cùng cảnh giác thận trọng, ở triều đình luôn tỏ thái độ trung lập, nhưng ai cũng biết hấn đứng ở trong phe Nhị hoàng tử!”

“Tiếp đó chính là hộ bộ Ngụy Tuấn Kiên, hấn ta là người trông coi Hoàng Khố, rõ ràng hấn là người bên phe Thái tử, nhưng nghe nói hấn lại bị Nhị hoàng tử âm thầm mua chuộc, giúp Nhị hoàng tử làm được không ít chuyện.”

Hạ Vân Nhiễm gật đầu một cái, khích lệ nói: “Nói tiếp đi, còn có người nào nữa không?”

“Còn có Phó Thống Lĩnh Binh bộ là Mạnh Vận Tài, Ngự Sử Đài Giám Nghị là đại phu Tiêu Phi Hoàng, Đại Lý Thị Giám tự là Ngô Đại Thông.”

“Những người này cũng đều là cánh tay trái bờ vai phải đắc lực của Nhị hoàng tử, âm thầm giúp hấn mưu tính đại sự, tất nhiên cũng không thiếu quan viên trong triều đều chờ đợi mệnh lệnh của Nhị hoàng tử, nhưng Nhị hoàng tử này cũng thận trọng, hấn sẽ không công khai quá nhiều thể lực khiến cho mọi người chú ý, nhưng người trong tay hấn đều là quan chức ở các vị trí trọng yếu, đối với hấn mà nói, quyền lực mà bọn họ nắm trong tay, cho dù thiếu một thứ cũng không được.”

Hạ Vân Nhiễm nghe rất nghiêm túc, nhưng thấy Như Mộng và Như Nguyệt đều thành thành thật thật nói hết ra những chuyện nàng muốn biết, bộ dạng kia, tựa như là bị người nào đó chỉ điểm, việc này làm nàng không khỏi nghĩ đến Long Diệu, bất giác lại buồn cười: “Có phải là Thế tử dạy các người nói cho ta biết những điều này hay không?”

Sắc mặt của Như Mộng kinh ngạc: “Làm sao ngài biết được?”

Hạ Vân Nhiễm cười cười: “Nói như vậy đúng là hấn rồi hả?”

Như Mộng có chút quần bách nói: “Hôm qua Thế tử còn phân phó ta, không được nói cho ngài biết, đây là Thế tử bày mưu cho chúng ta nói, xem ra, vẫn không thể nào giấu giếm ngài được.”

“Không, thật ra thì vừa mới bắt đầu ta còn không nghĩ như vậy đâu, nhưng giọng nói các người khiến cho ta cảm thấy các người đang cố ý nói cho ta biết, mà tối hôm qua lúc ta đi Túy Hoa Lâu, nếu như các người biết ta đi dò tin tức, đại khái ngày hôm qua cũng đã đoán ra mục đích của ta, rồi nói cho ta biết, cần gì đợi tới tận hôm nay?” Hạ Vân Nhiễm cười lên, Long Diệu vẫn còn biết suy nghĩ cho tâm tình của nàng nữa.

“Nói như vậy là Thế tử phi muốn đối phó với thuộc hạ của Nhị hoàng tử?” Như Mộng có chút kinh ngạc hỏi.

Hạ Vân Nhiễm hít một con mắt lại, một đôi mắt giống như điện khóa chặt hai người bọn họ lại: “Với sức lực của một mình ta, khẳng định rất khó khăn, các người sẽ giúp ta chứ?”

Giúp? Giúp Thế tử phi gây chuyện cho Thế tử? Như Mộng Như Nguyệt kinh ngạc nhìn nhau, nhất thời không dám nói lời nào.

“Không giúp ta à?” Sắc mặt Hạ Vân Nhiễm khẽ biến thành nghiêm túc.

“Thế tử phi, xin ngài hãy suy nghĩ kỹ càng! Đây chính là Nhị hoàng tử, ngay cả ngôi vị Thái tử hấn ta cũng dám tranh, ngài không sợ một chút nào sao?” Như Nguyệt cắn môi hỏi, đây chính là một chuyện lớn động trời đấy.

“Một ngọn lửa nhỏ có thể cháy lan ra cả đồng cỏ, con kiến hôi có thể hủy thành, không có chuyện gì là không làm được, kẻ có chí sẽ làm nên việc lớn, ta chỉ muốn các người nguyện ý giúp ta... thì ta sẽ là người khiến Nhị hoàng tử nhức đầu nhất.” Hai mắt Hạ Vân Nhiễm lóe lên sự sắc lạnh.

Như Mộng Như Nguyệt thấy trông thấy cũng thấy rét lạnh, vốn dĩ cho rằng Hạ Vân Nhiễm chỉ là một tiểu thư Tướng phủ, giờ phút này, họ mới cảm nhận được trên người nàng tỏa ra ánh sáng và sự sắc sảo, ở giữa hai lông mày xinh đẹp của nàng còn lộ ra ý trí kiên định, khiến cho hai người các nàng bỗng nhiên nảy sinh cảm giác tôn kính ngưỡng mộ vị Thế tử phi này, Như Mộng và Như Nguyệt đã hiểu, từ nay về sau, họ chính là người bên cạnh Thế tử phi rồi, mà Thế tử phi lại là cô gái thế tử yêu thích, cho dù là núi đao biển lửa, họ cũng nguyện ý theo đuổi.

Ánh mắt của Như Mộng kiên định nói: “Thế tử phi, Như Mộng Như Nguyệt không có gì bản lĩnh gì nhiều, chỉ cần Thế tử phi không chê chúng tôi thô kệch, chúng tôi nguyện ý dốc sức vì ngài!”

Hạ Vân Nhiễm cảm kích nhìn hai người họ: “Cảm ơn các người đã tin tưởng và ủng hộ ta.”

“Thế từ phi, vì sao ngài nhất định phải đối phó với Nhị hoàng tử?”

Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm giống như lưỡi dao lạnh lẽo bức người, nàng nhếch môi cười một tiếng: “Phải đối phó.”

Nàng không hề nói rõ lý do nữa, Như Mộng và Như Nguyệt cũng không dám truy hỏi thêm, họ cảm giác Thế tử phi và Thế tử rất giống nhau, giống như những lời bọn họ nói ra, đều có một loại cảm giác làm các nàng hoàn toàn tin tưởng, không cần nghi ngờ, cũng không cần chất vấn.

Đêm đó, Hạ Vân Nhiễm vừa cẩn thận hỏi mấy người vây cánh của Nhị hoàng tử, nàng không ngờ Như Mộng Như Nguyệt thế nhưng lại biết được nhiều hơn so với nàng tưởng tượng, mấy người này là quan chức trong triều, xuất thân, kinh nghiệm làm quan cũng có thể nói được đại khái, điều này làm Hạ Vân Nhiễm rất kinh ngạc, xem ra Long Hầu phủ quả nhiên là ngoại hồ tàng long.

Lễ cầu hôn vừa qua, mọi người trong Tướng phủ thấy được thực lực của Long Hầu phủ, cũng nhìn thấy sự mến yêu và tình ý của Long Diệu dành cho Hạ Vân Nhiễm, có đồ kỵ và không cam lòng cũng chỉ có thể giấu giếm trong lòng, không dám biểu lộ ra.

Mấy ngày nay, người hầu trong phủ đang bận trang hoàng Tướng phủ, bởi vì ngày vui của Hạ Vân Tuệ đã tới rồi, mới hai ngày trôi qua, mà khắp nơi trong Tướng phủ đã treo đầy hoa giấy, câu đối, trên ngọn cây, trong hành lang, dưới mái hiên treo lụa đỏ, trong chính sảnh dán chữ hi to lớn, long trọng không cần hỏi.

Buổi sáng, Hạ Vân Nhiễm bảo Tiểu Thất báo cho Lý Nguyệt Kiều một tiếng, rồi nàng ra ngoài từ cửa sau, Hạ Vân Nhiễm không quen thuộc lắm với Kinh Thành, lần này ra ngoài, ngoại trừ du lịch, chính là xem xét dân tình, nàng muốn nghe tiếng nói của dân chúng một chút.

Hạ Vân Nhiễm mặc một bộ quần áo thanh lịch đi ở đầu đường, dùng mấy vật trang sức đơn giản che giấu phong cách tiểu thư, chỉ là, vẻ đẹp của nàng vẫn còn thu hút không ít người dừng chân thưởng thức.

Hạ Vân Nhiễm khẽ nhếch khóe miệng cười, ánh mắt lợi hại ẩn giấu sau hàng mi dài thon mảnh, ngắm nhìn kinh đô phồn hoa, nàng còn nhìn thấy không ít dân chúng ôm quần áo rách nát vào thành, trông bọn họ xanh xao vàng vọt, hai mắt tuyệt vọng, nhìn vào đôi giày cỏ rách nát dưới chân bọn họ có thể thấy được bọn họ cũng không phải người sống ở trong thành này.

Hạ Vân Nhiễm đi tới bên cạnh một đứa bé, chỉ thấy trên đầu đứa trẻ đầy cỏ khô, sắc mặt tái nhợt, cặp mắt vô hồn, trước mặt đặt một chén bẻ, nhưng không có một đồng tiền nào, Hạ Vân Nhiễm móc ra một thỏi bạc từ trong ngực bỏ vào trong chén của hắn: “Tiểu đệ đệ, đi mua bánh bao ăn đi!”

Đúng lúc này, mấy người ăn xin đứng dọc con đường đều chen lấn chạy qua, rồi rít cầm chén bẻ giờ về phía nàng mà nói: “Tiểu thư... Tiểu thư tốt bụng... Cho chúng tôi chút đồ ăn đi! Thương cho chúng tôi một chút đồ ăn đi!”

Hạ Vân Nhiễm kinh ngạc, Như Mộng Như Nguyệt bảo vệ nàng thật chặt, nói với đám ăn mày: “Không cho đến gần.”

Hạ Vân Nhiễm quan sát những người này, nhú nhú mày, từ biểu hiện có chút xấu hổ hèn mọn của bọn họ, nàng phát giác ra có lẽ bọn họ không phải là người ăn xin để sống, mà là bị ép buộc phải ở chỗ này xin đồ ăn.

Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm nhìn một hàng bán bánh bao bên cạnh, chủ quán đang cẩn thận bung sáu lồng bánh bao hấp ra ngoài, định bày bán, trái tim Hạ Vân Nhiễm chợt kiên định, liền nói với Như Mộng: “Như Mộng, đi mua sáu lồng bánh bao hấp kia, chia cho bọn họ ăn đi!”

Như Mộng khẽ mỉm cười: “Vâng, tiểu thư.”

Mười mấy người vây quanh Hạ Vân Nhiễm vừa nghe có bánh bao ăn, đột nhiên vui mừng khôn xiết nhìn sang, vừa cảm kích với Hạ Vân Nhiễm, vừa nói cảm ơn, một cụ bà không khỏi quý xuống trước mặt nàng: “Cảm ơn đại ân đại đức của tiểu thư, chúng ta cũng đã mấy ngày không có cái gì ăn, nếu còn không ăn cái gì, chúng ta đều sẽ đói chết ở đầu đường này mất.”

“Bà cụ à, chẳng lẽ các người không có nhà sao? Tại sao phải ở đầu đường ăn xin?”

Bà cụ nhất thời lệ rơi đầy mặt, lau nước mắt nói: “Đương nhiên là chúng tôi có nhà, nhưng mà, đều đã bị quan phủ cướp mất rồi, chúng tôi đã không còn chỗ nào có thể đi, chỉ có thể tới Kinh Thành này xin ăn thôi.”

“Đúng vậy! Chúng tôi vốn định tới Kinh Thành tố cáo, nhưng nha môn căn bản không hề để ý đến oan khuất của chúng tôi, còn lệnh cho quan binh đuổi chúng tôi ra ngoài, còn muốn đuổi chúng tôi ra khỏi thành, chúng tôi phải tránh đông tránh tây mới có thể sống sót, đáng tiếc, đáng tiếc là huynh đệ của tôi đã bị loạn côn đánh chết rồi.”

“Có chuyện như vậy sao?” Hạ Vân Nhiễm thầm giật mình, xem ra bất kể là triều đại nào, cũng đều không tránh được chuyện quan lại bao che cho nhau, giấu giếm oan ức của dân chúng, suy nghĩ của Hạ Vân Nhiễm thay đổi nhanh chóng, nàng lập tức trừng mắt nhìn bà cụ nói: “Bà cụ, là ai chiếm đất chiếm nhà của các người?”

“Chúng tôi vốn là người làm nông ở Lô huyện, mặc dù cuộc sống không giàu có, nhưng lại áo cơm không lo, mười năm trước, có một vị đại quan nhậm chức ở chỗ chúng tôi, vị đại quan thân tộc này hai năm gần đây bắt đầu, hoành hành ở quê chúng tôi, ức hiếp dân chúng, lấy đủ các loại lý do đoạt lấy đất đai của chúng tôi để biến thành của ông ta, còn đuổi chúng tôi vào núi hoang, chúng tôi thật sự không sống nổi nữa, khắp núi hoang này đều là tảng đá, bao nhiêu lương thực chúng tôi trồng trọt, tất cả đều chết khô, đến năm sau một hạt thóc cũng không thu được, chúng tôi muốn đi đoạt lại đất đai, còn bị bọn họ hành hung một trận, quả thật là khổ không thể tả...”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65-2: Hung hăng tính toán 2

Lúc này, Như Mộng, Như Nguyệt chia bánh bao xong, đưa bốn cái còn sót lại cho bà cụ, bà cụ vội vàng cắn mấy miếng, mạnh mẽ nuốt xuống. Giờ phút này Hạ Vân Nhiễm không đành lòng để bà cụ nói thế, nhưng bà cụ có vẻ đã nhẫn nhịn đến cùng cực rồi, bà nức nở nói: “Sau đó, nhóm người chúng ta đến nha môn cáo trạng, quan huyện và đám người kia đã cấu kết từ trước nên đuổi chúng ta đi. Cuối cùng, chúng ta không còn cách nào khác, đành tính toán lên Kinh Thành cáo trạng quan huyện nọ. Nhưng không ngờ tới, quan huyện của cả thiên hạ này căn bản là cùng 1 giuộc, không những không để ý tới sự khó khăn của đám dân đen chúng ta, không phải sao, sau khi đánh chết cháu trai của ta, còn muốn đuổi chúng ta ra khỏi Kinh Thành.

“Bà bà, vị quan huyện kia tên là gì?”

Bà cụ cắn răng, giọng căm hận nói: “Tên hắn là Mạnh Vận Tài, nghe nói ở kinh thành hắn là một quan lớn.”

Hạ Vân Nhiễm và Như Mộng, Như Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, thì ra họ may mắn như vậy, ngay cả khi ra ngoài cũng đụng phải rắc rối mà vây cánh của Nhị hoàng tử gây ra.

Ngay lúc này, trên góc phố đột nhiên xảy ra một trận hỗn loạn. Sau đó, một đội quan binh gồm tám người chạy ra từ đám đông, bọn họ nhìn vào một nhóm người đang ngồi dưới đất và ăn bánh bao rồi hét lên một tiếng: “Bọn chúng ở đó.”

Nhóm người đang ăn bánh bao trên đất vội vàng đứng dậy né tránh, lại nghe Hạ Vân Nhiễm lên tiếng ngăn cản: “Mọi người đừng hoảng sợ, ta sẽ không để bọn họ làm hại các ngươi.”

“Tiểu thư, người đã giúp chúng ta rồi, chớ vì chúng ta mà chọc phải phiền toái.” Bà cụ kinh hoảng nói.

Như Mộng lớn tiếng nói: “Bà bà đừng lo lắng, bà có biết tiểu thư nhà chúng ta là ai không? Tiểu thư của chúng ta là người của Tướng phủ, người bình thường sẽ không chọc nổi.”

“Cái gì? Ngài cũng là người của Quan Gia*?” Bà cụ kinh ngạc nhìn Hạ Vân Nhiễm, như thể vừa nghe đến chữ “quan” này đã làm bà sợ đến nỗi không ngừng run rẩy.

*quan gia: gia đình làm quan

Hạ Vân Nhiễm vội lên tiếng khuyên nhủ: “Bà bà không cần sợ hãi, ta sẽ không làm hại các ngươi.” Nói xong, nàng nhìn sang Như Mộng, Như Mộng lập tức hiểu ý, nhuyển kiếm bên hông ngay lập tức hướng tới đám quan binh, giậm dứ mắng mỏ: “Tất cả đứng lại cho ta.”

Tên quan binh cầm đầu vừa thấy người lên tiếng là một cô gái liền khinh bỉ, giọng nói thêm mấy phần quan uy*: “Ngươi là người nào? Không muốn chết thì tránh ra cho ta.”

*quan uy: sự oai phong, dũng mãnh của người làm quan

Như Mộng cười lạnh một tiếng: “Là mấy người các ngươi không có gan chọc vào tôi.”

Nhóm dân huyện chạy nạn vốn đang muốn chạy trốn, vừa thấy tình hình này thì đều dừng bước, có chút không dám tin Hạ Vân Nhiễm lại bảo vệ bọn họ, lại còn ra mặt thay bọn họ.

Ánh mắt như đao của tên quan binh cầm đầu quan sát Như Mộng, sau đó lướt qua Như Mộng, mới phát hiện Hạ Vân Nhiễm lạnh nhạt đứng ở trong đám người, đột nhiên ánh mắt của hắn trùng trùng – một thiếu nữ thật xinh đẹp. Y phục trên người Hạ Vân Nhiễm trông rất đơn giản, một thân váy trắng không nhìn ra thân phận, quả thực là phần khí thế ung dung, thoát tục. Nội tâm tên quan binh đột nhiên giật nảy, giọng nói chậm lại: “Cô nương, đây là quan phủ đang làm việc, kính xin cô nương đừng ngăn cản, nếu không, đây chính là việc liên quan đến luật pháp.

“Vậy sao? KIỆN như thế nào? Các ngươi muốn kiện ta sao?” Hạ Vân Nhiễm ý cười không chạm tới đáy mắt, khiến người nhìn cảm nhận được sự lạnh lùng ẩn giấu bên trong.

“Xin hỏi cô nương là người của phủ nào?”

Như Nguyệt ở một bên hừ một tiếng: “Trợn to mắt chó của ngươi mà xem cho kĩ, tiểu thư chúng ta là Hạ tướng phủ Thất Tiểu Thư, các ngươi có mấy lá gan mà dám đi trêu Tướng phủ?”

Tên quan binh vừa nghe nàng là tiểu thư của Tướng phủ, nhất thời sắc mặt trở nên khấn trương, lập tức chấp tay nói xin lỗi với nàng: “Thật xin lỗi tiểu thư, tiểu nhân đã mạo phạm đến người, kính xin tiểu thư thứ tội.”

Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm hơi trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nể mặt ta, hôm nay có thể bỏ qua cho nhóm người này hay không?”

“Tiểu thư, đây là quan phủ đang phá án, sợ là không thích hợp.” Quan binh khỏ sở nói.

“Các người đã quấy rầy tiểu thư nhà ta, tội danh này mà truy cứu ra, các người cũng không gánh nổi trách nhiệm.” Như Mộng lên tiếng hù dọa.

Quan binh vừa nghe, không khỏi run lên vài cái, tiểu thư của Kinh Long Tướng phủ, nếu bị truy cứu tới, chỉ sợ chức quan của bọn họ khó mà giữ được, xem ra hôm nay không phải thời cơ tốt để bắt người, quan binh hai bên cân nhắc một chút, phát tay với quân lính phía sau nói: “Đi.” Nói xong lại cung kính cúi chào về phía Hạ Vân Nhiễm, ào ào rời đi.

Hạ Vân Nhiễm nhìn quan binh rời đi, quay đầu lại, thấy đám người dân Lô huyện chạy nạn ai cũng có chút không dám tin, cũng không biết làm sao, nhưng cuối cùng rơi vào trên người Hạ Vân Nhiễm là lòng cảm kích không thôi.

Xung quanh cũng có không ít người qua đường đã chứng kiến từ đầu tới cuối, họ đều giơ lên một ngón tay mà trầm trồ khen ngợi Hạ Vân Nhiễm, xem ra vẫn còn rất nhiều người tốt.

Bà lão có chút run rẩy đi tới trước mặt Hạ Vân Nhiễm nói: “Vị tiểu thư tốt bụng, ngài đã cứu chúng tôi, còn cho chúng tôi ăn, chúng tôi thật sự rất cảm kích, nhưng chúng tôi phải đi rồi, nếu không một lát đám quan binh kia sẽ quay lại bắt chúng tôi.”

“Được, vậy các người đi đường cẩn thận, chỗ này tôi có chút bạc, các người cầm lấy mua chút đồ ăn.” Hạ Vân Nhiễm lấy mười lượng bạc từ trong lồng ngực ra đưa vào tay bà lão.

Bà Vương vô cùng cảm động, liền muốn quỳ xuống trước mặt Hạ Vân Nhiễm, nàng vội vàng đỡ bà lên: “Bà lão không cần cảm ơn.”

Đám người kia lập tức hoảng loạn rời đi, khi họ vừa đi khỏi, Hạ Vân Nhiễm vội vàng nói với Như Mộng ở bên cạnh: “Như Mộng, người âm thầm theo sau bảo vệ, không để cho đám quan binh kia lại làm hại bọn họ.”

Như Mộng vâng lệnh rời đi.

Đôi mắt Hạ Vân Nhiễm lóe sáng, mơ hồ có tính toán tỉ mỉ, Như Nguyệt không quấy rầy nàng, đợi đến lúc ánh mắt nàng khê sáng lên, thì chợt nghe thấy nàng nghiêng đầu hỏi: “Người biết gì về người bên cạnh thái tử?”

Như Nguyệt có chút ngạc nhiên, trong đầu nhìn thấu nàng, đại khái cũng đoán được kế hoạch của Hạ Vân Nhiễm, cẩn thận trả lời: “Thái tử có thể giữ vững địa vị lâu như vậy, bên cạnh đương nhiên không thể thiếu người thông minh trung thành, nếu như từ hai năm trước, dã tâm của Nhị hoàng tử không rõ ràng, thái tử còn không chú ý, hôm nay, thái tử đã sớm nhìn rõ Nhị hoàng tử là kẻ thù, trong triều tình thế đáng sợ cũng rõ ràng, rốt cuộc thái tử vẫn là thái tử, hẳn có đủ mối quan hệ và tay sai.”

“Tuy rằng ta không thích thái tử, nhưng mà, ta càng không thích Nhị hoàng tử, xem ra ta phải tặng hẳn một phần đại lễ rồi.” Hạ Vân Nhiễm nói.

Buổi chiều Như Mộng đã trở về, nàng đã theo người dân Lô huyện chạy nạn, biết được bọn họ đã an toàn ẩn nấp ở một nơi mà quan binh không tìm đến được.

Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm sâu xa, một lát sau, nàng lại phái Như Mộng ra ngoài một chuyến. Như Mộng đem về chứng cứ mà bà kia mang theo trên người, bọn họ tới tổ cáo, tất nhiên sẽ mang theo vật quan trọng như vậy ở bên người, đây là nàng phái Như Mộng đi trộm về.

Hạ Vân Nhiễm nhìn mặt giấy, quyết tâm viết lên tờ biên lai ruộng đất, nhìn xong một lần, nàng cẩn đem biên lai cất đi, ánh mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, nét chữ cổ nàng đã tự luyện thành thạo, viết ra cũng vô cùng thuận tay, nàng gộp thư đã viết xong cùng với những chứng cứ phạm tội khác, bỏ vào phong thư đưa cho Như Mộng.

Màn đêm buông xuống, Như Mộng lại ra ngoài một chuyến, dựa vào kinh công của Như Mộng, muốn đưa bức thư này cho thái tử, vô cùng đơn giản.

“Tiểu thư, ngài chắc chắn thái tử sẽ thay bà Vương lật lại bản án sao?” Như Nguyệt có chút lo lắng nói.

“Chỉ cần là chuyện liên quan đến thuộc hạ của Nhị hoàng tử, ta tin tưởng thái tử sẽ không nhắm mắt làm ngơ, thân là thái tử của đương triều, điều quan trọng là lập nên danh tiếng tốt trong bách tính, hơn nữa, đây là cơ hội tốt để loại bỏ vây cánh của Nhị hoàng tử, hẳn làm sao có thể bỏ qua?”

“Chỉ là không biết sau khi Vương bà và bà bọn họ lấy lại được đất đai ruộng vườn rồi còn có thể tiếp tục sống an ổn hay không?”

“Người sợ là bọn người Mạnh Vận Tài còn có thể tiếp tục khi dễ Vương bà và bà sao? Đừng lo, Thái tử ra tay, nhất định sẽ lấy mạng bọn họ, đây là cơ hội tốt nhất để hấn giết gà dọa khỉ. Hấn nhất định sẽ bắt Mạnh Vận Tài và những họ hàng thân thích của hấn có liên quan đến vụ án về chịu tội, chỉ sợ đời này sẽ không có cơ hội ra khỏi nhà lao rồi.”

Như Nguyệt nghe nàng nói lời này nhất thời yên tâm, nhưng sau đó lại nghĩ đến một chuyện, có chút lo lắng nói: “Tiểu thư, thế nhưng hôm nay trên đường tiểu thư bại lộ thân phận, có khi nào sẽ khiến thái tử nghi ngờ là tiểu thư truyền tin đi tình báo không?”

Đây chính là điểm Hạ Vân Nhiễm tương đối hài lòng, ban đầu Hạ Huyền lợi dụng nàng, cũng không hề lưu tình một chút nào, mà lần này nàng lấy ông ta ra làm bia đỡ đạn, làm vũ khí sử dụng cũng chỉ là đáp lễ ông ta mà thôi.

Nàng cũng hi vọng Thái tử sẽ nghi ngờ nàng, nghi ngờ nàng có nghĩa là nghi ngờ Hạ Huyền cố ý đánh vào hấn, còn Nhị hoàng tử đau đớn vì mất vị trợ thủ đắc lực, nhất định sẽ rút lui khỏi chuyện này, dù sao đi nữa, cũng sẽ phá hỏng sự hợp tác giữa Hạ Huyền và Nhị hoàng tử.

Đồng thời sẽ khiến Hạ Huyền và Nhị hoàng tử trở nên mâu thuẫn gay gắt, chỉ sợ ngay cả gã Hạ Vân Tuệ đi cũng không bù đắp được.

Mà từ đầu đến cuối, Hạ Vân Nhiễm cũng chỉ là ra tay giúp dân chúng chạy nạn, làm một lần chuyện tốt mà thôi.

Vào buổi sang năm ngày sau, khi Hạ Vân Nhiễm đang ăn điểm tâm, đột nhiên có nha hoàn đi vào bẩm báo có người bên ngoài cầu kiến, Hạ Vân Nhiễm khẽ nhắm mắt lại, nàng không ra khỏi phủ mà phái Như Mộng ra ngoài. Khi Như Mộng trở lại nói là Vương bà bà muốn tới đề từ biệt với nàng, sau khi nói mấy lời cảm ơn thì đã đi rồi.

Hạ Vân Nhiễm nghĩ Vương bà bà già nhưng đầu óc lại không hề chậm chạp, bà có thể đại khái đoán được chuyện này là nàng ra tay cho nên lúc từ biệt mới có thể tới đề cảm ơn, bà ấy là người có tình nghĩa, xem ra cũng sẽ không gây ra phiền toái cho nàng.

Hạ Vân Nhiễm phái Như Nguyệt đi tìm hiểu tin tức, rất nhanh đã có kết quả, quả nhiên Thái tử tức giận đã xử trí Mạnh Vận Tài và họ hàng thân thích của hấn, cũng nắm rõ chuyện này với hoàng thượng, để rồi hoàng thượng dùng dằng tức giận, hiện nay cường hào quý tộc khắp nơi chiếm giữ tài sản nhiều như gió lớn, đã là tai họa ngầm trong lòng Hoàng thượng, vụ án này bị phát hiện, vừa vặn đâm vào vết thương trong lòng hấn, thân là thiên tử, dưới tay lại phát sinh việc chiếm đất của dân, làm ra chuyện ức hiếp bách tính, như vậy chẳng khác nào xúc phạm hoàng quyền của hấn. Vậy nên hấn lập tức lệnh cho Thái tử bắt đầu điều tra việc này, từ đó, ngăn ngừa mấy ngày, danh tiếng của Thái tử trong lòng dân lại được tăng lên, ai ai cũng khen ngợi hấn vì nước vì dân tận tụy ra sức như thế.

Hạ Vân Nhiễm gần như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt anh tuấn của Nhị hoàng tử khi tức điên lên sẽ thế nào, suy nghĩ này làm nàng cảm thấy rất thoải mái.

May là chuyện này Hạ Huyền còn chưa kịp phản ứng nếu không ông ta đâu dễ dàng mà bỏ qua cho nàng? Dù vậy nhưng Hạ Vân Nhiễm vẫn yên lặng chờ con thịnh nộ của Hạ Huyền.

Cửa Đông cung trong Hoàng cung, một chiếc xe ngựa chậm chậm đi ra, ở nơi kiểm soát thì phu xe lấy ra từ trong ngực một khối lệnh bài có chữ Hạ, binh lính thấy thế lập tức lui một bước nhường cho đi.

Trong xe ngựa, Hạ Huyền để hai tay trong ống tay áo, mặt trầm tư. Mới vừa rồi ông ta nói chuyện với hoàng thượng, Hạ Huyền nghĩ dù ông ta có hao tâm tổn tâm trí cũng không dám lơ là việc dân. Hoàng Thượng hôm nay có chuyện vui, hôm nay nét mặt Hoàng Thượng rất vui mừng, còn chúc mừng việc ông sắp gả con gái, dường như vô cùng vui vẻ đồng ý việc ông gả con gái cho con trai thứ hai của Hoàng Thượng.

Rốt cuộc Hoàng thượng là có ý gì? Chẳng lẽ ngầm đồng ý để cho ông ta nghiêng về phe Nhị hoàng tử? Chuyện này làm Hạ Huyền cảm thấy căng thẳng, xem ra sau này không thể tùy tiện mà hành động.

Vấn đề này vẫn còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng. Chợt xe ngựa bị một nam nhân áo lam chặn ở khúc quanh. Phu xe đang định hỏi có chuyện gì thì lúc này nam nhân liền lấy trong lòng ngực ra một khối lệnh bài, phu xe nhất thời không thể nói gì.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại dừng xe?” Hạ Huyền có chút không vui vén rèm xe lên, dương mắt đẹp nhìn ra cảnh bên ngoài. Hấn thấy trước mặt là một nam nhân khoảng chừng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, thân thể khỏe mạnh, khuôn mặt có khí chất, hai mắt sáng ngời có thần, nhưng lại cẩn thận trầm ổn. Nhưng dù người này cái trang thế nào thì Hạ Huyền liếc mắt cũng nhận ra đây chính là thống lĩnh thị vệ trong cung – Mông Phi.

“Gặp được Mông Phi thống lĩnh, không biết là ngài đây tìm ta có chuyện gì?” Trong lòng Hạ Huyền hơi trầm xuống, Mông Phi này chính là người của Nhị hoàng tử.

“Hạ tướng hữu lễ, chủ tử nhà ta cho mời, không biết Hạ tướng có vui lòng uống ly trà hay không.” Mông Phi chấp tay nói.

Hạ Huyền khẽ gạt mình, chủ tử trong miệng hấn, trừ Thái Tử thì có thể là ai? Hấn gật gù đầu, nói với người đánh xe: “Ồ đây chờ ta.”

Hạ Huyền đi theo Mông Phi vào một quán trà kín đáo, quán trà này nằm ẩn trong ngõ hẻm, nhưng đi vào lại phát hiện mộc mạc mà xa hoa, có lẽ là chỗ bình thường Thái Tử hay đến khi ra ngoài.

Quả nhiên, trong phòng bao ở lầu hai, Hạ Huyền trông thấy Thái Tử Hiên Trạch Thần chấp tay chờ ở nơi đó, Hạ Huyền lập tức tiến lên hành lễ, “Thần tham kiến Thái Tử điện hạ.”

“Xin Hạ tướng đứng lên, mời mời ngồi. Thái tử quay đầu lại, trên gương mặt ôn hòa tuấn nhã, mang theo vẻ bình thản.

Trong đầu Hạ Huyền kêu ong ong, nhất thời không dám ngồi, thái tử tùy ý vén áo ngồi xuống, rót trà đầy chén cho hấn, cười nói: “Hạ tướng nhận phần đại lễ này, bản thái tử thật là cảm kích.”

“Hạ mỗ không biết thái tử đang ám chỉ điều gì?” Trong lòng Hạ Huyền buồn bực.

“A, hiển nhiên là án kiện Mạnh Vận Tài vụng trộm ăn xém ruộng đất hai ngày trước, nếu không có Hạ tướng giúp đỡ trong bóng tối, thì ta làm sao có thể

cấp tốc tra án? Làm sao bắt được tên ô lại Mạnh Vận Tài này?” Thái tử nói cười ha hả, tuy rằng bình dị gần gũi nhưng lại không thể xem nhẹ quyền uy.

Hạ Huyền càng thêm không rõ, chuyện này hẳn cũng tận mắt nhìn thấy, hoàng thượng long nhan giận dữ, nhưng lời này của thái tử là có ý gì?” Thử cho vi thần vẫn không hiểu tâm ý thái tử điện hạ.”

“Hạ tướng, cần gì phải khiêm tốn như vậy? Đây chính là công lao của ngài, bản thái tử tự nhiên nhớ kĩ.”

“Vi thần vẫn là không hiểu.”

“Bây giờ Hạ tướng còn muốn giả ngu sao? Vụ án Mạnh Vận Tài này, ta vốn chưa phát hiện, lẽ nào buổi tối hôm đó thư nặc danh được đưa tới không phải là do ông sai người làm sao?” Thái tử thấy ông ta giả vờ ngốc, không thể không nói thẳng, hẳn cảm thấy đây là một cơ hội thật là tốt để Hạ Huyền gia nhập vào phe của hắn, mà hắn cũng nhìn trúng lão rồi, Hạ Huyền chắc chắn là có ý dựa vào hắn.

Hạ Huyền chỉ cảm thấy rơi vào trong sương mù, thái tử làm ông ta thật khó hiểu, ông ta chỉ híp híp mắt nói: “Thư nặc danh?”

“Hạ tướng cũng không cần giả bộ nữa, ai cũng biết dân chạy nạn của Lô huyện nhận ân tình của tiểu thư trong phủ của ngài.”

“Cái gì?” Hạ Huyền cảm thấy như bị giáng một gậy, đầu óc lập tức trống rỗng, giọng ông ta có chút khàn khàn nói: “Con gái thần? Thần không biết là đứa con gái nào?”

“Bản thái tử cũng chưa xem xét kĩ lưỡng, có điều, con gái của ngài trợ giúp những người dân chạy nạn kia, bách tính ở đây đều rõ chuyện này như ban ngày, không tin ngài đi ra đó hỏi thăm một chút, vị tiểu thư trong phủ ngài đứng là nổi tiếng.”

Hạ Huyền chỉ cảm thấy đầu nổ ầm ầm, hẳn cũng không biết con gái hắn vậy mà đã từng tiếp xúc với những người dân chạy nạn kia? Lần này hẳn hoàn toàn rõ ràng, thái tử nhận lấy một phần thư nặc danh, rồi lại nghe nói nữ nhi của hắn giúp dân chạy nạn, mới có thể nghĩ nhằm hắn trong bóng tối giúp thái tử, Hạ Huyền âm thầm cay đắng không thôi, trong lòng càng thêm giận dữ không ngớt, rốt cuộc là đứa con gái nào của hắn, dám mang đến cho hắn tại họa lớn như vậy? Hạ Huyền đứng là cười khổ không được, không cười không được, đành phải phụ họa lời nói của Thái Tử: “Thật sao? Trái lại thần chưa nghe ai nói qua.”

“Hạ tướng, ngài biết bản thái tử xưa nay rất coi trọng thái độ làm người, ngài là người thanh liêm chính trực, ở trong triều lại tận tâm tận lực giúp phụ hoàng ta giải quyết lo âu, quốc gia có người yêu nước thương dân như ngài, quả thật rất may mắn.” Thái tử khen.

Hạ Huyền cảm thấy mặt toát mồ hôi, nói: “Thái tử khen lầm rồi.”

Hiên Viên Thần híp mắt, đánh giá hắn, mỉm cười nói: “Thất tiểu thư nhà ngài đã hứa gả cho Long Diệu của Long Hầu phủ, ít ngày nữa tam cô nương cũng sẽ gả cho Nhị đệ, không biết Đại tiểu thư đã có ý với người nào chưa?”

Tim Hạ Huyền đập thình thịch, vội chấp tay nói: “Bẩm Thái tử, trước giờ thân thể Nguyệt Nhu không tốt, thần không dám thay nàng bàn chuyện hôn sự.

Thái tử nhếch môi cười, nụ cười rất có thâm ý: “Đại tiểu thư là bảo bối của Hạ tướng quân, chỉ sợ sẽ không dễ dàng khen ngợi ai, không biết bản thái tử ta đến trước cửa cầu hôn, Hạ tướng có đồng ý?”

“Chuyện này..... Thái tử điện hạ, chỉ sợ không ổn đâu”

“Có gì không ổn? Đại tiểu thư cũng đã tròn mười sáu, gần mười bảy, còn không mau yên bề gia thất, Hạ tướng không lo sao? Hơn nữa vốn Thái Y Viện có nhiều ngự y, còn sợ không trị hết bệnh của Đại tiểu thư hay sao?” Thái tử nhẹ giọng đến gần Hạ Huyền.

Hạ Huyền trấn an tinh thần, nhẹ giọng nói rõ: “Thái tử điện hạ, ngài cần phải suy nghĩ về vấn đề lớn, chỉ sợ hôn nhân của Thái tử điện hạ không phải do hạ thần quyết định, chỉ có Hoàng Thượng cho phép mới được.”

Lời nói của Hạ Huyền làm nét mặt Hiên Viên Thần sợ hãi, hắn đã cưới hai Trắc phi, nếu lại cưới thêm nữa, vốn Hoàng thượng tương đối bất mãn với việc hắn đam mê sắc đẹp, nếu hắn cầu hôn Hạ Nguyệt Nhu, chỉ sợ sẽ chọc giận Hoàng Thượng, sẽ bất lợi đối với địa vị của hắn.

Thái tử bỗng cười ha ha: “Bản Thái tử chẳng qua là nói một chút mà thôi, chỉ là, Nhị đệ của ta cưới Tam tiểu thư nhà ngài, thật ra có chút ngoài ý muốn.”

“Đó là Nhị Hoàng tử có ý với tiểu nữ, thần tự không tự quyết được, toàn bộ đều do Hoàng Thượng quyết định.” Hạ Huyền vội phủi sạch mối quan hệ này.

Thái tử đưa mặt đến gần tai Hạ Huyền, hạ giọng nói: “Hạ tướng, bản Thái tử xưa nay tôn trọng cách đối nhân xử thế của ngài, nhưng mà, có một số việc ngài phải nhìn rõ ràng, hơn nữa, tờ thư nặc danh kia có phải coi như là ngài tin tưởng và kì vọng đối với bản Thái tử hay không?”

Hạ Huyền có hơi trợn mắt, có chút khàn khàn không nói ra tiếng.

“Ha ha, giờ đã không còn sớm, Hạ tướng về trước đi! Tránh khiến cho Hạ phu nhân phải chờ sốt ruột.” Thái tử vẫy ống tay áo, có ý tiễn khách.

Vẫn là chiếc xe ngựa lúc trước đem Hạ Huyền đến, ngồi trên xe ngựa, Hạ Huyền mặt biến sắc, cũng tức giận, vốn cảnh giác nên trong chốc lát, ông cảm thấy xe ngựa quá chậm, bèn vén rèm lên nói với người đánh xe ngựa: “Lập tức hồi phủ cho ta.”

Người đánh xe lập tức lái xe ngựa, hét lớn.

Lòng ngực Hạ Huyền phập phồng dữ dội, ông cảm giác cả kế hoạch đều bị phá tan, từ lúc nào thì, lại khiến Thái tử cho rằng chuyển sang nhập vào nhóm vây cánh của hán rồi.

Bây giờ ông chỉ muốn biết rõ, là nữ nhân nào, dám làm hồng chuyện lớn của mình.

Hạ Huyền trở về phủ, lập tức báo Đại phu nhân gọi tất cả nữ nhi trong phủ đến, ông nhất định muốn tìm cho ra lẽ.

Trong chốc lát, năm nữ nhân đứng chính tề trước mặt Hạ Huyền, ánh mắt ông tựa như sói, giống như hổ mà quan sát bọn họ, ông truy vấn: “Nói, mấy ngày nay trong các người, người nào ra khỏi phủ?”

Hạ Vân Nhiễm nhìn nét mặt Hạ Huyền liền biết, ông ta đã biết vụ án của Vương bà bà rồi, nhất định ông ta sẽ nổi trận lôi đình, có nghĩa là kế hoạch của nàng đã có hiệu quả phải không. Hạ Vân Nhiễm biết, mấy ngày nay những nữ nhi khác đều không đi ra khỏi nhà, trừ nàng.

Hạ Vân Nhiễm lập tức bước ra khỏi hàng, tiến lên một bước nói: “Phụ thân, sáu ngày trước nữ nhi đã đi ra ngoài một chuyến.”

Hạ Huyền tròn tròn mắt, lướt tới phía nàng, giống như không giám tin, sao chuyện nào cũng đều không thể thiếu đứa nữ nhi này vậy, ông ta trầm giọng quát: “Tại sao lại là người?”

“Phụ thân, Vân Nhiễm đã làm sai chuyện gì sao?” Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm có chút vô tội nhìn lão.

“Ta hỏi người, sau khi người ra phủ có cứu giúp người nào hay không?” Hạ Huyền chất vấn.

Hạ Vân Nhiễm cố tình làm bộ đang hồi tưởng, sau đó kinh ngạc nhìn ông ta nói, “Cha, làm sao người biết ta cứu người?”

Người... Hạ Huyền muốn nổ tung, tại sao nữ nhi này lại chỉ gây đại họa cho lão thôi vậy?

Hạ Vân Nhiễm co rúm người lại, giống như bị giật mình, nàng vội thu mắt nói: “Đúng, nữ nhi có gặp một nhóm dân chạy loạn, lúc ấy bọn họ đói bụng đến sắp chết, nữ nhi liền mua cho bọn họ vài cái bánh bao ăn.”

“Còn can quan binh lại?”

“Những quan binh kia giống như muốn giết bọn họ! Ta nghe nói đất đai của bọn họ đều bị quan phủ xâm chiếm, thấy bọn họ quá đáng thương, nên liền nói ra ta là người ở Tướng phủ, dọa cho đám quan binh chạy mất.”

“Người... người muốn chọc tức chết ta sao? Ai dám để cho người tùy tiện làm can những tay vào chuyện quan binh bắt người?” Hạ Huyền tức giận, cắn răng nghiền lợi.

“Cha, chẳng lẽ nữ nhi làm gì sai sao?” Hạ Vân Nhiễm có chút uất ức nhìn hán bằng đôi mắt to long lanh ngập nước.

Hạ Huyền trừng mắt nhìn nàng, một bụng tức giận mà lại bị mắc kẹt ở ngực, muốn phát tiết, cũng không thể mở miệng, lúc này hán thật sự đã bị Hạ Vân Nhiễm làm cho tức chết.

“Người biết chuyện này liên lụy bao nhiêu người không? Người biết ngay cả Hoàng thượng cũng đã hạ chỉ điều tra xét xử không? Một mình người, tiểu thư của Tướng phủ làm loạn như vậy còn ra thể thống gì nữa? Chỉ gây rắc rối cho ta thôi.” Hạ Huyền tức giận không thể nuốt trôi liên mắng.

Một bên Hạ Nguyệt Nhu cũng không lên tiếng, thế nhưng, nhìn Hạ Vân Nhiễm trợn giận Hạ Huyền, nhưng vẫn mang bộ dạng chẳng biết sai, thật là khiến trong lòng các nàng vui vẻ, tốt nhất, nàng nên bị giáo huấn một trận.

“Cha, ta không biết mình đã gây ra họa gì, nhưng mà, nữ nhi biết, nữ nhi làm như vậy, là đúng, ở ngoài phủ nữ nhi luôn nghe uy danh phụ thân thanh chính liêm minh, nhân từ chính nghĩa, biết rõ những người đó đáng thương, chẳng lẽ ta lại thấy chết mà không cứu, nếu bị người khác truyền đi, chỉ sợ sẽ làm nhục thanh danh của phụ thân.

Hạ Vân Nhiễm nói những lời này trực tiếp chặn con giận của Hạ Huyền ngược trở lại, làm sao ông ta có thể nói rõ nguyên nhân với nữ nhi này được, mỗi lần nàng ra cửa, đều rước lấy loại hậu quả gì cho hán? Thái tử có ý định chiêu mộ, sớm muộn gì Nhị hoàng tử cũng sẽ tra được tới người của lão, đến lúc đó hoạch hán đã tí mị lập ra, đều sẽ phạm sai lầm.

Hạ Vân Nhiễm lập tức quỳ xuống nói: “Xin phụ thân thứ tội, nếu như nữ nhi làm vậy là sai, ngày sau gặp chuyện như vậy, nữ nhi không ra tay nữa là được.”

Hạ Vân Nhiễm còn mang biểu tình ủy khuất, ta làm chuyện tốt, người không khen ngợi ta? Còn phê bình ta, được, đây chính là đạo nghĩa mà Hạ Huyền người giáo dục con cái sao?

Hạ Huyền thật sự sắp bị nàng làm cho tức giận nổ phổi, chỉ đành phải đè nén lửa giận nói với nàng: “Người đứng lên đi. Sau này nếu có gặp việc này, về bẩm báo cho ta một tiếng trước, bất cứ chuyện gì cũng không được phép tự tiện can thiệp vào, biết không?”

Hạ Huyền có chút hối hận, nữ nhi này không phải lớn lên ở trong phủ, rốt cuộc vẫn là không được học quy củ, xem ra sau này phải nghiêm khắc trông coi.

“Còn nữa, kể từ hôm nay nếu không có lệnh của ta, người cũng không được phép bước ra khỏi cửa phủ này.” Hạ Huyền liên tiếp ra lệnh.

Hạ Vân Nhiễm không khỏi mím môi, cảm thấy uất ức muốn khóc, nàng cắn môi không còn hơi sức hồi đáp, “Nữ nhi biết.”

Trái lại mấy người Hạ Nguyệt Nhu còn lại đều sững sờ, đối mặt với sự phẫn nộ lôi đình của phụ thân như vậy, Hạ Vân Nhiễm liền vài ba lời đã giải quyết xong? Các nàng nhìn ra được phụ thân vẫn còn tức giận, nhưng vẫn không trút giận lên đầu nàng, thật làm cho bốn người tỷ muội các nàng không cam lòng.

Hạ Vân Nhiễm ra khỏi sương phòng phía đông, thần sắc cả người đều thoải mái, xem ra lần này Hạ Huyền phải tự mình nuốt khổ rồi.

Long Hầu phủ, bóng dáng của Như Mộng xuất hiện ở thư phòng của Long Diệu, Long Diệu đang vẽ, thấy nàng đi vào, để bút mực xuống, ngẩng đầu sang nhìn.

Hôm nay Như Mộng tới đây, chính là để bẩm báo chuyện lần này của Hạ Vân Nhiễm, Long Diệu lắng nghe nàng bẩm báo xong, khoe mắt ánh lên ý cười, tao nhã khiến người ta mê say, cười xong, hần như một trưởng bối oán trách nói, “Nha đầu này hành sự đúng là không để ý tới hậu quả.”

“Thế tử, Như Mộng cảm thấy lần này Thế tử phi làm việc rất sạch sẽ, lưu loát.”

“Nhưng Hạ Huyền lại là phụ thân của nàng, nàng và Tướng phủ vinh nhục cùng chịu, chỉ là, nàng làm như vậy, có lẽ đang đáp trả mối hận khi Hạ Huyền lợi dụng nàng, nàng là một người có thù nhất định sẽ trả.” Long Diệu trầm ngâm nói xong, đôi mắt không khỏi lóe lên sự tán thưởng.

“Thế tử, lần này Nhị hoàng tử tổn thất vô cùng nghiêm trọng! Thế tử phi thoảng cái đã bẻ gãy vây cánh của ông ta ở Binh bộ, chỉ sợ sau này ông ta còn phải xây dựng lại thế lực ở Binh bộ, lại cần thêm một khoảng thời gian nữa.”

Long Diệu mím môi cười một tiếng, sự gan dạ sáng suốt của Hạ Vân Nhiễm hần đã sớm nhận ra, nhưng hần còn biết, bản lĩnh của nàng không chỉ là những thứ này, chỉ sợ sau này nàng còn có thể làm ra chuyện khiến Nhị hoàng tử càng đau đầu hơn, nghĩ tới Hạ Vân Nhiễm đối phó Hiên Viên Trạ như vậy, không hiểu sao tâm tình của hần liền vui vẻ.

“Như Mộng, chờ ta một lát, ta muốn vẽ xong luôn, người mang cho Vân Nhiễm giúp ta.” Nói xong, hần nhấn lên bút tiếp tục hoàn thành bức họa.

Như Mộng không khỏi tò mò đi tới bên cạnh hần, nhìn cô gái xinh đẹp bên trong bức họa, nàng vô cùng ngạc nhiên, trong bức họa chắc hần là Thế tử phi, nàng lay động như thiên tiên, mà quần áo của nàng được vô số thái điệp* bốn phía vây quanh, giống như Hồ Điệp tiên tử, tay của nàng khẽ nâng lên, ở trong lòng bàn tay còn có mấy con bướm trắng đang đậu lại, thật quá kinh diễm.

(thái điệp: bướm bướm)

“Thật là đẹp!” Như Mộng kêu lên một tiếng, không biết là tán thưởng người trong bức tranh hay là tán thưởng bức tranh mà Long Diệu vẽ.

Long Diệu cong môi cười một tiếng, ngừng vẽ nhìn thiếu nữ bên trong bức họa đang mỉm cười, dường như muốn khắc vào trong tim.

Chỉ chốc lát sau, Như Mộng trở lại mang theo bức họa, Hạ Vân Nhiễm vừa mở bức họa ra, không khỏi vừa mừng vừa sợ, tâm tư này của Long Diệu... Vẽ tranh cho nàng, còn vẽ hình ảnh lần trước nàng khiêu vũ, cũng không ngờ là vẽ lên lại xinh đẹp như vậy.

“Treo bức họa ở phòng của ta.” Hạ Vân Nhiễm cười nói với Như Mộng, nàng muốn mỗi ngày đều nhìn bức họa xinh đẹp đó đi ngủ, đây sẽ là chuyện vui đến mức nào chứ?

Thư phòng ở phủ của Nhị hoàng tử.

Vì Hiên Viên Trạ có thân phận tôn quý, vào năm mười tám tuổi, liền bị Hoàng đế ban cho một tòa phủ trì hết sức hùng vĩ ở bên ngoài hoàng cung, ngoại trừ ở bên ngoài hoàng cung, ở nội cung hần cũng có một tòa cung điện, lúc này, hần đang ngồi trong thư phòng, thường ngày thư phòng vô cùng yên tĩnh giờ lại truyền đến âm thanh đập vỡ ly trà, dường như đang trút giận lên mấy người bên trong.

Xưa nay, trong suy nghĩ của triều thần, Hiên Viên Trạ luôn có khí thế trầm ổn, giải quyết công việc không hề sợ hãi, hành động lưu loát kiên định, chưa thấy hần tức giận như vậy bao giờ? Hộ vệ và bọn nha hoàn ngoài viện cũng không nhìn được mà rung mình.

Giờ phút này, dù là kẻ nào cũng không dám đến đối mặt với con thịnh nộ của hần, cũng không biết, rốt cuộc là người nào dám chọc Nhị hoàng tử tức giận như vậy.

Người phương nào ư? Đúng là một người khiến người ta không thể tưởng tượng được, chính là Hạ Vân Nhiễm của Tướng phủ.

Hiên Viên Trạ đau đớn khi mất trọng tướng ở Binh bộ, việc này chắc chắn đã bẻ gãy một vây cánh của hần, người khác không rõ, nhưng hần hiểu rõ vô cùng, Mạnh Vận Tài này hần đã dùng rất nhiều sức người sức của mới lung lạc được, tổn rờng rã gần ba năm trời, cuối cùng tất cả công sức của hần đều đổ sông đổ bể? Cứ thế bị mấy tên dân đen lật đổ?

Mà hần lại tra được, Hạ Vân Nhiễm đã từng tiếp xúc với mấy tên dân đen này, còn từng giúp đỡ bọn họ, ngày hôm sau thái tử dâng tấu chương lên

trước mặt hoàng thượng, trình lên nhân chứng vật chứng, hoàng thượng cứ thế nổi cơn thịnh nộ trước triều đình, lúc ấy lập tức cho người bắt giam Mạnh Vận Tài, làm theo ý chỉ của hoàng thượng, không đến năm năm sẽ hoàn toàn diệt trừ tận gốc họ hàng có liên quan của Mạnh Vận Tài.

Hơn nữa hần còn thám thính được, có người mật báo chuyện này cho Thái tử, cũng trình lên cả vật chứng, rõ ràng đều chĩa về phía Mạnh Vận Tài, âm thầm đều là nhằm về hần, hần trái lo phải nghĩ, cảm giác được chuyện này không chỉ đơn giản như vậy, nhất định có người phía sau tiêu diệt thế lực của hần.

Mà hai ngày nay, rốt cuộc cũng nghĩ tới một nhân vật nhỏ bé, Hạ Vân Nhiễm, nàng trợ giúp lũ dân đen kia, liệu có phải các nàng đã thu thập chứng cứ? Sau đó đưa cho Thái tử?

Hiên Viên Trạm thấy cả người dâng trào một cỗ tức giận, chỉ cần hần nhắm mắt lại, thì dường như nhìn thấy nét mặt không hề sợ hãi của Hạ Vân Nhiễm, người đã từng khinh thường và khiêu khích hần, lần trước thì cự tuyệt hôn sự khiến hần nhục nhã, giờ lại đến lần này, hần thật sự căm giận đến phát điên.

Nữ nhân này, nàng lại dám làm như thế.

Tại sao, Hạ Vân Nhiễm lại ghét hần như vậy? Hần đã làm gì sai? Ngay từ khi bắt đầu đã đối đãi nàng vô cùng tốt, nhưng nàng lại tìm cách trốn tránh, rồi để cự hôn liên tục ra rằng nàng và Long Diệu có tư tình, tại sao? Tại sao nữ nhân này không hiểu rằng hần đối với nàng là thật lòng? Tại sao nàng cam tâm tình nguyện thích một Thế tử, mà lại không thích hần?

Tại sao còn giúp đỡ Long Diệu mưu hại hần? Trong lòng có ngàn vạn lời nói, hóa thành mối hận ngập trời, mặt của hần vì tức giận quá mức nên có chút dữ tợn.

“Hạ Vân Nhiễm, nếu như lần này thực sự là ngươi làm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Dưới cơn thịnh nộ, đột nhiên hần lật đống bàn đọc sách, giấy và bút mực rơi xuống đầy đất.

Thấy phía trước là một bãi hỗn độn, khóe miệng Hiên Viên Trạm lại lộ ra vẻ khổ sở, một nữ nhân lại có thể làm hần tức đến nổi điên như vậy?

Đúng lúc này, một mưu sĩ dưới trướng của hần đi vào, vừa thấy bộ dạng này của hần, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lên tiếng khuyên nhủ, “Nhị hoàng tử điện hạ, xin ngài bớt giận.”

“Bớt giận? Sao ngươi lại không tính đến Mạnh Vận Tài sẽ có kết cục này?” Hiên Viên Trạm giận chó đánh mèo nói.

“Mạnh Vận Tài vốn tham tiền, Nhị Điện hạ cũng đã biết, lúc trước vì lời kéo hần, tốn một vạn hoàng kim, chỉ là, chúng ta lại không biết rằng hần không hề biết đủ, còn để cho hạ nhân và người nhà cướp đoạt tài sản của dân chúng, chuyện này... đúng là trở tay không kịp.”

“Đáng đời.” Hiên Viên Trạm hừ lạnh một tiếng, nếu như không phải Mạnh Vận Tài có giá trị lợi dụng, hần sớm muộn gì cũng sẽ lấy mạng hần, chỉ có điều hần đã lãng phí mất ba năm khổ tâm bố trí.

“Nhị hoàng tử, quan trọng là phải bình tĩnh, lúc này Nhị hoàng tử tức giận, sẽ gặp phải những chuyện không hay, mà Mạnh Vận Tài chết đi, đối với chúng ta mà nói, hoàng thượng thần tốc xử lý Mạnh Vận Tài như thế, cũng không phải là chuyện không tốt, chỉ ít chưa cho hần cơ hội thú nhận là hần làm việc cho Nhị Điện hạ ngài.”

Mây kiếm của Hiên Viên Trạm nhướng lên, “Chẳng lẽ phụ hoàng có dụng ý gì?”

“Tất nhiên là có dụng ý, hoàng thượng đang bảo vệ điện hạ, nếu như để cho Thái tử nghiêm hình tra hỏi, chỉ sợ Mạnh Vận Tài sẽ nói ra một ít chuyện vạn lượng hoàng kim, nhưng hoàng thượng giải quyết dứt khoát, xé chiều hôm đó hành hình Vận Tài, đây không phải là nói rõ với điện hạ rằng ngài có địa vị ở trong lòng hoàng thượng sao? Ít nhất hoàng thượng cũng không gây trở ngại cho tình hình lúc này của ngài.”

Hiên Viên Trạm khẽ nheo mắt lại, thủ đoạn xử lý Mạnh Vận Tài, chưa hần không phải là phụ hoàng đang thử dò xét, điều này làm hần thoáng vui vẻ, “Đáng tiếc, Binh bộ cũng chưa có tâm phúc của bản điện hạ rồi.”

“Bồi dưỡng tâm phúc chỉ là vấn đề về thời gian và tiền bạc, thời gian chúng ta vẫn còn, tiền tài thì phía sau Nhị hoàng tử không phải đang gây khó dễ cho Hàn gia sao?”

Nói đến Hàn gia này, khóe miệng Hiên Viên Trạm khẽ cong lên, Hàn gia cũng không phải gia đình quan lại, mà là thương nhân buôn bán bạc nhất Kinh Thành, tiền tài có thể nói là giàu nhất Kinh Thành, hiện giờ, không ai biết Hàn phủ này sắp nằm trong tay hần, về làm việc cho hần.

“Nhị hoàng tử điện hạ, có phải ngài nên chuẩn bị một chút để ba ngày sau cử hành hôn lễ?”

Trên mặt Hiên Viên Trạm lộ ra cảm giác buồn bực, vụ hôn nhân này, hần tuyệt đối không mong đợi, ngược lại, trong đầu hần vẫn luôn nghĩ đến dung nhan của Hạ Vân Nhiễm, xua đi cũng không được.

Hạ Vân Nhiễm, ta thật sự đã xem thường nàng rồi, trên mặt Hiên Viên Trạm hiện lên lệ khí vô cùng âm u, chỉ thấy hần có chút đau đầu mà cắn răng, rõ ràng hần đã hận người nào đó thấu xương rồi.

Xé chiều hôm đó, Nhị hoàng tử tức giận song vẫn tìm tới Hạ Huyền hỏi chuyện, Hạ Huyền thật vô cùng sợ hãi, làm trò mắng Hạ Vân Nhiễm trước mặt hần, nói nàng không hiểu chuyện, nhưng mặc kệ Hạ Huyền giải thích như thế nào, địa vị của hần trong lòng Nhị hoàng tử đã có chút lung lay.

Hiên Viên Trạm vốn chính là một người hết sức nhạy cảm, trải qua chuyện này, hẳn đã không còn toàn tâm toàn ý tin tưởng Hạ Huyền, mà Hạ Huyền cũng cảm thấy, lần này là hẳn tính sai, cho rằng mình gã nữ nhi đi sẽ được Nhị hoàng tử coi trọng, nhưng đều bị Hạ Vân Nhiễm làm hỏng.

Có thể khiến Nhị hoàng tử tức giận thành như vậy, nếu Hạ Vân Nhiễm biết, nàng nhất định sẽ rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Vợ chồng đồng tâm (1)

Đáng tiếc, Hạ Vân Nhiễm bị cảm tức rồi, lần này Hạ Huyền nổi giận, tất cả ánh mắt của tôi tớ nha hoàn đều nhìn chăm chăm vào nàng. Giống như nàng đi ra ngoài, Hạ Huyền sẽ khiến cho lửa giận lan đến người bọn họ.

Cũng may, buồn bực hai ngày, ba ngày sau đó chính là ngày mà Nhị hoàng tử và Hạ Vân Tuệ thành thân. Thế nên nàng thấy mong đợi, mong đợi sẽ có người đến tìm nàng.

Sáng sớm hôm nay, đội ngũ đón dâu của Nhị hoàng tử đã tới, ngay sau đó, tân khách cũng tề tựu đông đủ tới chúc mừng, tuy Hạ Vân Nhiễm ở Nam Suong, nhưng mắt như có như không luôn nhìn về cửa, chờ đợi bóng dáng nam tử áo trắng.

Quả nhiên nàng không phải đợi lâu, chỉ nghe thấy Như Mộng vội vã chạy vào, cười nói: “Thế tử phi, Thế tử tới.”

Tâm Hạ Vân Nhiễm nhất thời nhảy nhót hai cái, đưa tay sờ búi tóc tỉ mỉ, trang phục lại hợp với kiểu tóc. Hôm nay, nàng đặc biệt chọn một chiếc quần lụa mỏng màu khói tím, chọn một cây trâm hoa xinh đẹp. Hơn nữa, nàng còn phát mình ra son môi, và sáp thơm cũng lấy ra dùng luôn, giờ phút này nàng ngồi ở dưới đình, tựa như một viên ngọc tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ, đôi mắt to đen bóng trong suốt, như bông hoa xinh đẹp động lòng người, đôi môi đỏ thắm, giống như được nhẹ nhàng thoa lên một lớp mật hoa, trên người còn tỏa ra mùi hoa tươi nhàn nhạt.

Khi Long Diệu vừa xuất hiện trong tầm mắt, nàng liền nhìn chăm chú. Tới khi phục hồi tinh thần, mới hơi mất tự nhiên dời ánh mắt, thầm buồn bực, có phải mình quá mê mẩn rồi không?

Long Diệu vẫn mặc một bộ áo bào trắng, sạch sẽ không vương chút bụi trần, điều này khiến trong đầu Hạ Vân Nhiễm lập tức hiện lên mấy câu thơ: “Lông lộng tựa lưng trời cõi gió, mà biết rằng dừng đỗ nơi nao, nhón nhơ thoát tục lên cao, hóa ra lông cánh bay vào cõi tiên*.”

(*Một đoạn trong bài *Phủ Tiễn Xích Bích*: <https://hangnga14.violet.vn/entry/tien-xich-bich-phu-va-hau-xich-bich-phu-to-thuc-5728816.html>)

Long Diệu đến trước mặt nàng, liền không ngừng quan sát nàng: “Đang suy nghĩ gì?”

“Ta đang nghĩ tới bài thơ buổi sáng đã học qua!” Hạ Vân Nhiễm nhướn mày nói.

“Ồ, có thể kể ta nghe một chút không?” Long Diệu cảm thấy hết sức hứng thú.

Hạ Vân Nhiễm nhếch mắt phượng, giống như đang trầm tư, lại giống như đang quan sát, khiến Long Diệu trừng mắt nhìn, khẽ nhìn thân mình Hạ Vân Nhiễm một chút. Đúng lúc này, Hạ Vân Nhiễm mở miệng, giọng nói mê người: “Về ngoài vậy. Vùn vụt như nhận mưa, uyển chuyển như rồng bay. Rực rỡ thu cúc, tươi rạng xuân tùng. Giống như như mây che bóng nguyệt, lay động tựa tuyết phiêu lãng trong gió. Xa xa mà nhìn, sáng như mặt trời ló hừng đông; tới gần mà xem, tươi như đoá phù dung trên dòng biếc.”

Hạ Vân Nhiễm nhìn chăm chăm Long Diệu, đến nháy mắt cũng không buồn làm, đọc xong bài thơ, thật ra trí nhớ nàng vốn không tốt như vậy, chủ yếu là chỗ này có nhân vật làm mẫu, nàng đọc cũng hăng say.

Lại không biết, nàng đọc xong, gương mặt tuấn tú của Long Diệu xuất hiện mấy vết hồng, rõ ràng Hạ Vân Nhiễm chính là ám chỉ hắn, nhưng mà, đây là thơ Lạc Thần, chẳng lẽ nàng cho hắn là nữ nhân sao?

“Hắn là rất dễ nghe đi!” Rõ ràng Hạ Vân Nhiễm đã biết, lại đùa giỡn hắn, còn phải hết sức trấn định hỏi.

Như Mộng Như Nguyệt đứng một bên, mặc dù không hiểu, nhưng, rõ ràng bài thơ này là hình dung người, nghe thơ này, khiến các nàng có chút nhìn không được.

Long Diệu trừng mắt nhìn, Như Mộng Như Nguyệt lập tức ngừng lại về mặt, sau đó, cười nói: “Chúng ta đi thôi, để cho Thế tử và Thế tử phi pha trà?”

Nói xong, hai người lập tức rời, trả lại sự yên tĩnh của Nam Suong cho đôi “vợ chồng” này.

Hạ Vân Nhiễm không khỏi có chút quần bách, nàng không thích cảm giác vi diệu này, nàng cong đôi môi đỏ mọng, nói: “Cha ta cảm tức ta, chàng biết không?”

“Biết.” Long Diệu gật đầu một cái

“Mỗi ngày Như Mộng đều hỏi báo cho chàng không sót một chữ sao?” Hạ Vân Nhiễm thở phì phò trừng hấn.

Long Diệu trừng mắt nhìn: “Cũng không phải như vậy, chỉ nói những điểm quan trọng thôi.”

Hạ Vân Nhiễm lại thấy hơi buồn: “Này, mỗi ngày chàng đều làm cái gì thôi? Chúng ta quen biết lâu như vậy, ngoại trừ biết chàng tên là Long Diệu, còn lại ta hoàn toàn không biết một chút nào về hoàn cảnh gia đình của chàng đâu.”

“Nàng muốn biết cái gì?”

“Trong nhà của chàng có mấy miệng ăn?” Hạ Vân Nhiễm lập tức hỏi.

“Ông nội ta, phụ thân ta, Nhị thúc ta, thăm thăm, còn có một đôi đệ muội.” Long Diệu đáp lại nàng rất tường tận.

Hạ Vân Nhiễm không khỏi thu lại vẻ mặt nhiệt tình, giọng nói nhẹ đi mấy phần: “Vậy mẫu thân của chàng đâu?”

“Mấy năm trước bà mắc bệnh đã qua đời rồi.” Ánh mắt Long Diệu có chút thê lương.

Hạ Vân Nhiễm có chút áy náy, lại có chút kinh ngạc nhìn hấn: “Vậy tại sao gia tộc chàng lại ít người như vậy? Ta nghe nói Long Hầu phủ nhà chàng, đã có từ thời Đại Lịch khai quốc, ta còn tưởng rằng toàn bộ Kinh Thành đều có thân thích của chàng cơ!”

Long Diệu lắc lắc đầu nói: “Không phải, các thế hệ trong gia tộc Long thị cũng không nhiều con cháu lắm.”

Hạ Vân Nhiễm nghe câu này như có thâm ý khác, nhất thời hiểu ra, tuy nói Long Hầu phủ được đệ nhất đại Đế Vương Đại Lịch ban thưởng cho vinh quang vô hạn, thế nhưng vinh quang cũng mang đến hậu quả, chính là sớm muộn sẽ làm cho Long Hầu phủ đi tới con đường diệt vong, trong thiên hạ này, ngoại trừ hoàng tộc chân chính có thể trường tồn muôn đời, làm sao có thể chứa được thêm một Hầu phủ gia thế lớn mạnh nữa? Cho nên, chủ nhân của Long Hầu phủ, mới phải khống chế con cháu của mình, dùng việc ít con ít cháu để che giấu ánh hào quang, sợ bị Hoàng thượng chú ý.

Lấy được vinh dự như vậy, mỗi thế hệ Long Hầu phủ lại phải hy sinh quá nhiều, Phú Quý không thể lộ ra, tài phú không thể để người ta biết, không thể con cháu đầy đàn, chỉ có thể yên lặng và cẩn thận mà sống, đây được coi là loại vinh dự gì?

Hạ Vân Nhiễm nghĩ đi nghĩ lại, trong đôi mắt lập tức xuất hiện nước mắt, việc này khiến cho Long Diệu đang ngồi đối diện ngẩn ra, hấn biết Hạ Vân Nhiễm đã hiểu được nỗi khổ của gia tộc hấn, mới có cảm xúc bi thương như vậy, điều này làm lòng của hấn cũng đau, chuyện này nghĩa là, Hạ Vân Nhiễm gả cho hấn, nhất định cũng sẽ phải chịu đựng nỗi khổ như thế.

“Vân Nhiễm, ta xin lỗi.” Tiếng nói của Long Diệu rất nhẹ.

Hạ Vân Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu lên, kiên quyết ép nước mắt chảy ngược, cười nói: “Nói cái gì đó! Chàng cũng còn chưa hiểu rõ ta đâu... ta chính là người rất thích thử thách, càng là thử thách trong cuộc sống, ta càng thích, bình bình đạm đạm ta mới không có hứng thú đâu.”

Lần này, đến phiên hốc mắt Long Diệu hơi ửng đỏ, hấn thực sự cảm động, Hạ Vân Nhiễm nhất thời móc khăn lụa từ trong lòng ngực ra đưa cho hấn: “Này, đại nam tử hấn khóc cái gì?”

Long Diệu không nhận lấy khăn tay nàng đưa, cười nhạt: “Người nào khóc? Nói đôi mắt của nàng không dùng được, nàng còn không chịu tin.”

“Lòng tốt của ta lại bị coi là gan lừa.” Hạ Vân Nhiễm thu lại chiếc khăn, sau đó cảm thấy loại không khí này có vẻ không được tốt lắm, bởi vì, nàng nghĩ đến một việc khác hay hơn.

“Võ công của chàng cao, hay là luyện kiếm cùng ta đi.” Hạ Vân tiến lên trước vội vàng kéo tay hấn.

Long Diệu hơi kinh ngạc, cúi đầu nhìn đôi tay ngọc mịn màng đang nắm lấy cổ tay của hấn, Hạ Vân Nhiễm không để ý thấy hấn kinh ngạc giật mình, lôi kéo kéo hấn đi về phía hậu viện.

Bên Đông sương phòng kia, vui mừng náo nhiệt, mà Nam sương phòng thì khác xa, lại không có không khí huyền ảo như này, dường như rất an tĩnh, Như Mộng Như Nguyệt canh giữ ở ngoài cửa viện, không cho người ngoài đến gần, mà ở trong hậu viện, Hạ Vân Nhiễm cầm trường kiếm trên tay, nói với hấn: “Muốn gọi Như Mộng mang kiếm đến cho chàng mượn hay không?”

“Không cần, ta không cần kiếm.” Long Diệu lắc đầu một cái.

Hạ Vân Nhiễm nhíu đôi mày thanh tú lại: “Xem thường ta sao?” Nói xong, nàng lại chủ động tấn công, chiêu kiếm của nàng không được lưu loát lắm, nhưng nhìn ra được, nàng rất cố gắng, mỗi một kiếm đều có tính toán, Long Diệu mặc một thân áo bào trắng nhẹ nhàng phiêu dật, Hạ Vân Nhiễm liên tục đánh mười mấy chiêu, nhưng không chạm được tới dù là một mảnh vạt áo của hấn.

Hạ Vân Nhiễm thật đúng là không phục! Cũng thấy rất mất mặt, bèn xuất ra tất cả vốn liếng, đảo mắt đã vượt qua trăm chiêu rồi, Hạ Vân Nhiễm không khỏi có chút không cam lòng, nàng lau mồ hôi trên trán một cái, quay đầu lại ném luôn cây kiếm, kiếm cắm vào thân cây bên cạnh, nói với hấn: “Chúng ta tới gần đầu tay đôi chứ?”

Như vậy còn sợ không nắm được áo của hắn sao? Hạ Vân Nhiễm nghĩ thầm, cũng hơi có ý chơi xấu, lòng mi Long Diệu cong cong ý cười, chấp tay đi tới trước mặt nàng, đôi bàn tay trắng như phấn của Hạ Vân Nhiễm nắm chặt thành quyền, vào lúc hắn tới gần lập tức vung một quyền, ngược lại là Long Diệu không ngờ tới hắn sẽ bị đánh lén, nhất thời nghiêng người một cái tránh thoát, Hạ Vân Nhiễm nhanh chóng đánh quyền thứ hai, lúc này Long Diệu mới giơ tay lên cản đòn của nàng, bởi vì sợ làm nàng bị thương, nên cũng không dám dùng nội lực, chỉ là dùng thể lực bình thường của mình so chiêu cùng với nàng.

Một tháng vừa qua, Hạ Vân Nhiễm đã luyện tập công phu rất chăm chỉ, cộng thêm nàng lại luyện thuốc cường thân kiện thể, nên võ công tiến bộ rất nhanh.

Hạ Vân Nhiễm có tính hiếu thắng, nên nàng hết sức dùng lực, khi nàng đang chuẩn bị xuất cước thì nào ngờ dưới chân lại dẫm lên một hòn đá tròn, nhất thời cả người mất ổn định ngã về phía sau, nàng khê hô một tiếng, thân hình Long Diệu đứng ở trước mặt nàng ba thước lập tức phi như bay đến, cánh tay khỏe mạnh vươn ra, ôm cả người nàng vào lòng.

Hạ Vân Nhiễm đụng mạnh vào lồng ngực của hắn, cái mũi rất thanh tú thật đúng là đau lợi hại, đợi nàng phản ứng kịp, mới phát hiện mình và Long Diệu đang ôm nhau thật chặt đứng chung một chỗ, gần đến nỗi nàng chỉ cần ngẩng đầu lên, là có thể chạm tới ánh mắt của hắn, hơi thở quấn lấy nhau, mùi thơm mát lạnh từ cơ thể hắn càng trở nên rõ ràng.

Long Diệu cũng cúi đầu chăm chú nhìn nàng, đáy mắt có chút si mê, Hạ Vân Nhiễm cũng nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú, khôi ngô của hắn.

Hắn lại có chút ngượng ngùng, nhưng Hạ Vân Nhiễm mặt không đỏ hơi thở không gấp, nàng trừng mắt nhìn hắn, có chút tức giận: “Ôm người ta rất thích có phải không?”

Long Diệu vội buông lỏng hông của nàng ra, lui về sau một bước.

“Xem ra võ nghệ của nàng không tiến bộ được là bao, còn phải chăm chỉ thêm nữa.” Long Diệu hơi bối rối nói.

“Vậy chàng dạy ta đi!”

“Ta?” Long Diệu hơi ngạc nhiên hỏi lại nàng.

“Đúng nha! Chàng tự mình dạy ta thì thế nào?” Hạ Vân Nhiễm cười hỏi.

“Ta dạy nàng thế nào được?”

“Ban ngày ta bị cấm túc, nhưng ban đêm không có ai cấm ta, ta sẽ đi tìm chàng... chàng dạy ta có được hay không!” Hạ Vân Nhiễm nháy mắt, một đôi mắt to ngập nước lộ ra vẻ chờ đợi.

“Được.” Long Diệu gật đầu một cái.

Lúc này, Như Mộng từ ngoài cửa tiến vào: “Thế tử, Thế tử phi, bữa tiệc bắt đầu rồi ạ.”

“Ừ, chúng ta đi thôi!” Hạ Vân Nhiễm đưa tay ra kéo hắn theo thói quen, bàn tay đưa đến một nửa, lại ngượng ngùng thu hồi lại, một lát phải gấp nhiều người như vậy, kéo hắn đi như vậy thật không có thể thống đi!

Nhưng mà, nàng chưa kịp suy nghĩ xong, Long Diệu đã nắm bàn tay nàng, hết sức tự nhiên dắt tay nàng, bước ra phía ngoài cửa.

Lần này, đến phiên Hạ Vân Nhiễm trừng lớn mắt, đáy lòng dâng lên một cảm giác vô cùng ngọt ngào.

Phía đông sương phòng, bày rất nhiều các món mỹ vị, sơn hào hải vị rượu thịt, cực kỳ phong phú, bởi vì lần này Nhị hoàng tử kết hôn, Hoàng thất không tổ chức tiệc rượu, chỉ có lễ nghi sắc phong, cho nên, bách quan vì nịnh bợ Nhị hoàng tử và Hạ Huyền, đều ríu rít chạy đến Tướng phủ uống rượu chúc mừng, Hạ Vân Nhiễm nhìn qua một vòng tiệc rượu, trừ Hạ Huyền, ngay cả Thái tử, Tứ hoàng tử cũng đều tới.

Lúc này, Hạ Huyền đi về phía bọn họ, chấp tay nói: “Long thế tử, mau lên chỗ trên ngồi đi!”

Long Diệu gật đầu, buông lỏng tay Hạ Vân Nhiễm ra, mặc dù Hạ Vân Nhiễm đã được ban hôn, có thể lộ diện ở tiệc rượu, nhưng mà, nàng nhìn bách quan biểu diễn sắc mặt làm trò hề để nịnh bợ, chẳng hề có một chút hứng thú nào muốn ở lại nhìn xem, nàng nhìn Long Diệu một cái, đúng lúc này, ánh mắt lơ đãng chạm lên một ánh mắt khác đang nhìn nàng tràn đầy hứng thú, Tứ hoàng tử Hiên Viên Li, hắn ngồi từ xa nhìn nàng, đôi mắt hoa đào lấp lánh có hồn, sau đó nhếch môi cười với nàng, đúng là xán lạn.

Hạ Vân Nhiễm khê neho mắt lại, cũng không để ý đến, xoay người định đi nhìn Tam di nương nơi kia một chút, dù sao hôm nay cũng là ngày nữ nhi nàng xuất giá, nhiều người so với một mình dù sao cũng tốt hơn, song nàng lại nghĩ, Hạ Vân Tuệ chắc chắn là bị cổ kiêu của Nhị hoàng tử đón đi! Nàng thật sự không muốn chạm mặt tên Hiên Viên Trạ này.

Nghĩ như vậy, Hạ Vân Nhiễm liền đi vào Bắc Viện, chỉ thấy nơi nơi trong Bắc Viện đều lộ ra một bầu không khí vui mừng hừng hực, ngay lúc nàng đi qua vườn đào, vẫn còn chưa tới Bắc Viện, đột nhiên một nam nhân mặc áo gấm nhảy ra đưa tay ngăn cản nàng: “Thất Tiểu Thư, mời đi theo ta một chuyến.”

“Người là ai?” Hạ Vân Nhiễm có chút cảnh giác nhìn người này.

Lời vừa mới hỏi ra, đã nhìn thấy trong góc khuất gần đó bóng dáng một người mặc hi phục chói mắt bước ra, là Hiền Viên Trạm, hôm nay hấn mặc hi phục áo lụa đỏ thắm, càng làm tôn lên dung mạo xuất sắc phi phàm của hấn, ánh mắt sắc bén thâm thúy nhũn chặt, sống mũi cao như được điêu khắc, ngày hôm nay, khí thế mà hấn dồn nén bao năm qua liền xuất hết ra ngoài, nồng hậu mà mãnh liệt, tự có một cỗ uy nghiêm không gian mà uy.

Nhưng mà, giờ phút này ánh mắt nhìn chăm chăm Hạ Vân Nhiễm của hấn, rất hung ác lãnh khốc: “Không muốn nhìn thấy ta sao?”

“Vân Nhiễm gặp qua Nhị hoàng tử.” Hạ Vân Nhiễm nhàn nhạt hành lễ với hấn, trong lòng xác thực kinh ngạc, cho là hấn đã sớm đoán đầu rồi đi rồi.

Ánh mắt Hiền Viên Trạm đánh giá sắc mặt Hạ Vân Nhiễm, không ngoài ý muốn, nhìn thấy trên mặt nàng, vẫn là vẻ ung dung, phảng phất như đã ở ngoài trần thế, tựa như đối với việc hấn chặn nàng ở chỗ này, nàng không để ở trong lòng chút nào, cũng không hoảng sợ.

Con người Hiền Viên Trạm liền co rút lại, gương mặt tuần tú trầm xuống, đáy mắt vốn không có nhiệt độ lại càng rét lạnh hơn vài phần, đáy mắt thâm u của hấn ẩn hiện một chút hận ý, hấn phát hiện mình càng ngày càng coi trọng và thương thức người thiếu nữ trước mắt này, từ khi biết nàng đến bây giờ, hấn rất coi trọng kiến thức thông minh của nàng, sắc bén, giáo hoạt, hơn nữa không sợ hãi, làm cho ngữ khí hấn không khỏi uy nghiêm, cũng không vòng vo trực tiếp hỏi: “Hạ Vân Nhiễm, vụ án ở Lô huyện có phải là người làm hay không?”

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, ánh mắt dừng cảm chạm lên ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hấn, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt bất tuân như thế, lại khiến cho hấn trong lòng hấn giật mình nhảy lên một cái, giống như bị cướp mất hồn phách.

“Dĩ nhiên không phải.” Giọng nói của Hạ Vân Nhiễm hết sức thanh thúy.

“Người dám làm lại không dám chịu sao?” Hiền Viên Trạm cười lạnh một tiếng, trong lòng hấn rõ ràng đã có đáp án, coi như không phải nàng làm, cũng là có người đứng sau lưng nàng chỉ điểm, mà người kia chính là Long Diệu, nhưng hấn hận, hận nàng thế nhưng kết hợp với Long Diệu cùng nhau đối phó hấn.

“Không có làm là không có làm, Nhị hoàng tử cần gì truy cứu loại chuyện hoàn toàn bịa đặt này?” Hạ Vân Nhiễm trả lời vô cùng dứt khoát, đồng thời như vừa nghĩ đến cái gì, nàng liền nhướng lông mày cười cười: “À! Thần nữ còn chưa có chúc mừng hi sự của Nhị hoàng tử! Tam tỷ của ta đối với Nhị Điện hạ tình nồng thắm thiết, mong Nhị Điện hạ quý trọng cẩn thận.”

Rõ ràng là nói lời chúc mừng, nhưng cổ tình nghe vào trong tai Hiền Viên Trạm, đều toàn là giễu cợt và hả dả, cho tới bây giờ nữ nhân này cũng không sợ sẽ đắc tội với hấn sao, hay là biết chắc hấn sẽ không đối xử với nàng như thế? Hay vẫn cho là tìm được Long Hầu phủ làm chỗ dựa, thì cả gan làm loạn?

Hiền Viên Trạm lạnh lùng khề hừ một tiếng, không muốn trả lời nàng, bàn tay sau lưng lại nắm thành nắm đấm: “Hạ Vân Nhiễm, người nên nhớ ta đã từng nói, cuối cùng sẽ có một ngày, người là của ta đấy, mặc kệ là ba năm, năm năm, hay mười năm, cả đời này, người đừng hòng trốn thoát.”

Nói xong, cũng không chờ Hạ Vân Nhiễm đáp lời, hấn liền tiếp tục nói: “Mặc kệ là ai đối nghịch với ta, ta đều sẽ diệt trừ không chút lưu tình, tốt nhất là người nói những lời này với người sau lưng kia của người, kêu hấn thu tay lại, nếu không, ta sẽ không khách khí.”

“Nhị hoàng tử điện hạ nói nhiều như vậy, Vân Nhiễm thật sự nghe cũng không hiểu, nhưng là, thần cũng có đôi lời muốn nói với Điện hạ, thần nữ một thân quang minh lỗi lạc, kính thường việc che che giấu giấu, càng không cần được người khác che chở, mặc dù cũng có sử dụng chút thủ đoạn, nhưng cũng sẽ để cho người khác nhìn thấy rõ ràng lý do mình bị chết, có điều, còn phải cảm ơn Nhị hoàng tử đối với ta thâm tình như vậy, chỉ là ta cũng không có ưu tú đến mức khiến Nhị hoàng tử phải yêu cả đời, Nhị hoàng tử vẫn nên buông tay đi!” Hạ Vân Nhiễm thần nhiên nói.

“Người cho rằng ta yêu người? Người đừng tự mình quá đa tình.” Hiền Viên Trạm có chút không cam lòng tiến lên một bước, lạnh giọng chê cười.

Hạ Vân Nhiễm nhếch môi cười một tiếng: “Đương nhiên thần sẽ không tự mình đa tình cho là Nhị Điện hạ yêu thích mình, Vân Nhiễm thân phận hèn mọn, liễu yếu đào tơ, làm sao có thể khiến Nhị Điện hạ yêu thích đây? Chỉ là, Nhị hoàng tử thân phận cao quý như vậy, chán ghét thần cũng có phần đi! Vân Nhiễm cáo từ.” Nói xong, nàng xoay người liền muốn rời đi.

Hiền Viên Trạm quả nhiên là vừa ghét vừa giận lại oán lại không cam lòng, đối với nữ nhân này, ngay cả chính hấn cũng không biết là hận hay là yêu, mặc dù nàng không thể hiện chút xíu tình cảm nào, nhưng lại làm tim hấn như bị cuốn chặt, làm hấn gãy giữa cũng không ra, xua đi cũng không được, làm hấn co rút đau đớn, thấy nàng muốn rời khỏi, hấn tựa như bị thần xui quỷ khiến đưa tay ra, bắt lấy cánh tay Hạ Vân Nhiễm, đột nhiên kéo lại, Hạ Vân Nhiễm bị lực kéo mạnh mẽ của hấn kéo vào trong ngực hấn.

Đầu Hạ Vân Nhiễm bị chạm mạnh, hơi hơi choáng, đợi đến khi nàng phản ứng lại, mặt đã chạm vào lồng ngực của Hiền Viên Trạm, nàng vừa giận vừa bực, đang muốn tránh thoát, thì nghe thấy ở đường mòn bên cạnh, có nha hoàn sợ hãi kêu lên.

“A...”

Hạ Vân Nhiễm bị tiếng thét chói tai này làm kinh sợ giật mình, quay đầu, chỉ thấy Hạ Vân Tuệ đang dẫn nha hoàn đứng ở nơi đó, mặt đẹp mình diễm không dám tin cùng cuồng nộ oán hận nhìn nàng chăm chăm.

Hạ Vân Nhiễm lập tức đẩy Hiền Viên Trạm ra, Như Mộng và Như Nguyệt ở đằng sau cũng tức giận bất bình nhìn Hiền Viên Trạm, Như Nguyệt liền bật thốt kêu lên: “Kính xin Nhị hoàng tử tự trọng.”

Hạ Vân Nhiễm lui về phía sau vài bước, Như Mộng Như Nguyệt đỡ nàng, gương mặt tuần tú của Hiền Viên Trạm có chút giật mình, tựa như cũng không nghĩ đến hấn sẽ làm ra loại chuyện luống cuống đến mức này.

Hạ Vân Nhiễm thầm kêu khổ, quay đầu nhìn lấy Hạ Vân Tuệ, chỉ thấy nàng ta cố nén nhin những giọt nước mắt tủi hờn, oán hận tròn mắt nhìn Hạ Vân Nhiễm một cái, rồi bùm mặt khóc khề, rồi đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Vân Nhiễm cũng nổi lên tức giận, bực tức nhìn Hiên Viên Trạ nói: “Nhị hoàng tử, hôm nay là ngày hi sự của ngài, sao ngài lại có thể làm ra hành vi thất đức như vậy? Chẳng lẽ không sợ bị người khác nhạo báng sao?”

Giương mặt tuấn tú của Hiên Viên Trạ âm trầm khó coi, cũng không trả lời nàng, xoay người đi về hướng Hạ Vân Tuệ chạy mất kia.

Hiên Viên Trạ ngược lại cũng chẳng có bao nhiêu áy náy, chỉ là, đầu óc hấn đang một mực nghĩ tới lời nói mới vừa rồi của Hạ Vân Nhiễm, biểu tình của nàng thần nhiên trấn định như vậy, nàng giống như một người không thể xem thường, cần gì phải để cho người khác chỉ điểm bày mưu đặt kế cho nàng? Chẳng lẽ là hấn nghĩ sai rồi? Hiên Viên Trạ càng nghĩ càng cảm thấy trong ngực ngột ngạt, làm tâm tình hấn vốn đã ác liệt, nay càng thêm ác liệt.

Hạ Vân Nhiễm ra khỏi Bắc Viện, tâm tình cũng không hề thoải mái, Nhị hoàng tử thế nhưng hoài nghi phía sau nàng có người? Nhất định là nghi ngờ đến Long Diệu, ai, nàng đây là chọc kẻ địch gây phiền toái cho hấn sao? Còn có Hạ Vân Tuệ vừa nhìn thấy một màn này, đáy lòng khẳng định oán hận chết nàng, xem ra, việc nàng lôi kéo Tam di nương làm quân cờ coi như cũng tiêu luôn rồi.

Hạ Vân Nhiễm mới về đến Nam viện không lâu, liền cảm thấy một mùi hương thoang thoảng từ ngoài viện bay tới, thổi một trận cuồng phong nhỏ, ngược mắt nhìn lên, lập tức thấy Long Diệu bước vào, gương mặt trắng như bạch ngọc của hấn đang căng thẳng, hấn bước liền mấy bước đến bên cạnh Hạ Vân Nhiễm, quan sát nàng, trầm thấp hỏi: “Hấn không làm nàng bị thương chứ?”

Hạ Vân Nhiễm vốn không muốn cho hấn biết chuyện này, thế nhưng nàng đã quên, Như Mộng Như Nguyệt chính là người của hấn, nàng vừa xảy ra chuyện gì, hấn đều biết rất rõ ràng.

“Không có việc gì.” Hạ Vân Nhiễm cười nhạt, ra vẻ không có việc gì nói.

“Còn cười? Về sau không cho phép gặp hấn: “Giọng nói của Long Diệu xưa nay luôn nhẹ nhàng giờ lại lộ ra một chút ghen tuông bá đạo.

Hạ Vân Nhiễm hơi ngạc nhiên, trong lòng lại vô cùng ngọt ngào, hấn đây là đang ghen sao? Ha ha, khó mà thấy được nha! Nhưng mà nàng đành phải nhu thuận gật đầu nói: “Đã biết, ta nhìn thấy hấn thôi mà đã thấy ghét, làm sao còn muốn gặp mặt hấn nữa? Ta tránh còn không kịp nha.”

Long Diệu nắm chặt tay nàng, đáy mắt trong suốt như có khói đen dày đặc bao phủ, tản ra một khí tức lạnh lùng, Hạ Vân Nhiễm sợ hấn bị chọc tức, không khỏi cảm ngược lại tay hấn, khuyên nhủ: “Được rồi, ta thật sự không có việc gì, chàng còn không tin ta sao?”

“Ta tin tưởng nàng.” Gương mặt khôi ngô của Long Diệu hòa hoãn đi mấy phần.

“Không ngờ Nhị hoàng tử lại cho rằng chuyện người dân huyện Lô chạy nạn là chàng sắp xếp để ta làm, nhưng hấn thật sự đã quá coi thường ta rồi.” Hạ Vân Nhiễm tức giận nói.

“Lần sau nàng đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.” Long Diệu nâng mí mắt lên, dặn dò nàng “Dù có thể nào ta cũng phải làm, ta muốn đối phó với hấn, ta muốn cho hấn biết ta – Vân Nhiễm không phải dễ chọc.” Hạ Vân Nhiễm nhú chặt đôi mày, bàn tay nắm thành quyền, đáng vẻ như là tuyệt đối không thể buông tha.

Long Diệu nhìn Hạ Vân Nhiễm, trong mắt hiện lên một tầng sương mù lại mang theo một chút phiền não, hấn không thích nghe từ miệng Vân Nhiễm cái tên Hiên Viên Trạ kia, càng không hy vọng vào thời điểm nàng đang nói chuyện với hấn mà đề tài lại là về người đàn ông này, điều này làm cho hấn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Lời ta nói với nàng, rốt cuộc nàng có nghe hay không?” Giọng nói của Long Diệu cao thêm vài phần, lộ ra một cổ lửa giận làm Như Mộng, Như Nguyệt đứng một bên giật nảy mình, họ đi theo chủ tử lâu như vậy nhưng chưa bao giờ thấy người cao giọng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.